COLECȚIA

Iubiri de poveste

SARAH MACLEAN

Un scoțian la Londra

SERIA „SCANDALURI SI TICĂLOȘI“

Domnișoara Lillian Hargrove a trăit cea mai mare parte din viața într-o colivie aurită, singură si tânjind după dragoste și companie. Așa că, atunci când un renumit pictor londonez îi șoptește promisiuni frumoase și o imploră să pozeze pentru un nud scandalos care va rămâne secretul lor, Lily nu ezită... doar ca să constate, șocată, că tabloul va fi expus în cadrul unei expoziții celebre, iar cuvintele frumoase nu au fost decât vorbe în vânt. Având în fața perspectiva compromiterii totale, Lily nu are de ales decât să accepte ajutorul singurului bărbat care ar putea-o salva.

Proaspătul duce de Warnick urăște tot ce este englezesc și disprețuiește din tot sufletul înalta societate londoneză. Pentru impozantul scoțian nu are importanță că a moștenit unul dintre cele mai mari ducate din Anglia – el nu vrea să aibă nimic de-a face cu asta, și cu atât mai mult când află că titlul nedorit vine la pachet cu o pupilă dificilă, care nu este deloc o copilă... și care este mult prea frumoasă.

Warnick sosește la Londra cu un singur scop: să o mărite pe Lily pentru ca aceasta să devină bătaia de cap a altcuiva, apoi să se întoarcă la viața lui liniștită din Scoția. Este un plan perfect – până când Lily declară că se va mărita doar din dragoste, iar scoțianul descoperă că, până la urmă, există ceva în Anglia care îl poate face să-și piardă inima.

Sarah MacLean și-a publicat primul roman istoric de dragoste în 2010, iar de atunci cărțile ei au devenit bestselleruri *New York Times* și *USA Today*, fiind traduse în mai mult de 12 limbi și distinse cu numeroase premii.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2066-8
9 786063 320668
Alma

SARAH MACLEAN

Un scoțian la Londra

Traducere din limba engleză
Bianca Paulevici/Graal Soft

Alma

A Scot in the Dark
Sarah MacLean
Copyright © 2016 Sarah Trabucchi
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un scoțian la Londra
Sarah MacLean

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACLEAN, SARAH
Un scoțian la Londra / Sarah MacLean.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2066-8

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Scandaluri și ticăloși

Vol. 2 / Prima ediție, duminică, 9 mai 1834

Pupila sălbatică a lui Warnick

Știm din surse sigure că în St. James se pun pariuri cum că un anumit duce s-a întors la Londra ca să-i reamintească pupilei sale de o vârstă nu tocmai fragedă că bârfele pe seama ei nu-i aduc lui nici un folos. În aerul proaspăt de primăvară, ducele de Warnick își poartă mantia de petitor pentru domnișoara Lillian Hargrove, cunoscută acum și drept DOMNIȘOARA MUZĂ pentru cei care au auzit (sau, și mai bine, au văzut!) de tabloul promiscuu care a scandalizat societatea și l-a făcut pe NONCONFORMISTUL SCOȚIAN să vină rapid! Ne așteptăm la mare agitație odată cu sosirea Diavolului de la Munte (sau Ducele Refractar). Un lucru este sigur – primăvara va aduce mai mult tartan în oraș – și în înalta societate.

Mai multe în ediția viitoare.

Prolog

Tragedie ducală!
Douăsprezece zile de întuneric și moarte

Martie 1829

Bernard Settlesworth, Esquire[1] își considera numele o predestinare[2].

Într-adevăr, fiind a treia generație de avocați ai aristocrației, era greu să nu crezi una ca asta. Bernard se mândrea enorm cu munca lui, pe care o presta cu precizie aproape în fiecare zi din an. La urma urmei, își spunea el, aristocrația britanică era clădită pe munca asiduă a celor ca el. Fără toți cei asemenea lui Bernard Settlesworth din întreaga lume, care calculau în mod expert registrele contabile și administrau cu abilitate moșii enorme, Camera Lorzilor s-ar fi prăbușit, lăsând în urmă doar pulberea genealogiilor și averilor străvechi.

Muncea pentru Domnul, asigurându-se că aristocrația avea să rămână în picioare. Și solvabilă.

Și chiar dacă se mândrea cu toate aspectele muncii sale, lui Bernard îi plăcea cel mai mult să îi cunoască pe noii moștenitori, căci atunci numele de Settlesworth era folosit cel mai bine – în stabilirea valorii.

Asta era partea care îi plăcea cel mai mult lui Bernard. Bineînțeles, înainte ca ducatul de Warnick să fie lovit de tragedie.

Doi marchizi. Șase conți și baroneți. Un moșier și cei trei fii ai acestuia. Un vicar. Un căpitan de corabie. Un pălărier. Un crescător de cai. Și un duce.

Muriseră cu toții, în urma unui potop de tragedii printre care se număraseră – dar nu numai – un accident de trăsură, un accident

---

[1] Titlu onorific dat unui avocat din Anglia (n.tr.)

[2] În traducere aproximativă, *Settlesworth* înseamnă „stabilește valoarea".

de vânătoare, un jaf nereușit, un înec în Tamisa, o îmbolnăvire nefericită de gripă și un incident cu adevărat tulburător cu un cormoran.

Șaptesprezece duci, dacă era să fie sincer, presupunea Bernard – toți morți. Toți în decurs de paisprezece zile.

O asemenea răsturnare de situație – șaptesprezece răsturnări de situație – fusese nemaiauzită până atunci în toată istoria britanică. Dar Bernard era cât se poate de dedicat, cu atât mai mult cu cât îi revenise rolul de protector al unui titlu atât de vechi și de venerabil, al pământurilor vaste aferente (devenite și mai vaste din pricina morții rapide și succesive a șaptesprezece bărbați, dintre care câțiva care muriseră fără urmași) și al averilor enorme (care crescură și mai mult în urma aceluiași șir de evenimente).

Așa că se afla la intrarea măreață din piatră a castelului Dunworthy, aflat în regiunea rece, vântoasă și sălbatică a Scoției, față în față cu Alec Stuart, cândva al șaptesprezecelea la rând ca moștenitor al ducatului de Warnick, acum ultimul moștenitor cunoscut al titlului cu pricina.

Față în față nu era chiar o descriere exactă. După ce fusese întâmpinat de o tânără drăguță, Bernard fusese lăsat să aștepte, înconjurat de tapiserii masive câteva arme antice care păreau să fi fost prinse la întâmplare de perete.

Așa că așteptă.

Și așteptă.

După trei sferturi de oră, își făcură apariția doi câini mari, mai mari decât orice câini pe care îi văzuse el vreodată, cenușii și sălbatici. Se apropiară, cu mișcări înșelător de lenețe. Bernard se lipi de zidul de piatră, sperând că aceștia aveau să se hotărască să își găsească o altă victimă, mai apetisantă. În schimb, câinii se opriră la picioarele lui, capetele lor sârmoase ajungându-i aproape până la piept, rânjind la el, fără îndoială considerându-l foarte gustos.

Lui Bernard nu îi plăcea asta. Într-adevăr, pentru prima dată în cariera lui, se gândi la posibilitatea ca avocatura să nu fie o profesie foarte plăcută.

Apoi sosi bărbatul, care părea și mai sălbatic decât câinii. Era brunet și mare cât o casă – Bernard nu mai văzuse niciodată un bărbat așa de mare – de aproape doi metri, își imagină el, și de vreo 130 de kilograme, lat și musculos, fără pic de grăsime. Bernard își dădu seama de asta pentru că bărbatul nu purta cămașă.

Într-adevăr, nu purta nici pantaloni.

Era îmbrăcat cu un kilt. Și avea o spadă lată.

Preț de o clipă, Bernard se întrebă dacă nu se întorsese cumva și în timp, nu doar în spațiu, când venise în Scoția. La urma urmei, erau în 1829, în pofida faptului că scoțianul părea să fie cu vreo trei secole în urmă.

Bărbatul enorm îl ignoră, azvârlind sabia de perete, unde aceasta se lipi parcă prin simpla voință a proprietarului ei. Același proprietar se întoarse apoi cu spatele la Bernard și dădu să plece.

Bernard își drese vocea, sunetul răsunând mai tare decât intenționase el, în spațiul acela masiv din piatră, îndeajuns de tare încât bărbatul să se întoarcă și să îi arunce o privire lungă avocatului, care părea miniatural prin comparație cu el. După o tăcere îndelungă, întrebă:

– Cine ești?

Sau cel puțin, asta crezu Bernard că spusese. Cuvintele răsunară grosolan din gura lui, învelite într-o pronunție dialectală.

– Eu... Eu... Bernard își veni în fire și reuși să alunge bâlbâiala, în pofida faptului că era înconjurat de bestii, atât umane, cât și canine. Aștept să am o întrevedere cu stăpânul casei.

Bărbatul scoase un huruit, iar Bernard își imagină că sunetul acela profund era probabil amuzament.

– Ai de grijă. Pietrelor d-aci nu le-ar plăcea s-audă că au v'un stăpân.

Bernard clipi. Auzise povești despre scoțieni nebuni, dar nu se așteptase să cunoască unul. Poate că înțelesese greșit, în confuzia provocată de atâtea sunete pronunțate accentuat și silabe lipsă.

– Îmi cer iertare.

Bărbatul îl studie vreme îndelungată.

– Mie sau turnului?

– Pentru... Bernard nu știa ce să spună. Doar nu își cerea scuze castelului, nu-i așa? Își înclină capul. Domnul Stuart este acasă?

Bărbatul enorm se legănă pe călcâie, iar Bernard avu impresia foarte clară că brutei aceleia grozave îi plăcea starea lui evidentă de disconfort. De parcă nu el ar fi trebuit să se simtă inconfortabil pentru că se perinda prin castel pe jumătate dezbrăcat.

– Mda.

– Îl aștept de aproape o oră.

Câinii simțiră că era nervos și se ridicară, vădit ofensați. Bernard înghiți în sec.

– Angus. Hardy.

Animalele se duseră numaidecât lângă stăpânul lor.

Și atunci Bernard își dădu seama. Se uită la bărbatul pe jumătate dezbrăcat de la intrare și spuse:

– Dumneavoastră sunteți.

– Mda, dar încă nu am stabilit cine ești tu.

– Alec! se auzi vocea unei femei tinere prin castel. A venit un bărbat. Spune că este un avocat din Londra!

Noul duce de Warnick nu își luă privirea de la Bernard în timp ce răspunse cu voce tare:

– Mai spune și că m-a așteptat o oră.

– Nu mi s-a părut că ar veni ceva bun de la un avocat dichisit din Londra, răsună vocea. De ce să te deranjez în timpul antrenamentului?

– Într-adevăr, de ce? răspunse scoțianul. Îmi cer iertare. Sor-mea nu-i prea are la inimă pe englezi.

Bernard încuviință.

– Este vreun loc în care am putea vorbi mai în privat?

– Întrucât mie îmi pasă și mai puțin de englezi ca soră-mii, spuse ducele, nu avem de ce să fim ceremonioși. Ești bine-venit să zici cu ce scop ai venit, aici și acum. După care poți pleca.

Bernard se gândi că bărbatul avea să își schimbe destul de mult părerea despre Anglia după ce avea să descopere că devenise duce. Și încă unul excepțional de avut.

– Bineînțeles. Cu mare plăcere vă anunț că în urmă cu douăsprezece zile ați devenit ducele de Warnick.

De-a lungul carierei lui, Bernard fusese martor la tot felul de reacții atunci când anunța primirea unei moșteniri. Văzuse devastarea de pe chipul celor care pierduseră tați preaiubiți și recunoscuse nerăbdarea de pe chipul celor cu părinți nu prea iubiți. Fusese martor la șocul moștenitorilor îndepărtați și la bucuria celor a căror soartă se schimbase într-o clipită. Și, în zilele mai puțin plăcute, observase și povara devastatoare a moștenirii, atunci când un proaspăt aristocrat descoperea că titlul îi adusese doar datorii copleșitoare.

Dar, în mai bine de douăzeci de ani în care îi servise pe cei de rang înalt din cadrul aristocrației, Bernard nu se întâlnise niciodată cu apatia.

Până în acel moment, când scoțianul pentru care traversase o țară ca să îl găsească spuse calm „Neah" și se răsuci pe călcâie, ducându-se înspre ieșire, cu câinii pe urmele lui.

Settlesworth bolborosi confuz:

– Excelența... Excelența Voastră?

Formula de respect fu primită cu un hohot de râs lung.

– Nu mă interesează nici un titlu englezesc. Și cu siguranță nu mă interesează să fiu Excelența cuiva.

Spunând acestea, cel de-al douăzeci și unulea duce de Warnick, ultimul dintr-o linie genealogică venerabilă și bogat ca un rege, dispăru.

Bernard mai așteptă o oră în turnul de piatră și alte trei zile întregi la singurul han din târgul din apropiere, dar ducele nu fu interesat să mai vorbească cu el.

Și așa continuară lucrurile în următorii cinci ani de zile: ducele se arăta rareori prin Londra și când o făcea se eschiva de orice lucru aristocratic. În decurs de câteva luni, membrii societății londoneze pricepuseră că acesta îi disprețuia și hotărâseră că, de fapt, ei îl disprețuiau pe el, nu invers.

Ducele Diluat, susțineau ei, nu merita nici timpul, nici energia lor. La urma urmei, să fii al șaptesprezecelea la rând pentru moștenirea unui ducat însemna practic că nu erai deloc duce.

Perspectiva aceasta îi convenea de minune lui Alec Stuart, mândru scoțian, așa că își reluă viața fără să se gândească măcar la înfloriturile aferente titlului. Întrucât nu era un monstru, își administra moșiile acum vaste cu grijă și meticulozitate, asigurându-se că cei care depindeau de pământurile Warnick o duceau bine și prosperau, dar evita Londra, considerând că, atât timp cât Anglia îl ignora, putea și el să ignore Anglia.

Și Anglia chiar îl ignoră... până când nu o mai făcu.

Până când sosi o scrisoare care dezvăluia că, împreună cu moșiile, slujitorii, tablourile și covoarele pe care le moștenise, împreună cu titlul pe care nu era interesat să îl folosească, ducele de Warnick mai moștenise ceva cu totul diferit.

O femeie.

Capitolul 1

Încântătoarea Lily devine Domnișoara Muză!

Aprilie 1834
Expoziția Academiei Regale de Artă
Reședința Somerset, Londra

Domnișoara Lillian Hargrove era cea mai frumoasă femeie din Anglia.

Era un fapt empiric, care nu necesita absolut nici o confirmare din partea experților în domeniu. Trebuia doar să o privești, să îi observi pielea ca de porțelan, trăsăturile simetrice precise, pometii înalți, buzele pline, urechile micuțe și nasul drept și drăguț care evoca cele mai reușite sculpturi clasice, și știai pur și simplu.

Dacă mai puneai la socoteală și părul arămiu, cumva deloc obraznic, ci de o nuanță aurie, bogată, care evoca cele mai dumnezeiești apusuri de soare, și ochii cenușii precum furtunile de vară, atunci clar nu mai încăpea nici o îndoială în această privință.

Lillian Hargrove era perfectă.

Atât de perfectă, încât faptul că pornise de la nimic – că nu avea un titlu, o poziție socială sau zestre, că fusese culeasă de cine știe unde de cel mai elegant artist din Londra, cu care nu era măritată – devenea cumva irelevant când intra într-o încăpere. La urma urmei, nimic nu îi orbea pe gentilomi (cu sau fără titlu) ca frumusețea, îndeajuns ca să enerveze orice mamă pețitoare cu invitații la clubul Almack.

Motiv pentru care jumătatea feminină a aristocrației fu extrem de încântată de evenimentele din data de 24 aprilie 1834, când se deschise Expoziția de Artă Contemporană a Academiei Regale și ziua în care Lillian Hargrove – frumusețea favorită a ziarelor de scandal – deveni un subiect de scandal în toată regula.

Și ziua în care fu compromisă. Pe deplin.

Ulterior, când aceiași membri ai societății la modă cu pricina șușoteau despre evenimentele din ziua aceea, cu mănușile lor albe pătate la vârfuri de la cerneala neagră a paginilor de bârfe pe care jurau că nu le citesc niciodată, conversația se încheia mereu cu o remarcă deopotrivă îngrozită și veselă: „Biata de ea, nu s-a așteptat câtuși de puțin"

Și așa era.

Într-adevăr, Lily crezuse că urma să fie cea mai frumoasă zi din viața ei.

Era ziua pe care o așteptase toată viața – toți cei douăzeci și trei de ani și patruzeci și opt de săptămâni. Era ziua în care Derek Hawkins urma să o ceară în căsătorie.

Nu că l-ar fi cunoscut pe Derek toată viața ei. Nu era așa. Îl știa de șase luni, trei săptămâni și cinci zile – de când o abordase în după-amiaza de Sfântul Mihail, în timp ce zăbovea prin Hyde Park, la soare, într-una dintre ultimele zile calde ale anului și îi spusese, fără echivoc, că avea să se căsătorească cu ea.

– Ești o revelație, îi spusese el, cu voce calmă, clară, surprinzând-o și făcând-o să își ridice privirea din cartea pe care o citea.

Alții poate ar fi considerat că respirația i se tăiase din pricina sosirii lui neașteptate, dar Lily știuse mai bine. O lăsase cu respirația tăiată pentru că o găsise, pe ea, cea ignorată în locul ei marginal. În pofida frumuseții ei, era singură și neobservată de lume, rămasă de trei ori orfană – mai întâi de tatăl ei, administrator de moșie; apoi de un șir de tutori ducali, fiecare dintre ei cunoscându-și rapid sfârșitul; și, în cele din urmă, de tot, din cauza neglijării de către ducelui actual.

În singurătatea ei, devenise foarte pricepută la a fi nevăzută, așa că, atunci când Derek Hawkins o observă – când o privise cu uitătura lui directă, de o forță orbitoare –, se îndrăgostise destul de tare. Destul de instantaneu.

Lily făcuse tot posibilul să nu pară afectată de cuvintele lui. La urma urmei, nu citise degeaba toate revistele londoneze pentru doamne publicate în ultimii cinci ani. Își ridicase privirea spre el, zâmbise cât putuse de frumos și de blând și îi spusese:

– Nu ne-am cunoscut, domnule.

El se ghemuise lângă ea, luându-i cartea din poală – fermecând-o cu dinții lui de un alb orbitor și cu impertinența lui și mai orbitoare.

– O frumusețe ca tine nu ar trebui să aibă timp de cărți.

Ea clipise surprinsă, atrasă de ochii lui albaștri reci, care o priveau de parcă ei ar fi fost singurele două persoane din toată Londra. Din toată lumea.

– Dar îmi plac cărțile.

El clătinase din cap.

– Nu la fel de mult cum îți va plăcea de mine.

Râsese când îl auzise fălindu-se.

– Păreți foarte sigur de sine.

– Sunt foarte sigur de tine, îi spusese el, ridicându-i mâna din poală și sărutând-o cald pe încheieturile degetelor. Eu sunt Derek Hawkins. Iar tu ești muza pe care am căutat-o. Intenționez să te păstrez. Pentru vecie.

I se tăiase respirația când auzise jurământul lui. La modul în care acesta evoca altele, mai formale.

Cu siguranță că fusese un șoc să îl cunoască pe Derek Hawkins. Citise despre el ani la rând – era o legendă, un artist și o vedetă a scenei, renumit în toată Londra și nu numai ca fiind una dintre cele mai pricepute minți teatrale ale generației. Veștile despre talentul și înfățișarea lui i-o luau înainte – și chiar dacă Lily nu putea la momentul respectiv să le confirme pe cele dintâi, cele din urmă păreau a fi destul de exacte.

Dar nu o cuceri celebritatea lui. Nu avea doar aer între urechi, la urma urmei. Nu visa la un pețitor celebru.

Ci visa la un pețitor care să se asigure că nu avea să mai fie vreodată singură.

La urma urmei, Lily fusese singură toată viața.

În zilele și săptămânile care urmară, Derek o curtase, jucând rolul gentilomului perfect, însoțind-o la festivaluri de toamnă și evenimente de iarnă, ba angajând chiar o femeie mai în vârstă care să îi însoțească la ieșirile lor în public.

Și apoi, într-o după-amiază rece, cu ninsoare, din ianuarie, trimisese trăsura după ea, care o dusese pe ascuns la atelierul lui – sanctuarul tainic al lumii lui artistice.

Singură.

Acolo, în încăperea scăldată în lumina soarelui, înconjurată de zeci de pânze, o onorase cu cuvinte și promisiuni, îi venerase frumusețea și perfecțiunea și jurase să o țină lângă el. Pentru totdeauna.

Cuvintele lui – atât de frumoase și ispititoare și întocmai ce visase să audă de la un bărbat atât de arătos, priceput și nespus

de prețuit – o umpluseră cu mai multă fericire și speranță decât își imaginase că ar fi fost vreodată posibil.

Timp de două luni și cinci zile, se întorsese la atelier, stând mândră în încăpere, încălzindu-se de la soarele de iarnă și privirea lui Derek. Îi dăruise tot ce îi ceruse. Pentru că așa se face când ești îndrăgostit.

Și erau îndrăgostiți – fapt dovedit de acest moment, când se aflau în sala mare a Expoziției Regale, înconjurați de cei mai inteligenți și mai renumiți cetățeni ai Londrei. Lily se afla la o jumătate de pas în spatele umărului drept al lui Derek (poziția lui preferată), îmbrăcată cu o rochie de un galben pal (puțin mai decoltată decât i-ar fi plăcut lui Lily, dar pe care i-o alesese el), cu părul ridicat, răsucit strâns, de neînduplecat (exact așa cum îi plăcea lui).

Pe drum spre expoziție, întrucât ploaia îi forțase să rămână în trăsură, pe al cărei acoperiș își bătuse ritmul, izolându-i de lume, el o luase de mână și îi șoptise:

– Astăzi se schimbă totul. Pentru totdeauna. După ziua de astăzi, totul va fi diferit. Numele meu va fi șoptit în întreaga lume. La fel și al tău.

Ea clipise spre el, cu inima aproape explodându-i, știind că se putea referi la un singur lucru. Căsătorie. Îi zâmbise și îi șoptise la rândul ei:

– Împreună.

Trăsura încetinise în momentul acela și ajunseseră la expoziție, dar îl auzise încuviințând în tunetul furtunii din jurul lor.

Împreună.

Și acum erau aici, iar ea se simțea mai mândră decât fusese vreodată în viața ei, pentru bărbatul acesta care avea să îi devină curând soț, cât și pentru ea însăși. La urma urmei, nu se întâmpla în fiecare zi ca fiica orfană a unui administrator de moșie să fie atât de privilegiată încât să se afle în fața întregii Londre împreună cu bărbatul pe care îl iubea.

Încăperea era masivă, pereții ajungeau la peste șase metri înălțime și fiecare centimetru al lor era acoperit de lucrări de artă. Adică fiecare centimetru, mai puțin un punct central din spatele unei estrade aflate la capătul îndepărtat al locului, care era acoperit în schimb cu un fel de cortină, de parcă ceea ce se afla în spatele ei merita o dezvăluire magnifică.

Derek se întoarse spre ea și îi făcu cu ochiul.

– Locul acela e pentru noi.

Lily zâmbi. Noi. Ce cuvânt de-a dreptul încântător.

De câtă vreme își dorise oare să facă parte dintr-un „noi"?

– Domnule Hawkins, le ieși în întâmpinare secretarul academiei, în mijlocul camerei, strângându-i ferm mâna lui Derek și șoptindu-i înflăcărat ceva la ureche. Slavă Cerului că ați ajuns. Suntem pregătiți de anunț numaidecât, dacă sunteți și dumneavoastră, domnule.

Derek încuviință, zâmbind larg, triumfător.

– Sunt mereu pregătit pentru astfel de anunțuri.

Lily privi prin încăpere, observând mulțimea de oameni care așteptau cu toții ca expoziția să înceapă. Recunoscu pe unii dintre cei mai inteligenți oameni din Londra și fu numaidecât neliniștită de ideea că era înconjurată de titluri și fonduri. Se crispă, dorindu-și brusc ca Derek să o fi cerut în căsătorie ieri, ca să se poată întinde după el, ca să își mențină echilibrul sub forța privirilor combinate a celor din Londra.

– A adus-o pe fata aia, Hargrove, cu el. Lily se opuse imboldului de a se întoarce când își auzi numele, șoptit, dar prea tare ca să nu fie auzit. Presupuse că așa plănuise de la bun început cea care îl rostise.

– Bineînțeles, se auzi răspunsul usturător. E încântat de dragostea nebună. Și uită-te cum se holbează după el. Ca un cățeluș la un os.

Prima care vorbise țâțâi a dezgust.

– De parcă nu ar fi de ajuns că arată *cum arată*.

Lily se forță să nu asculte și privi țintă spre ceafa lui Derek, unde părul lui brunet se așeza în bucle perfecte.

Nu contau.

Doar Derek conta.

Doar viitorul lor. Împreună.

Noi.

– Toată lumea știe că oricine arată ca ea aduce doar scandal. Nu pot să cred că a adus-o aici. Cu atât mai mult astăzi. Sunt și *duci* prezenți.

– Am auzit că s-ar putea să își facă apariția și *regina*.

– Dacă e adevărat, atunci e și mai dezgustător că a adus-o.

– Consoarta lui!

Cuvintele fură rostite cu un chicotit, de parcă ar fi fost istețe.

Nu erau.

Lily se opuse sugestiei că ar fi putut fi altceva decât logodnica lui Derek. De parcă ar fi fost un subiect de scandal. Și chiar dacă nu era – chiar dacă nu era nimic scandalos la dragoste – obrajii i se înflăcărară și încăperea se încălzi.

Se întoarse spre Derek, dorindu-și ca acesta să le audă pe femei. Să se întoarcă și să le spună că nu numai că vorbeau neîntrebate, ci vorbeau neîntrebate despre viitoarea lui soție.

Dar el nu auzi. Se îndepărta deja de ea, urcând scările spre locul cu cortina ce îi ascundea capodopera. Bineînțeles că nu o lăsase să o vadă. Nu voise să se joace cu soarta. Dar îi cunoștea priceperea și știa că orice ar fi ales pentru expoziție avea să copleșească Londra.

El îi spusese asta cu doar câteva minute în urmă.

Și când avea să copleșească Londra, femeile din spatele ei urmau să își retragă cuvintele.

Derek ajunsese în centrul platformei, aruncă cu afectare un ochi după cortină, după care se întoarse spre mulțimea adunată acolo, în timp ce Sir Martin Archer Shee, președintele Academiei Regale, le ura londonezilor bun venit la expoziție. Discursul fu impresionant, rostit în dialectul irlandez distins și răsunător al bărbatului, care aminti de istoria venerabilă a academiei și de expozițiile acesteia.

Într-adevăr, lucrările de artă de pe pereți erau foarte bune. Nu erau de aceeași calitate ca ale lui Derek, bineînțeles, dar erau obiecte de artă. Printre ele, câteva peisaje foarte drăguțe.

Și apoi sosi momentul.

– În fiecare an, academia se mândrește cu o lucrare specială, o primă expoziție al unuia dintre cei mai talentați artiști contemporani ai Britaniei. În trecut, am dezvelit lucrări inegalabile ale lui Thomas Gainsborough, Joseph Turner și John Constable, fiecare mai aplaudată decât cea de dinaintea ei. Anul acesta, suntem foarte mândri să îl prezentăm pe renumitul artist al scenei și picturii pe pânză, Derek Hawkins.

Pieptul lui Derek se umflă de mândrie.

– Este capodopera mea.

Sir Martin se întoarse când auzi exclamația neașteptată.

– Ați vrea să vorbiți despre ea acum?

Derek făcu un pas în față.

– Voi spune mai multe după ce este dezvelită, dar acum voi zice doar atât: este cel mai măreț nud al vremurilor noastre. Se opri. Cel mai măreț nud din toate timpurile.

În încăpere se lăsă liniștea. Nu că Lily ar fi observat, la cum îi vuiau urechile.

Nud.

Din câte știa ea, Derek pictase un singur nud.

„E mai bun decât Rubens", îi spusese el în timp ce ea se odihnise pe divanul de culoarea cobaltului din atelierul lui, înconjurată de perne din satin și materiale luxuriante. „Mai glorios decât Tițian."

Dar nu își amintea ea cuvintele pe de rost. Ci le rostea el din nou, privind cu aroganță mulțimea din încăpere.

– Îl face pe Ingres să pară că ar trebui să se întoarcă la școală. Se întoarse spre președintele academiei. La Academia Regală, bineînțeles.

Lauda de sine – o insultă la adresa unuia dintre cei mai mari artiști ai zilei – descătușă mulțimea, iar șușotelile colective se ridicară precum o cacofonie, adăugând sunete la căldura sălbatică ce o consuma pe Lily.

– Rușinos, spuse cineva în apropierea ei.

Jurase că doar el avea să îl vadă.

– Nu am mai auzit niciodată atâta îngâmfare.

Îi promisese că nu avea să îl vadă nimeni, niciodată.

Femeia din spatele ei vorbi din nou, meschin și neplăcut.

– Bineînțeles. De aceea a adus-o.

Nu putea fi vorba despre ea.

Nu putea.

– Fără îndoială, încuviință cealaltă. E îndeajuns de josnică ca să fie ea modelul.

– „Model" e prea amabil. Implică valoare. Are o reputație prea proastă ca să merite un astfel de termen. Au lăsat-o să intre doar din bunăvoință...

Se întoarse și se holbă la ele, făcând-o pe cea care vorbea să se oprească brusc, adevărul momentului umplându-i ochii cu lacrimi nedorite. Nu le păsa. Cele două femeie se holbară direct la ea. De parcă ar fi fost un gândac în gunoi.

– Este clar că tutorele ei înțelege că frumusețea nu are nici o legătură cu valoarea.

Lily se întoarse, cuvintele pline de cruzime punând-o în mișcare. La început, doar ca să scape de femeile acelea îngrozitoare, apoi ca să scape de propria ei temere.

Și apoi, ca să îl oprească pe Derek din a o expune lumii.

Se îmbrânci prin mulțime, care deja se îngrămădea tot mai aproape de scenă și de tablou, care încă era ascuns. Din fericire. Sir Martin își reluase discursul, dar Lily nu auzi nimic din ce spunea, prea concentrată să ajungă la scenă.

Să ajungă la tablou.

Urcă scările, mânată de ceva mult mai puternic decât jena.

Rușine.

Rușine pentru ceea ce făcuse. Pentru că avusese încredere în el.

Pentru că sperase că avea să fie vreodată mai mult decât ea însăși. Singură.

Pentru că se bazase pe promisiunea unui „noi".

Apoi ajunse pe scenă, iar el se întorcea spre ea, iar peste încăpere se lăsă din nou liniștea, oamenii fiind de-a dreptul șocați de prezența ei. De faptul că se amesteca. Președintele academiei se întoarse spre ea, căscând ochii mari.

Derek, în schimb, se mișcă perfect nestingherit, fluturând brațul spre ea.

– Ah! Iată muza mea.

Acum Lily făcu ochii mari. O compromisese. Ca și când ar fi dezbrăcat-o în fața întregii Londre. Și totuși, îi zâmbea, ca și când nu ar fi priceput asta.

– Încântătoarea mea Lily! Canalul de transmitere al geniului meu. Zâmbește, draga mea.

Nu și-ar fi imaginat vreodată că vorbele acelea ar fi făcut-o atât de furioasă. Nu se opri. Și nu zâmbi.

– Ai jurat că nu îl va vedea nimeni.

Cei din încăpere icniră. Ca și când pereții înșiși ar fi putut să respire.

El clipi.

– Ba n-am făcut așa ceva.

„Mincinosule."

– Ai spus că este doar pentru tine.

El zâmbi, ca și când asta ar fi explicat totul.

– Draga mea. Geniul meu este prea vast ca să nu-l împărtășesc cu alții. Trebuie cunoscut de întreaga lume. Pentru totdeauna.

Ea se uită la mulțime, la sutele de ochi adunați acolo, forța privirii lor combinate făcând-o să se clatine pe călcâie. Să i se taie genunchii. Să îi bată inima cu putere.

Făcând-o să se înfurie. Se întoarse spre el.

– Ai spus că mă iubești.

El își înclină capul.

– Așa am zis?

Ieși din spațiu. Din timp. Trupul nu îi mai aparținea. Momentul nu îi mai aparținea. Clătină din cap.

– Da. Ai spus-o. Am spus-o amândoi. Urma să ne căsătorim.

El râse. *Râse.* Ecoul sunetului răsună printre icnetele și șoaptele mulțimii, dar lui Lily nu îi păsa. Doar râsul lui, singur, era îndeajuns de puternic ca să o răpună.

– Fată scumpă, un bărbat de nivelul meu nu se însoară cu o femeie de nivelul tău.

O declara în fața întregii Londre.

În fața oamenilor de acolo, la care ea aspirase dintotdeauna. În fața lumii acesteia în care visase dintotdeauna să trăiască. În fața acestui bărbat pe care visase dintotdeauna să îl iubească.

Dar care nu o iubise niciodată pe ea.

Care, în schimb, o făcuse de rușine.

Se întoarse spre cortină, cu un singur scop. Să îi distrugă capodopera, așa cum o distrusese el pe ea. Fără să îi pese că cei adunați acolo aveau să vadă lucrarea.

Trase de draperie, velurul roșu gros ieșind din legături fără să opună câtuși de puțină rezistență – sau poate din pricina forței furiei ei – dezvăluind...

Un perete gol.

Nu era nimic acolo.

Ea se întoarse spre încăpere, răsculată de râsetele surprinse, icnetele scandalizate și șoaptele tari precum salvele de tun.

Tabloul nu era acolo.

O cuprinse un val de ușurare, fierbinte și copleșitor. Se răsuci spre bărbatul pe care îl iubise. Spre cel care o trădase.

– Unde este?

El zâmbi larg, cu dinți orbitor de albi.

– Se află într-un loc sigur, îi răspunse el, cu voce răsunătoare, dându-se atât pe sine, cât și pe ea în spectacol, în timp ce se întoarse spre încăpere. Privește-o, Londra! Fii martora pasiunii ei! A emoției ei! A frumuseții ei! Și întorceți-vă aici, într-o lună, în ultima zi a expoziției ei, pentru a vedea cum toate aceste lucruri se transformă în ceva mai frumos. Mai pasional. Îi voi face pe adulți să plângă prin opera mea. Ca și cum ar fi văzut fața lui Dumnezeu.

Mulțimea icni la unison, încântată, sunetul răsunând în toată încăperea. Credeau că era o scenetă. Și ea o actriță.

Nu își dădură seama că viața ei era distrusă. Că îi zdrobise inima cu cizma lui perfect lustruită.

Nu își dădură seama că stătea în fața lor, spintecată în două.

Sau poate că își dădură.

Și poate că de aceea erau atât de veseli.

Capitolul 2

Scoțianul este somat de pupila sălbatică să vină urgent

Două săptămâni și patru zile mai târziu
Berkeley Square

O pupilă. Ba mai rău, o pupilă *englezoaică*.

Ai fi zis că Settlesworth ar fi trebuit să îi spună despre asta.

Ai fi crezut că printre duzinile de case, zecile de vehicule, sutele de servitori, miile de arendași și zeci de miile de vite, Settlesworth ar fi considerat important să menționeze existența unei singure tinere femei.

O tânără femeie care, în pofida lipsei complete de cuviință de pe hârtie, fără îndoială că avea să leșine atunci când urma să se afle față în față cu tutorele ei scoțian.

Englezoaicele stăpâneau cu desăvârșire arta leșinului.

În treizeci și patru de ani, nu întâlnise nici una care să nu amenințe într-un mod sălbatic, zgomotos și ridicol că avea să se dedea la un astfel de comportament.

Dar Settlesworth nu o menționase pe față, nici măcar în trecere, cu un simplu: „Apropo, aveți și o pupilă, ba încă una destul de problematică". Sau, cel puțin, nu o menționase până când nu devenise într-atât de problematică încât să necesite prezența lui Alec la Londra. Și atunci începuse cu „Excelență" și „scandal" și „trebuie să veniți cât mai repede posibil ca să îi restabiliți reputația".

Gata cu reputația lui Settlesworth de cel mai bun avocat din istorie! Dacă Alec ar fi fost cătuși de puțin interesat să își ajute pairii, ar fi dat un anunț la *Știrile Londrei* să îi avertizeze că omul era un prost desăvârșit.

Un bărbat ar fi trebuit să știe că are o pupilă încă de la începutul tutelei, nu în clipa în care afurisita făcea ceva extrem de prostesc și sfârșea prin a avea cu disperare nevoie să fie salvată.

Dacă ar fi avut câtuși de puțină minte, ar fi ignorat somațiile.

Dar se pare că nu avea deloc minte, sau așa zicea toată lumea, așa că Alec Stuart, scoțian mândru și, fără voia lui, al douăzeci și unulea duce de Warnick, se afla pe treptele casei de la numărul 45 din Berkeley Square, așteptând să îi deschidă cineva nenorocita de ușă.

Se uită la ceas a treia oară în tot atâtea minute, după care mai bătu o dată, lăsând ca toată iritarea lui să se lovească de scândura de mahon. După ce încheie acțiunea, se întoarse cu spatele la ușă și se uită la piața perfect îngrijită, cu porți, și în curs de înfrunzire, menită să fie văzută doar de locuitorii din această zonă impecabilă a Londrei și de nicicare alții. Locul era atât de-al naibii de britanic, încât se înfurie.

La naiba cu sora lui!

„O pupilă!" jubilase Catherine când auzise. „Ce incitant! Crezi că este foarte fermecătoare și frumoasă?"

Când îi spusese lui Catherine că, din experiența lui, frumusețea era motivul celor mai multe scandaluri, iar el nu era interesat să aibă de-a face cu acesta în particular, sora lui insistase să își facă numaidecât bagajul, jucându-l pe degete. „Dar dacă a fost calomniată îngrozitor? Dacă este singură? Dacă are nevoie de un prieten? Sau de un *apărător*?" Se oprise, clipise din ochii ei albaștri enormi în sus spre el, apoi adăugase: „Dacă aș fi fost *eu* în locul ei?"

Surorile mai mici erau evident o pedeapsă pentru faptele rele săvârșite în viețile anterioare.

Și cele curente.

Își încrucișă brațele la piept, jacheta lui de lână întinzându-se tare peste umerii lui, strângându-l, așa cum făcea și arhitectura de aici, numai fierărie și fațade din piatră. Ura locul acela.

„Anglia îți va fi pieirea."

Alături, câteva femei ieșiră de la numărul 44 din Berkeley Square, coborând scările înspre o trăsură care le aștepta. O tânără lady îl văzu și făcu ochii mari, după care își feri șocată privirea de la el și le șopti ceva celorlalte, iar acestea se întoarseră numaidecât la unison și se holbară la el.

Le simți privirile insistente și încinse, care deveniseră și mai fierbinți atunci când cea mai în vârstă din grup – mama sau mătușa lor, dacă ar fi trebuit să ghicească – rosti cu voce tare:

– Bineînțeles că un astfel de bărbat ar aștepta o întrevedere cu ea.

– Pare de-a dreptul *animalic*.

Lui Alec îi îngheță instantaneu sângele în vene în timp ce femeile chicotiră amuzate. Ignorând valul de furie care îl năpădise în urma evaluării lor, își concentră din nou atenția pe ușă.

Unde naiba erau servitorii?

– Probabil că închiriază camere acolo, spuse una dintre fete.

– Și alte lucruri, de asemenea, răspunse o alta, meschin. E îndeajuns de nerușinată ca să o facă.

În ce fel de scandal se băgase fata asta?

Scrisoarea lui Settlesworth fusese extrem de superficială: își ceruse iertare că nu îl avertizase de existența pupilei și o așezase pe fată la picioarele lui Alec. „Se află în miezul unui scandal. Unul în urma căruia nu va supraviețui, dacă nu veniți. Degrabă."

Poate că Alec ura toate lucrurile englezești, dar nu era un monstru. Nu avea de gând să o lase pe fată să fie mâncată de lupi. Și, dacă lupoaicele de alături erau un semn în direcția aceasta, bine că se afla acolo, întrucât o devorau deja pe biata fată.

Știa ce înseamnă să fii tratat rău de englezoaice.

Împotrivindu-se imboldului de-a le spune femeilor că se puteau îngrămădi în trăsura lor și să se ducă direct la naiba, își ridică pumnul, să mai bată o dată în ușă.

Ușa se deschise într-o clipă și, după ce își reveni într-un mod impresionant din șoc, Alec se încruntă la femeia din fața lui, îmbrăcată cu cea mai ponosită rochie gri pe care o văzuse vreodată.

Bănui că nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, pometi înalți, piele ca de porțelan, buze pline și păr arămiu ce strălucea precum aurul, în pofida faptului că se afla într-un hol slab luminat. Era ca și cum femeia ar fi avut mereu propriul soare la ea.

Rochie ponosită sau nu, nu era deloc o hiperbolă să spui că era de departe cea mai frumoasă femeie din Anglia.

Bineînțeles că era.

Nimic nu înrăutățea și mai mult o zi proastă ca o englezoaică frumoasă.

– Era și vremea, ce naiba! mârâi el.

Și fata în casă avu nevoie de câteva secunde ca să își revină din propriul șoc și să își ridice ochii din punctul în care se concentraseră, pe pieptul lui, spre chipul lui, sprâncenele ridicându-i-se progresiv, odată cu privirea.

Alec încremeni. Avea ochii cenușii – nu ca ardezia și nu ca oțelul, ci de culoarea celor mai întunecați nori de ploaie, vârstați cu argintiu. Se crispă, haina prea mică întinzându-se bine peste umeri, amintindu-i că se afla în Anglia și că, indiferent cine era femeia aceasta, era irelevantă pentru interesele lui. Cu excepția faptului că stătea în calea întoarcerii lui imediate în Scoția.

– Aș sugera să mă lași să intru, fătucă.

Ea ridică o sprânceană arămie.

– Ba nu voi face așa ceva.

Închise ușa.

Alec clipi, uimirea și necredința războindu-se preț de o clipă trecătoare înainte să fie ambele copleșite de o pierdere supremă a răbdării. Făcu un pas în spate, măsură din priviri ușa și, opintindu-se o dată, o sparse.

Aceasta se prăbuși pe podeaua din hol cu o bufnitură grozavă.

Nu se putu stăpâni să nu se întoarcă spre femeile de alături, care încremeniseră acum toate, făcând ochii mari, șocate.

– Îndeajuns de animalic pentru voi, doamnelor?

Întrebarea le făcu să se urnească numaidecât din loc, cățărându-se practic una peste cealaltă ca să urce în trăsură. Mulțumit, Alec își concentră din nou atenția pe casa lui și, ignorând durerea din umăr, trecu pragul.

Servitoarea era chiar lângă intrare, holbându-se la bucata mare de stejar.

– Ați fi putut să mă ucideți.

– Mă îndoiesc, spuse el. Ușa nu este îndeajuns de grea ca să ucidă o persoană.

Ea miji ochii înspre el.

– Numărul Optsprezece, presupun.

Cuvintele erau pline până la refuz de dispreț. Ignorându-le, Alec ridică ușa de jos și o sprijini de intrarea acum deschisă. Spuse pe un accent intenționat mai pronunțat:

– Deci știi cine sunt.

– Nu sunt convinsă că există persoană în Londra care să nu știe cu ușurință cine sunteți. Deși poate că ați vrea să învățați să pronunțați corect cuvintele dacă vreți să vă înțeleagă.

El ridică sprânceana când auzi sarcasmul din vocea ei.

– Nu-mi place să aștept în fața ușii propriei case.

Ea își ațintă privirea spre ușa care fusese scoasă din balamale.

– Aveți obiceiul să distrugeți lucrurile care nu vă plac?

Alec își înfrână impulsul de a-i nega cuvintele. Își petrecuse majoritatea vieții ca adult dovedind că nu era necizelat. Că nu era aspru. Că nu era o brută.

Dar nu avea să se apere în fața acestei femei.

– Plătesc bine pentru acest privilegiu.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Fermecător.

Refuză să își arate pe față șocul. Deși nu avea mai deloc experiență cu servitorii aristocrației, era destul de convins că aceștia nu aveau obiceiul să se răstească la stăpânii lor. Cu toate astea, nu înghiți momeala, ci studie în schimb casa impecabilă, cu scara centrală arcuită, cu peisaje în ulei uluitoare și masive atârnate pe perete, câte o urmă de poleială pe ici, pe colo, mai degrabă un semn de modernitate, decât de prost gust. Se răsuci lent, uitându-se la tavanele înalte, la oglinzile masive care captau și reflectau lumina din ferestrele de deasupra, învăluind întregul spațiu în lumină naturală și oferind o imagine fugitivă a unui covor lat, colorat, și a unui șemineu arzând printr-o ușă din apropiere.

Era genul de casă care ar fi trebuit să îi aparțină unui duce cu o genealogie impresionantă, fără îndoială decorată de vreo ducesă anterioară.

Se opri.

Oare existase o ducesă anterioară? La șaptesprezece duci morți, Alec ar fi pariat că exista mai mult de o singură ducesă anterioară.

Mârâi când se gândi la asta. De asta mai avea nevoie: să se ocupe și de vreo văduvă, pe lângă pupila scandaloasă și servitoarea irascibilă.

Servitoarea cu pricina auzise sunetul lui de neplăcere.

– Știam că vă numesc Ducele Diluat, dar nu credeam că ați fi atât de...

Se opri din impertinența ei, dar Alec auzi și cuvintele nerostite. Fioros. Necioplit. Nerafinat. Își pierdu răbdarea.

– Îți sugerez să o chemi pe Lady Lillian. Numaidecât.

– E domnișoara Hargrove. Nu e de viță nobilă.

El ridică din sprânceană.

– Suntem în Anglia, nu-i așa? S-au schimbat cumva regulile? Mai nou îi corectezi pe duci?

– Da, atunci când ducele cu pricina se înșală, spuse ea, deși, ar trebui să fiți în regulă, întrucât puțini vor reuși să vă înțeleagă

accentul monstruos îndeajuns încât să își dea seama dacă aveți sau nu dreptate.

– Tu s-ar părea că mă înțelegi destul de bine.

Ea zâmbi exagerat de dulce.

– Cât noroc pe capul meu!

Alex își stăpâni imboldul de a râde la replica ei iute. Femeia nu era amuzantă. În doar câteva momente, avea să fie concediată.

– Și cum rămâne cu respectul care vine cu titlul?

– Se aplică celor care sunt impresionați de titlul cu pricina, mă gândesc.

– Iar tu nu ești?

Ea își încrucișă brațele.

– Nu în mod deosebit.

– Aș putea întreba de ce anume?

– Ați fost optsprezece la număr în decurs de cinci ani. Sau, mai precis, șaptesprezece în două săptămâni și apoi dumneavoastră timp de cinci ani. Și chiar dacă este prima dată când ați pus piciorul în această casă, casa în sine – și tot ce este în ea – vă aparține. Și este îngrijită. Pentru dumneavoastră. *In absentia*. Dacă asta nu este o dovadă că titlurile sunt ridicole, nu știu ce altceva ar putea fi.

Nu spunea nimic ce nu credea și el, la rândul lui. Dar asta nu însemna că femeia nu își pierdea mințile – că nu era la fel de nebună ca cealaltă femeie din casă.

– Chiar dacă obrăznicia ta este impresionantă și nu îți contrazic întru totul logica, mi-a ajuns, spuse el. Intenționez să vorbesc cu domnișoara Lillian, iar sarcina ta, indiferent că îți place sau nu, este să o aduci.

– De ce ați venit?

El lăsă ca o tăcere neîndurătoare să se așternă între ei preț de un minut lung, încercând să o intimideze să facă ceea ce îi ceruse.

– Adu-ți stăpâna.

Ea nu fu câtuși de puțin intimidată.

– Mi se pare amuzant că o numiți stăpâna casei. De parcă nu ar fi prizonieră aici.

Atunci își dădu seama. Pupila lui nu era deloc genul care să leșine, la urma urmei. Înainte să apuce să spună ceva însă, ea continuă:

– De parcă nu ar fi doar un bun, ca ușa pe care ați distrus-o atât de din scurt, ca o Brută Scoțiană grozavă.

Nu voise să audă cuvântul.

Dar, cumva, stând aici, cu această englezoaică impecabilă, în această casă englezească impecabilă, din această piață englezească impecabilă, îmbrăcat într-un costum inconfortabil, abia încăpând în cadrul ușii, simțindu-se mare și nelalocul lui, nu putu să nu îl audă.

Nu putu să nu îl simtă, aproape și tulburător, precum lavaliera strâmtă de la gâtul lui.

Cât de des îl auzise oare de la femei frumoase? Șoptit cu uimire, de parcă ar fi fost prea ocupate să își imagineze crestătura elegantă și adâncă pe care ar fi lăsat-o în răbojul lor, ca să își poată păstra pentru sine cele mai tainice gânduri. La mărimea lui, femeile aveau tendința să îl dorească, ca pe un premiu. Ca pe un taur la iarmaroc.

Masiv și fioros.

Cuvântul le onora dorința în timp ce îl înjosea pe el.

Așa cum îl înjosise atunci când fusese rostit de mama lui, care își exprimase răstit regretele: fusese mereu prea mare ca să fie îndeajuns de bun pentru ea. Prea mare ca să fie demn de ea. Prea necioplit. Prea scoțian.

O amintire prea vie a vieții ei dezamăgitoare.

Îi disprețuise statura. Forța. Moștenirea lăsată de tatăl lui. Le disprețuise atât de mult, încât îi lăsase acel singur cuvânt ca dar de despărțire pentru singurul ei fiu.

Brută.

Așa că, atunci când îl auzi, în locul acesta, de pe buzele unei alte englezoaice frumoase, cu un dispreț atât de profund, nu îl putu evita. Așa cum nu reuși nici să nu i-o plătească cu aceeași monedă:

– Sperasem să nu fii frumoasă.

Ea mijii ochii.

– Adjectivul nu pare a fi un compliment când îl rostiți dumneavoastră.

Îl străfulgeră o viziune: și-o imagină pe această femeie uluitoare întinsă pe un pat, cu părul ca aurul încins răsfirat pe cearșafuri albe, cu membre lungi ademenitoare, cu buze rozalii desfăcute. Îl străbătu un sentiment de dorință și se forță să își amintească rolul lui.

Era tutorele ei. Ea pupila lui.

Și englezoaică pe deasupra.

Nu era pentru el.

– Nu este, spuse el. Așa e mult mai probabil că ai făcut-o.

Avea niște ochi superbi, mai expresivi decât și-ar fi imaginat el vreodată și care se umplură instantaneu de provocare.

– Ce anume?

– Să te compromiți.

Mânia se transformă în altceva, care trecu atât de rapid, încât probabil că nu ar fi observat-o dacă nu i-ar fi fost atât de insuportabil de cunoscută.

Rușine.

Și când îi văzu rușinea, felul în care purta umbrele propriei lui rușini, își regretă numaidecât cuvintele. Și își dori să nu le fi rostit.

– Nu ar fi trebuit să...

– De ce nu? E adevărat.

O privi preț de o clipă îndelungată, observându-i coloana țeapănă, umerii drepți, capul ținut sus. Puterea pe care nu ar fi trebuit să o aibă, dar pe care o purta totuși ca pe o onoare.

– Ar trebui să o luăm de la început, spuse el.

– Aș prefera să nu începem nimic, spuse ea, și se întoarse cu spatele la el, lăsându-l pe hol, doar în compania sunetelor din piață ce intrau plutind prin ușa acum permanent deschisă.

Avea nevoie de Ducele Diluat așa cum avea nevoie de o durere de dinți.

Închise ușa de la salonul de lângă hol, lăsându-se cu spatele pe ea și respirând lung, dorindu-și ca el să plece din casă. Din viața ei. La urma urmei, nu era ca și cum ar fi fost interesat de ea în ultimii cinci ani.

Dar, bineînțeles, acum era aici, scoțându-i literalmente din țâțâni ușa de la casă, de parcă ar fi putut da buzna ca un rege păzitor răzbunător, de parcă ar fi deținut-o pe ea și scandalul în care era implicată.

Lucru care, bineînțeles, așa era.

La naiba cu Settlesworth și cu scrisorile lui prolifice!

Și la naiba cu ducele pentru că venise neinvitat. Nedorit.

Lily avea un plan, care nu avea nevoie de duce. Nu ar fi trebuit să îl atâțe. Nu ar fi trebuit să îl insulte. Într-adevăr, nu puteai prinde muște cu oțet, iar ducele era o muscă destul de grasă.

Străbătu încăperea spre bufetul din capătul îndepărtat.

Nu era gras.

Își turnă un pahar cu lichidul chihlimbariu de acolo.

Era plin de forță. Lily nu credea că avea să uite imaginea ușii mari din stejar ieșind din țâțâni, de parcă ar fi fost făcută din hârtie. Și nu credea că avea să reușească vreodată să nu i se taie respirația la vederea bărbatului aceluia enorm, mare cât casa și nespus de arătos,

stând drept în urma distrugerilor provocate, încadrat de lumina soarelui, de parcă ar fi fost trimis din cer, nu alta.

Se opri.

Ce baliverne! Întrucât stătuse închisă în casă în ultimele două săptămâni și patru zile, ascunzându-se de restul Londrei, probabil că fusese zăpăcită de asaltul de aer proaspăt care dăduse năvală când bărbatul spărsese ușa.

Doar atât era îndeajuns să sensibilizeze nervii unei femei.

Mai ales ai uneia care mai fusese prostită de bărbați arătoși.

Pe Lily nu o interesau umerii lui lați sau ochii lui căprui sau buzele lui cărnoase care păreau deopotrivă moi și ferme, și îngrozitor de ispititoare. Și nici măcar nu observase obrajii, nasul și maxilarul, îndeajuns de puternice ca să fi fost făurite din fier de cei mai talentați fierari scoțieni.

Sorbi din whisky-ul din pahar.

Nu, singurul interes pe care îl avea referitor la ducele de Warnick era să îl facă să plece.

– Lillian. Se răsuci și se trezi cu persoana de care nu era interesată în pragul ușii acum deschise. Privirea lui căpruie căzu pe paharul din mâna ei. E ora zece și jumătate dimineața.

Ea bău din nou, intenționat. Era cel mai potrivit moment ca să bea.

– Văd că știți cum funcționează în mod normal ușile.

El ridică o sprânceană și o privi preț de o clipă îndelungată, după care spuse:

– Dacă tragem la măsea, vreau și eu unul.

Ea se întoarse cu spatele în timp ce mai turnă băutură într-un pahar, iar când se răsuci să i-l ducă, descoperi că acesta traversase deja încăperea fără zgomot. Se împotrivi imboldului de-a se îndepărta de el. Era prea mare. Prea impresionant.

Prea captivant.

El luă paharul.

– Mulțumesc.

Ea încuviință.

– Băutura vă aparține. Sunteți bine-venit să o consumați.

El nu bău. În schimb, se îndepărtă, înspre șemineu, unde studie o pictură clasică în ulei, de proporții, un nud de bărbat, care dormea sub o trestie, sub privirea unei femei frumoase, în timp ce zorii învăluiau încet cerul. Lily scrâșni din dinți în timp ce privi la rândul ei tabloul. Un nud. O tulbura, deoarece îi amintea de...

– Putem discuta despre scandal?

Nu.

Obrajii i se înflăcărară. Nu îi plăcea.

– Există un scandal?

El se întoarse și o privi.

– Spune-mi tu.

– Păi, mă gândesc că veștile despre cum mi-ați dărâmat ușa în miezul zilei vor începe să circule.

Văzu o străfulgerare în ochii lui. Un fel de amuzament. Nu îi plăcu nici asta.

– Este adevărat, fătucă?

Și în clipa aceea, după acele trei cuvinte simple, rostite în dialectul lui scoțian asurzitor, pe un ton cald și aspru și aproape mai amabil decât ar fi putut îndura, își dori să fi fost în orice alt loc decât acolo. Pentru că era prima dată când cineva o întrebase.

Și era a mia oară în care își dorea ca răspunsul să fi fost diferit.

– Cred că ar trebui să plec.

El rămase locului preț de o clipă îndelungată, după care spuse:

– Am venit să ajut.

Ea râse când îl auzi, dar fără umor.

– Este impresionant, Excelență, cât de mult păreți a fi un tutore căruia îi pasă.

– Am venit imediat ce am aflat despre necazul tău.

Evident, era o legendă.

– S-a aflat până în Scoția?

– Din experiența proprie, zvonurile circulă cu lumina fulgerului.

– Și aveți multă experiență cu zvonurile?

– Mai mult decât aș vrea să recunosc.

Lily auzi adevărul din cuvintele lui.

– Și zvonurile despre dumneavoastră erau adevărate?

El tăcu îndeajuns de mult ca ea să creadă că s-ar putea să nu îi răspundă, așa că fu îndeosebi de șocată când el îi spuse simplu:

– Da.

Nu mai fusese nicicând în viața ei atât de curioasă în legătură cu un singur cuvânt. Bineînțeles, era o prostie. Indiferent în ce scandal ar fi fost implicat el, nu era ca al ei. Nu îl distrusese.

Nu îl forțase să fugă.

Îl privi în ochi.

– Și acum, ce? Ați venit să aveți grijă de reputația dumneavoastră?

– Mă doare-n cot de reputația mea. Sunt aici ca să am grijă de-a ta.

Era o minciună. Nimănui nu îi păsase vreodată de reputația lui Lily – nu de la moartea tatălui ei. Nu avusese niciodată o susținătoare sau o prietenă.

Nu avusese niciodată pe cineva care să o iubească.

Gândul îi stârni lacrimi fierbinți, împungând-o și amenințând să își facă apariția, nedorite și exasperante. Trase scurt aer în piept și se întoarse spre bufet, refuzând să i le arate.

– De ce?

El se încruntă.

– De ce?

– Nici măcar nu mă cunoașteți.

El ezită, apoi spuse:

– Ești responsabilitatea mea.

Ea râse. Nu putu să nu privească în spate.

– Nu ați fost niciodată interesat de mine. Nici măcar nu ați știut că exist, nu-i așa?

Văzu vina din ochii lui. Adevărul din ei.

– Mă gândesc că este mai bine decât alternativa.

– Care ar fi aceasta?

– Să fi știut despre mine de ani de zile și să fi ignorat pur și simplu faptul că exist.

Nu ar fi fost singurul.

– Dacă aș fi știut... Se opri.

– Ce ați fi făcut? V-ați fi întors la Londra cu ani în urmă? Ați fi preluat numaidecât stindardul de tutore și salvator al meu?

El se foi pe picioarele masive, iar ea simți o urmă de regret, știind că nu îi merita acuzațiile. Se mușcă de limbă, refuzând să își ceară scuze. Dorindu-și să plece de acolo. Dorindu-și ca el să nu fi venit în primul rând.

– Nu sunt un monstru, răspunse el, în cele din urmă. Nu am cerut această răspundere, dar m-aș fi asigurat, fără să ezit, că ți se purta de grijă.

– Așa a fost mereu. Promisiunea de bani. De casă și masă. O promisiune a tuturor lucrurilor ușor de dobândit.

Și o lipsă de toate lucrurile de valoare.

Flutură din mână, arătând spre casa frumoasă.

– Sunt foarte bine îngrijită. Priviți colivia frumoasă în care mă aflu. Nu așteptă ca el să răspundă. Nu contează, oricum. Mă tem

...ați venit cam târziu. Trecu pe lângă el, spunând: Nu caut nici un tutore, nici un salvator. Într-adevăr, în ultimii câțiva ani am învățat ...aș face bine să mă salvez singură. Să îmi fiu propriul tutore.

El nu îi răspunse până când ea ajunse la ușa salonului.

Ești mai în vârstă decât mă așteptam.

Ea se opri. Privi în spate.

– Poftim?

El nu se mișcă.

– Câți ani ai?

Ea îi răspunse cu aceeași monedă la întrebarea lui impertinentă:

– Câți ani aveți dumneavoastră?

– Sunt îndeajuns de bătrân ca să știu că ești mai în vârstă decât ar trebui să fie vreo pupilă.

– Dacă nu ați fi fost dezinteresat atât de multă vreme de tutela dumneavoastră, poate ați fi știut răspunsul la întrebarea dumneavoastră.

– Nu o lua personal.

– Dezinteresul dumneavoastră de lungă durată?

– Acum că știu că exiști, sunt destul de interesat.

– Mă gândesc că așa ar trebui să fiți, acum că sunt ca o creatură sub lupă ce trebuie privită și arătată cu degetul ca fiind o amenințare pentru toți ceilalți.

El ridică din sprânceana lui brunetă și își încrucișă brațele peste pieptul masiv.

– Cu câteva secunde în urmă erai o pasăre într-o colivie.

– Vă interesează metaforele amestecate? i-o întoarse ea.

El îi răspunse fără să ezite:

– Nu, ci mă interesezi tu.

Cuvintele o încălziră pe dinăuntru. Nu că ar fi trebuit să o facă.

– Ce păcat, întrucât eu nu sunt interesată de dumneavoastră.

– Ar trebui să fii. Din câte înțeleg eu, tutorii au ceva control asupra pupilelor.

– Sunt o pupilă a moșiei Warnick. Nu aș deveni prea posesiv în locul dumneavoastră.

– Nu sunt oare un Warnick?

– Poate nu pentru multă vreme. Voi, ducii, aveți obiceiul să muriți.

– Mă gândesc că ți-ar plăcea asta?

– O femeie poate visa.

Buzele lui zvâcniră când o auzi și, dacă ar fi fost să fie sinceră, ar fi recunoscut că i-a plăcut faptul că îl amuzase. Cu toate acestea, nu o interesa adevărul.

– Ei bine, nu am murit încă, Lillian, așa că te-ai pricopsit cu mine momentan. Cel mai bine ar fi să îmi răspunzi la întrebări. Se opri, apoi repetă: Ești destul de în vârstă pentru o pupilă, nu-i așa?

Bineînțeles că era. Se pierduse în toată agitația. Tatăl ei murise și o lăsase în grija ducelui și totul fusese bine timp de câțiva ani, până la moartea ducelui. Și a altor șaisprezece, după el. Și apoi bărbatul acesta – acest scoțian legendar care se ferise de toate lucrurile englezești și nici măcar nu își făcuse apariția în Parlament ca să își primească scrisoarea oficială prin care i se conferea privilegiul cu pricina – fusese la comandă.

Iar Lily fusese uitată.

Fără zestre. Fără sezon. Fără prietene.

Îl privi, dorindu-și să existe o modalitate prin care să îi spună toate acestea, să îl facă să își înțeleagă rolul jucat în piesa nebună a vieții ei, fără să vizioneze din nou piesa. Întrucât nu exista o astfel de modalitate, se mulțumi să îi răspundă cu:

– Da, chiar sunt.

Se așeză pe un scaun Chippendale mic și drăguț, privindu-l, așa cum și el o privea pe ea. În timp ce încerca să o înțeleagă. De parcă dacă ar fi privit-o îndeajuns de mult, s-ar fi descuiat pe sine.

Ironia era că, dacă ar fi făcut la fel cu un an înainte, posibil să se fi descuiat în fața lui. Poate că s-ar fi deschis în fața lui și i-ar fi răspuns la toate întrebările, și-ar fi deschis sufletul în fața lui.

Buzele îi zvâcniră, formând un zâmbet trist, când se gândi la asta. Cel mai probabil i s-ar fi dezvăluit din toate punctele de vedere. Din fericire, venise cu un an prea târziu, iar ea era schimbată pe viață.

– Sunt pupila moșiei, până mă căsătoresc.

– De ce nu te-ai căsătorit?

Ea clipi.

– Mulți ar considera această întrebare nepotrivită.

El ridică sprânceana și arătă înspre ușa casei.

– Par a fi genul de bărbat căruia să îi pese de ce este potrivit sau nu?

Nu părea.

Existau o duzină de motive pentru care nu se căsătorise. Motive ce aveau de-a face cu faptul că era orfană, ignorată și singură și apoi îndrăgostise cu disperare de bărbatul greșit. Dar nu avea să i le împărtășească. Așa că se mulțumi cu un adevăr mai simplu, la fel de sincer.

– Nu am fost cerută în căsătorie.

– Mi se pare imposibil.

– De ce?

– Pentru că bărbații se găsesc pe toate drumurile când vine vorba de femei ca tine.

Femei ca ea. Se crispă. Bărbatul făcea ca frumusețea ei să pară așa cum o simțea ea.

– Aveți grijă. Mă veți potopi cu măgulirile, Excelență.

El se așeză atunci, pe un scaun asortat, făcându-l să pară minuscul din pricina staturii lui enorme.

– Alec.

– Poftim?

– Îmi poți spune Alec.

– S-ar putea ca acest lucru să se practice în zonele sălbatice din Scoția, Excelență, dar este pe deplin necuvenit aici.

– Iarăși invoci cuviința, zise el. Bine. Atunci spune-mi Stuart. Sau oricare alta dintre invectivele pe care le-ai gândit, fără îndoială, spuse el. Le accept pe oricare dintre ele mai bine decât titlul de „duce"

– Dar sunteți un duce.

– Nu a fost alegerea mea. Atunci bău, în cele din urmă, strâmbându-se după ce înghiți lichidul chihlimbariu. Dumnezeule! Ce poșircă! Aruncă restul lichidului în foc.

Ea ridică o sprânceană când îi văzu gestul.

– Disprețuiți titlul și scotch-ul pe care îl cumpără.

– În primul rând, porcăria aia nu ar trebui să se numească scotch. E un whisky inferior în cel mai bun caz. Se opri. Și, în al doilea rând, nu disprețuiesc titlul. Doar îmi displace.

– Da, bietul de dumneavoastră, sunteți copleșit. Unul dintre cele mai avute și mai venerabile ducate v-a căzut pur și simplu în brațe. Ce dificil trebuie să fie să vă duceți existența îngrozitoare, plină de drepturi.

Nu știa câtă putere avea. Ce privilegiu. Ce ar fi făcut ea să aibă așa ceva.

El se lăsă în spate pe scaunul mic.

– Îmi cheltuiesc propriii bani, câștigați cinstit în Scoția. M-am asigurat că arendașii și personalul care depind de ducatul meu vor continua să prospere, dar, întrucât nu am cerut eu acest titlu, nu am de-a face cu prada pe care o aduce.

– Inclusiv cu mine. Nu se abținu să nu o spună.

– Sunt aici, nu-i așa? Somat să vin în sud de pupila mea. Trebuie să conteze întru câtva.

– Nu v-am somat eu.

– Poate că nu ai scris tu scrisoarea, fătucă, dar tu m-ai somat; ca și cum mi-ai fi strigat numele peste graniță.

– Așa cum am zis, nu am nevoie de dumneavoastră.

– Mi s-a zis că lumea nu ar fi de acord cu asta.

– La naiba cu lumea! exclamă ea, concentrându-și atenția spre foc, adăugând apoi: Și la naiba și cu dumneavoastră!

– Întrucât am venit să te salvez, aș fi zis că ai fi mai recunoscătoare.

Bărbatul era de o aroganță destul de impresionantă.

– Cum de am ajuns să fiu atât de norocoasă?

El oftă, auzind sarcasmul din cuvintele ei.

– În pofida bosumflării tale, am venit să rectific presupusa – căută un cuvânt potrivit – situație.

Ea se încruntă.

– Bosumflarea mea.

– Negi?

Bineînțeles că da.

– Un copil căruia i se refuză dulciuri se bosumflă.

– Cum te-ai descrie, dacă nu bosumflată?

Furioasă. Proastă. Enervată. Disperată.

Rușinată.

În cele din urmă, spuse:

– Nu contează. E puțin cam târziu, oricum. Făcu o pauză, apoi adăugă, răstit: Am un plan care nu vă include, domnule duce.

El îi aruncă o privire tăioasă.

– Presupun că nu ar fi trebuit să-ți spun că nu-mi place titlul.

– Nu vă dezvăluiți niciodată slăbiciunea inamicului.

– Deci suntem inamici?

– Cu siguranță nu suntem prieteni.

Îi putea vedea frustrarea.

M-am săturat. Ce-ar fi să începem cu asta: Settlesworth îmi zice că te-ai compromis în fața întregii Londre.

Cuvintele acelea, oricât de des le-ar fi gândit chiar ea, încă o usturau când erau rostite de altcineva. O inundă un sentiment de rușine și făcu tot posibilul ca să nu dezvăluie acest lucru.

Nu reuși.

Cum de eu sunt compromisă, nu...

Se opri.

El pricepu oricum și restul propoziției.

- Deci a existat un bărbat.

Ea îl privi în ochi.

- Nu trebuie să vă prefaceți că nu știți.

- Nu mă prefac, spuse el. Settlesworth nu mi-a oferit prea multe informații. Dar nu sunt idiot, și, privindu-te, este evident că a existat un bărbat.

- Privindu-mă. Nu avea idee cât de tare o dureau cuvintele lui.

El o ignoră.

- Deci. Te-ai compromis. Ai fost compromisă.

- Ce mi-e baba Rada, ce mi-e Rada baba, bombăni ea.

- Nu, spuse el cu fermitate. Diferă.

- Nu pentru cei care contează.

Urmă o pauză.

- Ce s-a întâmplat?

Nu știa. Era uimitor. Nu știa ce făcuse. Cum se făcuse de râs. Dispunea doar de excentricitățile somării unui avocat și de limitele propriei imaginații. Iar din pricina excentricităților cu pricina, rămânea cumva, liberă de trecut.

Și, chiar dacă știa că era doar o chestiune de timp înainte să audă despre scandalul cu Încântătoarea Lily, Singuratica Lily, Lily Nefericita în dragoste, sau orice altă poreclă ar fi considerat ziarele de scandal ca fiind isteață în ziua de astăzi, nu voia ca el să afle acum.

Așa că nu îi spuse.

- Mai contează?

El o privi de parcă ar fi fost nebună.

- Bineînțeles că da.

Ea clătină din cap.

- Și totuși, nu contează. Nu prea. Contează doar ce cred oamenii. Așa funcționează scandalul.

– Faptele contează, Lillian. Spune-mi ce s-a întâmplat. Dacă înrăutățesc situația, voi tapeta Londra cu adevărul.

– Ce noroc pe mine că am un tutore și un apărător în același timp, spuse ea, injectându-le sarcasm cuvintelor, sperând să îl enerveze îndeajuns încât să renunțe la întrebări.

Atunci el rosti ceva în gaelică, cuvinte pe care ea nu le înțelese, dar pe care le identifică numaidecât ca fiind o înjurătură. Se trase de lavalieră, care era legată prea tare în jurul gâtului, așa cum haina pe care o purta îi era prea strâmtă pe umeri. Pantalonii prea strâmți pe coapse. Totul la bărbatul acesta era mai mare decât ar fi trebuit să fie. Poate că de aceea cunoștea, instantaneu, adevărul despre ea. Poate de aceea îi vedea atât de clar defectele.

Defectele vedeau defecte.

Reveni la engleză.

– Nu putem soluționa situația dacă nu cunosc detaliile.

– Nu există nici un „noi", Excelență, spuse ea cu fermitate și convingere deplină. Până astăzi, nici nu mă cunoșteați.

– Voi afla cât de curând, fată.

Dar nu de la ea, și, cumva, într-un mod ridicol, acest lucru era important. Cumva, însemna că în prezența lui putea fi ceva ce nu era în prezența altora.

– Nu trebuie să vă faceți griji în legătură cu asta, zise ea. În zece zile, situația mea se va rezolva.

Într-un fel sau altul.

Dacă o spunea îndeajuns de des, poate că ar fi reușit să creadă acest lucru. Poate că ar fi reușit chiar ea să o creadă.

– Ce se întâmplă peste zece zile?

Tabloul va fi dezvăluit.

Nu doar asta.

– Împlinesc douăzeci și patru de ani.

– Și? Alec se aplecă în față pe scaun, cu coatele pe genunchi, cu degetele împreunate.

Și tabloul va fi dezvăluit. În fața întregii Londre.

Ea îl privi, ignorând gândul. Nu ar conta. Avea un plan.

– Și, conform regulilor tutelei, voi primi fondurile necesare ca să las în urmă Londra – și scandalul.

El ridică din sprâncene.

– Trebuie să fie o grămadă de lovele, fătucă, dacă te pot șterge din memorie.

– O, chiar sunt, spuse ea. Pot pleca din Londra și să nu mă mai întorc vreodată. Așa că, vedeți dumneavoastră, Excelență, zise ea, permițându-și o notă de triumf în voce, am un plan ca să mă salvez. Nu am nevoie de tutore. Plănuiesc să fug.

Ura planul. Ura că, în felul acesta, Derek câștiga. Londra câștiga. Viața pe care și-o dorise devenea de neobținut. Dar nu avea de ales. Nu exista o altă modalitate de-a supraviețui scandalului care avea să o marcheze pentru totdeauna.

Alec o privi preț de o clipă îndelungată, apoi încuviință din cap o dată și se lăsă pe spate în scaun, făcând ca piesa de mobilier să pară minusculă pe lângă statura lui.

– Există o modalitate de-a te salva.

Nu îi plăcu formularea lui.

– O modalitate.

– Îl iubești?

Păli când îl auzi.

– Poftim?

– Pe bărbat. Îl iubești?

– Nu am recunoscut că ar exista un bărbat.

– Mereu există un bărbat, fătucă.

„Urma să ne căsătorim." Iarăși îi dădură lacrimile. Fierbinți și furioase, instantanee și nedorite. Se forță să le alunge.

– Nu văd cum v-ar privi asta.

„Îmi doresc să nu-l fi iubit. Îmi doresc să nu-l fi cunoscut. Îmi doresc... Îmi doresc să nu-mi fi fost atât de rușine."

El încuviință, ca și când i-ar fi răspuns. Ca și când s-ar fi luat o hotărâre.

– Este de ajuns, atunci.

Și, cumva, chiar se luase o hotărâre. Ea își înclină capul.

– De ajuns?

El se ridică, enorm și cumva mult mai impunător – chiar mai impunător decât atunci când scosese ușa din țâțâni. De parcă ar fi fost regele ei, nu doar un bărbat pe care tocmai îl cunoscuse. Și când vorbi, o spuse cu o siguranță fermă care o făcu – preț de o clipită – să îl creadă:

– Nu vei fugi.

Capitolul 3

Încăierare la Îngerul Căzut: bruta scoțiană îl umilește necruțător pe fanfaronul Brummellian

Alec se duse în singurul loc din Londra cu mobilier potrivit pentru adulți. Faptul că în locul cu pricina putea bea scotch importat din propria distilerie, avea un ring pregătit pentru lupte, dacă simțea nevoia, mese cu jocuri de cărți și biliard și o mână de oameni pe care nu îi disprețuia era un bonus.

– Warnick se întoarce. Marchizul de Eversley – cunoscut de toți ca Regele – se trânti pe un scaun mare în fața lui Alec. Dați de veste.

– Sunt în afara programului, spuse sec Duncan West, magnat al ziarelor, de pe scaunul lui de lângă Alec. Deși recunosc că sunt curios, întrucât am fost somat de Ducele Diluat.

Calitatea de membru în cadrul Îngerului Căzut – cea mai exclusivistă casă de jocuri din Anglia – se obținea doar pe bază de invitație și nu prea avea de-a face cu averea sau titlul. Într-adevăr, grangurii care frecventau localuri precum cluburile White și Brook și Boodles de cele mai multe ori nu erau invitați la Înger.

Regele era membru, la fel și West – în pofida faptului că jurnalistul avusese o serie de dispute publice cu proprietarii. Întrucât îi numea pe cei doi bărbați prieteni, Alec era bine-venit la club fără a fi membru, lucru pentru care era recunoscător. Până și el trebuia să recunoască faptul că în Scoția casele de jocuri nu erau așa. Nici cele din alte părți ale lumii, de fapt.

Alec îl privi pe Rege.

– Mulțumesc pentru invitație.

Prietenul lui ridică din sprânceană.

– Întrucât mi-ai poruncit efectiv să te invit, nu ai de ce să-mi mulțumești.

– Aveam nevoie de o băutură bună.

– Ai putea să obții o invitație ca să devii membru, ținând cont că Îngerul este singurul loc din Londra unde se poate bea scotch Stuart. Regele se uită la haina lui Alec. Presupunând că vei găsi un croitor mai bun, pentru numele lui Dumnezeu! De unde ai haina aia?

Alec ridică din umerii lui strâmți.

– Din Mossband.

Eversley râse tare când îi auzi răspunsul – un oraș aproape inexistent din partea englezească a graniței scoțiene.

– Se vede.

Alec îi ignoră replica.

– În Scoția nu e nevoie nici de haine londoneze, nici de cluburi londoneze.

– Cu toate acestea, îți plac cluburile londoneze când ești în Londra, interveni West.

– Nu sunt smintit, spuse Alec, luând o gură lungă de băutură, după care se lăsă pe spate într-un scaun masiv din piele și îl privi pe West serios.

Bărbatul deținea cinci dintre cele mai profitabile publicații din Anglia, dintre care trei erau considerate vârful jurnalismului modern. Dar Alec nu era interesat de publicațiile legitime.

Ci de *Jurnalul de scandal.*

– Nu ești în afara programului în seara asta, îi spuse el jurnalistului.

West se lăsă pe spate.

– Nu, presupun că nu.

– S-ar părea că am o pupilă.

West ridică o sprânceană blondă.

– S-ar părea?

– Avocatul meu a uitat să mă informeze despre asta.

– Ce avocat îngrozitor, dacă mă întrebi pe mine.

– M-a crezut pe cuvânt când i-am spus că nu eram interesat de zorzoanele londoneze ale ducatului.

Regele chicoti.

– A considerat-o pe fată o zorzoană? Dumnezeule! Nu-i spune și ei. Din experiența mea, femeilor nu le place să fie considerate așa.

Într-adevăr. Alec își imagină că lui Lily nu i-ar fi plăcut așa ceva.

– Totuși, acum știu despre ea.

– Toată lumea știe despre ea acum, îi zise West.

– Din pricina scandalului, îi răspunse Alec.

– Din pricina ei, clarifică West. Este considerată cea mai frumoasă femeie din Londra...

– Se prea poate să fie așa, spuse Alec.

El nu mai văzuse una atât de frumoasă.

– Este, răspunseră Regele și West la unison.

Alec își dădu ochii peste cap.

– Evident, soțiile voastre fac excepție.

Prietenii lui zâmbiră larg și West continuă:

– De asemenea, domnișoara Hargrove este și o curiozitate. O femeie frumoasă care are legături cu un ducat, nu a ieșit oficial în societate, dar a fost văzută în mod regulat la brațul unuia dintre cei mai veneraţi păuni ai societății.

Alec se împotrivi aversiunii pe care o simțea împotriva ideii cu pricina.

– Sursa scandalului, presupun?

– Nu vrei să o întrebi pe ea detaliile? spuse West.

Își aminti ruşinea vădită pe care o simțise Lily.

– Nu cred că este interesată să-mi spună.

– Hmm.

Alec se încruntă.

– Ce înseamnă asta?

– Doar că niciodată nu sunt interesate să ne spună.

Jurnalistul era căsătorit cu o femeie care fusese la rândul ei implicată oarecum într-un scandal: sora unui duce, mamă necăsătorită a unei fiice de care West era acum la fel de mândru ca tată precum era de propriii lui copii.

– Din fericire, nu va fi problema mea, spuse Alec.

– Mereu sunt problema noastră, interveni Regele.

– Nu și Lillian Hargrove. Spre deosebire de restul Londrei, nu știam despre ea cu două săptămâni în urmă și nu intenționez să știu despre ea două săptămâni de acum încolo. Va fi problema bărbatului care a făcut-o de rușine. Se uită la West. Trebuie doar să știu despre cine e vorba.

West își aruncă privirea spre o masă de faraon din apropiere și privi vreme îndelungată jocul ce se desfășura acolo. Alec îi urmări privirea. Un bărbat îmbrăcat în întregime în alb li se alătură altor trei bărbați de la masă, zâmbindu-i larg dealerului și punând o sumă mare de bani pe masă.

Alec își privi din nou prietenii.

– Cine e?

Regele își ridică sprânceana spre West, care se lăsă în spate pe scaun.

– Să-ți spun ce știu eu despre circumstanța pupilei tale?

Alec încuviință, alungând din minte gândul la masa de faraon.

– Există un tablou.

Alec se încruntă.

– Ce fel de tablou?

Urmă o pauză. Apoi Regele spuse:

– Ce se presupune a fi? Un nud.

Alec înlemni, cuvintele stârnindu-i un vâjâit grozav în urechi. Nu cuvintele, ci cuvântul. *Nud*. Membre lungi. Buze pline. Sâni ridicați. Șolduri rotunde. Piele moale ca mătasea. Și ochi precum o furtună argintie.

Nu.

– Un nud al cui?

West își desfăcu larg brațele, spunând parcă „Nu este evident?"

Bineînțeles că era.

Alec se aplecă în față în scaun.

– Așa se presupune. Regele a spus că așa se presupune.

West răspunse:

– Nu este o presupunere. Se întoarse spre jurnalist. L-ai văzut?

– Eu nu, dar soția mea da. Se opri, apoi adăugă: Georgiana face parte din Comisia de Selecție a Academiei Regale.

Inima lui Alec începu să bată nebunește.

– Și este vorba de Lillian. West rămase locului, iar Alec încercă să găsească o altă soluție. De unde știm că într-adevăr a pozat pentru el? Știm amândoi că un scandal este rareori adevărat.

– Este adevărat în cazul acesta, spuse West.

– De unde știi?

West îi aruncă o privire tăioasă.

– Deoarece sunt foarte bun în munca mea și știu să fac diferența dintre bârfă și fapt.

Alec se gândi la femeia pe care o cunoscuse cu câteva ore în urmă. Da, era frumoasă, dar nu era idioată. El clătină din cap.

– Nu și în cazul acesta, zise el. Am cunoscut-o pe fată. Nu avea cum să pozeze pentru un nud.

– Facem lucruri ciudate din dragoste, spuse King simplu și direct, iar Alec urî adevărul care răsuna din cuvintele lui.

Nu voia să recunoască adevărul. Nu voia să și-o imagineze goală în fața altui bărbat. Și-așa îi era foarte greu să nu și-o imagineze goală. Punct.

Cu toate acestea...

– Deci fata este îndrăgostită.

Pusese aceeași întrebare mai devreme – iar ea îi răspunsese fără cuvinte. Nu avusese nevoie de cuvinte. Văzuse tristețea din ochii ei.

Aleanul. De parcă și-ar fi dorit ca bărbatul cu pricina să apară acolo, în salonul ei.

Știa și el ce însemna să visezi. Și știa, mai bine decât majoritatea, cum sentimentele false l-ar fi putut face pe un artist mediocru să o manipuleze și să o trateze rău. Îl privi pe West în ochi.

– Unde e tabloul?

– Nu știe nimeni. S-a stabilit că va fi ultima lucrare expusă în cadrul Expoziției Regale, peste zece zile, spuse West. Le aleg pe cele mai bune, Warnick. Iar acesta... Georgiana spune că nu are egal.

– Cel mai frumos portret pictat vreodată, interveni Regele.

– Nu știm dacă este vorba de ea.

– A recunoscut, Warnick.

Alec înlemni din nou.

– Ce a făcut?

– A dat năvală pe scenă. A făcut scandal. Și-a mărturisit dragostea. A fost respinsă. În fața întregii Londre, spuse West. A fost suficient ca să o distrugă în ochii lor, dar mai sunt și persoane care cred că este implicată. Că ea și artistul au lucrat împreună, ca să se asigure că reputația tabloului îl va preceda înainte să călătorească prin țară. Prin lume.

Alec înjură și clătină din cap.

– De ce ar fi făcut așa ceva? De ce să se ruineze singură? Fata s-a închis în casa mea, așteptând să primească fondurile.

Nu că avea să le obțină de la el.

Văzuse femei fugind. Chiar și el fugise. Și știa ce se întâmpla când se opreau din fugă.

Lillian Hargrove nu avea să fugă.

– Vrea fondurile de la tine? întrebă Regele de data asta.

Alec clătină din cap.

– Peste zece zile moștenește ceva bani de buzunar.

West roti scotch-ul din pahar.

– Ce sincronizare bună – tabloul este dezvăluit tot atunci.

Alec îl privi în ochi.

– Ce vrei să spui?

Regele ridică din umărul lui slab.

– Doar... imaginează-ți-o pe Mona Lisa.

Alec pufni, iritat.

– Cui naiba îi pasă de Mona Lisa?

– Multora, mă gândesc.

Alec îi aruncă o privire tăioasă.

– A început să mă obosească genialitatea ta realizată prin propriile-ți puteri, West.

Jurnalistul zâmbi afectat.

– Și tu te-ai realizat prin propriile-ți puteri, nu-i așa? Îți lipsește doar genialitatea.

– Ce păcat, ținând cont de statura ta, îl înțepă Regele. Mă gândesc că este adevărat ce se spune: Nu le putem avea pe toate.

Alec îi înjură pe amândoi.

– Bine. Mona Lisa. Ce-i cu ea?

– Imaginează-ți ce renumit ar fi modelul dacă am ști cum o cheamă.

Fu șocat.

– Crezi că Lillian își dorește faimă? Și-o aminti. Ochii ei cenușii, nori de furtună plini de tristețe. Nu.

Regele ridică o sprânceană.

– Sunt căsătorit cu o Fiică Periculoasă. Dovada vie că unii se desfată cu faima.

Cu nici șase luni înainte, marchizul de Eversley găsise în trăsura lui o pasageră clandestină dintr-una din cele mai celebre familii din Londra. Pasagera aceea clandestină devenise o însoțitoare neașteptată și, după ce se aflase povestea, cea mai scandaloasă membră a familiei. Și marchiza de Eversley.

– Nu te-ai fi însurat niciodată dacă nu aș fi fost eu.

Regele îi aruncă o privire tăioasă.

– Oh, da. Rolul tău în această piesă de teatru a fost categoric bine-venit. Nu a trebuit să mă revanșez deloc pentru el.

– Ești norocos că a trebuit să te revanșezi pentru ceva, zise Alec. Cineva a trebuit să-ți bage mințile în cap.

– Și pentru asta, voi fi mereu recunoscător, spuse el, cu o sinceritate impresionantă.

– Bleah! exclamă Alec, întorcându-și privirea. Nu e nimic mai rău ca un nobil care își iubește soția.

– Ai grijă, duce. Fără tragere de inimă sau nu, și tu ești un nobil acum. Îți lipsește doar soția.

Nu avea să se întâmple niciodată. Își învățase lecția de fiecare dată când se gândise la asta. De fiecare dată când fusese dat la o parte pentru bani, titlu sau rafinament. De fiecare dată când fusese dorit doar pentru trupul lui și nimic altceva. Bruta Scoțiană.

Clătină din cap.

– Am destule necazuri cu femeile, mulțumesc.

– Asta pentru că le sperii pe mititele, spuse Regele, ironizând dialectul lui Alec.

– Pe asta nu o sperii.

Ba din contră, Lillian Hargrove era gata să se lupte cu el fără să ezite. Ar fi putut să se teamă puțin mai mult de el, sincer să fie.

– Un alt motiv pentru care am putea crede că ar putea fi implicată în scandal, spuse West. Încântătoarea Lily, imortalizată pentru vecie.

Disprețuia porecla, dar nu ar fi lăsat să se vadă asta.

– Nu știam că își spune Lily, răspunse el și luă o gură din băutură, neplăcându-i faptul că cei doi știau mai multe despre ea decât el.

Și nu îi plăcea posibilitatea ca ei să aibă dreptate. Ca Lily să se fi distrus singură pentru un bărbat, fără să ezite. Se gândi din nou la fată, la întâlnirea lor de mai devreme. Nu părea mândră de scandalul în care era implicată. Nu îl afișa ca pe o medalie de onoare. Văzuse regretul din privirea ei. Rușinea.

O recunoscu la fel de bine precum o cunoștea pe a lui.

Clătină din cap.

– Nu a fost implicată în asta.

– Atunci, spectacolul de la expoziție... începu Regele.

West termină în locul lui:

– Nu a fost deloc un spectacol. Îl privi pe Alec. Biata fată. Ce urmează?

„Plănuiesc să fug."

Nu avea să fugă. Și de-ar fi fost nevoit să dărâme Londra cărămidă cu cărămidă ca să se asigure de asta, avea să rămână acolo, iar reputația ei să fie restaurată. Anglia nu urma să o alunge sau să o distrugă, așa cum îi distrugea cu ușurință pe cei care nu i se potriveau.

Le mai rămânea o soluție – sigură, rapidă și perfect acceptabilă. Rapiditatea era categoric un avantaj. Dacă totul mergea rapid, Alec s-ar fi putut întoarce acasă, în Scoția, departe de Londra și de Lillian Hargrove, care se dovedea a-i aduce mai multe belele decât se așteptase.

– Te-ai putea însura cu ea.

Cuvintele Regelui îi întrerupseră șirul gândurilor:

– Cu cine?

West zâmbi afectat.

– Aerul londonez îți încețoșează mintea, scoțianule. Cu fata. Domnișoara Hargrove. Regele îți sugerează să te însori cu ea.

O imagine îi trecu prin minte: Lily, frumoasă și perfectă în rochia ei gri simplă, cu pielea ca de porțelan și ochii arzând. Existase o vreme când ar fi cerut-o pe loc, orbit de frumusețea ei și disperat să îi câștige inima. Să o facă a lui.

În pofida staturii lui. În pofida faptului că era o matahală de om. În pofida lipsei lui de eleganță.

Dar știa mai bine acum. Pentru el erau potrivite acte mai primitive ca însurătoarea.

– Și dacă nu i-aș fi fost tutore...

Regele îl întrerupse:

– Ce prostie! Dacă aș avea o liră pentru fiecare tutore care s-a însurat cu pupila lui, aș fi putred de bogat.

– Deja ești putred de bogat, îi răspunse Alec. Oricum, nu m-ar vrea. Dură o clipă ca să-și dea seama că West și Regele se holbau la el. Ce este?

West își găsi primul cuvintele:

– Cred că vorbesc în numele amândurora când zic că fata s-ar pune în genunchi și i-ar mulțumi Făcătorului ei că ai cerut-o în căsătorie.

Bruta Scoțiană.

– Atât de mare. De fioros. Doar pentru zile lucrătoare.

Amintirile îl ardeau. Câte englezoaice îi oferiseră doar sex? Se păstraseră pentru alții când venea vorba de căsătorie? Chiar dacă el ar fi fost interesat de fată. Chiar dacă ea ar fi fost mai mult decât o frumusețe problematică ce îl ținea departe de casă... Clătină din cap.

– Nu sunt soțul cu pricina.

Regele îl privea, știa asta. Dar el nu se uită la bărbatul care îl cunoștea încă de pe băncile școlii. Nici măcar atunci când marchizul spuse:

– Și atunci?

– Sunt duce, nu-i așa?

Regele zăbovi la ultima gură de scotch.

– Ai și scrisoarea care o dovedește.

– Iar ducilor li se permite să își facă voia.

West zâmbi afectat.

– Mi se spune că este un beneficiu al titlului.

Alec încuviință.

– Bărbatul care a compromis-o. El se însoară cu ea.

Ovații sălbatice de la masa de faraon de alături îi întrerupseră cuvintele. Alec privi în direcția de unde se auzea zgomotul, observându-l încă o dată pe bărbatul în haină și pantaloni albi. Se părea că filfizonul pierduse o rundă masivă, dacă era să se ia după șocul de pe fața lui.

Așa era în casele de jocuri. Într-o clipă erai în vârf, în alta, la pământ. La fel era și în cazul femeilor, urma să descopere curând ticălosul lui Lily.

Alec se întoarse spre prietenii lui.

– Se însoară cu ea și dacă trebuie să îi pun pistolul la tâmplă ca să-l forțez să o facă.

Regele clipi.

– S-ar putea să fie nevoie să o faci.

– Păi, faptul că sunt o brută scoțiană mă va ajuta la asta. Planul este impenetrabil. Se întoarse spre West. Un nume, te rog.

– Pot să fac mai bine de atât, zise West, terminându-și băutura și arătând spre masa cu jocul de cărți. Numele și locul. Îl cauți pe Derek Hawkins, artist și geniu teatral. Viziunea în alb care își oblojește acum pierderea.

Nu se putea așa ceva.

Alec nu și-l imagina pe bărbat nici măcar discutând cu Lillian, cu atât mai puțin... Nu. Nu se putea nici în ruptul capului ca femeia aceea preacinstită să stea cu un filfizon atât de evident. Se uită la Rege pentru confirmare.

– Nu.

Regele încuviință.

– Ba da. Artist, geniu teatral și nemernic ca la carte.

Nu știa ce își imaginase. Pe cineva mai puternic. Mai puțin dandy. Alec nu ar fi fost surprins să fi fost vorba de un individ devastator de arătos, de cineva incredibil de bogat sau de un bărbat dezgustător de fermecător. Dar bărbatul acesta – filfizonul acesta pompos – nu părea genul care să aștearnă o haină peste o băltoacă, ca să o ajute pe Lily să se plimbe prin oraș.

„Îl iubești?"

Alec se așteptase la cineva care să o merite.

Dintr-odată, planul lui nu mai părea atât de perfect.

Se uită la amicii lui și puse singura întrebare care îi veni în minte:

– De ce?

Înainte ca aceștia să apuce să răspundă, la masa cu jocul de cărți se stârni din nou agitație. Din câte vedea Alec, tipul acela, Hawkins, încerca să negocieze un împrumut cu cazinoul. Fusese chemat majordomul, iar Hawkins spunea:

– Numele meu va fi cunoscut în curând în toată lumea! Cum îndrăznești să mă refuzi?

Angajatul cazinoului își potrivi ochelarii și clătină din cap.

– Te asigur, vociferă Hawkins. Angajatorii tăi se vor învineți de-a dreptul dacă descoperă că nu mi-ai acordat fonduri. Voi fi cel mai celebru englez din toate timpurile! Newton? Milton? Shakespeare? Vor păli în comparație cu Hawkins. Vor implora să mă onoreze în acest loc, iar eu voi refuza din pricina – făcu un semn cu mâna înspre ochelarii majordomului – miopiei tale evidente.

– Cerule! E mai rău decât mi-am imaginat, spuse Alec.

– E doar încălzirea, zise West, cerând să li se mai aducă băutură.

– Dacă nu ai mălai, nu joci, Hawkins, spuse unul dintre ceilalți bărbați, evident nerăbdător să reînceapă jocul.

– Am mălaiul. Doar că nu îl car după mine. Se întoarse din nou spre majordom. Ești și surd, nu doar orb? Înțelegi că sunt cel mai mare artist al tuturor timpurilor?

Cei de la masă izbucniră în huiduieli batjocoritoare, iar Alec nu reuși să nu râdă de bărbatul acela insuportabil. Se uită spre prietenii lui.

– Ați înțeles greșit, spuse el. Pentru nimic în lume nu poate fi bărbatul care a stârnit scandalul în care e implicată. Lillian nu ar fi reușit să reziste mai mult de un minut cu nemernicul ăsta pompos. I-ar vedea numaidecât adevărata față.

Nemernicul continuă, pe deplin sigur de sine:

– Sunt Derek Hawkins! Nu-mi exagerez calitatea muncii! Lumea nu a mai văzut geniu ca al meu!

Alec se uită spre Rege.

– Așa e mereu?

– Dacă „așa" înseamnă „imbecil pompos", atunci da, îi răspunse el sec. A curtat-o pe cumnata mea o perioadă. Nu pot să-mi dau seama de ce l-a refuzat.

– Nu o pot forța pe Lillian să se mărite cu el.

– Parcă îl iubea, nu?

– Nu-mi pasă, spuse Alec.

Și chiar nu îi păsa. Nu avea de gând nici în ruptul capului să o căsătorească cu clovnul acela. Trebuia să se ocupe de situația ei în alt mod.

– Solicit o audiență cu unul dintre proprietari, insistă Hawkins.

Și, ca și când cineva l-ar fi invocat, unul dintre proprietarii cazinoului își făcu apariția. Magnatul înalt, cu părul brun-roșcat, al clubului vorbi cât se poate de calm:

– Hawkins, de câte ori să-ți spunem că ești prea ghinionist ca să te sponsorizăm fără o garanție?

– Tu nu pricepi deloc arta, Cross, afirmă Hawkins. Adu-mi pe cineva care are un ochi pentru ea. Imploră să vină alt proprietar. Bourne. Sau Chase. El va fi rațional. Numele meu îmi este garanție. Munca mea îmi este garanție. Sunt vedeta expoziției de anul ăsta. Nu știai asta?

– M-ai confundat cu cineva căruia îi pasă despre expoziția de anul ăsta. Bărbatul pe nume Cross nu era impresionat. Pleacă și întoarce-te cu fonduri și atunci vom discuta despre un loc la masă. Momentan, jocul se reia fără tine.

Se întoarse și făcu semn ca dealerul să împartă cărțile.

– Greșeala ta. Nu vă voi mai onora cu prezența după ce va fi dezvăluit tabloul. Este cel mai grozav nud de la Rubens încoace.

Alec scrâșni din dinți, cuvântul „nud" ricoșând prin el.

– Mai bun decât Rubens. Sunt Leonardo. Sunt Michelangelo. Sunt mai *bun*. Ai fi putut să te bucuri și tu de câștiguri. Iar acum, mă vei *implora* să mă întorc.

– Nimeni nu a văzut acest tablou legendar, Hawkins! zise cineva. Întoarce-te peste zece zile, după ce vom fi avut ocazia să judecăm noi înșine mai exact cât de geniu ești.

Hawkins se întoarse spre bărbatul cu pricina.

– Știi că va fi dezvăluit peste zece zile, ceea ce îmi dă de înțeles că plănuiești să arunci o privire la el.

– La Încântătoarea Lily în carne și oase? Al naibii de nu.

Fără să se gândească, Alec sări în picioare, cu pumnii încleștați.

– Warnick. Regele ajunse lângă el într-o clipă. Ai grijă. Vei înrăutăți lucrurile.

West îl avertiză fără să se ridice de pe scaun:

– Ziarul meu mizerabil nu e singurul pentru care trebuie să-ți faci griji, duce.

Ulterior, Alec avea să fie mândru de el însuși pentru că nu îi sfâșiase pe bărbați, membru cu membru, așa cum intenționase inițial

să o facă. În schimb, vorbi, soluția conturându-se pe măsură ce o spuse, cu un accent gros și furios:

– Îl voi împrumuta eu pe artist.

Toți cei prezenți acolo se întoarseră spre el, iar încăperea păru să înlemnească.

– Cine ești? întrebă Hawkins, pe fața lui citindu-se deopotrivă confuzie și ușurare când îl văzu pe Alec.

Alec desfăcu larg brațele, cu o afectare inocentă.

– Îți cauți carul de dar la dinți?

– Nu, spuse Hawkins. Nu neapărat. Dar aș vrea să știu cui îi sunt îndatorat.

Alec încuviință.

– Contează? Sunt singurul care ți-a oferit lovele în seara asta.

Hawkins mijii ochii, înclinându-și capul, măsurându-l pe Alec, privirea oprindu-i-se pe umerii lați îmbrăcați cu o jachetă prea strâmtă, la mânecile costumului care nu i se potriveau. La r-urile lui pronunțate.

– Și dacă accept? Ce urmează?

– Atunci îți joci jocul.

Hawkins înclină capul.

– Și?

– Și dacă câștigi, câștigi.

– Și dacă pierd?

– Atunci îmi recuperez banii. Cu dobândă.

Hawkins mijii ochii.

– Ce dobândă?

– Tabloul.

Hawkins clipi.

– Tabloul pentru expoziție?

– Întocmai.

Hawkins îi privi pe Rege și pe West, care urmăreau interacțiunea. Atunci îl recunoscu pe Alec și își concentră din nou atenția asupra lui. Bărbatul nu era chiar așa prost precum îl crezuse Alec.

– Ducele de Warnick? Tutorele dispărut al lui Lily!

Lily. Disprețuia faptul că buzele lui de dandy îi rosteau numele.

– Domnișoara Hargrove, pentru tine, se răsti Alec.

Hawkins trecu deja de nume.

– Nu te-aș fi recunoscut niciodată. Se spune că ești mare, dar aș fi zis că, la averea ta, ai fi reușit să găsești un croitor. Croiala hainei e execrabilă.

Hawkins ridică din umeri și își îndreptă mâneca, râzând disprețuitor.

– Vrei banii sau nu?

– Crezi că dacă îmi împrumuți bani pentru un joc de cărți vei obține o capodoperă? Hawkins își umflă pieptul cu mândrie și o siguranță nemeritată. Este o operă genială. Nu că m-aș aștepta ca un om ca tine să înțeleagă ce înseamnă asta. Se opri, uitându-se cumva în sus la Alec, dar și de-a lungul nasului. Le va lua piuitul oamenilor pentru vecie.

Alec făcu un pas spre el.

– Îți arăt eu ție cum e să ți se ia piuitul.

– Warnick. Din nou Regele. Alec auzi și restul avertismentului: „Nu înrăutățiți lucrurile"

Bărbații din apropiere își triplaseră numărul, mirosind bătaia din aer.

Respiră adânc.

– Zece mii.

Suma era scandaloasă. Mai mult decât ar fi putut valora vreodată tabloul.

În ochii lui Hawkins se văzu o străfulgerare. Aducea a lăcomie.

– Nu este de vânzare.

– Totul este de vânzare, spuse Alec. O știa mai bine ca orice. Douăzeci de mii.

Toți bărbații adunați acolo icniră la unison. Douăzeci de mii de lire i-ar fi ajuns ani de zile lui Hawkins. Ba chiar pentru toată viața.

Dar oferta fu o greșeală. Dezvălui prea mult din dorința lui Alec. Prea mult din disponibilitatea lui de-a o salva pe fată. Îi conferi lui Hawkins un avantaj, la naiba!

Artistul zâmbi afectat.

– Dacă ai fi fost aici cu un an în urmă... Gândește-te ce ai fi putut să previi prin simțul tău eronat al responsabilității.

Alec nu se clinti. Refuză să muște momeala. Refuză să îi smulgă capul filfizonului de pe umeri, așa cum merita.

Hawkins continuă:

– Dacă ai fi fost altfel, domnule duce. Poate că ai fi reușit să o salvezi.

Hawkins nu ar fi avut de unde să știe că acele cuvinte aveau să îl pună pe Alec în mișcare. Nu ar fi putut să le prezică puterea.

Cu pumnii încleștați, cu fiecare mușchi încordat, amenințând că avea să atace. Dorindu-și cu disperare să o facă.

– De acțiunile tale, vrei să spui.

Ochii lui Hawkins se luminară.

– Te asigur, Excelență, că a fost părtașă la asta, zise el cuvintele pline de sugestii murdare. Și-o dorea cu disperare.

Bărbații din jurul lor îl huiduiră și îl luară în râs deopotrivă când îl auziră distrugând-o atât de succint scurt pe Lillian. Chicotelile și țipetele se transformară în icnete când Alec se puse în mișcare, ca un câine scăpat din lanț. Îl ridică pe Hawkins de reverul redingotei sofisticate, de parcă ar fi fost ușor precum un fulg.

– A fost o greșeală.

– Pune-mă jos, chițăi Hawkins, apucându-l pe Alec de pumn.

West se ridică.

– Nu aici, Warnick. Nu în fața lumii.

Alec aruncă scursoarea de om la pământ. Se aplecă amenințător deasupra lui Hawkins și mai spuse o dată:

– Cât?

Hawkins se ridică chinuit.

– Nu mă poți trata cu grosolănie. Sunt...

– Nu-mi pasă câtuși de puțin cine ești. Cât vrei pentru tablou?

– Nu îl vei obține niciodată, se răsti Hawkins, pe un ton ascuțit și îngrozit, plin de o bravadă falsă. Nu ți-aș primi banii nici dacă ai oferi de zece ori mai mult, bătăuș scoțian ce ești. Vă potriviți perfect. Ești la fel de ieftin ca ea. Doar că mai norocos.

Cuvintele îi amintiră lui Alec de intențiile lui, că plănuise la un moment dat să îl forțeze pe nemernicul acesta să se însoare cu Lily.

De parcă avea să îl mai lase vreodată să se apropie de ea. De parcă avea să îi mai permită vreodată să respire același aer ca ea.

– Am fost mai mult decât politicos, spuse el, pășind furios spre Hawkins, făcându-l pe acesta să se dea în spate, în timp ce bărbații adunați acolo pălăvrăgeau și mormăiau.

Se auzi o voce pe deasupra mulțimii.

– Douăzeci de lire pe scoțian!

Alec îl ignoră.

– Eram dispus să te plătesc pentru tablou. Un preț corect. Mai mult decât corect.

– Nu o să-ți accepte nimeni pariul. Uită-te la el! Pumni ca ciocanele!

Își încleștă și descleștă pumnii cu pricina.

– Aș plăti doar ca să văd lupta!

– Eu zic că s-ar putea chiar să îl forțeze pe Hawkins spre altar!

– Zece lire pe asta!

Hawkins nu reuși să își țină gura:

– De parcă aș lua-o pe Lillian Hargrove cea de origine umilă, singură și tristă. De parcă un geniu se însoară cu o muză. Aș putea avea pe oricare. Aș putea avea pe cineva de *viță regală*.

– Du-l în ring, Warnick! Arată-i că îți displace!

– Nu am nevoie de ring. Alec nu îl displăcea. Ci îi venea să îl ucidă de-a dreptul. Ascultă-mă și fă-o bine, zise el, gros și abia inteligibil prin pronunția lui furioasă. Întipărește-ți bine în memorie ce îți spun. Pentru că vreau să îți petreci următoarele două săptămâni întrebându-te cum o voi face.

– Ce anume? Hawkins era îngrozit.

– Să te distrug.

Hawkins clipi rapid, iar Alec îl văzu înghițind în sec, ca și când s-ar fi gândit la o replică. În cele din urmă clătină din cap, se răsuci pe călcâie și o luă la sănătoasa, direct prin draperia ce marca intrarea în club, și apoi afară din clădire, în noaptea londoneză, urmărit de râsetele și zeflemelele celorlalți membri ai casei de jocuri.

După câteva secunde lungi, Regele își făcu apariția lângă umărul lui Alec.

– S-ar părea că totuși nu este un imbecil. A fost o alegere bună să o ia la fugă.

„Plănuiesc să fug."

Ecoul cuvintelor lui Lily răsună prin el, pline de devastare, amintindu-i de un altul care fugise și fusese distrus.

Clătină din cap.

– Bărbatul acela o va alunga din Londra doar peste cadavrul meu putrezit.

West li se alătură.

– Deci nu mai intenționezi să îl căsătorești cu fata?

Cuvintele îl făcură să și-o imagineze pe Lily în brațele lui Hawkins, părul revărsându-i-se pe spate, amestecat printre degetele lui. Buzele ei pe ale lui. Iar lui Alec îi veni să răstoarne cea mai apropiată masă de jocuri de cărți.

Se mulțumi însă să spună:

– Nici pentru tot bănetul din Londra.

– Și atunci?

Nu contează cu cine se mărită. Contează doar să se mărite.

Regele și West se priviră unul pe celălalt, apoi din nou pe Alec, care era acum foarte hotărât să își ducă la capăt planul modificat. Așteptă ca unul dintre ei să spună ceva. Când nici unul nu o făcu, zise:

Ce ziceți de asta?

După o clipă îndelungată, West îi răspunse:

- Nimic. Pare un plan excelent.

Regele ridică o sprânceană.

– Nu-mi imaginez cum de-ar putea să meargă prost.

Alec percepu tonul sarcastic al bărbatului și, într-o gaelică usturătoare, îi spuse exact ce-ar fi putut să facă cu sine însuși, după care se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ringul de box al clubului.

I-ar fi prins bine o luptă.

Capitolul 4

Ducele Diluat și câinii își stabilesc domiciliul

Lily ar fi trebuit să își fi dat seama că ceva nu era în regulă când o văzu pe menajeră trecând grăbită pe lângă scări la ora opt dimineața.

Ar fi trebuit să își dea seama din tăcerea tremurătoare a casei, ca și când cineva important ar fi fost prezent. Dar nu își dădu seama.

Până simți miros de șuncă.

Timp de cinci ani, Lily coborâse aceleași scări, la aceeași oră, ca să bea ceaiul și să mănânce pâinea prăjită în salonul pentru micul dejun. Nu că ar fi preferat ceai și pâine prăjită la micul dejun, ci pur și simplu pentru că asta i se oferea. Și chiar și atunci, erau zile când bucătăreasa uita de ea și trebuia să se ducă să își caute ceva de mâncare. Acelea erau zilele mai bune, sinceră să fie, pentru că îi permiteau să intre în bucătărie și să se afle în compania altora.

Lily trăise la periferia vieții în casa de la numărul 45 din Berkeley Square. Nu era nici de viță nobilă, nici slujitoare; prea de neam ca să fie primită în viețile personalului, dar nu îndeajuns de nobilă ca aceștia să o onoreze. În primul an tânjise după prietenia lor, dar până

în al doilea an, devenise pur și simplu parte dintr-un dans, croindu-și drum printre ei, nu nedorită, ci mai degrabă... invizibilă.

Deși ani de zile îi displăcuse această lipsă de interes, recent își găsise alinarea în ea.

La urma urmei, Lily nu mai era invizibilă în afara casei.

Era chiar prea vizibilă în afara casei.

Era totuși un adevăr faptul că cei invizibili nu primeau șuncă la micul dejun. Și așa se făcu că, în timp ce slujnica dispăru în capătul coridorului lung, iar mirosul sărat al cărnii maturate o ademeni pe Lily înspre odaia pentru micul dejun, își dădu seama că nu era singură în casă.

Că ducele se hotărâse să se stabilească acolo.

Deschise ușa și îl găsi ascuns în spatele unui ziar, cu o farfurie plină de mâncare în fața lui, de după care i se vedeau doar mânecile de la cămașă.

Mânecile de la cămașă. Nici măcar nu avusese curtoazia să se îmbrace pentru luarea mesei.

Prin urmare, nici Lily nu avu răbdarea necesară pentru curtoazie:

– Ați dormit aici?

Alec Stuart nu își coborî ziarul când ea trecu pragul.

– Bună dimineața, Lillian.

Cuvintele huruiră prin ea, pline de un dialect scoțian gros despre care își spuse în sinea ei că nu îi plăcea, întrucât era prea pronunțat. Prea apatic. Prea *familiar*.

Bineînțeles, trebuia să fie familiar, întrucât bărbatul stătea la masa ei de parcă ar fi deținut locul. Lucru care așa și era, bineînțeles.

Se opri la jumătatea drumului spre masa mare și repetă:

– Nu rămâneți aici. Atunci observă câinii așezați de-o parte și de cealaltă a lui, doi câini lup gri, cu blană sârmoasă și limbi care le atârnau din gură, în cazul unuia dintre ei inclusiv cu bale care îi atârnau la câțiva centimetri de falcă. Și ei cu siguranță nu vor rămâne aici.

– Nu-ți plac câinii? Nu își coborî ziarul.

Ba da, de fapt. Mereu își dorise să aibă unul.

– Câini sunt? Am crezut că sunt niște cai mai mici.

– El e Angus, spuse el, scoțând o mână de după ziar ca să mângâie capul masiv din stânga lui. Iar el e Hardy. Îl mângâie la fel și pe celălalt. Sunt niște pisoiași. Îți va plăcea de ei.

– Nu voi avea ocazia să-mi placă de ei, întrucât nu veți rămâne aici. Sunt alte opt locuințe în Londra, Excelență, ca să nu le mai pomenim pe cele unde v-ați culcat în celelalte dăți când ați fost în oraș. Sunt convinsă că puteți găsi alta care să vi se potrivească.

Își coborî un colț al ziarului.

– De unde știi că am mai fost în oraș?

– Cerule! spuse ea. Ce ați pățit la față?

– O doamnă nu ar observa.

Avea ochiul drept umflat, închis, vânăt și cu o nuanță ciudată de verde.

– Doamna cu pricina este oarbă?

Ridică o parte a buzei lui umflate, zâmbind aproape imperceptibil.

– Ar trebui să îl vezi pe celălalt.

Își reluă lecturarea ziarului.

Ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru bătaie. Pentru felul în care mai atenua acele buze care o zăpăceau pe deplin. Nu mai observase niciodată buzele unui bărbat până atunci, iar acum se gândea doar că spera ca umflătura să nu fie permanentă. Ar fi fost o tragedie să distrugi o gură ca a lui.

Nu că ar fi fost interesată de gura lui. Chiar deloc. Își drese vocea.

– Ce v-a făcut?

– Nimic, spuse el, de parcă dimineața ar fi fost una perfect obișnuită. Eu am căutat o încăierare.

Bărbații aveau să o uluiască mereu.

– De ce ați face așa ceva?

– Eram iritat. Lăsă ziarul din mână.

Ea făcu ochii mari.

– Purtați kilt.

Un material de un roșu-închis îi brăzda diagonal trunchiul, peste umăr, unde se întâlnea cu o altă fâșie de lână și era prinsă cu un ac din cositor. Articolul de îmbrăcăminte sublinia cât de puțin se potrivea aici, în această casă, în această lume pe care o moștenise fără voie.

În această lume pe care ea și-o dorise cu disperare înainte și de care își dorea acum cu disperare să scape.

El ridică din nou ziarul.

– Mi se pare mai confortabil.

– Purtați pantaloni? rosti ea înainte să se stăpânească.

Cu ochiul sănătos, el îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Nu.

Nu fusese niciodată în viață atât de jenată ca în urma acelui singur și simplu cuvânt. Îi venea să se târască sub masă. Poate că ar fi făcut-o, dacă asta nu ar fi adus-o mult mai aproape de sursa sentimentului ei de jenă.

Slavă Cerului, el schimbă subiectul:

– Nu mi-ai răspuns.

Nu își amintea întrebarea. Nu își amintea nici o întrebare din tot cursul vieții ei, în afară de ultima pe care o pusese ea. Era îngrozită.

– De unde știi că am mai venit în oraș? repetă el.

– Citesc ziarele, așa cum faceți și dumneavoastră, spuse ea. Sunteți un subiect favorit când veniți în oraș.

– Ah, da? spuse el, de parcă nu ar fi știut că așa era.

– O, da, zise ea, amintindu-și felul în care îl descriau ziarele de scandal, ca fiind visul întunecat al doamnelor. Presupunea că era într-adevăr un specimen deosebit, dacă îți plăcea genul înalt, lat și animalic. Lui Lily nu îi plăcea. Deloc. Toți cei din Londra sunt avertizați să scoată la înaintare mobilierul trainic, în caz că s-ar întâmpla să mergeți la ceai.

Un mușchi al obrazului lui se încordă ușor, iar Lily fu surprinsă să observe că nu o cuprinse un sentiment de triumf, așa cum se așteptase, știind că remarca ei își atinsese ținta. În schimb, se simți ușor vinovată.

Ar fi trebuit să își ceară iertare, o știa, dar, în schimb, se mușcă de limbă în acel moment lung și stânjenitor care urmă, în timpul căruia el rămase neclintit, privind-o rece. Probabil că ar fi stat așa o veșnicie, prinși într-o luptă a voinței, dacă unul dintre câini nu ar fi bălit lung pe covor.

Lily privi pata, apoi zise:

– Covorul acela a costat trei sute de lire.

– Ce-ai spus?

Ea zâmbi superior când îl văzu șocat.

– Iar acum a fost botezat cu saliva fiarei dumneavoastră.

– De ce naiba ai cheltuit trei sute de lire pe un covor? Pe care să calce oamenii?

– Mi-ați dat mână liberă să decorez casa cum cred de cuviință.

– Ba nu am făcut așa ceva.

– Ah, bineînțeles, răspunse ea. Avocatul dumneavoastră mi-a dat. Și, dacă tot trebuie să trăiesc într-o colivie ca asta, Excelență, s-ar putea la fel de bine să fie una aurită, nu credeți?

– Revenim la metafora cu pasărea?

– Cu tot cu aripi tăiate și alte cele, spuse ea.

El își ridică din nou ziarul, răspunzându-i foarte sec:

– Mie mi se pare că aripile tale funcționează foarte bine, pitulice mică.

Ea se opri, neplăcându-i cunoștințele neliniștitoare pe care le insinuau cuvintele lui. Reveni la subiectul original:

– Nu ați fost interesat de casă, Excelență, așa că nu văd de ce ați avea nevoie să locuiți în ea.

El îi răspunse din spatele ziarului:

– S-ar părea că sunt totuși interesat de ea acum.

Afirmația calmă îi aminti de ce intrase în salonul pentru micul dejun în primul rând. Respiră adânc.

– Nu veți...

– Rămâne. Da. Nu sunt surd.

Nu se îndoia de simțul auzului său. Ci se îndoia de simțul rațiunii lui, punct. Dar nu conta. Casa era îndeajuns de mare ca să îl evite până avea să își primească fondurile și atunci avea să se elibereze de el. Și de Londra.

Înainte să apuce să spună ceva însă, fură întrerupți de sosirea majordomului, Hudgins.

– Excelență, cârâi bărbatul bătrân în timp ce intră în odaie târșâindu-și picioarele, sprijinindu-se din greu pe un baston, cu un pachet subțire la subraț. Ați primit o misivă.

Lily se întoarse să îl ajute pe majordom – mereu îndoindu-se oarecum de abilitatea lui de-a se deplasa dintr-un loc în altul fără să se rănească – și îi luă pachetul din mână.

– Hudgins, nu trebuie să te surmenezi.

Majordomul o privi, vădit insultat, și înșfăcă din nou pachetul.

– Domnișoară Hargrove, sunt unul dintre cei mai buni majordomi din Londra. Cu siguranță îi pot duce un pachet *stăpânului* casei.

Cuvintele semețe îi stârniră un val de căldură provocată de jenă. Replica rapidă a bătrânului nu îi dezvălui doar că îl insultase, dar îi și aminti care îi era locul, nici deasupra, nici sub scări. Și cu siguranță nu i se permitea să dea ordine personalului în fața ducelui.

Căută imediat o modalitate de a-și repara greșeala în timp ce acesta se duse târșâit spre duce, așezând pachetul pe masă.

– Mulțumesc, Hudgins, spuse Alec încet, sunetul jos și huruit răsunând în încăpere. Înainte să pleci, mai este o chestiune cu care ai putea să mă ajuți.

Lily fu dată uitării. Majordomul își îndreptă spatele, pe cât îi permiseră oasele lui bătrâne, evident nerăbdător să dovedească faptul că era mai mult decât capabil să ajute.

– Bineînțeles, Excelență. Orice aveți nevoie. Întregul personal vă stă la dispoziție.

– Întrucât este vorba de o chestiune foarte importantă, aș dori să mă ajuți doar tu.

Lily se întoarse spre duce, încruntată, dorindu-și să îi atragă atenția asupra fragilității lui Hudgins. Să îi sublinieze faptul că majordomul nu mai servea în sensul tradițional al cuvântului. Că, în pofida faptului că se trezea și se îmbrăca în uniforma de majordom în fiecare zi, singurul lucru pe care îl mai făcea era să răspundă la ușă când o auzea, lucru care se întâmpla tot mai rar. Hudgins își câștigase un fel de pensionare, confortabilă și liniștită. Oare scoțianul chiar nu își dădea seama de asta?

– Am nevoie de o evidență completă a articolelor de valoare din câteva încăperi din casă, spuse Warnick. Tablouri, mobilier, sculpturi, argintărie... Se opri, apoi adăugă: Covoare.

Ce naiba? De ce? Lily se încruntă.

– Bineînțeles, Excelență, răspunse majordomul.

– Nu din toate încăperile, înțelegi tu. Doar din locurile importante. Camerele de primire principale, saloanele, biblioteca, solariul și aceasta.

– Bineînțeles, Excelență.

– Aș zice că nu ar trebui să dureze mai mult de o lună ca să întocmești evidența cu pricina. Aș dori să fie cât mai meticuloasă cu putință.

Nu ar fi trebuit să îi ia bătrânului mai mult de o săptămână, sinceră să fie, dar Lily nu spuse nimic.

– Ar trebui să fie o perioadă de timp suficientă, răspunse Hudgins.

– Excelent. Atât.

– Excelență.

Hudgins se aplecă ușor și ieși din încăpere târșâindu-și picioarele, iar Lily îl privi, așteptând ca acesta să închidă, într-un sfârșit, ușa în urma lui, după care se întoarse spre duce.

– Pentru un bărbat care ține morțiș să evite titlul, cu siguranță vă place să le dați ordine servitorilor, spuse ea, apropiindu-se din nou de el. Ce cerere fără sens! O evidență completă a conținutului casei. Dețineți mașii evaluate literalmente la câteva milioane de lire. Excelență. Și șuncă.

Nu voise să spună acea ultimă parte. El își înclină capul.

– Ai spus cumva „șuncă"?

Ea clătină din cap.

– Este irelevant. De ce vă pasă ce valoare au lucrurile de pe pereții salonului dintr-o casă care până săptămâna trecută nu știați că există?

– Nu îmi pasă, zise el.

Ea continuă, aproape neauzindu-i răspunsul:

– Ca să nu mai vorbim de cât de plictisitoare va fi o astfel de sarcină: va ocupa zile la rândul fiecare din încăperile respective, ținând cont că nu este dispus să își încheie obligațiile și să își sfârșească viața în...

Se opri. El îi aruncă o bucată de șuncă câinelui din stânga.

– Ah, spuse ea.

Și o coajă de pâine celui din dreapta.

– Saloanele. Camerele de primire. Biblioteca. Aici. El nu îi răspunse. Toate camerele care conțin mobilier confortabil. O lună ca să inventarieze conținutul.

– Este un om mândru. Nu are de ce să știe că a fost pensionat.

Ea clipi.

– A fost amabil din partea dumneavoastră.

– Nu îți face griji. Voi continua să fac pe bestia cu tine.

Mângâie cu o mână mare unul dintre câini pe cap, iar Lily se trezi hipnotizată de ea: de pielea bronzată și de cicatricea albă și lungă ce începea la vreo doi centimetri și jumătate sub prima încheietură a degetului. Se holbă la ea preț de o clipă îndelungată, întrebându-se dacă era cumva caldă. Știind că așa era.

– Spune-mi, continuă el, doar bătrânul face așa? Sau toți servitorii te trec cu vederea?

Ea își ridică bărbia, urând că el observase.

– Nu știu la ce vă referiți.

O privi preț de o clipă îndelungată, după care ridică pachetul de pe masă. Ea îl privi trecând un deget lung pe sub sigiliul de ceară și deschizându-l, scoase din el un teanc de hârtii.

– Credeam că nu vă citiți corespondența.

– Ai grijă, Lillian, spuse el. Nu ai vrea să ignor această scrisoare.

Inima începu să îi bată nebunește.

– De ce?

El o puse deoparte, îndeajuns de departe ca ea să nu o poată vedea.

– I-am scris lui Settlesworth după ce m-ai înștiințat ce planuri ai.

Ea își ținu respirația.

– Fondurile mele.

– *Fondurile mele,* dacă e să fim sinceri.

Lillian îi aruncă o privire tăioasă.

– Pentru alte nouă zile.

El se lăsă în spate pe scaun.

– Nu ai auzit niciodată că prinzi mai multe muște cu miere?

– Nu am înțeles niciodată de ce ar trebui să prindem muște, zise ea, zâmbind intenționat larg, învingătoare. Dar, s-a făcut, atunci. De acum înainte mă voi gândi la dumneavoastră ca la o insectă foarte mare. Arătă spre hârtii. De ce prezintă fondurile mele interes?

El așeză o mână pe teancul de hârtii.

– La început, doar asta a fost. Interes.

Privirea îi întârzie pe mâna aceea grozavă, bronzată care stătea pe documentul care i se părea cumva mai important decât orice altceva din lume. Documentul acela care îi clarifica planurile de libertate. Era atât de distrasă de promisiunea cuprinsă în acea hârtie, încât aproape că nu îl auzi. Timpul trecut.

Își concentră brusc atenția pe el, pe ochii lui căprui, care o priveau cu grijă, neliniștind-o.

– Și apoi?

El îi aruncă cu mare pompă o bucată de pâine prăjită unuia dintre câini. Hardy, se gândi ea. Ba nu. Angus. Nu conta.

– Am cunoscut un bărbat seara trecută. Pompos, arogant și incredibil de insuportabil.

Inima începu să îi bată nebunește, cu o viteză devastatoare.

– Sunteți convins că nu v-ați uitat într-o oglindă?

El îi aruncă o privire tăioasă.

– Nu, mă uitam la Derek Hawkins.

Inima i se opri. Din fericire, nu fu nevoită să vorbească, deoarece el continuă:

– M-am dus să îl caut.

Asta însemna că știa. Totul. Despre cât de idioată fusese. Disperată. Dispusă să facă orice i-ar fi cerut un bărbat. Despre naivitatea ei.

Se încinse de rușine, urându-se. Urându-l pe el pentru că înviase totul.

Înghiți în sec.

– De ce?

– Îți vine să crezi sau nu, spuse el, iar ea percepu surpriza din tonul lui, intenționam să îl forțez să se însoare cu tine.

Ce spusese? Cu siguranță că nu auzise bine. O cuprinse panica. Era cumva nebun?

– Nu ați făcut așa ceva!

– Nu am făcut-o, dacă tot veni vorba, răspunse el. După ce l-am cunoscut, mi-am dat seama că nu te-aș fi lăsat nici în ruptul capului să te unești cu el.

Unești. Ura cuvântul acela. Îi ura neciopleala. Felul în care o făcea să pară plină de disperare. De obsesie. De dorință neplăcută, afectată.

„Ai spus că mă iubești."

Se simți din nou inundată de rușine, când își aminti acele cuvinte, rostite pe un ton ascuțit, nazal și disperat. În fața întregii Londre, presărate cu râsul lor batjocoritor. Și al lui.

Și acum Alec Stuart, cel de-al douăzeci și unulea duce de Warnick, singurul bărbat din Londra care nu cunoscuse circumstanțele rușinii ei, acum le știa. Ba mai rău, se gândea să o salveze.

O cuprinse panica.

– Nu am cerut niciodată să mă unesc cu el.

– Ba mi s-a spus că ai făcut-o, fătucă. Într-un mod destul de public.

Ea închise ochii când îl auzi, ca și când, dacă nu l-ar fi putut vedea, nu ar fi putut auzi adevărul. Știa. Știa tot ce se întâmplase cu Derek. Dar, cumva, nu vedea adevărul situației. Că tot ce își dorise ea vreodată, tot ce visase vreodată... era imposibil de realizat acum.

Și-o făcuse cu mâna ei.

Își încleștă pumnii pe lângă corp și deschise ochii. Îl văzu cum se uită țintă la ea, ca și cum ar fi putut să vadă drept în sufletul ei. Își întoarse numaidecât privirea.

– Ați fi surprins să aflați ce face compromiterea în fața întregii Londre din dorințele unei persoane.

Urmă un moment lung în care el așteptă ca ea să îl privească din nou. Ea nu reuși să o facă. În cele din urmă, el respiră prelung și spuse:

– Dacă mai contează la ceva, Lillian, se prea poate ca Hawkins să fie cel mai insuportabil bărbat pe care am avut vreodată ghinionul să îl cunosc.

Îl privi, dorindu-și ca el să o creadă.

– Nu îl doresc pe Hawkins. Nu îmi doresc nici ajutorul dumneavoastră. Într-adevăr, îmi doresc doar să am o viață care să îmi aparțină. Și lipsită de...

Scandal. Rușine.

Clătină din cap, nevrând să rostească cuvintele cu voce tare.

– Toate astea.

Avea să fugă. Urma să o ia de la capăt. Și într-o zi, să uite toate lucrurile la care visase dintotdeauna. Căsătorie, familie, să aparțină.

Din fericire, nu trebuia să îi explice asta ducelui de Warnick, care ridică hârtiile de pe masă și spuse:

– Intenționez să îți ofer acea viață, Lillian.

O cuprinse un val de ușurare, profundă și aproape insuportabilă. Își scoase din cap ideea de a o mărita. Zâmbi, neputând să își stăpânească bucuria când îl auzi. Putea să o ia de la capăt. Putea să îl uite pe Derek Hawkins și felul în care o manipulase. Minciunile lui frumoase.

– Alec Stuart, ești cel mai grozav tutore din lume.

Se părea că până la urmă știa să prindă muște.

În momentul acela, el se ridică, scaunul lui balansându-se pe două picioare înainte să se așeze din nou pe podea cu o bufnitură, accentuată de senzația bruscă de rumeguș din gura ei, când văzu tartanul în toată splendoarea, care îi cădea în pliuri perfecte până la genunchi, iar dedesubtul acestora îi văzu gambele perfecte, musculoase, cum nu mai văzuse până atunci, curbându-se și încordându-se.

Cerule mare! Bărbatul era herculean.

Nu era de mirare că doamnele îl adorau.

Își coborî privirea spre marginea materialului, absorbind curbele și adânciturile genunchilor lui. Înghiți în sec, cu greu, întrebându-se cum de nu mai observase până atunci forma precisă a unui genunchi. Clătină din cap. Ce ridicol. Nu îi păsa de genunchi. Nu atunci când libertatea ei era în joc.

– Banii mei.

El se sprijini de masă și se uită în jos la hârtii.

– Din ce înțeleg, primești cinci mii de lire când împlinești douăzeci și patru de ani.

Sângele îi năvăli în vene și nu mai reuși să gândească clar, ci respiră prelung și râse, ușurarea punând stăpânire pe ea, ușoară și frumoasă, făcând-o mai fericită decât fusese de multă vreme.

Mai fericită decât fusese vreodată.

Binecuvântată să îi fie inima lui mare și scoțiană! Era îndeajuns ca să plece din Londra. Să își cumpere o căsuță undeva. Să o ia de la capăt.

– Peste nouă zile.

– În aceeași zi în care va fi dezvăluit tabloul, zise el.

– Un cadou de zi de naștere bine-venit și unul dăunător, deopotrivă, îi răspunse ea, râzând ușor, autodisprețuitor. Ce ironic, căci nu îmi amintesc ultima zi de naștere la care să fi primit un cadou de orice fel.

– Ar trebui să știi ceva, Lily.

În mijlocul fericirii ei, auzi numele pe care el nu îl folosise niciodată până atunci. Numele pe care îl folosea ea, cel pe care i-l împărtășise lui Derek. Cel pe care el îl împărtășise ziarelor de scandal care îi plăceau atât de mult.

Cel care devenise Încântătoarea Lily. Singuratica Lily.

Îl privi în ochi. Exista un șiretlic.

– Cât timp rămâi necăsătorită, primești banii în condițiile stabilite de mine.

Se opri, și ea îl disprețui în clipa aceea, știind ce avea să îi spună înainte ca el să rostească efectiv cuvintele.

– Iar eu îți cer să te căsătorești.

Capitolul 5

Încântătoarea Lily înfuriată... îl sfidează pe duce! Dispare!

– Nu mă puteți forța să mă căsătoresc.

Era a șasea oară când o zicea. S-ar părea că Lily avea talentul de-a se repeta când era frustrată. Ba mai mult, s-ar părea că avea talentul de a-l ignora când era frustrată.

Cel mai probabil că era mai bine așa, pentru că furia de pe chipul ei când îi prezentase termenii tutelei și planul de-a o mărita

îi demonstrase foarte clar că l-ar fi doborât fericită la pământ dacă ar fi crezut că ar fi putut să o facă.

Posibil să încerce în continuare să o facă, motiv pentru care se ținea la distanță de ea, privind-o cum umblă încolo și încoace prin încăpere. Avusese parte de suficientă bătaie în ring, noaptea trecută.

Ea ezită la capătul îndepărtat al încăperii, uitându-se pe fereastra enormă ce dădea spre grădinile frumoase din spatele casei. Angus și Hardy se puseseră de veghe lângă șemineu, cu capetele lor mari și gri plecate pe labe, cu ochii ațintiți pe tivul fustei ei. Alec o privi mototolind materialul în pumn înainte să se întoarcă spre el, din nou furioasă.

– Dumneavoastră...

Se opri. Respiră adânc.

Alec și-ar fi pariat toată averea pe faptul că voise să spună ceva deloc demn de o doamnă. De fapt, nu era sigur dacă era impresionat sau dezamăgit când ea se întoarse din nou spre grădini și spuse:

– Nu puteți.

Nici măcar nu o cunoștea. Nu ar fi trebuit să îi pese cum o făcea să se simtă această situație. Într-adevăr, nu ar fi trebuit să conteze cum se simțea ea. Ar fi trebuit să conteze doar faptul că era cu un pas mai aproape de-a pleca din Anglia.

La naiba cu Anglia! Singurul loc din lume unde conta acest tip de imbecilitate. Cu toate acestea, i se făcu milă de ea.

– După spusele lui Settlesworth, ai dreptate. Nu te pot obliga să te măriți.

Ea se răsuci spre el.

– Știam eu!

Cu toate astea, avea să se mărite. Își încrucișă brațele și se sprijini cu spatele de șemineu.

– Ce vârstă aveai când au murit părinții tăi?

Ea veni înspre el, ca și cum ar fi putut să îl forțeze să revină la subiectul pe care îl discutau, dar păru să își vină din nou în fire.

– Mama a murit când aveam doar un an. În timp ce năștea un bebeluș care nu a supraviețuit.

Văzu tristețea din privirea ei. Regretul. Dorința după un lucru care nu avea să devină vreodată realitate. Emoția aceea cunoscută îl atrase ca pe o marionetă. Făcu un pas spre ea.

– Îmi pare rău. Știu ce înseamnă să-ți petreci copilăria singur.

– Părinții dumneavoastră?

El clătină din cap.

– Abia de-au fost prezenți. Mai bine absenți.

– Parcă aveați o soră?

Nu își putu ascunde zâmbetul când se gândi la Cate.

– Soră vitregă, cu șaisprezece ani mai mică, născută pe când eram... Ezită puțin când își aminti. Își drese vocea. Pe când eram la școală. Nu ne-am cunoscut până când am împlinit optsprezece ani și tatăl meu a murit și m-am întors acasă să am grijă de ea.

– Îmi pare rău. Pentru tatăl dumneavoastră, spuse ea.

El îi răspunse spunând adevărul:

– Mie nu.

Ea clipi surprinsă de răspunsul sincer, iar el schimbă imediat subiectul:

– Cate este la fel de problematică de parcă am avea aceeași părinți.

Ochii lui Lillian erau cenușii ca Marea Nordului când îi răspunse:

– Nu aș ști ce înseamnă problematic, întrucât am fost mereu doar eu, singură. Înainte ca el să găsească un răspuns, ea adăugă: Cel puțin de când mi-am pierdut tatăl. Aveam unsprezece ani.

Cuvintele ei îi aduseră aminte de scopul întrebării lui. Încuviință din cap.

– Te-a îngrijit bine.

Mai bine decât îl îngrijise tatăl lui pe el. Fusese mereu o amintire a mamei lui. Iar, pentru mama lui, fusese mereu o amintire a ceea ce ar fi putut să aibă.

Ea râse, sec.

– M-a lăsat în grija unei familii care nu era a mea. Care avea un statut cu mult mai sus decât al meu, într-atât încât...

Se opri, dar Alec nu avea nevoie să audă cuvintele.

– Cum l-a cunoscut pe duce?

– A lucrat pentru el. Ca administrator de moșii. S-ar părea că se pricepea destul de bine, căci ducele de atunci a fost de acord să aibă grijă de mine. Păcat că ducele de acum nu simte la fel.

Își întoarse privirea, dimineața mohorâtă învăluind-o cu o lumină diafană. Dumnezeule, ce frumoasă era! Alec nu se îndoia că tabloul lui Hawkins era o capodoperă, așa cum pretindea.

Gândul la tablou îl trezi din reverie. Încercă din răsputeri să pară amabil. Liniștitor. Ca un tutore.

– Dar să știi că tocmai asta fac. Îți port de grijă. Îmi asum răspunderea pentru tine. Încerc să-ți ofer viața pe care ți-o dorești, Lily.

– Nu-mi spuneți așa.

– De ce nu?

– Pentru că nu aveți dreptul, spuse ea.

Nici Hawkins nu avea dreptul, și totuși îi spunea așa.

Își înfrână imboldul de a-i spune asta. Avea dreptate. Numele era prea familiar. În cel mai bun caz, pentru el era Lillian, ba chiar ar fi trebuit să fie domnișoara Hargrove. Nu ar fi trebuit să fie Lily.

Nu conta că el ar fi vrut să fie așa.

Și cu siguranță nu avea dreptul să vrea ca ea să fie ceva. Era pupila lui și, ca atare, însemna doar răspundere și probleme pentru el.

În regulă. Putea juca rolul de tutore englez rece, aspru și nesimțitor. Dumnezeu îi era martor că disprețuia acest rol îndeajuns încât să îl cunoască bine. O luă de la capăt:

– Termenii tutelei includ termenii pe care îi știi. Nu ți se permite să te măriți fără aprobarea expresă a ducatului și, deși primești fonduri la împlinirea vârstei de douăzeci și patru de ani, s-a presupus evident că vei fi deja căsătorită, întrucât termenii indică faptul că pot păstra fondurile cu pricina până când te căsătorești, în caz că te consider...

De data aceasta se opri el.

Ea nu avea să îi permită așa ceva.

– În caz că mă considerați cum anume?

– Iresponsabilă.

Ea se îmbujoră.

– Și bineînțeles că mă considerați așa.

– Nu, spuse el, fără să gândească până la capăt răspunsul.

– Ba da, așa mă credeți. La urma urmei, ce tutore nu ar face-o după ce pupila lui a trecut printr-un scandal atât de dezastruos?

O auzi din nou, în tonul ei. Umilința. Ar fi trebuit să îl ucidă pe Derek Hawkins când avusese ocazia.

– Nu te consider iresponsabilă. Dar cred că dorința ta de a fugi este irațională.

Ea îi aruncă o privire nimicitoare.

– Dar să mă căsătoresc cu un bărbat pe care nu îl cunosc pare mai rațional?

El ridică un umăr.

– Alege un bărbat pe care îl cunoști. Alege pe oricine vrei.

Ea își pierdu cumpătul:

– Nu cunosc alți bărbați. Că vă vine să credeți sau nu, nu am obiceiul să cunosc bărbați. Îl cunosc pe Derek. Și acum vă cunosc pe dumneavoastră. Și, să mă scuzați, Excelență, dar sunteți cam tot

un drac când vine vorba despre cât de dezirabil ați fi ca soț, cu singura diferență că el își acoperă picioarele când se îmbracă.

Singura diferență. Alec nu reuși să se stăpânească, așa că îi răspunse zănaticei:

– Ah, dar el se îmbracă precum un păun albinos, din experiența mea, așa că, din punctul ăsta de vedere, aș zice că ieși mai bine cu tartanul, fătucă.

Ea se încruntă la el, iritată, iar el continuă, incapabil să se oprească:

– Să enumăr și celelalte moduri în care suntem diferiți?

– Nu pretind că aș crede că v-aș putea opri, Excelență.

Nu era doar zănatică. Ci îl înnebunea și pe el.

– Păi, aș putea începe cu cel mai evident lucru. Nu te-am cunoscut cu scopul de-a te compromite în fața întregii Londre.

– Nu așa ați făcut?

Întrebarea fu adresată rapid și simplu și îl tulbură în întregime.

– Ce înseamnă asta?

Ea nu îi răspunse, ci își încleștă în schimb cu hotărâre maxilarul, de parcă ar fi putut tăcea din gură pe vecie. El pufni, frustrat.

– Oricum, Lillian, nu te-am cerut în căsătorie.

– Și slavă Cerului pentru asta! exclamă ea.

El își mușcă limba când o auzi. Ea intenționase ca vorbele să îl usture, dar nu avea de unde să știe cât de tare îl usturau, întrucât îi aduceau aminte de alte lucruri. De rușine. De dorință pentru femei pentru care nu avea să aibă niciodată o poziție socială îndeajuns de înaltă. Nu avea să fie niciodată îndeajuns de adecvat. Niciodată îndeajuns de bun.

Lily urma să aibă parte de un bărbat care să fie îndeajuns de bun pentru ea.

– Ne învârtim în cerc, zise el. Te măriți.

– Și dacă nu doresc să mă mărit cu cel pe care îl alegeți?

– Nu te pot forța.

Ea clătină din cap.

– Poate că așa spune legea, dar toată lumea știe că mariajele forțate...

– Nu înțelegi. Nu te pot forța pentru că este o condiție separată a tutelei să îți poți alege singură un soț și să rămâi sub grija ducatului până te vei căsători.

Ea deschise gura, apoi o închise la loc.

– Vezi, Lillian? Tatăl tău chiar ți-a purtat de grijă.

Ochii ei se umeziră când îl auzi, iar el simți dorința puternică să o tragă spre el și să aibă grijă de ea. Lucru pe care nu avea să îl facă. Așa că, spuse în schimb:

– De aceea, aș putea adăuga, ești cea mai în vârstă pupilă din lumea creștină și, cumva, rămâi problema mea.

Cuvintele funcționară. Lacrimile dispărură, nevărsate, înlocuite de o privire mijită.

– Aș fi fericită să fiu problema mea dacă mi-ați da libertatea, duce. Nu am cerut să fiu o povară, așa cum nici dumneavoastră nu ați cerut să vă asumați răspunderea pentru mine.

Și ironia era că dacă făcea asta, dacă îi oferea banii și o alunga de acolo, ar fi fost pe drum înapoi spre Scoția chiar în clipa aceea.

Doar că nu putea să o facă. Pentru că nu ar fi fost de ajuns.

– De ce? îi întrerupse ea gândurile, întrebarea ei făcându-l să se întrebe dacă nu cumva vorbise cu voce tare.

El o privi.

– De ce ce?

– De ce insistați să mă mărit?

Pentru că ar fi fost compromisă dacă nu o făcea. Pentru că el avea o soră cu șase ani mai tânără decât ea și la fel de impetuoasă, pe care și-o imagina cu ușurință căzând victima unui nemernic ca Hawkins. Pentru că și-ar fi dat viața pentru Catherine dacă ar fi fost în aceeași situație. Și, deși era mai mult decât capabil să le întoarcă spatele tuturor lucrurilor londoneze care aveau de-a face cu ducatul, nu avea să îi întoarcă spatele lui Lillian.

– Căsătoria... asta fac femeile.

Ea ridică din sprâncene.

– Și bărbații o fac și nu vă văd dând buzna spre altar.

– Ba bărbații nu fac așa ceva, îi răspunse el.

– Nu? Deci toate femeile care mărșăluiesc spre altar cu cine se căsătoresc?

Era enervantă.

– Nu e același lucru.

Ea râse din nou, deloc amuzată.

– Nu este niciodată.

Nu îi plăcu asta. Nu îi plăcu felul în care îl făcea să bată în retragere. Felul în care îl făcea să simtă că pierdea bătălia pe care o duceau, oricare ar fi fost aceasta.

– Alec, spuse ea, iar numele lui o lovi încet, liniștit și ispititor ca naiba pe buzele ei frumoase. Lasă-mă să plec. Lasă-mă să plec din

Londra. Lasă-i să-și țină nenorocitul de tablou și lasă-mă să plec. Poate că îl convinsese. Nu fu o imposibilitate, până adăugă, încet și disperată: E singurul mod în care voi supraviețui.

E singurul mod în care voi supraviețui.

Alec trase scurt aer în piept când o auzi – mai auzise și înainte aceste cuvinte. Rostite de o altă femeie, dar cu aceeași convingere de nesuportat.

„Trebuie să plec", îi spusese mama lui, ținându-l de umerii lui înguști. „Urăsc locul ăsta. Mă va ucide."

Plecase. Și murise oricum.

Alec nu putuse să o oprească.

Dar, la naiba, putea să facă astfel încât istoria să nu se repete.

– Nu ai cum să fugi de asta, Lillian.

Ea se încruntă, confuză, iar el continuă:

– Tabloul... Va fi piesa centrală a spectacolului itinerant al Expoziției Regale.

Ea își înclină capul.

– Ce înseamnă asta?

– Va călători prin întreaga Anglie, apoi în restul lumii. Paris. Roma. New York. Boston. Nu vei scăpa niciodată de el. Crezi că ești cunoscută acum? Așteaptă numai. Oriunde te-ai duce, dacă oamenii au acces la știri și dacă sunt interesați de bârfe desfrânate – ceea ce, aș adăuga eu, s-a întâmplat peste tot pe unde am fost – te vor recunoaște.

– Nu îi va păsa nimănui.

Își ținu spatele drept ca o scândură, dar tonul o trădă. Știa că nu era adevărat.

– Le va păsa tuturor.

– Nu mă va recunoaște nimeni.

Îi auzi disperarea din cuvinte.

Dumnezeule, ce frumoasă era! Înaltă și suplă și de-a dreptul perfectă, ca și când cerurile se deschiseseră și Creatorul însuși o așezase acolo, în locul acesta, blestemată să fie mânjită. Era absurd să creadă că nimeni nu avea să o observe, să o recunoască. Își îndulci răspunsul:

– Toată lumea te va recunoaște, fătucă. Clătină din cap. Și dacă aș dubla fondurile. Dacă ți-aș oferi de zece ori pe-atâta, tabloul acela nenorocit tot te-ar urmări peste tot.

Umerii aceia drepți se lăsară, doar îndeajuns ca el să își dea seama că începea să cedeze.

– Va fi rușinea mea.

– Este greșeala ta de judecată, o corectă el.

Ea zâmbi afectat.

– Un eufemism drăguț.

– Cu toții le-am făcut, spuse el, dorindu-și din cine știe ce motiv idiot să o poată face să se simtă mai bine.

Ea îl privi în ochi.

– Tu? Ai făcut vreodată o astfel de greșeală?

Nici nu le putea număra pe toate.

– Sunt regele lor, spuse el.

Ea îl privi preț de o clipă îndelungată.

– Dar bărbații nu poartă rușinea cu ei pentru totdeauna.

Alec nu își întoarse privirea de la ea, dinspre cuvintele pe care atât de mulți oameni le considerau a fi adevărate. Minți.

– Nu. Nu o facem.

Ea încuviință, iar el văzu că lacrimile amenințau să o podidească. Se împotrivi imboldului de-a se întinde după ea, știind instinctiv că dacă ar fi atins-o, s-ar fi schimbat totul.

Se urî că nu se întinsese după ea când ea se răsuci înspre ușă.

– Și crezi că vei găsi un bărbat care va alege să se însoare cu mine. Ce prostie!

– Ți-am dat o zestre, Lillian.

Ea se opri, cu mâna pe mânerul ușii, dar fără să îl răsucească. El interpretă nemișcarea ei drept semn că îl asculta.

– Până acum nu aveai o zestre. Probabil pentru că erai atât de tânără când ai devenit pupila moșiei. De asemenea, probabil că de aceea nu ai fost cerută în căsătorie până acum. Dar acum ai o zestre. Douăzeci și cinci de mii de lire.

Ea vorbi înspre ușa închisă:

– Este o sumă de bani uriașă.

Mai mult decât avea nevoie ca să prindă un soț.

Ar fi putut prinde un soț fără nimic.

– Vom găsi un bărbat, spuse el, consumat brusc de dezgustul de-a fi nevoit să îi cumpere un viitor. Păruse o soluție atât de ușoară cu o seară înainte. Dar acum, când se afla în aceeași încăpere cu ea, simțea cum lucrurile îi scăpau de sub control. Vom găsi un bărbat, repetă el. Unul bun.

Alec avea să îl ducă pe sus până la altar, dacă era nevoie.

– Avem la dispoziție nouă zile, spuse el.

Să convingem un bărbat să își asume un risc cu scandalul meu, înainte ca toată lumea să îl fi văzut efectiv.

– Să convingem un bărbat că ești un premiu pentru care merită să îl ignore.

Lily se răsuci, cu ochii gri scăpărându-i.

– Premiu.

– Frumusețe și bani. Lucruri care fac lumea să se învârtă.

„Nu doar astea", voi el să îi spună. „Ci mai mult de-atât."

Ea încuviință.

– Înainte să fie dezvăluit tabloul. Nu după.

El dădu să îi răspundă, dar nu avea un răspuns bun. Bineînțeles că înainte. Odată ce era expusă, goală, în fața lumii, avea să fie...

– Înainte ca rușinea mea să fie pe de-a-ntregul publică, spuse ea, încet. Cu convingere. Nu după.

El ignoră subiectul și îi spuse în schimb:

– Căsătoria îți oferă tot ce-ți dorești, fătucă.

– De unde știi ce-mi doresc?

– Știu ce vrea o femeie de la viață. Nu reuși să o privească în ochi. Căsătorie. Nu bani.

Ea pufni ușor, râzând.

– Păi, orice femeie care-și merită banii le vrea pe ambele.

O prinsese.

– Le vei avea pe ambele. Așa cum ți-ai dorit.

– Mi-am dorit să mă căsătoresc *din dragoste*.

Lui îi era silă de idee în sine. Dragostea era un scop ridicol; nu doar neverosimil, ci și inexistent. Știa asta mai bine decât oricine. Dar Alec avea o soră, așa că știa câteva lucruri despre femei, și știa, fără îndoială, că acestea credeau în marea aberație a inimii. Așa că o minți:

– Atunci vom găsi pe cineva pe care să-l iubești.

Lillian se întoarse spre el, înclinându-și capul și privindu-l, de parcă ar fi fost o creatură sub lupă, deopotrivă fascinantă și dezgustătoare.

– E imposibil.

– De ce?

Ea ridică un umăr, apoi îl coborî.

– Pentru că dragostea este pentru cei norocoși.

– Ce înseamnă asta? întrebă, cuvintele răsculându-se în el, nedorite din pricina adevărului sinistru pe care îl invocau.

– Doar că nu mă număr printre cei norocoși. Toți cei pe care i-am iubit au plecat.

Nu apucă să îi răspundă, deoarece ea ieși pe ușă și plecă, lăsându-l cu câinii și ecoul cuvintelor ei răsunând în încăperea goală.

Englezoaicele ar fi trebuit să fie supuse și docile.

Se părea că nimeni nu îi spusese asta și lui Lillian Hargrove.

Când Alec îi spusese că era dispus să îi ofere o zestre care ar fi căsătorit-o cu orice bărbat pe care l-ar fi ales ea, îi trecuse prin minte că fata avea să îl jeneze cu prea multe mulțumiri. La urma urmei, douăzeci și cinci de mii lire era o avere de rege. A mai multor regi, chiar. De ajuns ca să le cumpere ei și bărbatului pe care avea să îl aleagă – oricine ar fi fost acesta – viața pe care și-o dorea. O aproximație a dragostei pe care și-o dorise.

Ce-i drept, Lillian Hargrove nu era genul care să lesine, dar cu siguranță nu ar fi întrecut măsura dacă i-ar fi fost recunoscătoare. O lacrimă sau două nu ar fi fost de neașteptat.

În schimb, ea îi refuzase oferta.

O lăsase în pace pe timpul zilei, dându-i timp să se răzgândească, să se împace cu ideea și să își dea seama că decizia lui fusese cel puțin binevoitoare. La urma urmei, își dorise cândva să se căsătorească – fie și cu un nemernic sadea – și, dacă se gândea la soluția pe care i-o oferise, Alec era convins că avea să fie de acord că era cea mai bună.

Aceste evenimente dezastruoase puteau sfârși cu un măritiș și copii, și genul de siguranță la care visau femeile.

Nu mă număr printre cei norocoși.

Ce prostii! Norocul putea fi schimbat.

Dacă ea își dorea dragoste, avea să primească dragoste, fir-ar să fie! Poate că el nu credea în ea, dar avea să o înfăptuiască prin puterea voinței, la nevoie.

Era tutorele ei și urma să își joace rolul, la naiba! Să îi repare reputația, după care să se întoarcă în Scoția. Și ea urma să fie problema altuia. Și cu asta, basta!

Nu avea de ales. Nu avea cum să fugă de tablou, doar dacă era dispusă să trăiască precum un călugăr. Cu siguranță nu își putea petrece restul vieții tândălind în casa de la numărul 45 din Berkeley Square, o pupilă a ducatului. Și acum era prea în vârstă ca să fie pupilă, darămite la patruzeci de ani! Sau șaizeci!

Era ridicol! Cu siguranță că avea să își dea seama de asta.

Alec venise mai devreme la masa de după-amiază, plănuind să își citească corespondența până ajungea ea, de preferat ca să își ceară scuze și cu mințile la cap.

După un sfert de oră, ceru să i se aducă masa. După o jumătate de oră, își termină de citit scrisorile, dar le ținu în continuare lângă el, prefăcându-se că le citește, nedorind ca ea să creadă că o așteptase. După trei sferturi de oră, ceru o a doua masă, întrucât prima se răcise cât așteptase.

Și după o oră, îl chemă pe Hudgins, căruia îi mai luă zece minute să ajungă, practic târâș.

– Domnișoara Hargrove este bolnavă? întrebă el imediat ce bătrânul intră în încăpere.

– Nu din câte știu eu, răspunse Hudgins. Să o aduc acum la dumneavoastră?

Alec își imagină că avea să îi ia bătrânului la fel de mult să ajungă în camera lui Lily precum i-ar fi luat lui să o caute prin toată casa. Așa că refuză oferta și făcu întocmai.

Nu era la bucătărie, nici în bibliotecă; nu era în solariu, nici în celelalte saloane. Urcă la etaj și începu să caute prin dormitoare, începând cu etajul la care dormea el în apartamentul ce îi fusese descris ca fiind „camerele ducelui" De-a lungul coridorului erau uși ce duceau spre spații perfect aranjate, frumos decorate, spațioase și bine aerisite, și evident nefolosite. Câți oameni ar fi trebuit să locuiască în blestemăția asta de casă?

Și unde era odaia lui Lily, dacă nu printre acestea?

Urcă la al doilea etaj, imaginându-și că avea să găsească camere asemănătoare cu a lui ca mărime, masive și pline de lucrurile ei. Își dădu seama că nu exista nimic în zonele comune ale casei care să indice faptul că locuia acolo. În cele două zile în care împărțiseră aceeași locuință, nu văzuse nici măcar un singur lucru nelalocul lui. O carte rămasă deschisă pe o masă lăturalnică. O ceașcă de ceai. Un șal.

Ce naiba?! Cate lăsa urme peste tot prin turnul din Scoția, de parcă ar fi lăsat firimituri de pâine în urma ei, prin pădure. Presupusese că toate femeile făceau la fel.

Etajul doi era mai întunecos decât primul, iar coridorul mai îngust. Deschise prima ușă și descoperi o încăpere care fusese la un moment dat o cameră de joacă pentru copii sau o sală de clasă, o încăpere spațioasă, în care încă se simțea mirosul de lemn și ardezie, dârele aurii ale luminii de după-amiază scoțând la iveală particule

de praf ce dansau prin aer. Închise ușa și se îndreptă mai departe pe coridorul întunecos, înspre o slujnică tânără care înlocuia lumânările dintr-un sfeșnic din apropiere.

– Scuză-mă, spuse el, șocând-o la culme pe fată, ori din pricina accentului scoțian pronunțat, ori din cauza cuvintelor politicoase, sau poate din cauză că era aproape cu vreo șaizeci de centimetri mai înalt decât ea, într-atât încât aceasta aproape că sări în aer de spaimă.

– Înălțimea... Excelență? se bâlbâi ea, făcând o reverență demnă de o întâlnire cu regina.

El îi zâmbi, sperând să o mai liniștească. Ea se dădu în spate, înspre perete. El făcu același lucru, în direcția opusă, devenind dintr-odată foarte conștient de faptul că era atât de nelalocul lui în spațiul acela îngust. Dorindu-și să fi fost mai mic, așa cum i se întâmpla mereu în această țară uitată de Dumnezeu, unde amenința să zdrobească mobilierul de parcă ar fi fost făcut din bețe de chibrituri.

Alungându-și acele gânduri din minte, Alec reveni la chestiunea de față.

– Care este dormitorul domnișoarei Lillian?

Fata făcu ochii și mai mari, iar Alec înțelese numaidecât.

– Nu pun la cale nimic infam, fătucă. Doar o caut.

Fata clătină din cap.

– A plecat.

La început, cuvintele nu avură nici un înțeles pentru el.

– Ce-a făcut?

– A plecat, repetă fata. S-a dus.

– Când a plecat?

– Azi-dimineață, domnule.

După micul dejun dezastruos pe care îl serviseră.

– Când se va întoarce?

Ochii mari ai fetei sclipiră de spaimă.

– Niciodată, Excelență.

Ei bine. Nu îi plăcea ideea asta.

– Arată-mi odaia ei.

Fata îl ascultă numaidecât, conducându-l pe coridorul care cotea, înspre colțul dosnic al casei, spre locul în care scările pentru slujitori urcau în răsuciri înguste spre odăile acestora de la nivelurile superioare ale casei. Era un loc atât de ciudat din casă, încât aproape că o oprise pe fată ca să își reitereze cererea inițială,

convins fiind că o înspăimântase atât de tare, încât fata nu înțelesese ce îi ceruse.

Dar nu o făcu. Fata bătu la o ușă aproape invizibilă și o deschise puțin, apoi sări numaidecât în spate ca să îl lase pe el să intre.

– Mulțumesc.

– Cu... Cu plăcere, se bâlbâi aceasta, surpriza din vocea ei făcându-l pe Alec să urască și mai mult această țară și regulile ei ridicole despre recunoștință și clasa servitoare. Un om le mulțumea celor care îl ajutau, indiferent de situația lor socială. La naiba! Ba din contră, din pricina situației lor sociale.

– Poți pleca, spuse el încet, deschizând ușa care dezvălui spațiul în care locuia Lillian, mic și înghesuit, atât de mic, încât ușa nu se deschidea până la capăt, ci se lovea de piciorul patului îngust.

O latură a camerei se micșora sub un tavan foarte înclinat, deasupra căruia se aflau scările pentru servitori, amenințând întregul spațiu cu o senzație de claustrofobie profundă, de durată. Lumina soarelui care se revărsase în camera de joacă o făcuse să pară caldă, dar posibil să fi fost și rezultatul lucrurilor pe care le conținea.

Aici se aflau toate lucrurile lui Lillian, firimiturile care lipseau din restul casei: grămezi de cărți peste tot; câteva coșuri pentru lucru de mână, pline cu ațe într-un curcubeu de culori; un scaun de pânză mic plin cu ziare vechi; un șevalet cu un peisaj pe jumătate pictat al unor acoperișuri din țigle și copaci înfloriți – priveliștea care se putea zări de la fereastra micuță ce făcea ca peretele opus să pară mai mic.

Patul era acoperit cu pături și perne, mai multe decât văzuse vreodată Alec pe paturi mult mai mari, fiecare cuvertură având o culoare aprinsă ce părea a fi în dezacord cu celelalte.

Era, probabil, cel mai șocant lucru la această cameră – nu mărimea, nici îngrămădeala, nici faptul că era cât mai departe posibil de restul casei, deși toate acele lucruri îl surprindeau, clar –, ci culoarea. Era atâta culoare în ea.

Era așa de diferit de tot ce văzuse la ea până atunci.

Atât de diametral opusă față de restul casei pe care o decorase după cele mai recente stiluri și cerințe din miriada de reviste pentru doamne. Aici, în acest spațiu sălbatic, minunat, plin de dezordine și culoare și...

Dresuri.

Privirea lui Alec se opri spre tăblia patului, unde o pereche de dresuri de mătase frumoase atârna peste rama de lemn simplă, atât de neglijent, încât își imagină că Lillian își dăduse jos acele învelișuri lungi de mătase rapid și distrasă.

Ar fi mințit dacă ar fi spus că nu se oprise preț de o clipă ca să se gândească la acțiunea cu pricina: Lily, cu un picior ridicat pe patul acela colorat, desfăcând panglicile albe micuțe de la capătul de sus al dresurilor și rulându-le în jos pe picioare, aruncându-le peste balustradă, apoi aruncându-se pe perne, ca să se odihnească.

Nu că odihna ar fi fost primul lucru pe care și l-ar fi imaginat-o făcând în patul cu pricina după ce își dădea jos dresurile. Și-o imagină acolo, întinsă pe patul acela mic, cu părul răsfirat sălbatic pe perna ei, cu ochii pe jumătate închiși, cu buzele întredeschise, chemându-l.

Pe el.

Se întări instantaneu și se înfurie pe sine. Își drese vocea. Era tutorele ei. Iar ea pupila ei. Pupila lui *dispărută*.

Și era acolo ca să o găsească, cu sau fără dresuri.

Se foi, gândul la ele provocându-i un disconfort. Cu dresuri.

Se întoarse dinspre veșmintele ofensatoare, ignorându-și corpul, privind în schimb spre restul încăperii, atât de vădit sanctuarul lui Lillian, într-atât încât se simți drept cel mai mârșav infractor pentru că intra în spațiul ei. Un hoț al bijuteriilor coroanei. Un mirean într-o sacristie. Ulterior, avea să își dea seama că și dacă ar fi încercat să nu intre în cămăruța aceea ciudată, tot nu ar fi putut să n-o facă.

Alec intră, lăsând ușa cât mai deschisă posibil, concentrându-și atenția pe biroul mic de lemn vârât sub tavanul jos, unde se afla o grămadă de hârtie într-un haos organizat, cu un toc deasupra, din care cursese o pată de cerneală pe foaia imaculată. Își lăsă capul în jos și intră în spațiul cu pricina, trecându-și degetele peste foaia de culoare bej, gândindu-se la celelalte scrisori, cele care îl chemaseră spre sud, spre această femeie, care avea să îl scoată din minți dacă o lăsa.

Cu siguranță că, acum că se afla în această încăpere, ea părea cea nebună. Avea la dispoziție vreo șase dormitoare dintre care să aleagă și încă vreo duzină de încăperi în care să locuiască, iar ea alesese totuși această fundătură.

Lângă birou, de perete se sprijinea un cufăr mare cu balamale, rămas neîncuiat. Alec se aplecă să îl deschidă. Era plin de scrisori, din

te se părea, o colecție de plicuri uzate care era limpede că fuseseră eschise și redeschise, fiecare conținând o scrisoare care fusese citită recitită.

Ridică unul dintre plicuri, știind că nu ar fi trebuit să o facă, știind i asta îl făcea un nemernic, dar cu privirea prea fascinată de numele ui Lily și de adresa de pe plic notate cu un scris negru îndrăzneț. Îl eschise și văzu numaidecât semnătura.

Hawkins.

Era uimitor cât de repede putea disprețui un bărbat pe altul.

Se uită peste cuvinte... o grămadă de cuvinte goale.

„Cea mai încântătoare doamnă din Londra."

„Muza mea."

Cineva schițase o floare pe marginea scrisorii, un crin frumos și ndrăzneț, lung și perfect. Alec presupuse că Hawkins o făcuse și își dori ca talentul bărbatului să nu fi fost afirmat.

„Lily a mea."

Alec se opri când văzu numele, scrijelit cu scrisul acela îndrăzneț, încrezător, iar ecoul cuvintelor ei din ziua anterioară răsună prin el. „Nu-mi spuneți așa. Nu aveți dreptul."

Ei bine, cu siguranță că nici imbecilul acesta de Hawkins nu avea dreptul. Și cu siguranță că ea nu îi aparținea lui Hawkins.

Îi aparținea lui.

Alec se ridică brusc la gândul cu pricina, lovindu-se puternic cu capul de tavan; atât de puternic, încât înjură prelung, într-un mod deloc cuvenit, în gaelică.

Cu o mână la cap, se îndreptă, continuându-și insultele colorate. Pe măsură ce usturimea cedă, îi trecu prin minte că totuși ar fi trebuit să fie recunoscător pentru lovitura la cap, întrucât îl făcuse efectiv să își vină în simțiri.

Lillian Hargrove nu îi aparținea lui.

De fapt, se străduia din răsputeri să se asigure că va face categoric parte din trecutul lui.

Și dacă i-ar fi dat banii? Nu cei cinci mii care i se cuveneau, ci cei douăzeci și cinci de mii? Cincizeci de mii? Îndeajuns ca să plece din Anglia. Pe Continent, în Americi, oriunde altundeva. Ar avea o avere îndeajuns de mare ca să trăiască precum o regină, oriunde ar fi vrut ea.

Și-o imagină în rochii de mătase și satin în Paris, cu o perucă ce aproape că atingea cerul, având lumea la picioarele ei, fără să îi pese

cuiva de acolo câtuși de puțin că fusese cândva în Londra, unde locuise sub scările pentru servitori.

La urma urmei, *nu* era sora lui. Cate era o copilă, nu avea nici optsprezece ani, fără nici un simț al lumii mari. Lily avea cunoașterea care venea odată cu vârsta și feminitatea. Pozase pentru un nenorocit de tablou nud, nu?

Ea se băgase în această situație anume, nu-i așa? Și asta chiar dacă era îndeajuns de în vârstă ca să știe că nu ar fi trebuit să o facă. Trebuie să fi știut la ce ar fi putut duce una ca asta.

Rușinea ar urmări-o în continuare.

Știa mai bine decât majoritatea că rușinea ar fi urmărit-o, vârându-se pe sub pielea ei, fără să mai plece vreodată de acolo. Șoptindu-i în noapte. Nu avea să scape niciodată de ea, chiar dacă ar fi scăpat de cei care aveau să o învăluie cu ea.

Așa cum nu reușise nici el să o facă.

Se aplecă să pună la loc scrisoarea, observând locul în care fusese înainte hârtia și ce anume îi descoperise aceasta. Se lăsă pe vine, ridicând stratul de scrisori care ascundeau o grămadă de material alb. De haine albe.

Haine albe micuțe pentru copii, toate din in brodat cu gulere din dantelă, rochițe și bonete și pături. Alec se întinse înspre ele în mod instinctiv să le atingă – să ridice aceste haine imaculate, evident nefolosite. Rochița micuță din mâna lui avea un șir de flori albastre frumoase brodate de-a lungul tivului. O alta era împodobită cu un șir de cai din lemn, cu șei aurii și căpestre. O a treia, luna și stelele într-un galben frumos.

Știa fără îndoială că hainele acestea fuseseră făcute de Lily. Pentru copiii ei. Probabil pentru cei pe care se așteptase să îi aibă cu imbecilul acela de Hawkins.

Fără să se gândească, Alec continuă să răscolească prin cufăr, găsind bonete mici, șosete și botoșei de bumbac cu tălpi din piele roșie. Într-un gest de nebunie deplină, întoarse botoșii cu tălpile în sus și le duse la nas, inspirând aroma de piele fină, simțindu-i moliciunea pe obraz. Ca un nebun.

Le dădu drumul de parcă ar fi fost în flăcări și totuși, cumva, nu reuși să își mute privirea din locul în care aterizară, pe un strat de satin și dantelă ce nu părea deloc a fi fost croit pentru un copil.

Se uită peste umăr înspre ușa deschisă, imaginându-și rapid ce ar spune dacă s-ar fi întâmplat ca un servitor să treacă pe acolo, dar fără să îi pese prea mult dacă avea să fie descoperit. În momentul acesta, ajunsese prea departe.

Ridică rochia din cufăr și știu numaidecât ce era, de un alb imaculat, la fel de neprihănită ca hainele de copii pe care le găsise deasupra ei și, cumva, într-un mod ciudat, mult mai prețioasă. Mult mai importantă.

Era rochia de mireasă a lui Lillian. Fără îndoială cusută cu visuri de fericire și un viitor plin de dragoste și familie.

Voia să se mărite.

Visa la asta și la familia care avea să vină odată cu măritișul.

În timp ce ținu veșmântul în mâini, dovada dorinței sale, a faptului că nu voia să fie singură, că nu își petrecuse viața visând la a fi singură, doar la tovărășia proprie, își dădu seama că își înnoi angajamentul față de planul lui.

Era a lui și trebuia să o protejeze. Să îi poarte de grijă. Și avea să o facă. Să o mărite. Să îi împlinească visurile.

Bineînțeles, pentru a face asta, trebuia să o găsească mai întâi, lucru care nu avea să se întâmple cât timp rămânea acolo, în ceea ce ar fi putut fi numit cu amabilitate un dulap sub scările servitorilor. Probabil că se dusese să își viziteze prietenele.

Un zgomot îi întrerupse gândul, o mică bufnitură, urmată de mai multe pocnituri surde și un hohot de râs înăbușit, iar Alec își dădu seama că încăperea nu era doar minusculă. Era și zgomotoasă. Îi putea auzi pe servitorii aflați de cealaltă parte a peretelui.

De ce naiba dormea acolo?

Nu avu timp să se gândească la întrebare, întrucât îi trecu prin minte faptul că apropierea de servitori era un avantaj în acel moment. Ieși din încăpere și își vârî capul pe scara servitorilor, chiar pe când coborau un lacheu și două cameriste.

– Voi de-acolo.

Aceștia împietriră, iar una dintre tinere chițăi. Lacheul vorbi primul:

– Excelență?

– Cine o vizitează cel mai des pe domnișoara Hargrove?

Tăcere. Alec încercă din nou:

– Prietenele ei. Cine o vizitează?

Una dintre fete clătină din cap.

– Nimeni.

El se încruntă.

– Nimeni?

Cealaltă clătină și ea din cap.

– Nimeni. Nu are prietene.

Cuvintele răsunară grele pe scara întunecoasă și îndeajuns de surprinzătoare pentru ca Alec să fie nevoit să se forțeze ca să nu întrebe instinctiv: „Cum se poate așa ceva?" Lillian era frumoasă și isteață și avea în spate puterea unui ducat. Cum se putea să nu aibă prietene? Poate că pur și simplu nu o vizitau acasă.

Încuviință din cap o dată.

– Mulțumesc.

– Excelență? întrebă lacheul, confuz.

– Ah, răspunse Alec. S-ar părea că în Scoția suntem mai recunoscători decât în Anglia. Nu trebuie să vă holbați la mine de parcă aș fi un leu închis într-o cușcă.

Servitorii clipiră la unison.

– Da, Excelență.

Alec se întoarse spre palier în timp ce trecură cei trei.

– Ah! strigă una dintre fete cu o fracțiune de secundă înainte să își vâre capul pe după ușă. Se vede cu avocatul.

Fu rândul lui Alec să se întoarcă și să clipească nedumerit.

– Poftim?

– Un bărbat mai în vârstă. Cu ochelari. Starswood sau așa ceva, zise ea.

– Settlesworth?

Fata zâmbi.

– Așa! Vine o dată pe lună. Una dintre fete spune că așa își primește Lillian – se corectă numaidecât – domnișoara Hargrove banii. Făcu încă o pauză. Banii ei.

Bineînțeles că da.

Nu putea pleca de acasă fără fonduri. Și Settlesworth ținea băierile pungii. Alec se răsuci și dădu să plece, după care îi mai trecu un gând prin minte. Se răsuci și o văzu că îl privea.

– De ce doarme aici? întrebă el, arătând spre încăpere.

Fata clipi, surprinsă, observând încăperea mică de parcă nu se mai gândise niciodată să se uite cu atenție la ea. Clătină din cap.

– Nu știu, sincer, spuse ea, în cele din urmă. Mereu a fost așa.

Alec încuviință când auzi răspunsul nesatisfăcător, îi mulțumi fetei și se duse spre biroul avocatului.

Capitolul 6

Ducele se duce la câini![1]

Dacă voia să o mărite, trebuia să o găsească mai întâi.

Ducatul de Warnick se fălea cu opt reședințe în Londra. Patru case la oraș împrăștiate prin Westminster și Mayfair, o casă la est de oraș, pe malul râului Tamisa, o casă cu apartamente de închiriat lângă Fleet Street despre care i se spusese că erau „pentru a aduce venit" (deși ducatul nu părea să ducă lipsă de așa ceva), o casă întinsă cu grădini vaste în Kensington și o căsuță la est de Temple Bar despre care se zicea că era destul de expusă curentului.

Lily preferase mereu casa de la numărul 45 din Berkeley Square, probabil din motive de confort, întrucât casa îi aparținuse ducelui de Warnick pe care îl cunoscuse cel mai bine – cel care murise cu cinci ani în urmă, demarând potopul de ghinioane care le luase ulterior viețile și celorlalți șaisprezece duci de Warnick, lăsând ducatul mai bogat cu câteva locuințe, mulțumită ducilor interimari care muriseră fără moștenitori, soții sau familie. Bernard Settlesworth, plătit pentru a administra chestiunile ducatului care țineau de Londra, achiziționase proprietățile în lunile și anii care urmaseră deceselor. Drept urmare, acestea îi aparțineau acum lui Alec Stuart, Numărul Optsprezece, în pofida faptului că cel mai probabil nu știa de existența lor.

Asta era problema lui.

Lily, pe de altă parte, știa de existența lor. Și nu se temea să le folosească.

Nu că Lily ar fi văzut efectiv celelalte case. Nu fusese prea interesată de ele. Cu siguranță că fusese interesată din afară, dar întrucât fuseseră integrate ducatului, personalul lor fusese redus la maximum, iar Lily își imaginase mereu că oamenii rămâneau cu demonii pe care îi cunoșteau – și cel puțin casa de la numărul 45 din Berkeley Square ucisese un duce care avusese titlul mai mult de un sfert de oră.

Cu toate acestea, Lily nu era genul care să caute calul de dar la dinți, iar faptul că existau alte șapte locuri în care să își găsească

[1] *To go the dogs* (în limba engleză, în original) – are și sensul de „a se ruina"

adăpost, în afară de Berkeley Square, era într-adevăr un dar foarte frumos.

Așa se făcu că, în seara de dinainte, sosise la casa de la numărul 38 din Grosvenor Square și fusese primită cu căldură de domnul și doamna Thrushwill, grădinarul și soția acestuia, o menajeră fericită. Cei doi împărțiseră cu ea cina lor simplă și deschiseseră o încăpere pe care o țineau cu mândrie curată și aerisită pentru astfel de ocazii.

Lily se vârâse în pat, gândindu-se la felul cum intenționa să evite planul nebunesc al ducelui de Warnick de a o scoate în iarmarocul căsătoriilor.

Primul pas era să îl evite pe ducele de Warnick.

Cu siguranță că locuința de la numărul 38 din Grosvenor Square avea să fie un început excelent, întrucât urma să fie nevoit să o caute. Casa asta avea să îi mai câștige ceva timp. Două zile. Posibil mai mult.

Iar în întuneric, înconjurată de așternuturi curate și proaspete, se simțise ușurată pentru prima dată în decurs de două săptămâni și cinci zile. Pentru prima dată se simțise căpitanul propriei nave.

Sentimentul acela fu însă de scurtă durată, întrucât îl înlocuiră rapid gândurile care o chinuiseră de la deschiderea Expoziției Regale. Gândurile la Derek. Și la cât de proastă fusese.

Dacă l-ar fi văzut cum era în realitate! Că nu o respectase niciodată. Că nu intenționase niciodată să o facă. Și că fiecare promisiune pe care i-o făcuse, fiecare cuvânt frumos pe care îl rostise vreodată fusese o minciună.

Lily stătu acolo, în casa aceea întunecoasă, tăcută, amintindu-și la nesfârșit minciunile lui, amintindu-și felul în care o făcuseră să tânjească, plină de dorință și ceva mult mai periculos. *Speranță.*

De câte ori nu visase oare că urma să fie văzută? Să fie iubită? Să fie respectată?

Și cât de bine se pricepuse să distrugă orice astfel de posibilitate!

Văzuse adevărul din privirea lui Alec în timpul micului dejun din Berkeley Square. Compasiunea din ochii lui. Ba nu. Nu compasiune.

Milă.

Venise din milă. Rămăsese din milă, făcându-i promisiuni ridicole cum că avea să îi ofere o zestre uriașă și un soț – deși cum avea să facă rost de unul în opt zile... Era o treabă zadarnică.

Dar cealaltă opțiune...

Tabloul te va urmări.

Rușinea ei avea să o urmărească.

Eroarea ei de judecată.

Ura acele cuvinte, consimțământul tacit că se făcuse într-adevăr de rușine. Că nu avea să depășească niciodată această chestiune. Nu voia să creadă așa ceva, chiar dacă i se părea adevărat. La urma urmei, chiar dacă se mărita, societatea nu urma să o accepte niciodată. Și cu siguranță nu avea să accepte un bărbat dispus să se însoare cu ea. Indiferent de fonduri.

Încă o dată, un bărbat scosese în evidență scandalul. Nu conta câtuși de puțin faptul că tutorele ei cândva absent o făcuse cu intenții foarte nobile.

Dacă ar fi putut și el să vadă asta.

Nu era singurul lucru pe care nu avea să îl vadă, își jură ea în întuneric. Nu avea să îi vadă niciodată nici lacrimile care îi udau perna până târziu în noapte, pe măsură ce întunericul o învăluia cu regrete.

Nu se gândi deloc la casă până nu se trezi și privi cu ochii mari, epuizată după o noapte agitată, și descoperi că menajera se trezise mult mai devreme și îndepărtase o grămadă de acoperitori, dând la iveală o casă plină cu câini.

Erau mai mulți câini decât și-ar fi putut imagina vreodată: tablouri, statui și tapiserii cu ogari, câini aurii țesuți în tapetul de mătase de pe pereți, câini ciobănești bogat ornamentați sculptați în plintele de lemn, câini aflați de-o parte și de alta a ușii de la intrare a casei și cockeri spaniel lucrați cu migală pe aplicele de pe perete.

Lily încetini pe scări, studiind decorul nebunesc, ajungând la cea mai de jos treaptă și pipăind cu degetele curbele complicate ale capului de buldog din mahon de la începutul balustradei. Era probabil cea mai tulburătoare siluetă – avea gura deschisă, cu dinții ascuțiți, chiar și o limbă mică ușor ieșită în afară.

Cu ochii larg deschiși, se răsuci lent, gândindu-se la numărul imens de câini și hotărî că era foarte posibil să fi greșit când alesese casa de la numărul 38 din Grosvenor Square ca să se ascundă de duce.

Și apoi îi auzi vocea, din partea din spate a casei, și fu convinsă că așa fusese. Cu toate acestea, întrucât se hotărâse să se ascundă de Alec Stuart cât mai mult timp posibil, Lily se îndreptă spre ieșire.

Trebuia să se mulțumească cu o altă locuință ducală.

– Abia aseară am auzit că deschideți casa, Excelență, spuse menajera cu voce ascuțită. Am făcut ce-am putut ca să ne pregătim,

dar va trebui să mai adăugăm personal. Se opri, apoi adăugă rapid: Sau, dacă plănuiți să locuiți aici, putem chema personal din Berkeley Square.

Lily avea câteva secunde la dispoziție ca să evadeze.

– Ah! Domnișoară Hargrove! Bună dimineața! strigă doamna Thrushwill.

Încremeni la jumătatea distanței de ușă.

– Te duci undeva, fătucă?

Roși și se răsuci, captivată de ochii căprui ai lui Alec și de buzele acelea perfecte, ridicate într-o parte, pline de amuzament și aroganță. Se forță să zâmbească larg și spuse:

– Intenționam să mă plimb prin piațetă. Se întoarse spre menajeră. Bună dimineața, doamnă Thrushwill.

Femeia mai în vârstă îi zâmbi la rândul ei.

– Sunt convinsă că încăperea a fost confortabilă?

– Foarte, spuse Lily.

Doamna Thrushwill îl privi pe duce.

– Vom aerisi o altă cameră pentru dumneavoastră, numaidecât, Excelență.

Ce? *Nu.*

– Nu rămâne.

– Ah, răspunse menajera, evident demoralizată. Am crezut...

– De fapt, voi rămâne, spuse ducele. Mulțumesc.

– Ah, spuse menajera din nou. Bineînțeles. Bineînțeles.

După care făcu o reverență și se îndepărtă grăbită, fără îndoială ca să le spună tuturor despre ducele cel blând, amabil și arătos.

Nu arătos.

Uriașii nu erau arătoși. Cu siguranță nu uriașii care încercau să îi distrugă viața.

– Ochiul tău are diverse culori, spuse ea. Vânăt. Și galben.

– O plimbare? o îndemnă el.

Ai intrat în horă, trebuie să joci.

– Îmi place mult natura.

– Natura.

Ea încuviință.

– Într-adevăr.

– Grosvenor Square nu e *natură*.

– E verde, nu-i așa? Sunt copaci.

– E înconjurată din toate părțile de garduri și clădiri.

– Dacă ne gândim mai bine, toată natura e înconjurată de clădiri, sublinie ea. Poate că identifici pur și simplu în mod eronat limitele.

Nu reuși să găsească un răspuns exasperat, întrucât, chiar în clipa aceea, păru să își dea seama că întreaga casă era decorată cu o splendoare canină.

– Ce nai... Tăcu, privirea căzându-i pe un portret îndeosebi de tipător al unui ogar cenușiu atârnat pe unul dintre pereți. În acesta, câinele se odihnea, culcat, cu picioarele lungi, fusiforme amestecate toate, cu capul lung și lucios pe o pernă roșie de satin. Aia este o *coroană?*

Lily se apropie de portret ca să cerceteze podoaba de pe capul câinelui și se gândi la titlul tabloului, cioplit în relief pe rama aurită de dedesubt.

– *Bijuteria din Coroană*, citi ea cu voce tare. Credeți că pe cățea o cheamă Jewel?

– Cred că este o maltratare abominabilă a cățelei.

Ea se răsuci spre el.

– Poate că lui Angus și Hardy le-ar plăcea coroane.

El păru scandalizat doar de o astfel de idee.

– Este o casă hidoasă.

– Mie îmi cam place, zise ea. Pare a fi un cămin.

Avea ceva de valoare, cu sau fără câini.

– Credeam că nu-ți plac câinii.

– Iar eu credeam că-ți plac, Excelență.

El ignoră batjocura.

– Nu vom locui aici.

– Ai dreptate. Nu vom face așa ceva. Ți-am cedat Berkeley Square. Cu plăcere. Mi-am dat seama că prefer casele cu uși care funcționează.

– Ai fugit.

– N-am fugit.

– N-ai fugit cu prea multă abilitate, întrucât, iată-ne aici, spuse el. Settlesworth îți transmite salutări, apropo.

Ea miji ochii.

– Settlesworth e un trădător.

– Settlesworth încearcă să își păstreze funcția și a fost fericit să-mi poată furniza informații importante.

– Acum locul unde mă aflu e important?

I se păru că îl auzi oftând înainte să spună:

– Bineînțeles că este.

– Ah, corect, se răsti ea, nevrând să-l creadă că îi voia binele. Pentru că cel mai bine este să cunoști locul unde se află problemele tale.

– Nu poți fugi de mine, spuse el. Deci, de ce nu colaborezi cu mine? Am putea remedia situația și să mă pot întoarce în Scoția. Știu că ne-ar plăcea amândurora să se întâmple așa.

– Oricât de încântător ar suna partea aceea, scenariul tău se sfârșește cu mine căsătorindu-mă cu un bărbat pe care nu-l cunosc.

– Ți-am spus că poți alege orice bărbat vrei. Nu intenționez să-ți stau în cale.

– Mă aleg pe mine, spuse ea. Aș prefera să mă bazez pe mine, nu pe tine. Sau pe oricare altul. Mă consider mai demnă de încredere.

El oftă din nou, iar ea îl auzi: frustrare și încă ceva. Ceva pe care îl disprețuia.

– Să nu care cumva să îndrăznești, zise ea, întorcându-se furioasă spre el. Să nu care cumva să îndrăznești să-ți fie milă de mine. Nu o vreau.

El avu eleganța să pară surprins.

– Nu mă încearcă mila.

– Dar ce anume?

O parte a gurii i se ridică, formând un zâmbet pe care ea l-ar fi descris drept trist, dacă ar fi crezut măcar preț de o clipă că i-ar fi păsat de ea.

– Regret.

Pentru că acordase atenție somației, fără îndoială. Pentru că se pricopsise cu ea.

– Cu toții facem lucruri pe care le regretăm, duce.

Ea o știa mai bine ca alții.

Urmă un moment prelung de tăcere, după care el schimbă subiectul:

– Care dintre ei a deținut hidoșenia asta de locuință?

Ea îi răspunse fără să ezite:

– Numărul Treisprezece.

– Ah. Cel care se presupune că a fost ucis de o oaie.

– Întocmai.

– Ce i s-a întâmplat de fapt?

Ea clipi, surprinsă.

– Exact asta i s-a întâmplat. A fost ucis de o oaie.

El se încruntă.

– Glumești!

– Ba nu. A căzut de pe o stâncă.

– Numărul Treisprezece?

– Oaia. Ducele ieșise pentru plimbarea lui zilnică. Dedesubt. Bătu din palme. L-a turtit de-a dreptul.

Buzele lui zvâcniră.

– Nu.

Ea ridică o mână.

– Jur că este adevărat.

El se uită prin încăperea de prost gust.

– Ai fi zis că l-ar fi avertizat câinii.

Lily râse, nereușind să se stăpânească.

– Întrucât dulăii au supraviețuit, se prea poate ca regnul animal să fi colaborat în treaba asta.

El râse, profund și răsunător, un sunet mult mai alinător decât i-ar fi plăcut să recunoască. Mai ademenitor. La gândul acesta, își veni în fire.

– N-ar trebui să râdem de ghinionul lui.

El făcu la fel, apropiindu-se.

– Cu toții avem ghinion. Dacă nu putem râde de el, ce ne-a mai rămas?

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Îmi amintești încă o dată de propriile tale suferințe îngrozitoare, cum ar fi că ești nevoit să fii nemăsurat de bogat și de puternic, și toate acestea pentru că alți șaptesprezece bărbați sărmani și exploatați au fost loviți de oi căzătoare.

El continuă să înainteze spre ea.

– Parcă era vorba de o singură oaie căzătoare?

– O oaie ce voia să se răzbune pe duci. Ar trebui să ai grijă în sălbăticie.

– La sălbăticia din Grosvenor Square te referi?

– Nu strică să fii vigilent.

El râse din nou.

– Iar Lady Treisprezece? Ce s-a întâmplat cu ea?

– Numărul Treisprezece era văduv. Fără copii. Fără familie care să îl moștenească.

– Fără familie, în afară de câini, vrei să spui?

– Mi s-a zis că acestora nu le-a păsat de decor.

El chicoti, iar reacția lui o umplu de căldură și o făcu să se bucure de mârâitul jos de umor pe care posibil să nu-l fi auzit dacă nu ar fi fost atât de aproape. Când ajunsese atât de aproape de ea?

Și de ce mirosea atât de minunat de proaspăt și curat? Nu putea și el să miroasă precum ceilalți bărbați? A parfum și putoare?

Dacă nu era atentă, ar fi putut începe să îl placă.

Ar fi putut începe să o placă.

– De ce ai fugit de mine, Lillian? întrebă el cu blândețe, pe un ton îndeajuns de profund ca să simtă cuvintele rostogolindu-se prin ea. De ce ai fugit aici?

Pentru că nu avea unde altundeva să se ducă.

Ei bine... Nu îi putea spune asta.

Cu toate acestea, înainte să reușească să găsească un răspuns potrivit, el adăugă:

– De ce ești singură?

Ea înlemni când auzi întrebarea, simțind mai întâi cum îi îngheață sângele în vene, apoi cum i se înfierbântă. Singură. Ce cuvânt îngrozitor! Ce cuvânt îngrozitor, sincer, devastator de potrivit. Făcu un pas în spate, ajungând la perete și la tabloul de pe acesta. Un câine încoronat pe o pernă de mătase.

Un câine mai iubit decât fusese ea vreodată.

El clătină din cap și se dădu în spate.

– Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să întreb asta. Doar că... Se opri. Schimbă direcția discuției. Ce voiam să spun este cum de n-ai avut un sezon?

– N-am vrut unul, minți ea.

– Orice femeie vrea unul, replică el.

Ea încercă din nou:

– Nu sunt aristocrată.

– Ești pupila unuia dintre cele mai avute ducate din Anglia, spuse el. Nu ai reușit să găsești un susținător?

– Din nefericire, Excelență, banii nu sunt de ajuns ca să îi asigure unei fete un susținător.

El ridică o sprânceană.

– Unei fete? Sau unei fete ca tine?

Se simți ușurată când auzi întrebarea, care îi întorsese la calitatea de adversari. Miji ochii.

– Ce vrea să însemne asta?

– O fată care pozează pentru un nud.

O străfulgerare de furie. Furie și o durere pe care o alungase și jurase că nu avea să se mai gândească vreodată la ea.

– Orice fată, spuse ea, caustic. Ai nevoie de legături pentru un sezon.

– Dar ai legături. La naiba, doar sunt duce.

– Ai uitat de mine, spuse ea în cele din urmă. N-am avut nici un susținător pentru că nu m-a vrut nimeni. O umbră de duce nu este îndeajuns pentru a câștiga atenția Londrei, s-ar părea. Oricât de șocant ar fi asta.

– Acum sunt aici.

Ea ridică o sprânceană.

– Da, păi, surprinzător, dar ducatul tău și-a mai pierdut din... prestigiu.

– De ce naiba s-ar fi întâmplat asta?

Ea îi arătă cu un gest pompos fâșia de tartan care îi atârna de la umăr, peste trunchi, și cobora înspre locul în care îi atârna în pliuri chiar deasupra genunchilor.

– Nu îmi imaginez de ce.

El se încruntă la ea.

– Vei avea un sezon acum. Anul acesta.

Ea râse, ignorând senzația de spaimă ce o cuprinsese când îl auzi.

– Nu-mi doresc unul.

Deja fusese prea mult în atenția tuturor. Ziarele de scandal știau deja prea mult despre ea. Și asta înainte să se fi implicat Derek.

– Mă tem că nu-mi pasă. Așa te căsătorim.

– Nu există nici un „noi", duce. Nu se pune problema de măritiș. Ți-am spus deja. Îmi doresc libertate.

– Dacă îți dorești libertate din partea mea, fătucă, asta vine sub forma căsătoriei. Nimic altceva.

– Nu ți-ai putea imagina că mă căsătoresc cu mine însămi? Să-mi dai zestre că mi-am asumat răspunderea față de mine însămi?

El zâmbi afectat.

– Căsătorie cu un bărbat.

– Îmi ceri să schimb un stăpân cu altul.

El ridică o sprânceană.

– Îți ofer posibilitatea să alegi un bărbat. Orice bărbat din Londra.

– Iar eu ar trebui să îngenunchez și să-ți mulțumesc.

– Recunoștința pentru o zestre atât de exorbitantă nu ar fi ceva deplasat, sublinie el.

Ea scoase un oftat prelung, plin de suferință.

– Și dacă nu sunt de acord să mă mărit?

Alec dădu să spună ceva foarte serios, după care se răzgândi și închise gura. Respiră adânc, plin de frustrare, după care o privi în ochi.

– Îți vrei fondurile? Mărită-te.

– Iar soțul meu se alege cu banii mei. Și o soție compromisă.

El o privi îndelung, cu seriozitate, după care repetă:

– Unde te-ai duce, fătucă?

Ea ridică din umăr.

– Oriunde altundeva.

– Ce îți rezervă viitorul?

Păruse să îi rezerve dragoste, căsătorie și copii. Păruse să îi rezerve o idilă liniștită și fericirea pe care o aducea cu sine mulțumirea. Și siguranța. Știind că viața îi era bine îngrijită.

Își dorise dintotdeauna doar o familie.

„Un bărbat de nivelul meu nu se însoară cu o femeie de nivelul tău."

Închise ochii când își aminti cuvintele acelea rostite de un bărbat care îi lăudase cândva frumusețea, care i-o șoptise uluit, care o numise muza lui.

Clătină din cap, alungând gândul, întorcându-se la momentul de față. La întrebarea lui Alec.

– Viitorul pare să mă ducă oriunde altundeva decât Londra, spuse ea, auzindu-și tonul iritat.

El clătină din cap.

– Nu. Pare să te ducă *acolo*. Eu te-am întrebat *ce* pare să îți rezerve.

Părea să îi rezerve o viață fără rușine.

Îi veni în minte gândul, nedorit și dureros, plin de adevăr, că își distrusese viața. Că riscase totul pentru ceea ce crezuse a fi dragoste.

Îl urî atunci. Urî modul în care vedea prea mult, acest duce măreț, neașteptat, ostil. Dar nu avea să îi răspundă. Chiar dacă el credea din răsputeri că era problema lui, pe care el trebuia să o gestioneze, se înșela. Era problema ei.

Și avea să o gestioneze singură. Fără el.

– Pare să-mi rezerve fericire.

Nu o crezu.

Nu ar fi avut de ce să o creadă.

Pufni, frustrat.

– Fericirea nu este așa de ușor de găsit, Lily. Nu este un lucru atât de simplu, cum ar fi să-ți dau fondurile și să te eliberez.

Cuvintele lui ascundeau atât de mult adevăr, încât nu reuși să se stăpânească.

– De unde știi?

– Pentru că știu, spuse el. Ea așteptă ca el să îi explice mai amănunțit, dorindu-și cu disperare ca el să continue. Rămaseră acolo, clipe îndelungate, după care el spuse în cele din urmă: Mi-a ajuns. Sezonul tău începe în seara aceasta.

– Sezonul meu.

– Eversley găzduiește un bal. Ești invitată.

Un bal. Stomacul i se strânse când auzi. Era ultimul lucru pe care și-l dorea.

– Nu, mulțumesc.

– Ai impresia eronată că ai avea de ales.

Cuvintele o înfuriară.

– Știi că mai sunt alte șapte reședințe în Londra în care m-aș putea ascunde.

– Ești convinsă că nu te-aș găsi?

– Nu m-ai găsi la timp ca sezonul meu să înceapă în seara asta.

El se aplecă și îi spuse pe un ton scăzut, în dialectul scoțian, făcând-o să se înfioare cu o senzație greu de identificat.

– Te voi găsi, fătucă. Mereu.

Rămase gură-cască când îl auzi. Când auzi promisiunea ce se ascundea în cuvintele acelea. Când se gândi că ar fi meritat să fie căutată.

El se îndreptă de spate, iar momentul trecu.

– Găsește-ți o rochie, Lillian. Plecăm la nouă și jumătate.

– Și dacă nu o fac? întrebă ea, pe un ton mai moale decât intenționase. Își drese vocea, încercând să îl ia în derâdere. Ce vei face atunci, Excelență?

El o privi cu atenție, cu ochii căprui frumoși și sclipitori în pofida ochiului vânăt cu care se alesese. O privi până nu se mai simți confortabil și începu să se foiască sub atenția lui.

– Găsește-ți o rochie, repetă el. Nu-ți va plăcea dacă va trebui să-ți găsesc eu una.

Ieși din încăpere, lăsând-o pe Lily singură, în explozia canină a decorului, inundată de o senzație de căldură tulburătoare.

Se împotrivi senzației.

Nu avea să se lase tulburată de el.

În schimb, avea să își găsească o rochie și urma să fie ea cea tulburătoare.

Capitolul 7

„Încântătoarea" Lily își începe sezonul cu un stil special

La nouă și jumătate în seara aceea, Alec stătea la baza scărilor principale, încercând să evite privirea lui Jewel. Cățeaua plină de bijuterii părea să vadă totul din poziția ei și, cum stătea așa, întinsă pe perna ei prostească de mătase, cu siguranță că îl batjocorea.

Aproape la fel de mult precum îl batjocoreau câinii lui care stăteau de strajă în partea cealaltă a holului.

Cu toate acestea, judecata canină copleșitoare părea pe deplin rezonabilă, întrucât Alec era convins că arăta ridicol.

Croitorul pe care îl găsise pe Savile Row mai devreme în cursul zilei jurase că deținea ținute vestimentare care i s-ar fi „potrivit perfect Excelenței Sale", când, de fapt, ținuta vestimentară formală nu i se potrivea câtuși de puțin și în care cu siguranță nu aducea câtuși de puțin a duce. Când Alec îi spusese asta bărbatului care îi zâmbise afectat, acesta îl asigurase că „i se potrivea *de rigueur*".

Totuși, Alec nu era un imbecil. Haina îi era prea strâmtă. La fel și pantalonii, dacă era să fie sincer.

Așa de mare. O brută scoțiană, enormă.

„Nu ți se potrivește nimic, bestie."

Ura Anglia.

Dar timpul era esențial și nu putea aștepta după veșminte care să i se potrivească mai bine. În seara aceea începea sfârșitul, spera el că binecuvântat de scurt, al ședерii lui în Anglia. Îl rugase pe West să dea sfoară-n țară că Lillian avea acum o zestre enormă și era încrezător că tinerii cățeluși din Londra urmau să intre fericiți în competiție imediat ce aveau să ajungă la reședința Eversley în seara aceea. La urma urmei, femeia era bogată, frumoasă și pupila unui duce.

Până la răsăritul soarelui avea să fie îndrăgostită.

Trebuia doar să își facă apariția. Privi în susul scărilor. Nici urmă de Lillian. Se uită la ceasul mare dintr-un capăt al încăperii, unde

un pendul cu câini migălos lucrat se legăna încolo și încoace. Zece fără douăzeci. Întârzia.

Era acolo, o știa. Angajase doi flăcăi să păzească ieșirile din casă, să se asigure că, dacă încerca să evadeze, aveau să o urmărească, iar el să o găsească. Dar faptul că se afla în casă nu însemna că plănuia să meargă de bunăvoie la bal. Era pe punctul de-a urca scările, ca să o caute, când ea își făcu apariția.

Sincer să fie, Alec nu o observă la început. Hardy o observă, câinele venind imediat la baza scărilor, holbându-se la ea și, spre surprinderea deplină a lui Alec, lătrând entuziasmat.

– Ce nai..., începu el, urmând direcția în care se holba câinele, neputând însă a finaliza întrebarea din pricina șocului.

Din câte își dădea el seama, era îmbrăcată ca un câine.

Ar fi trebuit să știe că urma să aibă un plan ca să evadeze sau să fie evitată. Bineînțeles, planul ei fusese să facă tot posibilul ca să îi contracareze planurile lui din seara aceea. Urma să fie o luptă a voințelor, iar prima ei lovitură fu impresionantă.

Nu era genul de bărbat care să observe moda, dar această rochie, cu precădere, nu avea cum să treacă neobservată. Era o monstruozitate cu auriu și bronz, cu fuste lungi cât scările și mâneci care o făceau să pară pitică. Punea pariu că l-ar fi făcut și pe el să pară pitic. Și de parcă asta nu ar fi fost suficient, pe poalele rochiei erau cusute perle aurii și de culoarea bronzului, aranjate în forme vag canine, iar corsajul – care i se potrivea impresionant de bine, deși Lily probabil că avusese doar câteva ore la dispoziție ca să ajusteze rochia pe silueta ei – era acoperit de cheutori aurii complicate, fiecare reprezentând o rasă de câini diferită: cockeri spaniel, terieri, buldogi și baseți.

Privirea îi căzu pe talie, unde o curea aurie lată îi accentua silueta într-un mod de prost gust, un ogar cenușiu aflat în mișcare întinzându-se pe toată lățimea acesteia.

Jewel, fără îndoială.

Și toate acestea înainte să ia în calcul podoaba capilară, o grămadă complexă de bucle arămii, fixate cu diverse prinzători în formă de câini, în care avea înfiptă un ac auriu pe care stătea cocoțat un ogar în plină vânătoare, surprins în timpul saltului, care se îndrepta spre un iepure ce se bălăngănea cumva deasupra lui, pe un fel de arc.

– Cerule mare, spuse Alec, de parcă ar fi fost singura variantă de reacție la spectacolul oferit.

Ea nu ezită câtuși de puțin în coborârea scărilor, foarte elegantă, cu o postură demnă de o regină. Aproape că puteai crede că nu era conștientă că purta un veșmânt ce putea fi descris cel mai bine ca fiind o oroare.

Era remarcabilă.

Se opri pe cea de-a treia treaptă, la același nivel cu el, zâmbind larg și fals.

– E ceva în neregulă, Excelență?

– Atât de multe, domnișoară Hargrove.

Își umflă cu afectare poalele enorme.

– Îmi dau seama că rochia este puțin demodată, întrucât nu a mai fost purtată de mai bine de cinci ani, dar ați insistat să găsesc o rochie.

– Da. Ce-i drept, tocmai faptul că este demodată e problema. Privirea îi căzu pe săculețul ei de mână de forma unui terier mic care îi atârna de încheietură. Aia e blană?

Ea se uită la săculeț.

– Cu siguranță nu de câine.

– Nu îmi imaginez că Lady Treisprezece era genul care să își poarte obsesia.

Ea râse pe înfundate, iar lui îi plăcu puțin prea mult sunetul. Își drese vocea și adăugă:

– În regulă, atunci. Să mergem, domnișoară Hargrove.

Ea ezită.

O prinsese.

– Doar nu credeai că un flecușteț precum rochia asta m-ar descuraja de la a-mi duce la îndeplinire planurile, nu-i așa?

– Rochia asta nu e deloc un flecușteț, spuse ea.

– Va fi un miracol dacă încape în trăsură, încuviință el, întorcându-se cu spatele la ea și îndreptându-se spre ușă, foarte conștient de faptul că nu îl urma. Se întoarse spre ea și o privi în ochii ei cenușii din partea cealaltă a holului. Haide, Lillian, sunt convins că nu credeai că aveam să renunț atât de ușor, nu-i așa?

– Am crezut într-adevăr că ai fi îndeajuns de deștept ca să-ți dai seama că dacă apar în public îmbrăcată cu rochia asta, nici un bărbat nu mă va mai vrea.

– Ai judecat greșit.

– Simțul modei pe care îl ai?

El nu mușcă momeala.

– Propria-ți frumusețe.

Cuvintele o luară prin surprindere.

– Eu..., începu ea, apoi se opri.

– Așa îți spun, nu-i așa? Cea mai frumoasă femeie din Londra?

– Nu-i așa, îl ironiză ea, rostind cuvintele cu un puternic accent scoțian. Nu îmbrăcată așa.

Și-ar fi dorit să fie adevărat. Și-ar fi dorit să se poată uita la ea și să nu îi vadă frumusețea. Dar unele lucruri erau adevăruri empirice, iar frumusețea lui Lillian Hargrove se număra printre ele. Chiar și acum, îmbrăcată ca un clovn canin.

Nu că Alec ar fi intenționat să facă ceva în legătură cu frumusețea ei. Își învățase lecția despre femeile frumoase și nu intenționa să o învețe din nou.

Deschise ușa, momind-o.

– Spre trăsură, domnișoară Hargrove... Sau ești prea lașă? Ai vrea să găsești o costumație mai puțin țipătoare?

Ea își îndreptă umerii.

– Chiar deloc. Mă simt foarte confortabil așa.

Trecu pe lângă el, cu spatele drept, cu iepurele care se bălăngănea încoace și încolo deasupra capului ei și se urcă fără să ezite în trăsura care aștepta. Alec o urmă, plin de curiozitate și mult respect.

După ce se aranjase pe bancheta din fața ei, evitându-i rochia diafană și contorsionându-și picioarele lungi în puținul spațiu liber pe care i-l lăsase, în timp ce pantalonii lui prea strâmți amenințau să îi oprească fluxul de sânge din picioare, ea întrebă:

– Te simți confortabil?

– Contează? întrebă el, știind că avea să o enerveze dacă repeta întrebarea pe care o pusese ea atât de des când făcuseră cunoștință.

Îl bucura senzația că o enerva, deoarece așa îi era mai ușor să ignore faptul că o admira.

Nu o admira.

– Mă gândesc că nu, spuse ea, surprinzându-l. Dar încercam să fac conversație de politețe.

El nu voia să facă conversație, așa că mârâi un răspuns nonverbal și privi pe fereastră la clădirile pe lângă care treceau.

Ea nu privi pe fereastră. Ci îl privi pe el.

Alec se simți tot mai presat cu fiecare moment ce trecea, până când făcu tot posibilul să obțină un avantaj.

– Mă gândesc că îți dorești să îți fi schimbat rochia.

Lillian nu se clinti.

– Prostii! Mi s-a făcut pur și simplu milă de tine, domnule duce. Vom face o pereche pe cinste, ținând cont că haina nu ți se potrivește.

El se foi când ea menționă îmbrăcămintea, mișcarea subliniind adevărul afirmației sale.

– Nu?

Ea clătină din cap și se aplecă în față, prinzându-l de marginea unei mâneci și trăgând ușor de ea, aparent testându-i rezistența.

– Nu.

El se împotrivi imboldului de-a se foi când îl atinse ușor pe mână cu mâna ei înmănușată. Preț de o clipă, își imagină un lucru nebunesc: cum i-ar prinde mâna și ar apăsa-o pe a lui. După care ea își coborî privirea în poala lui, iar el își imagină apăsându-i mâna pe materialul întins din dreptul coapselor. Înainte să se facă de rușine, ea adăugă:

– Nici pantalonii. Ar trebui să găsești un croitor mai bun. Se opri, apoi continuă, pe un ton sâcâitor: Poate unul englez.

Rămase fascinat de mâna ei, neplăcându-i senzația pe care i-o stârnea.

Plăcându-i senzația pe care i-o stârnea.

Înainte să se poată hotărî, ea își trase mâna de pe el și, ca un nebun, el se întrebă dacă ar fi reușit să o convingă să o pună înapoi, să poată lua o decizie pe deplin informată în această privință.

În schimb, își drese vocea și se lăsă în spate pe banchetă:

– A fost un croitor englez. Mi s-a spus că este foarte bun.

– Nu este. Până și eu ți-aș fi putut face un costum mai bun.

– Da, păi, ținând cont de vestimentația ta din momentul de față, voi opta în continuare pentru bietul croitor.

Ea se simți insultată.

– Ba mă scuzi. Rochia asta nu mi s-a potrivit pur și simplu, așa de la sine.

Își trecu o mână de-a lungul cusăturii din lateral, unde corsajul i se potrivea la perfecție. Alec nu putu să nu îi urmărească mâna. Ar fi fost nepoliticos să nu o facă.

„Mai nepoliticos decât ce îți imaginezi că i-ai face acelei cusături?"

Nu fu nevoit să îi răspundă gândului cu pricina, întrucât Lily continuă:

– Sunt o croitoreasă excelentă.

Cuvintele îi deblocară amintirea odăii ei din Berkeley Square. A cufărului de acolo, plin cu rochia de mireasă și haine de copii. Și botoșeii aceia.

Ai naibii botoșei, încă le simțea mirosul.

– Îmi cer iertare, spuse el, foindu-se la gândul acela, simțindu-se brusc inconfortabil. Măiestria ta iscusită este umbrită de restul calităților rochiei.

Ea zâmbi, dinții ei albi licărind în trăsura slab luminată, iar lui îi displăcu fiorul de plăcere pe care i-l stârni reacția ei.

– Crede-mă, duce. Rochia asta este lucrată impecabil. Doar că este hidoasă. Ai nevoie de un alt croitor.

Croitorul se temuse de moarte de el. Fusese prea înspăimântat ca să îi spună că era prea mare pentru hainele deja croite pe care le avea pe stoc. Prea înspăimântat ca să îl trimită în altă parte.

La urma urmei, Alec era un duce. Nu refuzai pur și simplu un duce.

Nici măcar pe unul care era atât de monstruos de mare și atât de nepotrivit pentru Anglia cea perfectă, îngrijită și rece.

Ce bestie!

Aproape neîmblânzită.

Brută...

Îl străfulgeră o senzație de disconfort, care nu avea nimic de-a face cu îmbrăcămintea și totul de-a face cu ceva pe care nici un croitor potrivit nu l-ar fi putut repara.

– Nu voi sta îndeajuns de mult ca să am nevoie de un alt croitor. Te vom logodi, iar eu mă voi întoarce în Scoția, unde îmi voi petrece vara. La noi, vara nu e plină de mirosuri scârboase, putoare și pavaje aburinde. Acolo avem natură adevărată.

– Neîncătușată de garduri.

– Cu siguranță nu de garduri de fier.

– Nu-ți place Londra.

– Londra nu ar trebui să o ia ca pe un afront personal. Nu-mi place Anglia.

– Sau englezii.

– Nu mulți dintre ei.

– De ce nu?

Pentru că Anglia îi provocase doar durere.

Nu îi răspunse. Ea se încruntă la el.

– Avem câteva lucruri încântătoare.

El ridică din sprâncene.

– Zi-mi trei.

– Ceai.

– Ceaiul provine din Orient, dar a fost o încercare excelentă.

Ea oftă.

– În regulă. Shakespeare.

– Shakespeare nici nu se compară cu Robbie Burns.

Lily îl privi.

– Te porți ridicol.

El își desfăcu larg mâinile.

– Atunci, haide. Zi-mi cel mai bun citat din Shakespeare.

– Toate citatele sunt cele mai bune, zise ea, prompt. Este Shakespeare.

– S-ar părea că nu reușești să te gândești la nimic demn de competiție.

Ea își întoarse privirea, ca și când nu și-ar fi imaginat de ce el nu putea înțelege adevărul argumentului ei.

– În regulă. „Ca marea nesfârșită-i bunătatea-mi / Și dragostea-mi ca marea-i de adâncă. / Din ce tot dărui, tot mai mult am încă, / Și-s amândouă fără de hotare."

El ridică o sprânceană.

– O poveste de dragoste pentru copii.

Îl privi cu gura căscată.

– E *Romeo și Julieta*.

– Niște țânci fără minte. Care s-au sinucis pentru o pasiune nebună.

– E considerată una dintre cele mai grozave povești de dragoste ale tuturor timpurilor.

El ridică un umăr. Apoi îl coborî.

– Dacă nu ai mai multă minte.

– Și bănuiesc că Burns al tău este mai bun? întrebă ea disprețuitor.

Se aplecă în față în întuneric, rostind cu o pronunție dialectală accentuată:

– Infinit mai bun. Dacă vrei romantism, spune-i unui scoțian.

Și ea se aplecă înainte, reducând distanța dintre ei, competitivă și frumoasă, la naiba, cu nenorocita aia de rochie cu câini. Și când vorbi, o făcu cu o pronunție dialectală pe măsură:

– Dovedește-o.

Ulterior avea să se întrebe cum ar fi continuat noaptea dacă trăsura nu ar fi încetinit chiar atunci, dându-le de veste că sosiseră

la reședința Eversley, unde jumătate din societatea bună din Londra aștepta în afara trăsurii.

Avea să se întrebe dacă ar fi cedat instinctelor și ar fi tras-o pe Lillian cea îndrăzneață, curajoasă și sâcâitoare în poala lui, dovedindu-i cum putea mai bine.

Din fericire, nu avea să știe niciodată.

Pentru că trăsura chiar încetini. Și chiar sosiră la destinație.

Și își aduse aminte că nici nu se punea problema să o sărute pe Lillian Hargrove.

Judecase greșit cât de tare își dorea el să o căsătorească.

Mai judecase greșit și cât de jenată avea să fie dacă urma să poarte rochia cu câini în public. Brusc, acum că se afla la baza scărilor care duceau spre reședința Eversley, în ferestrele de deasupra strălucind o lumină aurie, iar zgomotele de la petrecere revărsându-se înspre Park Lane, Lily fu mistuită de groază.

Nu era o emoție necunoscută, ținând cont de cât de emoționată era în general când se afla în preajma aristocrației: complet nelalocul ei, nu îndeajuns de nobilă ca să fie primită în rândul lor și cumva prea aproape de lumea lor ca să fie ignorată. Chiar și fără un sezon.

Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Derek, poate că ar fi putut fi ignorată.

Dar Derek Hawkins ținea morțiș să fie văzut și, în clipa în care pusese ochii pe Lily, cu opt luni înainte, pe când își petrecea timpul pe malurile lacului Serpentine, fusese blestemată să fie văzută la rândul ei. Alungă amintirile despre după-amiaza cu pricina și respiră adânc, ca și când asta ar fi putut să o facă să înainteze, cu curaj.

– Ești convinsă că nu-ți regreți alegerile de midinetă? o întrebă Alec sec, la ureche.

Ea ignoră fiorul de plăcere pe care i-l stârni șoapta lui joasă.

– Mărturisesc, Excelență, că sunt surprinsă că știi cuvântul „midinetă". Ținând cont de propria situație problematică cu îmbrăcămintea.

El chicoti, îndrumând-o mai departe, cu mâna pe brațul ei, iar ea iubi și urî deopotrivă siguranța pe care o simți.

– Avem cărți în Scoția, domnișoară Hargrove.

– Așa ai spus. Mai bune decât Shakespeare.

– Așa-i, murmură el, cu voce joasă și intimă, în timp ce se apropiară de lacheul care stătea ca o santinelă la ușă.

– Încă nu ai dovedit-o, spuse ea, panicată de ceea ce s-ar fi putut întâmpla când avea să intre în casă. În această lume pe care el i-o impunea, deși ea încerca cu disperare să fugă de ea.

Lumea aceasta din care își dorise mereu în secret să facă parte.

Nu. Refuza să îi dea crezare gândului.

Se crispă, iar el simți mișcarea. Sigur o simțise, deoarece continuă să îi vorbească de parcă s-ar fi aflat în salonul din Berkeley Square.

– „De-o vezi o și iubești, doar ea, și pururea..."

Înlemni pe treapta cea mai de sus, șocată de cuvintele acelea. Se întoarse spre el.

– Ce ai spus?

El continuă:

– „De n-am iubit din suflete, de n-am iubit orbește...", recită el, iar pronunția lui guturală, huruitul acela vicios, rostit îndeajuns de tare încât doar ea să îl audă, o făcu să uite unde se aflau, cu ce era îmbrăcată și ce anume îi aștepta înăuntru. „Făr' să ne știm – sau despărțim..."

Ea clătină din cap, încercând parcă să își limpezească mintea. Nici măcar nu se cunoșteau. Era pur și simplu atrasă de poezie. Robbie Burns ăsta era nespus de talentat.

– „Cum e să fii zdrobit nu știm."

Abia de șopti ultimul vers, cu voce joasă, întunecată și minunată, iar promisiunea unei inimi zdrobite o umplu cu o tristețe plină de durere. Fără avertisment, ochii i se umplură de lacrimi și își întoarse privirea de la el, spre cei care dansau în apropiere, o morișcă de mâneci enorme și mătăsuri vibrante.

– Fătucă?

O strânse mai tare de cot, cu o mână puternică, parcă de oțel, menită să o aline, dar reușind de fapt doar să îi aducă aminte că alinarea era ceva trecător. Că tristețea era cea mai sinceră emoție. Tristețe și regret.

Din fericire, intraseră deja în casă, iar ea reuși să se tragă din atingerea lui, abandonându-și mantia în mâinile unui lacheu care abia de reuși să își ascundă șocul când îi văzu rochia oribilă. Își șterse o lacrimă răzleață de pe obraz, apoi se întoarse spre duce și spuse:

– Poate că Burns al vostru nu este chiar îngrozitor.

El nu îi răspunse, studiindu-i chipul ca să afle un răspuns pe care nu i l-ar oferi niciodată de bunăvoie.

– Lily... spuse el și, preț de o clipă, ea se întrebă ce i-ar fi spus el dacă ar fi fost singuri. Ce ar fi putut să îi facă.

– Diavolul Scoțian Muntean ne onorează cu prezența!

Și atunci sosi marchizul de Eversley, iar ea fu salvată, dacă s-ar fi putut spune că cineva putea fi salvat într-o astfel de situație.

– Nici măcar nu locuiesc în zona montană a Scoției, bombăni Alec.

Marchizul îl apucă puternic de umăr și spuse:

– Prima regulă din Londra, prietene. Nimănui nu îi pasă de adevăr. Ai o distilerie acolo, așa că Diavolul Scoțian Muntean îți e porecla. Dumnezeule mare, ochiul ăla e înfiorător. Se întoarse spre Lily zâmbitor și ridică din sprâncenele lui întunecate, surprins, când văzu cu ce era îmbrăcată. Ea trebuia însă să îi recunoască meritele: își mască aproape instantaneu șocul și făcu o plecăciune adâncă peste mâna ei. Domnișoară Hargrove. Adevărul, în cazul dumneavoastră, este exact cum se spune. La fel de încântătoare precum sugerează legenda dumneavoastră.

– Nu trebuie să îi bați toba în halul ăsta, mârâi Alec din spatele ei. Poartă o rochie cu câini.

– Mie mi se pare perfectă, zise Eversley, fără să își întoarcă privirea de la Lily. Aș vrea să cumpăr una la fel pentru soția mea.

Ea nu se putu abține și îi zâmbi la fel de larg. Ziarele de scandal îl numeau pe marchizul de Eversley Libertinul Regal, iar Lily putea înțelege ușor de ce. Putea fermeca orice femeie prezentă acolo. Bineînțeles, își dăduse porecla la schimb pentru una nouă – Soțul Îmblânzit – și acum toată Londra știa că era complet înnebunit după marchiza lui.

– Doar pentru că nu vrei să observe cineva că soția ta este la fel de frumoasă ca domnișoara Hargrove.

Lily încercă să ignore adjectivul și modul întâmplător în care acesta făcea referire la părerea lui despre ea. Bineînțeles că o mai auzise și înainte, că era frumoasă. O citise în ziarele de scandal. Avea ochi și o oglindă. Dar când Alec îi recunoștea frumusețea, părea cumva diferit.

Cumva deopotrivă mai adevărat și mai puțin important ca până atunci.

Acum Eversley mârâi la el:

– Cel mai bine ar fi să ții minte că nu vreau să îi observe nimeni frumusețea, duce. Mai ales tu.

Alec își dădu ochii peste cap, scoțând o bucată de hârtie din buzunarul hainei.

– Putem termina odată cu asta?

– Dumnezeule, Warnick, ai adus nenorocita de listă?

Lily se încruntă.

– Ce listă?

Bărbații vorbiră în același timp.

– Nu e nimic, spuse Eversley.

– Nici o listă, zise Alec, în timp ce privi în jos spre hârtie.

– Sunteți amândoi niște mincinoși îngrozitori.

Două perechi de ochi mari și frumoși o priviră. Lily se întinse după hârtie, iar Alec o ținu la distanță de ea, haina lui întinzându-se mai tare pe silueta musculoasă. Ea își trase mâna înapoi.

– Te porți ca un țânc.

El își coborî brațul.

– Nu e nimic.

– Ba cu siguranță e ceva. Ținând cont că vă jucați cu mine în timpul unui bal.

El se uită la câinele și iepurele care îi ieșeau din coafură.

– Nu sunt singurul care se joacă în seara asta, fătucă.

Ea profită de momentul acela de distragere și îi smulse lista din mână, întorcându-se numaidecât cu spatele la el, ca să se uite. Erau cinci nume notate pe ea. Un conte, doi viconți, un baron și un duce.

Ea îl privi.

– Ce e asta?

Alec nu îi răspunse, dar roși puțin, ca și când ar fi fost prins într-un gest deosebit de condamnabil. Și poate că așa fusese. Ea se uită din nou peste listă, încercând să descopere numitorul comun al numelor cu pricina.

Toți aveau titluri nobile. Și toți aveau moșii vaste.

Toți erau oameni de treabă, dacă era să te iei după bârfe.

Și toți erau săraci lipiți pământului.

Erau potențiali pețitori. Lily își ridică privirea spre Alec.

– De ce are ducele de Chapin un semn de întrebare după numele lui?

Alec se uită la Eversley, care deveni brusc fascinat de covorul de sub picioarele lui.

Lily nu avea să se lase ignorată.

– Excelență? îl îndemnă ea, bucurându-se de felul în care i se încleștă maxilarul când auzi expresia curtenitoare.

Își concentră din nou atenția pe ea.

– Nu suntem siguri că este interesat să se însoare.

Ea mijii ochii.

– Intenționezi să mă vinzi precum vitele la piață.

– Nu fii dramatică, Lillian. Așa se procedează.

Încă nu văzuse ce însemna să fii dramatic.

– Adică așa îți mărițipupila scandaloasă, asta vrei să zici?

Atunci chiar că o privi.

– Păi, n-aș putea spune că ai ușurat lucrurile. Spune-mi ce bărbat vrei și ți-l aduc.

– Ți-am spus că nu vreau să mă mărit.

– Atunci ne-am pricopsit cu lista.

Ea își coborî privirea spre listă.

– Cu siguranță nu mă voi mărita cu ducele de Chapin.

– Șterge-l naibii pe duce de pe listă. Înlocuiește-l cu un măcelar, un brutar sau un nenorocit de fabricant de lumânări. Dar te vei mărita și de-ar fi să mor.

– Warnick, îl avertiză Eversley. Limbajul.

Lily nu ezită.

– S-ar putea ca moartea ta să fie singurul beneficiu al măritișului.

El se aplecă atunci în față, îndeajuns de aproape ca marchizul să nu îi audă. Îndeajuns de aproape ca Lillian să observe că ochii lui nu erau pur și simplu căprui. Ci erau maronii presărați cu auriu, verde și gri. I-ar fi considerat frumoși dacă nu le-ar fi disprețuit proprietarul, care se considera erou în pofida faptului că se înfățișa ca răufăcător.

– Că tot îți place așa de mult Shakespeare, ce zici de asta? spuse el. „Vinde acum cât poți", Lillian Hargrove. „Căci nu găsești cumpărător oricând."

Ea deveni brusc atentă.

– Ce vrea să însemne asta?

– Doar că timpul este esențial.

O inundă un sentiment de rușine, fierbinte și neplăcut. Inima amenința să îi sară din piept și, în acel moment, îl urî. Își îndreptă umerii, împingându-i în spate și adoptând o postură demnă de cineva de viță regală.

– Domnule, ești un bastard.

– Din păcate, nu este așa, scumpete. Dar înțeleg de ce ți-ai dori una ca asta; la urma urmei, din pricina legitimității mele am ajuns în această situație anume.

Ea nu îi răspunse, ci se împinse în schimb pe lângă el și, luându-se după mulțimile de oameni, urcă în sala de bal, brusc fără să îi mai prea pese de felul în care arăta în rochia ei ridicolă plină cu câini – prea distrasă de șuvoiul de sânge ce îi năvăli în urechi, ca să mai audă șoaptele din jurul ei în timp ce societatea bună deveni conștientă de ea.

Și totuși, cumva, auzi perfect înjurătura șoptită pe care o rosti când ea se îndepărtă, urmată de marchizul de Eversley, care îi zise:

– Ai întrecut măsura, Warnick.

Bine. Să îl mustre prietenul lui, căci se purtase îngrozitor.

Lily se săturase de el și de cât de necizelat era. N-avea decât să se ofilească și să moară la intrarea în reședința Eversley dacă voia. La naiba cu el, cu lista lui ofensatoare și poezia lui scoțiană frumoasă.

Era mai mult decât fericită să se despartă acum.

Lily intră în sala de bal de la Eversley, atrasă numaidecât de lumina aurie puternică, de câmpul de lumânări împrăștiate prin încăpere, ce atârnau de candelabre deasupra lor, și cele din aplice și sfeșnice peste tot încotro se întorcea. Dar nu lumânările străluceau cel mai tare. Ci oamenii. Ar fi părut că toată Londra își făcuse apariția la balul Eversley în veșminte de mătăsuri și satinuri strălucitoare, care se potriveau cu ochi și obraji strălucitori, entuziasmul sezonului curgându-le prin vine.

Lily se opri chiar după ce intră în încăpere, împietrind uluită și panicată. Ce urma acum? Era la un bal, îmbrăcată cât se poate de necuvenit, furioasă, frustrată, rănită și disperată să găsească un soi de ieșire din această situație curentă, dezastruoasă.

Simți privirile celor din Londra ațintite asupra ei, încinse și critice, pălăvrăgeala lor transformându-se în tăcere în timp ce ea își îndreptă umerii și își ridică bărbia, forțându-se să rămână puternică. Se uită la cei adunați acolo și îi văzu mutându-și rapid privirile, așa cum alunecă mătasea pe blană, neputând să se lipească de ea. Se ridicară evantaie, se plecară capete și începură șoaptele.

O cuprinse un val de rușine, așa că inspiră adânc. Se afla aici. În mijlocul unui bal, neavând de ales, decât să își găsească drumul.

Nici nu hotărâse bine asta, că cineva îi și sări în ajutor.

Mai multe persoane chiar.

Capitolul 8

Singuratica Lily este înșfăcată de surorile scandaloase; Frumusețile îndrăznețe se împrietenesc cu pupila lui Warnick

– Cerule mare! Rochia aceea ar trebui arsă numaidecât.

– Șșșt! o mustră o altă voce. Poate că ei îi place!

– Prostii! N-ar avea cum să-i placă cuiva.

Lily se întoarse să înfrunte cvartetul ce se apropia de ea. Conducătoarea o privi în ochi fără ezitare.

– Nu-ți place, nu-i așa?

Lily fu surprinsă de întrebarea directă, așa că răspunse fără ezitare:

– Nu.

Cvartetul de femei brunete, fiecare dintre ele drăguță și îmbrăcată la perfecție, zâmbi în masă. Erau destul de frapante ca grup, dacă era să fie sinceră, fiecare îmbrăcată într-o rochie de mătase strălucitoare diferită: galben, verde și albastru, iar lidera lor în roșu. Aceasta îi spuse:

– Înseamnă că o porți ca să produci un anumit efect.

– Pentru un bărbat, dacă ar trebui să ghicesc, spuse cea în rochie albastră, investigând linia corsetului, pe care Lily o coborâse și reajustase în după-amiaza aceea. Uimitor, șopti ea, înainte să se aplece spre ea. Este pentru un bărbat?

– De ce ar purta-o pentru un bărbat? întrebă cea în rochie verde. Ca să îl alunge?

De data aceasta vorbi cea în rochie galbenă:

– Ca să îi arate că nu îi pasă de părerea lui.

– Nu ar trebui să o facă, răspunse cea în rochie roșie, în timp ce se opri direct în fața lui Lily. Bărbații rareori își înțeleg propriile păreri. Și dacă ești îndeajuns de îndrăzneață ca să porți monstruozitatea aceasta, ești și îndeajuns de isteață ca să știi că părerile lui nu prea contează pe timp îndelungat.

Lily clătină din cap.

– Nu e un el. Adică nu-mi pasă de ce crede el.

Cea în rochie galbenă zâmbi ușor, iar Lily își dădu seama că, în alte circumstanțe, ar fi considerat-o o femeie obișnuită. Și totuși, nu era. Nu când zâmbea.

– Asta înseamnă că există categoric un el.

– Nu în sensul la care vă referiți, răspunse Lily.

– Ce sens ar fi acela? întrebă cea în rochie verde.

– Vorbește despre un el pe un ton atât de încântător, zise Lily arătând spre cea la care se referea, simțindu-se destul de ametită acum că trebuia să vorbească cu grupul de femei. De parcă aș avea și alte sentimente față de el în afară de dispreț.

– Disprețul nu este opusul dragostei, să știi, spuse cea în rochie galbenă.

– Bleah! Interjecția celei în roșu oglindi gândurile lui Lily. Nu o asculta. Regretăm toate ziua în care Sophie s-a măritat din dragoste.

Sophie.

Și în clipa aceea, Lily identifică grupul de femei cu care stătea de vorbă.

– Sunteți Fiicele Periculoase! exclamă ea, după care își duse o mână la gură, de parcă ar fi reușit să oprească observația din a-și lua zborul.

Zâmbetele femeilor se lărgiră.

– În persoană, zise Sophie.

Sophie era Lady Eversley, născută Sophie Talbot, acum marchiza de Eversley și viitoare ducesă de Lyne, căsătorită într-un scandal deplin, cu șase luni în urmă. Ceea ce însemna... Lily se întoarse spre cea în rochie verde, cea mai micuță de statură dintre celelalte trei.

– Dumneavoastră sunteți Lady Seleste, în curând contesa Clare și... Se întoarse spre cea în rochie albastră, cea mai frumoasă din grup. Asta înseamnă că dumneavoastră sunteți doamna Mark Landry. Bogată ca o regină, căsătorită cu un bărbat care, din câte se spunea, era zgomotos și necioplit și nu ar fi fost deloc bine primit în rândul aristocrației dacă nu ar fi avut o avere scandaloasă.

Doamna Landry înclină din cap.

– Îmi poți spune Lady Seline.

Erau patru din cele cinci fiice ale contelui de Wight, un miner cu abilitatea de a găsi rezerve valoroase din combustibilul cu pricina și îndeajuns de abil încât își cumpărase, sieși și fiicelor lui, un titlu. Renumite pentru ascendența lor socială, femeile fuseseră poreclite Fiicele Periculoase de ziarele de scandal londoneze. Lui Lily

i se păruse mereu o poreclă mai bună decât cealaltă, mai puțin amabilă – Soioasele S.

Bineînțeles, acum că trei dintre cele patru fuseseră identificate, Lily știa cine era cea de-a patra. Își mută privirea spre femeia foarte înaltă, frumoasă și voluptuoasă, îmbrăcată cu o rochie roșie mulată, care ar fi fost de-a dreptul scandaloasă pe oricine altcineva în afară de Lady Sesily Talbot. Pe ea, arăta pur și simplu splendid. Îndeajuns de frumoasă ca să îi amintească lui Lily că pălea îngrozitor prin comparație cu femeia aceasta.

Femeia care avusese, cu doar un an mai devreme, legătură cu Derek Hawkins.

Brusc, Lily nu se simțea chiar atât de consolată de înfățișarea și acceptarea tacită a acestui grup de femei.

– Tu ne cunoști pe noi, spuse Lady Sesily, și toți ceilalți din încăpere par să te cunoască pe tine, deci cine ești?

– Sesily, o atenționă Lady Eversley. Nu fi atât de nepoliticoasă.

Nu voia să le spună. Nu voia ca ele să o displacă din pricina trecutului ei cu Derek. Auzise ce le făceau celor cu care se simțeau în competiție. Și îi cam plăcea grupul acesta de femei.

Nu că le-ar fi cunoscut, de fapt. Dar îi plăceau din ziarele de scandal. Și pentru faptul că vorbeau cu ea în loc să șoptească despre ea din spatele evantaielor.

Nici măcar nu aveau evantaie.

Lady Eversley se întoarse spre ea.

– Deși, trebuie să o spun, te afli în casa mea, așa că ar fi foarte drăguț să te cunosc, zise aceasta zâmbind amuzată.

– Ai dreptate, Sophie. Ai fost mult mai sfioasă decât mine.

Seleste râse.

– De parcă am fost noi sfioase vreodată.

Sesily o apucă pe Lily de mâini.

– Poartă o rochie făcută din câini. Evident că nu îi pasă de sfială. Și nu are de ales decât să ne spună cine este, ca să o putem proteja de lupii care evident stau la pândă. Se apropie mai mult. Lupii sar la câini.

– De parcă tu ai ști ceva despre sălbăticie. Când ai plecat ultima dată din Londra? pufni Seline înspre sora ei.

Lily chiar le plăcea. Așa că era timpul să îi pună capăt.

– Sunt Lillian Hargrove.

Urmă o clipă de tăcere, căci toate o auziră, iar Lily aşteptă ca Sesily să îi dea drumul la mâini şi să o împingă la o parte. Nu se aştepta ca cealaltă femeie să le strângă şi mai mult şi să spună:

– Am vrut să te cunosc de multă vreme, Încântătoare Lily.

O cuprinse o senzaţie de confuzie, apoi un amestec ciudat de bănuială, emoţii şi dezamăgire şi, în centrul lor, un miez de speranţă.

Lillian roşi.

– Doriţi să mă cunoaşteţi.

Sesily îşi înclină capul într-o parte.

– Bineînţeles că doresc să te cunosc. Toată Londra doreşte să te cunoască. Se aplecă mai aproape de ea. Unii într-un mod mai biblic decât alţii, mă gândesc.

Lily roşi când o auzi.

– Sesily!

– Păi, serios. Uitaţi-vă la ea. E la fel de frumoasă precum se zice.

– Se referă că vrei să o cunoşti în pofida lui Hawkins, sublinie Seline, francheţea renumită a soţului ei fiind evident o calitate cu care se fălea şi doamna Landry. Se întoarse spre Lily. Lui Sesily nu-i pasă de Hawkins.

– Doar în măsura în care îmi pasă să-şi trăiască restul vieţii în suferinţa pe care o merită scârnăvia aia, zise Sesily, apoi se întoarse spre Lily. Dar acum înţeleg ce e cu rochia cu câini. E chiar inspirată, de fapt. Deşi ar trebui să ştii că nu-ţi mutilează cu nimic frumuseţea.

Înainte ca Lily să apuce să vorbească, marchiza de Eversley zise:

– N-o băga în seamă pe Sesily, domnişoară Hargrove; nu se poate abţine să nu spună orice îi trece prin cap.

– Prostii! Nu are nimeni timp să fie circumspect. Sesily flutură o mână prin aer, apoi adăugă: Derek Hawkins are cele două trăsături de caracter care sunt inacceptabile la un bărbat: este nesuferit şi disperat să fie admirat de toată lumea. Poate că aş fi dispusă să îi trec cu vederea una dintre ele, dar ambele...Termină propoziţia cu un sunet deloc demn de o doamnă.

– Şi e îngrozitor cu banii, spuse Seleste.

– Cel mai bogat sărăntoc din Anglia, încuviinţă Sesily. De parcă ar avea o gaură în portofel. Monedele îi cad din el la fel de rapid precum intră. O privi pe Lily. Păcat că este atât de-al naibii de talentat, nu-i aşa? Pe toţi ne orbeşte măiestria lui.

Lily fu atât de surprinsă de sinceritatea lui Sesily Talbot, încât nu reuşi să îşi găsească cuvintele, până când Lady Eversley – cunoscută

de toată lumea ca fiind cea mai liniștită și mai amabilă dintre surori – i le găsi pentru ea.

– Sesily, ai șocat-o, o mustră marchiza pe aceasta, după care se uită spre Lily. Nu trebuie să-i răspunzi. E pe deplin necuviincioasă când vrea să fie așa.

– Nu am vrut să fiu necuviincioasă!

– Sinceră să fiu, Sesily e necuviincioasă și când nu vrea să fie așa, sublinie Seline.

Marchiza râse și o luă pe Lily de mâini.

– Sunt foarte fericită că ai ales să ni te alături în seara asta. Când Regele mi-a spus că ducele voia să îți înceapă sezonul aici, mărturisesc că am fost mai mult decât intrigată. Își trecu rapid privirea peste câinele și iepurele din coafura lui Lily. Acum cu atât mai mult, din pricina... flerului tău aparte.

– Vă mulțumesc, Excelență, zise Lily, încă oarecum copleșită de surori. Dar nu este un sezon. Nu în adevăratul sens al cuvântului.

Marchiza clătină din cap.

– Spune-mi Sophie. La urma urmei, soțul meu și ducele tău sunt prea apropiați ca să mi te adresezi așa.

Lily privi peste umărul lui Sophie, spre intrarea în sala de bal, unde Alec și marchizul se materializaseră, parcă invocați de cuvintele femeii. Îl privi pe scoțianul masiv, în haina și pantalonii lui care nu i se potriveau și care totuși era cumva mai impresionant decât toți ceilalți din încăpere. Inima lui Lily începu să bată nebunește – de furie, fără îndoială, din pricina comportamentului lui absolut de neiertat.

– Nu e ducele meu.

– Ding-dong, spuse Sesily încet înspre umărul ei, privindu-l lung pe Alec. Atunci îl pot lua eu? Are nevoie de un croitor, dar pot trece cu vederea în seara asta.

Nu.

Lily nu avea idee de unde apăruse antipatia față de ideea ca femeia aceasta frumoasă și îndrăzneață și Alec să fie împreună, dar nu îi plăcea. De ce i-ar fi păsat pe cine ar alege Alec ca ducesă?

Nu îi păsa. Chiar deloc.

– Ar fi norocos să vă aibă ca regină în castelul lui scoțian unde trage curentul, zise ea, alungând sentimentul de antipatie.

Sesily strâmbă din nas.

– Îmi place cum sună ideea unui ducat și a unui castel, dar cine ar vrea să locuiască în Scoția? E extrem de mohorâtă.

– Probabil că e mai bine așa, Ses, o tachină Seline. Îmi imaginez că Regele și-ar avertiza cu zel prietenul să stea departe de cele ca tine.

– Prostii! replică Sesily. Eu ar trebui să fiu avertizată să stau departe de el – la urma urmei, toată lumea a auzit de cuceririle Brutei Scoțiene. Se aplecă înspre Lily: Nu că i-ar spune cineva așa în față. Dar este adevărat ce se zice? Este cumva îngrozitor de sexual?

Lily făcu ochii mari. *Ce?* Asta se spunea despre el?

După care ecoul poreclei lui răsună prin ființa ei – Bruta Scoțiană. Ura porecla aceea. Ura ideea că oamenii o șopteau pe la spatele lui. Ura ideea că oamenii șopteau despre el în primul rând.

Nu era de mirare că el ura Londra; în clipa aceea, și ea o ura.

Nu se putea abține să nu se uite la el, zăbovind cu privirea preț de o clipă îndelungată asupra gurii lui perfecte, cuvântul „sexual" rotindu-se prin ea, după care își aminti că nu îi plăcea de el.

– Nu aș ști să vă spun, zise ea.

– Hmm. Atunci, probabil că nu, zise Sesily și zâmbi afectată.

– Cerule mare, Sesily! Oprește-te! spuse Seline.

– Este important să știi astfel de lucruri înainte să te repezi la atac!

– Pff! Ar trebui să te măriți cu el. Fără îndoială că înalta societate va fi încântată să scape de tine.

Sesily se întoarse spre Lily, cu o licărire în ochi.

– Nu le asculta. Societatea nu se mai satură de mine.

– Gusturile nu se discută, o tachină Seleste, și întreg grupul râse.

Lily nu reuși să nu zâmbească la rândul ei. Emoția și energia surorilor Talbot erau incontestabile. Erau întruchiparea a tot ceea ce își imaginase Lily vreodată că însemna să ai surori. Și familie. Și prieteni.

Împărtășeau o dragoste puternică.

O cuprinse un sentiment de gelozie, nedorit și nepoftit, iar Lily îl alungă. Nu voia să fie geloasă. Nu voia să fie invidioasă pe grupul lor apropiat.

Dar era. Cu fiecare părticică a ființei ei.

Și nu era vorba doar despre lipsa lor de teamă combinată în fața disprețului social, de parcă nu ar fi simțit în viața lor rușinea. Pieptul i se strânse când le ascultă râsetul, felul în care răsuna, plin de umor, dragoste, încredere și o loialitate ce mergea până în măduva oaselor, și își dori să facă parte din grupul lor. Cu disperare.

Nu o durea faptul că bârfeau public și cu neobrăzare.

– Prea târziu, Sesily. Uite cine se ține după el, zise Seline pe un ton nepăsător, privind fix peste umărul lui Lily.

Lily se întoarse și văzu o femeie frumoasă care se apropia de Alec și Eversley. Îl văzu pe Alec crispându-se, chiar și de la distanță. Îl văzu măsurând-o din priviri pe femeia aceea pe măsură ce se apropia, cam prea mult, ținând cont de faptul că se aflau în mijlocul societății.

– Cine este? întrebă ea înainte să se poată opri.

– Lady Rowley, spuse Sesily cu dispreț. S-a căsătorit cu contele Rowley, diabolic de arătos și un bădăran veritabil. Ne-a curtat pe toate, într-un moment sau altul. În zadar, evident, întrucât cel mai probabil că are sifilis.

– Sesily! exclamă Sophie.

– O, te rog. Nu e ca și cum nu te-ai gândit și tu la asta.

– Cu toate astea, nu discutăm despre sifilis în sala de bal!

Un gentilom care trecea pe lângă ele se opri, privindu-le șocat, iar surorile izbucniră în râs. Seline flutură din mână și spuse:

– Nu trebuie să vă faceți griji, milord. Apoi se întoarse spre ele și zise: Acum baronul Orwell crede că noi avem sifilis!

– Nu, nu, Lord Orwell, spuse Sesily prea tare, făcând-o pe Lily să se îmbujoreze. Vorbim despre lordul Rowley. Aveți vreo opinie în legătură cu probabilitatea ca acesta să aibă sifilis?

– Sunt convins că eu nu am, zise bărbatul de-a lungul nasului, apoi se îndepărtă grăbit.

Râseră toate, iar Lily se bucură, până își concentră din nou atenția pe Alec, care încă discuta cu contesa Rowley. Sesily privi în aceeași direcție și zise:

– Măi să fie. S-ar părea că Rowley nu este singurul dispus să se eschiveze de jurămintele maritale.

Lillian era de acord. Nu se atingeau, dar singurul mod în care contesa ar fi putut fi și mai libertină de atât cu sânii ei ar fi fost dacă s-ar fi dezbrăcat în fața întregii Londre.

Nu că lui Lily i-ar fi păsat la sânii cui avea Alec acces.

– Zâmbetul acela se perfecționează în ani de zile, zise Seline cu admirație.

Lillian își strânse buzele laolaltă și își întoarse privirea de la cuplu.

– Mă gândesc că așa este.

– Credeți că se cunosc? întrebă Seleste. Adică, se spune că e o partidă nărăvașă, dar nu mi-l imaginez cu ea.

Nici Lily. Nu că și-ar fi dorit să încerce măcar.

– Dacă nu se cunosc, se vor cunoaște destul de curând, zise Sesily.

Lui Lily nu îi păsa. Câtuși de puțin. Se forță să își ridice umărul, înfiorându-se rapid, pompos, după care se întoarse cu spatele la scena cu pricina.

– E bine-venită să îl ia.

– Ooh. Poate că Warnick are nevoie de un croitor, dar se pricepe destul de bine să treacă pe lângă cineva, prefăcându-se că nu îl cunoaște, povesti Sesily.

Lily se abținu să nu se întoarcă.

– Pare furioasă, zise Sophie uimită, după care ridică vocea și zise, plină de o voioșie neîntemeiată: Și iată-i pe domni!

– Asta aduce necaz, zise marchizul de Eversley din spatele lui Lily, iar ea nu avu de ales decât să se întoarcă – ținea pur și simplu de bunele maniere.

Marchizul părea relaxat și jovial, evident un al cincilea membru bine-venit în banda veselă a fetelor Talbot. Alec, pe de altă parte, părea palid și țeapăn.

Fără îndoială deoarece se afla din nou în prezența lui Lily.

– Nu o corupeți pe domnișoara Hargrove, doamnelor, le tachină Eversley. Țineți minte că nu are experiență cu sălile de bal din Londra.

– Nici prin gând nu ne-ar trece.

– Cel puțin nu din prima noapte.

– Data viitoare însă, cu siguranță, răspunse Sesily, după care se întoarse spre Alec și se întinse spre el.

Lily fu impresionată de mișcarea cu pricina: femeia întinse o mână mică, ceea ce îl obligă să accepte atingerea lui Sesily.

– Excelență, toarse ea și făcu o reverență adâncă. Spuneți-mi ceva...

Alec păru să revină la clipa și grupul de față.

– Da?

Sesily își ridică privirea spre el, printre gene negre, și până și Lily fu atrasă de ea preț de o clipă.

– Sunteți devotat ideii de a vă petrece restul vieții în Scoția?

– De fapt, chiar sunt, zise el fără să se eschiveze.

Sesily își trase mâna din a lui.

– Ce păcat! Se întoarse spre restul încăperii. Va trebui să găsesc pe altcineva cu care să flirtez.

– Nu a spus nimeni că nu poți flirta cu el, sublinie Seleste. Nu e ca și când flirtatul ar duce la măritiș.

– Nu, oftă Sesily, uitându-se distrasă la cei prezenți în încăpere. Dar e mult mai distractiv dacă s-ar putea să o facă. Și nu voi ajunge *în Scoția*. Fără supărare, Excelență.

– Nu m-am supărat deloc, zise Alec. Ar trebui să-mi cer scuze?

– Nu ar fi chiar deplasat, răspunse Sesily.

Alec își duse o mână la piept.

– Bineînțeles, pierderea este a mea.

Sesily zâmbi larg.

– Arătos, bogat, nobil și inteligent, pe deasupra. Chiar că e păcat!

Grupul râse, iar Lily nu reuși să se abțină și li se alătură, ignorând fiorul de invidie ce o străbătu față de ușurința cu care Sesily îi crease lui Alec o bună dispoziție. Lily își dorea starea aceea pentru ea.

Se crispă la gândul acela. Ba nu. Nu și-o dorea.

Nu voia să îl placă.

Voia să îl lase în urmă și să înceapă o viață nouă. Departe de el.

Orchestra începu să cânte și, ca prin magie, contele Clare și Mark Landry își făcură apariția parcă din neant, ca să își însoțească soțiile la dans. Eversley făcu o plecăciune elaborată înspre soția lui.

– Dragostea mea? zise el, cuvintele răsunând joase și întunecate, asemenea unei promisiuni.

Sophie se îmbujoră și își luă soțul de mână.

– Știi că, în calitate de gazdă, va trebui să dansez și cu alții.

Eversley se încruntă.

– Atunci, să fie clar că nu mă interesează să mai găzduiesc și alte evenimente de genul acesta. Poți dansa cu Warnick. Dar atât.

Sophie râse și îi strigă lui Alec peste umăr, în timp ce soțul ei o târî în aglomerație:

– Îmi pare rău că te vei pricopsi cu mine, Excelență!

Rămaseră cu Sesily, iar Lily le mulțumi scurt, recunoscătoare, zeilor pentru asta, întrucât nu ar fi suportat să fie singură cu Alec. Nu după ce o trădase așa cum o făcuse. Își dori ca acesta să o invite pe sora Talbot la dans. Dar Sesily i-o luă înainte. Se întoarse spre ei și zise:

– Trebuie să dansați.

– Eu... începu Lily, în timp ce inima îi bătea nebunește în piept, dar Alec o întrerupse:

– Nu.

Lily ignoră dezamăgirea pe care i-o stârni refuzul tăios. Nu era dezamăgită. Nu voia să aibă nimic de-a face cu bărbatul acesta. Și cu siguranță nu își dorea să fie nevoită să danseze cu el. Nici nu se punea problema să îl atingă.

Aparent însă, Sesily avea alte idei.

– Nu se negociază. Este primul bal al primului ei sezon și e îmbrăcată cu... ei bine... așa cum e îmbrăcată. Ești bărbatul cu cel mai înalt rang dintre cunoscuții ei. Așa că trebuie să dansezi cu ea.

– Nimeni nu știe cine sunt, zise el.

Sesily zâmbi afectată.

– Excelență. Sunteți un duce neînsurat cu o avere demnă de un rege. Ar trebui să fiți de-a dreptul netot ca să credeți că nu știe nimeni cine sunteți. S-ar putea să aveți cel mai prost croitor din lumea creștină, dar nu sunteți netot, nu-i așa?

Lily avea propriile păreri cu privire la această întrebare în mod specific, dar nu spuse nimic.

– Sunt tutorele ei. Sunt convins că nu se cuvine.

Sesily ridică o sprânceană.

– Jumătate din tutorii din Londra sfârșesc prin a se căsători cu pupilele lor. E o epidemie.

De data asta, Lily nu mai tăcu:

– Nu și tutorele acesta. Nu pupila asta.

Warnick îi aruncă o privire tăioasă și îi spuse:

– Te asigur, Lady Sesily, că nu este posibil așa ceva.

Sesily îi privi preț de un moment îndelungat, după care spuse:

– Cu siguranță că nu. Și totuși, trebuie să dansați.

Atunci, scoțianul masiv oftă și se întinse după Lily, evident considerând că privirea iscoditoare a lui Sesily Talbot era mai puțin atrăgătoare decât o tură de dans cu pupila lui.

– S-o facem și pe asta, atunci.

Ea își trase înapoi mâna.

– Nu, mulțumesc.

Sesily se întoarse, o privi cu grijă, apoi spuse:

– N-aș fi zis că tu ai fi netoata din scenariul ăsta.

– Nu sunt netoată. Pur și simplu nu sunt interesată să dansez cu el.

Sesily se uită prelung la duce, din cap până în picioare, după care spuse:

– Se poartă dur cu tine?

– Nu. Dacă nu puneți la socoteală faptul că m-a forțat să vin aici în seara asta.

– Nu o pun, zise Sesily, apoi se aplecă spre ea și spuse, încet: Încântătoare Lily, nu ai de ales. Dansează cu ducele și lasă Londra să te privească bine în rochia ta cu câini, înainte să te privească bine fără nici o rochie.

Lily înlemni.

Sesily ridică o sprânceană.

– Toată lumea vorbește despre tablou, și o știi bine. Nu ajută faptul că Derek Hawkins este aici în seara asta. A venit ca un șobolan nepoftit, la brațul unei văduve bătrâne, cu un picior în groapă, fir-ar să fie. Cu siguranță crede că îi va lăsa o avere dacă face pe dandy-ul ei, nenorocitul.

Lily nu avu timp să fie șocată de limbajul lui Sesily, întrucât sentimentul de panică se accentuă, la fel și frustrarea ei. Privi disperată spre Alec, dar privirea acestuia era ațintită spre peretele îndepărtat al încăperii. Ea înghiți în sec, pe lângă nodul ce i se puse în gât.

– Aș vrea să plec.

– Nu, spuse Alec, iar ea se răsuci ca să se certe cu el.

Sesily vorbi prima:

– Ascultă-mă bine, Lillian Hargrove. Știu mai bine decât oricine ce poate convinge Hawkins pe o femeie să facă. Dacă vrei să supraviețuiești acum, trebuie să faci tot posibilul să îl faci pe el să pară ticălos. Primul pas este să îi faci pe cei din Londra să te iubească. Iar asta începe cu un dans cu ducele tău.

„Nu e ducele meu."

Surprinzător, dar fură singurele cuvinte pe care reuși să le gândească în timp ce o cuprinseră șocul și groaza, atât de puternic, încât abia de îl auzi pe Alec rostind ușor, gutural:

– Vino.

Când se întoarse spre el a doua oară, văzu că o privește, cu mâna întinsă, uitându-se fix la ea, cu ochii lui căprui.

Ținând-o captivă.

Își puse mâna în mâna lui întinsă, chiar dacă se împotrivea ideii. În timp ce auzi din nou cuvintele lui Sesily. În timp ce el o ducea spre dans, trăgând-o mai aproape de el.

Într-un alt moment, într-un alt loc, poate că și-ar fi dat seama că Alec Stuart, cel de-al douăzeci și unulea duce de Warnick, deși fără voia lui, era un dansator de cel mai înalt calibru. Posibil

să se fi întrebat cum se putea așa ceva, ținând cont că se eschiva de toate lucrurile care aveau legătură cu societatea. Dar nu o făcu. Era prea concentrată pe un alt bărbat, un bărbat pe care crezuse cândva că îl iubea.

Un bărbat care o mințise.

Un bărbat care o ademenise cu promisiuni frumoase. Care o convinsese să aibă încredere în el. Să îi pozeze pentru tablou fără să se gândească la repercusiunile acelui gest. Fără să se gândească la posibilitatea a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi fost descoperit vreodată.

Ce fel de femeie avea să o creadă lumea.

Iar Derek, nepătat.

Ba chiar lăudat.

Și prezent acolo.

Alec o conduse prin pașii de dans preț de câteva minute lungi, silențioase, în timp ce ea încercă să se împace cu ideea că intrase în bârlogul leilor. Că cel mai probabil avea să îl vadă. Și că era îmbrăcată ca o cățea blestemată. Privirea îi căzu pe gâtlejul lui Alec, care se înălța ca o coloană deasupra lavalierei. La nodul care îi sălta în timp ce înghițea în sec.

Era acolo, sub ochii curioși ai aristocrației, din pricina lui.

Își ridică privirea peste maxilarul lui ferm și buzele pline, peste nasul drept, înspre ochii lui, care se așteptase să privească oriunde altundeva, dar nu la ea.

Se înșelase.

Se uita direct la ea, privirea lui căpruie cunoscătoare captivând-o cu ușurință pe a ei, făcând-o să se înfioare, conștientă. Ba nu. Nu era vorba de conștientizare.

Ci de furie.

– Tu ai făcut asta. El nu spuse nimic, așa că ea își continuă acuzațiile: Tu m-ai adus în aceeași încăpere cu el. Furaj pentru toată Londra, pentru critica și bârfa lor. Sunt aici din pricina ta. Din pricina planului tău nebunesc.

– Este singura modalitate prin care îți putem salva viitorul.

– Accentuându-mi scandalul în fața tuturor? Dezvoltându-l?

– Ca să te mărit. Lista... toți de pe ea sunt bărbați buni. Eversley și-a pus reputația în joc pentru ei.

– Ducele de Chapin a fost părăsit la altar de trei ori. Și e duce. E practic imposibil, dacă nu e ceva îngrozitor de în neregulă cu el.

– Cum ar fi?

– Nu știu, dar dacă trei fete bătrâne l-au părăsit într-un moment atât de critic, mă gândesc că s-ar putea să aibă lepră de-a dreptul.

– Ei bine, sunt convins că nu are lepră, dar am spus că-l poți tăia de pe listă.

– N-ar fi trebuit să fie pe listă de la bun început.

El oftă.

– Atunci fă-ți tu o listă.

– Nu vreau o listă! exclamă ea, înnebunită și prea tare pentru încăperea în care se aflau, atrăgând atenția câtorva perechi din apropiere. Își coborî vocea: De ce-ți pasă atât de mult? Am fost aruncată în dizgrație, oricum, așa că de ce nu m-ai lăsa să plec? De ce mă forțezi să rămân pentru ceremonia de ungere cu smoală și tăvălire prin pene?

El ezită, iar în clipa aceea scurtă de tăcere, Lily își dădu seama că orice urma să îi spună avea să schimbe totul. Pentru că vedea în ochii lui că avea să fie adevărul.

Apoi el o spuse:

– Lily, ți-am văzut rochia de mireasă.

Ea înlemni, neputând respira.

– Ce-ai spus?

El o trase de talie, de mână.

– Nu te opri din dans.

Ea nu se clinti, dându-și seama că înlemnise pe podea, repetând:

– Ce-ai spus?

Alec miji ochii către ea.

– Am găsit-o, spuse el, încet, ca cea mai tăcută împușcătură trasă vreodată, care străpunse pieptul lui Lily. Și grămăjoara de hăinuțe drăguțe pentru copilul pe care îl vei avea. Botoșeii aceia, cu tălpile roșii moi. Visezi să umpli botoșeii aceia, Lillian Hargrove. Și acum ai cele mai mari șanse să o faci.

Ea rămase cu gura căscată spre el, nevenindu-i să creadă. Se dădu un pas în spate, trăgându-și mâna din strânsoarea lui.

– Cum îndrăznești să-mi umbli prin lucruri?

– Dispăruseși. Trebuia să te găsesc, zise el, apropiindu-se din nou, privind în jurul lor, încercând să nu se ciocnească de alte perechi care se învârteau pe lângă ei.

De parcă lui Lily i-ar fi păsat de așa ceva. Îi umblase prin lucruri.

Găsise rochia de mireasă. Hăinuțele de copii. Lucrurile pe care le făcuse cu migală pentru un soț pe care nu avea să îl iubească

vreodată. Copii pe care nu avea să îi cunoască vreodată. O viață pe care nu avea să o mai aibă vreodată.

Le găsise – secretele ei cele mai intime.

Și cumva, nu era furioasă. Ci jenată.

Rochia, hainele, șosetele și botoșeii micuți erau toate visurile unei fete mai tinere și mai inocente decât era ea acum. Erau promisiunile pe care și le imaginase șoptite în întuneric în timp ce stătea culcată sub scările servitorilor și se gândea la un viitor, mai luminos și mai frumos decât prezentul.

Un viitor pe care nu urma să îl mai aibă vreodată.

Erau minciuni frumoase. Acum știa asta. Le lăsase în cufăr dintr-un motiv.

Iar el le găsise.

O inundă un sentiment de rușine, mai încins decât orice jenă pe care o simțise vreodată. Mai încins decât jena pe care o simțise când îi dezvăluise că știa despre tablou. Cum se putea să fie mai rușinată de o rochie albă simplă decât de lipsa cu desăvârșire a unei rochii?

– Deci mi-ai căutat prin lucruri, ca o... Ezită, întorcându-și privirea de la el, îngrozită acum de lucrurile pe care le văzuse. De ceea ce ar fi putut să știe despre ea. ... ca o brută scoțiană enormă ce ești. Nu te vreau aici. În viața mea. Găsește o altă femeie pe care s-o tratezi cu grosolănie. Am auzit că te pricepi de minune la asta. Reputația te precedă.

El se făcu țeapăn ca o scândură când o auzi, iar Lily avu brusc senzația că spusese ceva îngrozitor de greșit.

Nu că i-ar fi păsat.

După care vorbi el, cu voce joasă și întunecată, cuvinte mânioase și forțate:

– Îți uiți locul, spuse el. Ca pupilă a mea, lucrurile tale îmi aparțin.

Ea îl privi drept în ochi.

– Bestie.

Buzele i se strânseră, formând o linie dreaptă lungă.

– Și tu, cea mai frumoasă femeie din Londra, spuse el, de parcă ar fi fost un lucru cât se poate de urât faptul că era frumoasă. Ne potrivim de minune, *Încântătoare Lily*.

Porecla o deblocă. Se trase de lângă el și ieși din sală.

Capitolul 9

Tutore? Sau câine de pază?

Nimeni, în toată viața lui, nu îl mai frustrase vreodată la fel de mult ca domnișoara Lillian Hargrove.

O privi îndepărtându-se în rochia ei ridicolă, materialul de culoarea bronzului, auriu și argintiu învolburându-se în jurul ei la fiecare pas, câinele și iepurele săltând deasupra capului ei, și ardea de mânie, jenă, frustrare și o dorință aprinsă de-a o lăsa acolo, în reședința Eversley, și de-a se întoarce în Scoția.

O dorință aproape la fel de puternică precum cea care îi dădea ghes să se ducă după ea.

Înjură în șoaptă. O rănise. Nu ar fi trebuit să îi spună că văzuse rochia.

Ar fi trebuit să îi spună că își dorea doar ce era mai bine pentru ea. Că își dorea doar să o protejeze. La naiba, că avea să o protejeze. Că fusese tot ce își dorise din clipa în care primise nenorocita aia de scrisoare în Scoția, care îl chema să îi fie alături. Totuși, nu era un monstru. Recunoștea că avea o datorie de făcut și urma să și-o asume.

Și cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât își dorea mai mult să și-o asume.

Poate că i-ar fi spus toate acele lucruri dacă nu s-ar fi aflat acolo, într-o sală de bal plină ochi, sub privirile concentrate ale aristocrației. Dacă nu ar fi fost foarte conștient de hainele lui prea strâmte, de faptul că era prea mare, de inabilitatea lui de a fi gentil sau rafinat în vreun fel.

Dacă nu ar fi fost luat prin surprindere de sosirea lui Margaret cu doar câteva momente mai devreme. Lady Margaret, acum contesa Rowley. Mai frumoasă acum decât fusese cu douăzeci de ani în urmă, când fusese Peg, sora mai mare a colegului lui de școală și când o dorise mai presus de rațiune.

Când o avusese și crezuse că avea să fie a lui pentru totdeauna.

„Căsătorește-te cu mine."

Alec înjură în lumina slabă, râsul ei de demult întrerupându-i amintirea despre cum îl abordase în seara aceea, ca și când l-ar

fi deținut chiar și acum, chiar dacă era măritată cu un conte britanic extravagant – exact așa cum își dorise dintotdeauna. Felul în care se apropiase prea mult de el și îi amintise de cât de apropiați fuseseră cândva.

De felul în care plecase, luându-i inima cu ea, zdrobită.

„Femeile visează la bărbați ca tine, scumpule. Dar pentru o noapte. Nu pentru o viață."

Regele nu îl avertizase că avea să fie acolo. Alec presupuse că ar fi trebuit să se fi așteptat la asta. Balul era printre primele din sezon, și primul găzduit de viitorul duce și viitoarea ducesă de Lyne de la nașterea primului lor copil. Și dacă Regele nu ar fi fost cumnatul infamelor surori Talbot, oricum ar fi participat toată Londra, curioasă.

Dar ar fi putut oricum să îi menționeze că Peg urma să fie acolo.

Alec alungă amintirile amestecate ale unei inimi frânte și ale unui spirit zdrobit, păstrând doar amintirea furiei îndreptățite a lui Lillian.

Ar fi trebuit să fi fost în stare să gestioneze acea furie. Să o tempereze.

Și poate că ar fi făcut-o, dacă nu ar fi fost șocul și durerea provocate de faptul că o revăzuse pe Peg. Că și-o amintise. Apoi Lily îl făcuse „brută" și „bestie", iar el își amintise aceleași cuvinte rostite de o altă pereche de buze frumoase. Într-o altă vreme. De o altă femeie. O altă întâlnire care se sfârșise cu el rămânând singur, imperfect.

Și apoi Lily, rănită, dojenindu-l. „Reputația te precedă."

La naiba!

Nu era o scuză pentru comportamentul lui. Ar fi trebuit să o fi protejat pe Lily – ironia era că se părea că nu reușea nicidecum să o protejeze, în pofida faptului că era singura cerință a tutelei.

Poate că ar fi reușit să o facă mai bine dacă nu ar fi fost atât de frumoasă. Dacă ochii aceia gri nu ar fi părut să vadă totul, dacă nu ar fi fost atât de dispusă să îi spună când întrecea măsura. Când se purta abominabil. Dacă nu ar fi fost atât de puternică, de independentă și dispusă să lupte pentru ea însăși.

Dacă nu ar fi fost atât de-al naibii de perfectă, poate că el ar fi putut să fie un bărbat mai bun când era cu ea.

Îl făcuse o bestie, și așa era. Cumva, ea îl făcea să fie așa. Sau poate că pur și simplu văzuse adevărul și îl lăsase acolo, în mijlocul sălii de bal, simțindu-se ca o bestie.

Orchestra se opri, iar perechile din jurul lui – încercând din răsputeri să se holbeze la el și să îl ignore în același timp – începură să se împrăștie, în timp ce muzicienii se pregăteau pentru următoarea melodie. Mișcarea celor care se îndepărtau de ringul de dans îl deblocă, așa că se întoarse, având un singur scop: să găsească ceva decent de băut.

Alec traversă sala de bal și ieși pe un coridor slab iluminat despre care își amintea vag că ducea spre mai multe saloane. Dacă ar fi trebuit să ghicească, și-ar fi imaginat că avea să găsească scotch pe undeva prin apropiere.

După ce avea să îl găsească, urma să o caute pe Lillian, care fără îndoială se ascundea în salonul doamnelor, dorindu-și să se fi îmbrăcat cu o rochie potrivită și, spera el, regretând faptul că îl lăsase în mijlocul sălii de bal în timp ce celelalte perechi continuaseră să danseze în jurul lui.

Cel mai probabil nu regreta deloc ceea ce făcuse, ținând cont că fugise din vina lui.

Meritase să fie jenat.

Iar ea merita ca el să își ceară scuze.

Și avea să le primească. Sub forma unuia dintre bărbații de pe lista lui. Urma să caute unul și să i-l ducă – pentru a valsa și apoi să bea ceva răcoritor împreună. Puteau să dea o tură prin sală sau orice altceva ar fi presupus regulile de curtare ridicole din Anglia.

Dacă ar fi curtat-o el, nu ar fi dat o raită cu ea prin încăpere.

Ar fi dus-o în întunericul de pe terasa de dincolo de sala de bal – în grădină, unde lumina de la bal nu mai ajungea și unde s-ar fi văzut doar stelele de deasupra lor, și ar fi sărutat-o până tot ce și-ar fi dorit ar fi fost să se mărite cu el. Până și-ar fi amintit un singur cuvânt: „Da"

Apoi ar fi întins-o pe pământul rece, ar fi dezbrăcat-o și s-ar fi înfruptat din ea, având ca martor doar cerul.

După care ar fi dus-o în Scoția și s-ar fi însurat cu ea. Numaidecât.

Iar ea ar fi regretat. Pentru vecie.

Își trecu o mână peste față la gândul acesta, când își imagină mâinile lui pe ea – pătându-i perfecțiunea – făcându-l să își dorească să se fi aflat oriunde altundeva decât acolo.

Dumnezeule!

Trebuia să o mărite. Și dacă asta l-ar fi ucis, urma să facă tot ce era corect și să o mărite.

Dar, mai întâi, avea nevoie de o băutură.

Deschise prima ușă la care ajunse și intră într-o încăpere întunecoasă, lăsând ușa deschisă, pentru a permite unei rămășițe din lumina deja difuză să intre în cameră. Privi chiorâș în întuneric, identificând un bufet la capătul îndepărtat a ceea ce își imagină că era un fel de birou, cu o carafă care îl chema în noapte.

Se îndreptă spre ea, recunoscător pentru distanța tăcută, trecătoare, față de bal, de aristocrație și de Londra în general. Atât marchizul, cât și marchiza de Eversley își petrecuseră copilăria la doar câțiva kilometri distanță de granița scoțiană, așa că Alec era încrezător că orice ar fi fost lichidul acela chihlimbariu din carafă avea să fie un whisky ca la carte.

Își turnă două degete și bău, fiind învăluit de gustul bogat familiar. Îl cuprinse un sentiment de satisfacție. Regele era într-adevăr un prieten bun, întrucât aprovizionase casa cu whisky-ul lui Alec – distilat și îmbuteliat pe domeniul Stuart. Alec trebuia să îi spună la un moment dat lui Lillian despre whisky-ul superior din Scoția – încă un lucru pe care Anglia ei nu îl putea revendica.

Se sprijini de bufet și expiră, bucurându-se de umbrele care îl ascundeau vederii. Rareori se simțea invizibil în Londra, așa că momentul acesta era plin de căldură și bine-venit și aproape perfect, atât cât ar fi putut să fie Anglia.

Apoi ea intră în cameră, iar el își aminti din nou de cât de imperfectă era Anglia. Sau cum îl distrusese și cum amenința să o distrugă și pe ea.

Cât de mai în siguranță și mai fericită ar fi fost în Scoția, departe de acest loc, cu privirile lui critice și regulile fără sens. Preț de o clipă, și-o imagină pe Lily în sălbăticia țării lui. Voia să o vadă pe malurile Obanului. Pe stâncile ce se înălțau deasupra de Firth of Forth. Pe câmpuri de iarbă-neagră care se întindeau precum focuri violet cât vedeai cu ochiul.

Scoția i s-ar fi potrivit.

Gândul aduse cu sine o dorință care îl smulse din fantezie și îl aduse în prezent.

Ar fi trebuit să îi fi spus ceva numaidecât. Ar fi trebuit să își fi făcut anunțată prezența. Și poate că ar fi făcut-o, dacă ea nu s-ar fi dus numaidecât spre fereastra din celălalt capăt al încăperii. Indiferent că era vorba de lumina lunii sau de strălucirea sălii de bal în grădina din spatele casei, era învăluită de o lumină care o făcea să pară diafană și atât de frumoasă, încât i se tăie respirația.

Ea își ridică mâna spre geam, trei degete lungi și delicate coborând încet pe el, și expiră prelung, adânc, umplând încăperea cu emoții: frustrare, tristețe și încă ceva, mult mai puternic. *Dor.*

Alec își recăpătă suflarea, cu putere, când o recunoscu pe ultima, foarte familiară.

Pentru că, în clipa aceea, și el tânjea.

Se cutremură la gândul acela. Era tutorele ei. Ea era pupila lui.

Era o femeie matură. Faptul că îi era pupilă era doar un detaliu tehnic.

Nu conta. Era oricum pupila lui. Se afla sub protecția lui. Și poate că până acum nu se descurcase câtuși de puțin la a o proteja – poate că eșuase în a-i proteja reputația și emoțiile –, dar putea naibii să o protejeze de el însuși.

Și, oricum, nu îi plăceau femeile frumoase. Erau doar promisiuni drăguțe care se transformau repede în minciuni.

La gândul acesta, reveni în prezent și dădu să se miște, să vorbească cu ea, să își ceară scuze și să o ia de la capăt. Să o convingă că avea să își joace rolul la perfecție și că urmau să îi găsească viața pe care și-o dorea. Un bărbat cuvenit. O familie iubitoare. Un viitor cu o casă, un cămin și fericire, așa cum merita. Orice ar fi vrut ea.

Dar, înainte să apuce să spună ceva din locul lui ascuns în întuneric, ușa de la încăpere se închise ușor, speriindu-i pe amândoi, îndreptându-le atenția spre silueta umbrită de la marginea camerei.

– Bună, Lily.

Hawkins.

Alec își dori instantaneu să îl distrugă pe bărbat pentru că risca să fie găsit singur cu Lillian. Pentru că le ademenea încă o dată pe divinitățile scandalului cu o încăpere întunecoasă și o femeie necăsătorită.

Nu îi scăpă nici faptul că și el fusese singur cu ea cu doar câteva clipe mai devreme, dar era ceva diferit. Cu toate acestea, nu avu timp să analizeze duplicitatea situației, căci Hawkins se deplasa spre Lily cu o viteză care nu îi plăcea. Se ridică în întuneric, pregătit să se apropie de bărbat și să îl rupă în bucăți, dar ea vorbi înainte să apuce să se miște.

– Derek.

În clipa aceea, Alec îl urî pe Hawkins, în timp ce numele lui de botez se roti prin întuneric, ușor și încântător pe buzele ei.

– Ce cauți aici?

– Londra e în plin sezon. Bineînțeles că sunt aici, zise Hawkins. Sunt peste tot. Flutură din mână și adăugă: Ca eterul.

Alec își dădu ochii peste cap.

– Sesily a spus că ai venit cu o văduvă bătrână. Pentru bani.

Bravo, fată! Dispreț era întocmai ce ar fi trebuit să simtă pentru el.

– Sesily Talbot nu înseamnă nimic. La fel de ieftină decât restul familiei ei.

Un nemernic absolut, bărbatul ăsta.

– Tocmai i-am cunoscut familia. Par destul de scumpi. Și minunat de onești. Spre deosebire de alții.

– Nu tot ce sclipește e aur, dulce Lily.

– Mi se pare că Sesily e făcută din ceva mai tare ca aurul. E judecată aspru de societatea bună, în mare parte din pricină că i-ai făcut curte o perioadă scurtă de timp, și totuși stă dreaptă în fața batjocurii lor. Mi-aș dori să fiu la fel de puternică. Apoi urmă acuzația: A refuzat să se lase distrusă de tine.

– Nu te-am distrus, spuse el.

– Ba bineînțeles că da. Fără să-ți pese.

Nu era o acuzație plină de mânie, nici de suferință. O rostise cu o sinceritate pe care Alec o admira și disprețuia deopotrivă. Ar fi trebuit să fie rănită. Și mânioasă.

Pe el.

– Biata Încântătoare Lily..., spuse Hawkins, întinzându-se spre ea, trecându-și un deget în jos peste obrazul ei, peste pielea aceea despre care Alec credea că trebuia să fie imposibil de moale. Tu... tu ai fost oglinda care mi-a reflectat geniul.

Lily închise ochii la atingerea lui. Sau poate din pricina cuvintelor lui. În orice caz, Alec urî dorința de pe chipul ei, amestecată cu durere. Se hotărî pe loc să îl distrugă pe Derek Hawkins. Pentru că o atinsese. Pentru că o rănise.

Avea să îl zdrobească, acolo, în camera aceea întunecată. Își imagină că urma să fie nevoit să își ceară scuze marchizei de Eversley și să achiziționeze un alt covor, dar cu siguranță că aceasta avea să înțeleagă că lumea o ducea mai bine fără ticălosul acela dezgustător în ea.

Cu toate acestea, înainte ca Alec să apuce să facă ceva, Lily vorbi:

– Mi-ai promis că nu vei spune nimănui despre tablou. Mi-ai spus că era numai și numai pentru tine.

– Și așa a fost, la început, draga mea.

– Nu-mi spune așa, zise Lily tăios și răstit.

– De ce nu? spuse Hawkins râzând. Of, Lily. Nu fi atât de plictisitoare. Ai fost muza mea. Îmi pare rău că ți-ai interpretat greșit rolul. Ai fost conductorul pentru arta mea. Unealta prin care lumea va vedea adevărul influenței mele veșnice. Portretul este *Fecioara și pruncul* a mea. *Crearea omului* a mea. Secole de-acum înainte, oamenii îl vor vedea și îmi vor șopti numele cu uimire și răsuflarea tăiată. Se opri pentru efect, apoi exersă șoapta cu pricina: Derek Hawkins.

Ce baliverne! Dacă Alec nu l-ar fi disprețuit deja, cu siguranță că ar fi făcut-o acum.

– Și cum rămâne cu numele meu? întrebă Lillian.

– Nu înțelegi? Nu contează ce se întâmplă cu tine. E pentru artă. Pentru totdeauna. Ești un sacrificiu pe altarul frumuseții. Al adevărului. Al eternității. Ce-ai vrea să fac, Lily? Să îl ascund?

– Da!

– Cu ce scop?

– Te-ar face un om decent! strigă ea. Nobil! Bărbatul pe care...

Alec înțepeni, auzind continuarea propoziției ca și când ar fi rostit-o.

„Bărbatul pe care îl iubesc."

– Acesta este cel mai nobil gest pe care l-am putut săvârși, draga mea.

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia Alec simți efectiv dezamăgirea lui Lily. Și când aceasta vorbi, în sfârșit, spunându-i încet și ușor „Am crezut că mă iubeai", Alec avu impresia că avea să îi explodeze inima în piept.

– Poate că așa a fost, în felul meu, scumpa mea. Dar să mă însor cu tine – imposibil. Sunt cel mai mare artist al vremurilor noastre. Al tuturor vremurilor. Și tu ești frumoasă... dar... așa cum am spus... frumusețea ta există doar ca un recipient pentru talentul meu. Întreaga lume va vedea cât de curând acest lucru. Își puse mâna pe obrazul ei. Scumpa mea, nu te-am îndepărtat niciodată. Eram fericit să te am. Încă te-aș primi. De aceea te-am urmat aici.

Nenorocitul!

Alec înțepeni când Lily îl privi brusc pe Hawkins în ochi.

– Încă?

Artistul se aplecă înspre ea, iar Alec își înăbuși un răcnet de furie din pricina apropierii dintre ei, până când ticălosul pompos șopti:

– Încă. Acum. Promisiunea sexuală din cuvintele lui era de netăgăduit. Ți-ar plăcea, nu-i așa?

Atât i-a fost. Alec se năpusti asupra lui.

Doar că Lily i-o luă înainte.

Să pocnești un bărbat în nas îți crea un incredibil sentiment de bine.

Știa că nu ar fi trebuit să o facă. Știa că nu avea să îi rezolve problema. Mai știa și că urma doar să îl înfurie pe Derek și probabil să îl facă să își dorească și mai mult să o distrugă.

Avea doar să o facă să se simtă și mai rușinată – de sentimentele ei, de comportamentul ei, de consecințele acestuia.

Dar răbdarea unei femei avea o limită. Și odată ce el îi înviase sentimentul de rușine – împreună cu toată durerea, tristețea și îndoiala pe care le azvârlise asupra ei – nu reușise să se stăpânească.

– Au! Derek își duse mâna la nasul lui frumos, foarte drept, să verifice în ce stare era. M-ai lovit!

– Ai meritat-o, spuse ea, scuturând din mână, încercând din răsputeri să ignore durerea pe care o simțea. Era prima dată când lovise ceva și, sincer, o durea. Mai mult decât și-ar fi imaginat.

– Târfă mică ce ești! Vei regreta asta!

– Nu la fel de mult pe cât vei regreta tu că folosești un astfel de limbaj cu ea, se auzi un accent scoțian gros din întuneric.

Lily chiți surprinsă în timp ce se întoarse și îl văzu pe Alec străbătând încăperea, aproape doi metri de furie masivă, musculară, cu un singur țel: să termine ce începuse Lily.

Pumnul lui era mult mai mare decât al ei, iar lovitura fu impresionantă. Nu ar fi trebuit să îi placă sunetul de oase izbindu-se de carne, dar mărturisea că fu mai degrabă palpitant.

Așa cum fu și felul în care Hawkins căzu la podea ca un sac cu grăunțe.

Și felul în care Alec se aplecă și îl ridică prin forța unui singur braț masiv și îl mai lovi o dată. Și încă o dată.

Când se dădu în spate pentru a patra lovitură, haina i se rupse în două, chiar de-a lungul cusăturii de la spate. La sunetul de material sfâșiat, Lily își găsi vocea:

– Oprește-te!

Alec înlemni, ca și când ea l-ar fi ținut pe o sfoară. Se uită peste umăr.

– Îl vrei?

Ea clătină din cap, confuză atât din pricina întrebării, cât și a dialectului lui, mult mai pronunțat din cauza furiei.

– Poftim?

– Îl. Vrei? repetă el, sacadat. De bărbat?

– Poftim?

De data asta, fu Derek cel care bolborosi răspunsul.

Alec își concentră din nou atenția pe victima lui.

– Nu ți-am dat permisiunea să vorbești. Își întoarse din nou privirea spre Lily. Dacă îl vrei, îți aparține.

Ea îl crezu. Nu se îndoia câtuși de puțin că, dacă îl anunța că voia să fie doamna Derek Hawkins, Alec avea să îi înfăptuiască dorința. Urmau să fie căsătoriți înainte de răsăritul soarelui. Ar fi obținut bărbatul după care suspinase luni de zile. Cel pentru care plânsese până adormise de mai multe ori decât ar fi putut număra.

Alec i l-ar fi dăruit.

Cu o săptămână în urmă, poate că și-ar fi dorit asta.

Dar acum...

– Nu, șopti ea.

– Cu convingere, fătucă.

– Nu, spuse ea, pe un ton mai ferm. Ești îngrozitor de dedicat măritișului meu, Excelență, dacă te gândești să mă căsătorești cu el.

– Nu mă voi căsători cu ea! declară Derek. Nu mă poți forța!

Alec îl privi dușmănos.

– Repet, nu sunt interesat să te aud vorbind.

Lily îl privi pe Derek în ochi.

– Ca să știi și tu, întrucât este ducele de Warnick, cred că ar putea categoric să te facă să te însori cu mine, *domnule Hawkins*, sublinie ea lipsa lui de titlu, știind că acest lucru îl făcea să înnebunească de gelozie, după care își concentră din nou atenția pe Alec. Dar Excelența Sa nu mă poate forța să mă mărit cu *tine*. Sau cu oricine altcineva, de fapt.

Avu impresia preț de o clipă că îi văzu buzele zvâcnindu-i când o spuse. Din pricina felului în care se apărase singură. Se întrebă dacă era cumva măcar un pic mândru de ea.

Sinceră să fie, ea era destul de mândră de ea.

– Nu aș visa să te forțez să te măriți, domnișoară Hargrove, răspunse el.

– Știm amândoi că nu este adevărat, răspunse ea. Dar nu mă interesează opțiunea curentă.

– Slavă Cerului pentru asta, răspunse Alec.

– Ai fi norocoasă să mă ai, scuipă Derek.

Alec își întoarse numaidecât privirea spre el.

– Iar vorbește. Își ridică pumnul și îl mai lovi o dată pe Derek. Data viitoare îți voi scoate și câțiva dinți.

Ea se înfioră de reacția lui deloc ezitantă. De felul în care o protejase numaidecât. Îi plăcea mult prea mult.

Dacă nu avea grijă, Alec avea să fie la fel de periculos precum fusese cândva Derek.

Ba și mai periculos decât el.

– Ajunge, Excelență, spuse Lillian. L-ai vătămat îndeajuns.

Alec se ridică, punându-l și pe Derek pe picioare, în același timp. Întrucât nu îi dădu numaidecât drumul lui Derek, Lily spuse:

– Dă-i drumul.

Nu fără să îi mai spună ceva. Alec se aplecă, îngrozindu-l pe celălalt bărbat, bucurându-se de groaza de pe chipul lui idiot:

– Ți-am spus că te voi distruge, nu-i așa? Și asta a fost înainte să o atingi. Înainte să o insulți.

Îi dădu drumul, lăsându-l pe Derek să cadă la pământ, făcându-l să o ia la goană în spate, ca un gândac, ducându-și mâna spre nasul lui plin de sânge.

– Mi-ai rupt nasul. Sunt *actor!*

Alec își vârî mâna în buzunar și își scoase batista, ca să își șteargă sângele de pe încheieturile degetelor.

– Dacă te mai apropii vreodată de ea, nu mă voi rezuma doar la a-ți rupe nasul. Mă voi asigura că nu vei mai putea urca pe nenorocita aia de scenă a ta. Și o voi face fără să ezit. Și cu nespusă plăcere.

– Nu va schimba nimic, se răsti Derek. În clipa în care lumea îmi va vedea tabloul, vor vedea adevărul. O privi pe Lily. Nimeni nu te va mai lua de soție într-un mod onorabil și singura tovărășie pe care o vei putea găsi va fi ducele tău brutal și o mână de oameni care te vor vrea doar pentru atât – *tovărășie*.

O apucă din nou rușinea. Încinsă, furioasă și disperată. Și, cumva, prin toate acestea, își dorea doar ca Alec să nu fi auzit.

Își dori ca el să aibă o părere mai bună despre ea.

Dar bineînțeles că nu avea. Oare nu îi spusese același lucru cu nici o oră în urmă, în mijlocul sălii de bal?

„Vinde acum cât poți."

S-ar părea că el nu își dădu seama de această similitudine, căci îl atacă din nou pe Derek, ridicându-l de reverul hainei până când bărbatul pe care ea îl iubise cândva se bălăngănea acum deasupra

podelei. Lily făcu ochii mari când Hawkins îl apucă ineficient pe Alec de încheieturile mâinii.

– Dă-mi un motiv decent să nu te ucid chiar acum.

Hawkins chițăi în semn de protest.

– Dă-i drumul, zise Lily.

– De ce? Alec nu o privi.

– Deoarece sunt distrusă oricum. Cu sau fără să am și uciderea lui pe conștiință, zise ea. Și pentru că te-am rugat eu.

Atunci o privi într-adevăr, luna învăluindu-i chipul lui arătos într-o lumină frumoasă. Era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată, chiar și acum, cu haina sfâșiată, cu ochii scăpărându-i.

Mai ales acum.

– Pentru că te-am rugat eu, repetă ea, privindu-l drept în ochi.

El îl lăsă jos pe Derek.

Derek își roti umerii în spate, netezindu-și mânecile hainei, aparent fără să își dea seama că fața și lavaliera îi erau pătate de sânge. De Alec.

Pentru onoarea lui Lily.

Nimănui nu îi mai păsase de onoarea ei până atunci. Nu era convinsă că îi plăcea.

Îi plăcea.

Dar nu avea timp să îi placă. În schimb, se întoarse spre Derek.

– Adu-ți aminte de asta când te vei trezi mâine-dimineață și vei putea vede soarele. Adu-ți aminte că ți-am dăruit ceva ce tu mi-ai refuzat.

– Nu ți-am amenințat niciodată viața.

Ea respiră adânc.

– Ba tocmai asta ai făcut.

– Lillian, zise Alec, iar Lily ridică mâna când auzi semnalul de alarmă din cuvântul rostit. Dezaprobarea. Poate că era tutorele ei, dar nu avea să îi permită să o conducă. Trecu pe lângă el, ajungând față în față cu bărbatul pe care îl iubise cândva, bărbatul acesta care îi promisese cândva și luna de pe cer.

– Nu pot schimba părerea celor din jurul meu, părerea societății. Părere ce se va consolida când vei expune tabloul. Se opri. Respiră adânc, apoi adăugă: Nu voi putea scăpa niciodată de rușinea pe care o simt din pricina întregului dezastru. Atunci îl privi pe Alec. Recunoscu că avea dreptate. Că planul lui era cel mai bun. Nu voi reuși vreodată să fug de el.

Ochii lui căprui și frumoși scăpărară în semn de înțelegere, iar ea aștepta să vadă și triumf în ei, când acesta avea să realizeze ce urma să facă.

Avea să găsească un bărbat. Și să se mărite. Pentru că nu exista altă opțiune.

– Ieși de aici, Derek.

Insistă să aibă el ultimul cuvânt:

– Un bărbat inferior ar expune tabloul în seara asta, ca să te pedepsească. Ca să-ți pedepsească bruta de tutore. Dar eu am o minte superioară. Mai evoluată decât orice minte pe care a cunoscut-o vreodată lumea. Așa că îți voi arăta bunăvoința mea...

Se opri, așa cum făcea Derek. Așa cum făcuse mereu când pozase pentru el. Obișnuise să se agațe de pauzele acelea, convinsă că îi afirmau genialitatea. Acum știa adevărul: tot ce ieșea din gura lui Derek Hawkins era gunoi.

– Consideră-l un dar, micuță Lily. Pentru... inspirație. Felul în care i se scurse cuvântul din gură o făcu pe Lily să vrea să vomite din pricina regretului. În săptămâna pe care o ai la dispoziție, poate vei lua în considerare să-ți faci bestia mai puțin sălbatică.

Alec înlemni, uitându-se la mâna lui, apoi la Derek.

– Singurul lucru care mă oprește să nu te rup în bucăți e bunăvoința ei, țânțar pompos ce ești. Ieși de aici!

Abia reuși să își stăpânească vorbele, ceea ce îl îngrozi îndeajuns pe Hawkins, încât să iasă în fugă pe ușă. Lily se uită la ușă preț de o clipă îndelungată după plecarea lui Derek, vorbind în cele din urmă în direcția acesteia, incapabilă să îl privească pe Alec:

– Spune-mi, dacă ar fi pictat un bărbat gol, oare Londra s-ar mai fi scandalizat în halul acesta? Alec nu spuse nimic, așa că Lily își răspunse singură: Bineînțeles că nu.

– Lillian, șopti el și, preț de o clipă, ea regretă că nu îl lăsase să îi folosească porecla.

La urma urmei, dacă ar fi trebuit să o folosească cineva, să nu fi fost oare bărbatul care s-a luptat pentru ea fără să ezite? Fără ca ea să merite? Respiră adânc.

– Reputația mea este distrusă, pentru că sunt femeie, iar noi nu ne aparținem nouă înșine. Aparținem lumii. Cu trupurile noastre, cu mințile noastre.

– Nu aparții nimănui. Tocmai asta e ideea. Dacă ai fi aparținut, toată treaba asta nu ar fi fost atât de scandaloasă.

Ea ridică o sprânceană.

– Îți aparțin ție, nu-i așa?

– Nu.

Buzele îi zvâcniră când auzi răspunsul lui instantaneu.

– Bineînțeles că nu. Nu m-ai vrut niciodată.

„Nimeni nu mă vrea vreodată. Nu în vreun fel care să conteze."

Fu rândul lui să clatine din cap.

– Nu la asta m-am referit.

– Nu înseamnă că e mai puțin adevărat.

El o privi preț de o clipă îndelungată.

– Nu contează care este adevărul. Ci doar ceea ce crezi tu.

Ea încuviință când își recunoscu propriile cuvinte.

– Atunci ne-am înțeles. Nu mă interesează să arunc vina asupra cuiva, Excelență. Mă interesează doar să plec din această încăpere și să hotărăsc pe care domn norocos trebuie să-l farmec ca să se împovăreze cu mine ca soție.

El înjură din nou, iar ea îl consideră un semnal să plece, așa că se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușa pe care ieșise Derek cu câteva minute mai devreme. Odată ajunsă acolo, se întoarse și îl văzu pe Alec împietrit în lumina lunii, cu haina făcută zdrențe și o ruptură într-unul dintre cracii pantalonului, pe coapsă. Pe fundalul format de mobilierul elegant din micul salon, părea desprins dintr-un roman scandalos: un infractor care se furișa într-o casă înstărită ca să își ia prada.

Și, cumva, arăta și perfect, în același timp.

Și dacă chiar o voia?

Alungă gândul.

– Lasă-mă să fiu căpitanul acestei corăbii, Alec. S-ar putea să o izbesc de stânci și să mă scufund în adâncuri, dar măcar o voi fi făcut de una singură.

Înainte ca el să apuce să răspundă, se întoarse și deschise ușa, trezindu-se față în față cu contesa Rowley, care nu păru câtuși de puțin surprinsă să o găsească pe Lily în camera aceea întunecoasă. Într-adevăr, Lady Rowley doar îi zâmbi, secretoasă, și se aplecă spre ea.

– Alec e înăuntru, scumpa mea?

Lily fu luată prin surprindere de familiaritatea întrebării.

– Alec?

Contesa îi clarifică:

– Tutorele tău.

Lily râse ușor, deloc amuzată, de descrierea cu pricina și deschise și mai mult ușa, dezvăluindu-l pe Alec.

Lady Rowley se lumină de o veselie prădalnică.

– Știam eu. Tocmai ce l-am văzut pe fostul tău iubit ieșind de pe acest coridor, arătând de parcă ar fi fost luat la rost de o brută devastatoare. Și am știut că a fost vorba de *bruta mea devastatoare*.

Lily înțepeni când o auzi. Nu îi plăcea cum sunau cuvintele rostite de vocea drăguță, întretăiată a contesei. Ura posesia inerentă din ele. Dar cel mai mult urî adjectivul, încărcat cu discreditare și aluzii sexuale, de parcă ar fi fost un urs ce trebuia îmblânzit, nu un bărbat.

– Alec, bestie eroică ce ești, toarse Lady Rowley, speram să te găsesc într-un locșor întunecat, dragul meu. Să ne *cunoaștem* din nou.

Nu exista nici urmă de îndoială cu privire la sensul cuvintelor contesei.

Erau iubiți.

Lily ignoră junghiul de dezamăgire ce o străbătu, spunându-și că dezamăgirea se datora faptului că avusese o părere mai bună despre gusturile lui în materie de iubite.

Nu avea nimic de-a face cu ideea că *avea* o iubită.

Lily se uită peste umăr, la Alec, care o privea direct pe Lady Rowley, cu o intensitate pe care Lily nu o trăise niciodată. Și nu putu să pună stavilă emoției care o inundă. Trădare.

– Dragul meu, suspină contesa. Uită-te la tine, cu haina făcută zdrențe, la fel de mare, de lat și de puternic ca întotdeauna. Cerule, ce dor mi-a fost de tine!

Lily închise ușa înainte să audă răspunsul. Nu voia să audă răspunsul. N-avea decât să își petreacă restul serii cu concubina lui. Să îi îngrijească ea orgoliul și încheieturile degetelor rănite. Lily voia să iasă din încăperea aceea. Din casa aceea. Din nenorocita aceea de lume, cu regulile ei care presupuneau lucruri diferite pentru oameni diferiți.

Și intenționa să iasă, fără el.

La urma urmei, nu era prima dată când avea să fie singură. Lillian Hargrove fusese singură toată viața. Și sosirea unui scoțian masiv nu urma să schimbe asta.

Până să ajungă la intrarea în sala de bal, aproape că o asurzi deja pălăvrăgeala cacofonică dinăuntru. Nimeni nu dansa, deși orchestra cânta un cadril perfect. În schimb, întreaga Londră era împărțită pe grupulețe înghesuite, cu capetele plecate și evantaie fluturânde,

vorbind încet, cu vioiciune. În pofida faptului că era un eveniment menit să sublinieze diferențele sociale dintre oameni, bârfa rămânea marele element unificator.

Lily nu era proastă. Știa despre ce pălăvrăgeau. Mai știa și că avea să o implice curând și pe ea.

Chiar înainte ca Sesily Talbot să se apropie de ea, să o ia de mâini și să îi spună, cu voce joasă, liniștită:

– Sfinte Sisoe! Când am spus că tu și Warnick ar trebui să faceți din Hawkins ticălosul, nu mă refeream să îl snopiți de moarte în bătaie!

– N-a fost chiar de moarte, spuse Lily.

– A străbătut încăperea cu un obraz umflat, o buză crăpată și un ochi ce l-ar face și pe un luptător să se înfioare. Sesily se opri. Nu că nu mi-ar fi plăcut cum arăta.

Lily nu reuși să se abțină și zâmbi.

– Îmi imaginez că ți-a plăcut.

– A meritat-o, ba chiar mai mult, consimți Sesily, apoi adăugă: A fost palpitant să-l privești pe Warnick năpustindu-se asupra lui? Este o brută superbă.

Lily începea să urască cuvântul.

– Nu e o brută.

– Într-adevăr, nu e, se corectă numaidecât Sesily. Evident, ține foarte mult la tine.

Nu îi plăcea cum o făceau să se simtă cuvintele lui Sesily, confuză și parcă bolnavă. Întrebă:

– Toată lumea l-a văzut pe Derek?

– A fost minunat, spuse Sesily voioasă.

– Presupun că sunt subiectul altui scandal.

– Bleah! Sesily flutură din mână, desconsiderând cuvintele. E același scandal. Nici nu te compari cu surorile Talbot. Dar recunosc că știi cum să-ți faci intrarea într-o sală de bal. Sesily se uită la rochia lui Lily. Și cum să te îmbraci pentru asta.

Lui Lily nu i se păru amuzant. În schimb, i se părea îngrozitor de dăunător. O străbătu un sentiment de regret și își dori cu disperare să se fi aflat în oricare alt loc decât acolo.

– Nu știu ce fac.

– Ascultă-mă bine, spuse Sesily cu o convingere fermă, strângând-o tare pe Lily de mâini și obligând-o să o privească în ochi. Nu-i lăsa să câștige. Niciodată. Cel mai mult le place să sfâșie o femeie

pentru că are prea mult curaj. Și cel mai tare îi înfurie când nu sunt în stare să o zdrobească.

Lily o privi: o amazoană stabilită în inima Londrei. Frumoasă în rochia ei roșie prea strâmtă – rochie care, fără îndoială că le făcea pe alte femei verzi de invidie. Era complet diferită de Lily. Încrezătoare. Sigură pe locul ei. Chiar fericită cu el.

Lily se întrebă oare cum era să fii așa.

Poate că din pricina încrederii acesteia în sine Lily era atât de dispusă să vorbească. Destul de îndrăzneață ca să spună un lucru pe care probabil nu ar fi trebuit să îl spună:

– Derek mi-a cerut să îi fiu din nou amantă.

– Derek e un trol.

Lily râse, ca să nu plângă.

– Cam este, da.

– Un trol arogant, smintit și necăjit.

Lily făcu ochii mari când auzi insulta creativă.

– Unul care are puterea să mă distrugă, s-ar părea.

Sesily o luă din nou de mâini, iar strânsoarea ei caldă și fermă îi aduse alinare.

– Vom supraviețui.

Lily fu stânjenită de folosirea pluralului.

– Vom?

– Bineînțeles, spuse Sesily, ridicând din umeri. Așa fac prietenele. Se ajută reciproc să supraviețuiască.

Prietene.

Nu avusese niciodată o prietenă. Dar citise despre ele. Clătină din cap.

– De ce ai fi atât de amabilă cu mine?

O umbră trecu peste chipul lui Sesily, dar dispăru într-o clipită.

– Pentru că știu cum este să te disprețuiască toți. Și i-am văzut alungând pe cineva. Cele ca noi trebuie să fim unite, Încântătoare Lily.

Lily dori să mai întrebe ceva, dar nu avu timp să o facă, căci Alec decise să își facă din nou apariția de pe coridorul de lângă sala de bal, cu haina sfâșiată, cu pantalonii rupți, cu mănușile roșii de la sângele lui Derek.

– Vai! Arată ca un luptător de box. Sau mai rău, spuse Sesily, privindu-l fix în timp ce se apropie și o apucă pe Lily de cot. Of, toate femeile din societatea de-aici își doresc să fie în locul tău, în seara asta, Lillian Hargrove.

Lily nu înțelegea de ce ar fi fost așa, iar Alec arăta de parcă ar fi vrut să ucidă pe cineva. De parcă ar fi ucis deja pe cineva.

– Plecăm acum, mârâi Alec, ignorând-o pe Sesily, iar Lily știu că nu avea sens să îl contrazică, ținând cont de furia ce îi scăpăra în ochii căprui sau de cât de încleștat îi era maxilarul pătrățos.

Șesily se aplecă să o sărute pe Lily pe obraz și profită ca să îi șoptească:

– Ai grijă. Din experiența mea, bărbații care arată așa sunt pregătiți pentru unul din două lucruri: să sărute sau să ucidă. Și deja l-a încercat pe cel de-al doilea.

Capitolul 10

Stai locului, scoțianul meu bătăuș!
Ducele Diluat îl disciplinează pe Derek

Nu avea îndeajuns de multă încredere în el ca să vorbească.

Nu când se confrunta cu cei mai răi oameni din Londra în sala de bal a lui Eversley, arzând sub privirile lor combinate, intense și încinse. Și nu în timp ce o îndruma pe Lily prin încăpere și auzea șoaptele. „Ducele Diluat..." „Acoperit cu sângele lui Hawkins..." „Fata aduce doar belele..." „Bietul Hawkins..." Cu siguranță Alec nu avea îndeajuns de multă încredere în el ca să contrazică ideea cum că Hawkins ar fi meritat milă în toată farsa asta.

De parcă Lily ar fi meritat doar să fie judecată.

Bruta Scoțiană.

Se întoarse când auzi ultima remarcă, privirea căzându-i pe o femeie din apropiere, cu ochi familiari. Cunoscători. Scrâșni din dinți, cuvintele răsunând prin el, cu hainele sfârtecate, cu mirosul parfumului mult prea dulce al lui Peg încă agățat de ele. Își aminti cum își trecuse mâinile peste pieptul lui, disprețuindu-i atingerea, nu doar a ei, ci a nenumărate englezoaice care îl considerau doar o crestătură în răbojul lor colectiv – îndeajuns de bun ca să se culce cu el, nu suficient pentru mai mult de atât.

O cucerire. Marea bestie scoțiană.

„Vino să mă vizitezi, scumpul meu", îi șoptise Peg, trecându-și mâinile iscusite peste pieptul lui, de parcă i-ar fi aparținut. De parcă ar fi urmat-o, ca un cățel în lesă. Îi strecurase o carte de vizită cu adresa ei în buzunar, amintindu-i acut de trecutul lor, de felul în care îl manipulase cu atâta ușurință în pofida faptului că îl crezuse mai prejos de ea. Nedemn.

Oare câte altele crezuseră la fel?

Oare de câte ori crezuse chiar el același lucru?

Nu avea ce căuta acolo, în locul acela, cu Lillian, frumoasă și englezoaică și în întregime perfectă.

Alec nu vorbi în timp ce el și Lily ieșiră din sala de bal, trecând pe lângă Rege, care era șocat – și nici măcar nu se opri să își ia la revedere. Și nu vorbi nici când deschise brutal ușa de la trăsura lui și o ridică pe Lily înăuntru.

Însă vorbi ea, accentuându-și chițăitul scurt de surpriză când acesta o ridică în trăsură, zicându-i:

– Sunt perfect capabilă să urc, Excelență.

Alec nu îi răspunse, ci intră în trăsură în spatele ei, trăgând portiera după el, care se închise cu un clichet ușor, și bătând de două ori în acoperiș, iar vehiculul se puse în mișcare.

Nu îi putu răspunde, fiind prea plin de frustrare, rușine și jenă și un sentiment puternic de nevrednicie. Între starea hainelor lui, lupta cu Hawkins și sosirea lui Peg, se săturase de acest oraș îngrozitor. Își dorea să distrugă tot orașul, să îl dărâme cărămidă cu cărămidă și să se întoarcă în nord, precum scoțienii prădători de altădată, care disprețuiseră Anglia cu fiecare fibră a ființei lor.

Avea să o ia cu el. Prada lui.

Își trecu mâna peste față, dorindu-și să fi fost oriunde altundeva, numai acolo nu. Nu se mai simțise în viața lui atât de nelalocul lui, de parcă orice ar fi făcut era greșit. Și apoi era Lily, care părea să îndure și să pareze fiecare lovitură primită cu o abilitate ce îi depășea vârsta, amintindu-i constant că eșuase pe deplin în a face ceea ce trebuia.

Așa că Alec nu fu deloc încântat când ea vorbi din nou, aducând-i aminte:

– Ei bine... Îmi imaginez că vom fi primiți în cele mai bune case din Londra după seara asta.

Își înăbuși o înjurătură pe care voise să o azvârle în noapte, alegând în locul ei tăcerea.

Ea însă nu făcu la fel.

– Doar nu crezi că se va căsători careva cu muza lui Hawkins?

El o străpunse cu privirea.

– Nu-ți spune așa.

– Bine. Amanta lui Hawkins.

Cuvintele îl ațâțară și mai tare.

– Ai fost? Amanta lui?

Ea îl privi în ochi.

– Contează?

„Doar faptul că nu te-a onorat. Doar faptul că nu te-a meritat."

– Cineva se va însura cu tine. Fă-ți lista. Mă voi asigura de asta.

– Alec, spuse ea, mai mult pe un ton ca cel folosit de o mamă ca să îi explice unui copil de ce nu putea face smântână groasă din nori. Hawkins era plin de răni. Tu ești plin de sânge. Dacă ar fi fost careva dispus să treacă cu vederea scandalul inițial, asta tocmai a înrăutățit lucrurile.

El privi afară, pe fereastră.

– Asta nu te va împiedica să te măriți.

Ea râse, deloc amuzată.

– Nu am petrecut prea mult timp în societate, Excelență. Dar te asigur că mă va împiedica.

– Atunci vom dubla zestrea. O vom tripla.

Ea îi oftă numele în întuneric, iar el auzi resemnarea din acel cuvânt. O disprețui.

– Am vrut să mă mărit, spuse ea, iar el înlemni, foarte interesat de adevărul din acele cuvinte. Mi-am dorit promisiunea unei familii și a unui viitor. Și da, a dragostei. Dar dacă trebuie să mă resemnez... Nu mai spuse nimic, după care își reluă ideea, cu mai multă convingere: Alec, nu vreau să mă resemnez.

În sfârșit, un lucru cu care puteau fi de acord amândoi.

– Nu te voi pune să te resemnezi. Nu ți-aș cere niciodată așa ceva.

Ea râse din nou, încet, atât de neîncrezătoare, încât îi fu greu să o asculte.

– Tocmai asta îmi ceri. Făcu o pauză, apoi adăugă: Opt zile nu sunt îndeajuns ca vreun bărbat de pe lista aceea să nu se resemneze. Opt zile nu sunt îndeajuns pentru dragoste.

– La naiba, Lillian, cum se termină toate astea?

Ea își lăsă capul pe spate, de parcă ar fi lovit-o, și poate că o făcuse, cu frustrare și mânie.

– Să spunem că îți dau fondurile și fugi. Unde te duci?

Ea dădu să spună ceva. Închise gura. Apoi o deschise din nou. Iar în cele din urmă, spuse:

– Departe.

Nu o voia departe.

– Unde?

Urmă o pauză. Apoi ea întrebă:

– Ce este Scoția pentru tine?

– Lillian... începu el.

Ea clătină din cap.

– Nu. Sincer. De ce o preferi?

El ridică din umeri.

– E casa mea.

– Și ce înseamnă asta? îl îndemnă ea.

– Este... „Sigură." Confortabilă.

– Spre deosebire de aici.

Diferența dintre Scoția, sălbatică și primitoare, și Londra, cu regulile și cuviința ei, era atât de vastă, încât îl făcu să râdă.

– Acest loc este tot ce nu este. Este cu totul diferită.

Ea încuviință.

– Și asta vreau și eu. Vreau să plec departe de aici. De lumea asta. De ce tu ai parte de asta și eu nu?

Voia să îi dăruiască asta. Voia ca ea să cunoască sentimentul pe care ți-l crea statul într-un câmp de iarbă neagră în timp ce zăgazurile cerurilor se deschideau și ploaia îți spăla orice grijă.

Dar nici măcar Scoția nu putea face trecutul să dispară.

– Crezi că lumea asta nu te-ar găsi? Crezi că ai putea locui ca o văduvă avută pe undeva? Să te duci la Paris și să domnești ca o regină, îmbrăcată în mătăsuri? Să călătorești în America și să-ți folosești banii ca să construiești un imperiu? Nu poți. Lumea aceasta se va întoarce să te bântuie. Așa pățesc...

Ea așteptă.

– Cine?

– Cei care fug.

Și el fugise, nu-i așa? Jurase să nu le permită vreodată să îi amintească de trecutul lui.

Și iată ce se întâmplase în seara asta. Iată-i hainele făcute zdrențe, mâinile pătate cu sânge.

Nu avea să scape niciodată de asta.

Dar dacă ea găsea un soț, era posibil să îi fi supraviețuit.

Avea să îi supraviețuiască.

– Rămâi. Cunoaște-i pe bărbați. Vezi ce se întâmplă.

Ea își azvârli mâinile în aer, a frustrare.

– Doamne, izbăvește-mă de tutori băgăcioși. Bine.

Se lăsă tăcerea, iar Alec se simți deopotrivă recunoscător și excesiv de tulburat de ea. Din fericire, nu dură multă vreme.

– Ți-am spus că haina nu ți se potrivea.

El își mută privirea asupra ei.

– Ce-ai spus?

– Haina ta. Ai sfârtecat-o toată. Și pantalonii. Arăți de parcă ai ieșit din sălbăticie, direct în sala de bal.

– Este de așteptat de la Bruta Scoțiană, zise el.

– Nu, spuse ea instantaneu, surprinzându-l. Nu ești un animal.

Era o minciună. Era plin de sânge, iar hainele se dezintegrau de pe el. Acum, mai mult ca niciodată, chiar aducea a brută.

– Atunci, cum arăt?

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Cauți un compliment, duce?

– Doar adevărul.

Ea ridică un umăr și îl lăsă să îi cadă, cu un efect care începea să îi placă. Nu că ar fi trebuit să îi placă de ea. Era prea frumoasă ca să nu fie periculoasă.

– Mare.

Dumnezeu știa că era adevărat.

– Prea mare.

– Pentru haina și pantalonii aceia, da, spuse ea, dar nu prea mare.

– Restul Angliei s-ar putea să nu fie de acord.

– Nu sunt restul Angliei. Se opri, gândindu-se la următoarele cuvinte, apoi adăugă: Mie oarecum îmi place cât de mare ești.

Cuvintele îl făcură să se înfioare. Nu voise să îi iasă așa cum sunaseră. Era din pricina întunericului nopții, a mișcării trăsurii și a spațiului închis.

Și nu conta că își dorea ca ea să le rostească la nesfârșit. Nu și-o putea dori pe Lillian Hargrove.

Ei bine, dacă l-ar fi ascultat și trupul lui!

– Te asigur că restul Angliei nu este de acord cu tine, zise el, foindu-se pe banchetă, întrebându-se cât mai aveau din drum.

Ea zâmbi afectat.

– Nu și contesa ta.

Peg. Se prefăcu a fi ignorant.

– Contesa mea?

– Lady Rowley. Ea nu te crede prea mare.

Peg nu îl credea prea mare acum. Nu acum că stătea în fața ei ca ducele de Warnick, cu un statut mult mai înalt decât își făcuse ea rost pentru sine. Dar cândva... Peg îl prețuise mult, mult mai puțin. Chiar dacă el își dorise doar să îi aparțină.

Alec privi pe geam.

– E contesa lordului Rowley, nu crezi?

– Nu prea, de fapt, zise Lily. Am văzut cum te-a atins. De parcă te-ar fi stăpânit. Și felul în care te-ai uitat tu la ea. De parcă... Tăcu.

El își spuse în gând să nu vorbească. Să nu întrebe. Dar, undeva în tăcerea ce se lăsă între ei, exista un lucru pe care își dorea cu disperare să îl priceapă.

– De parcă?

Ea clătină din cap și privi pe fereastră.

– De parcă ai fi vrut să fii stăpânit.

Chiar își dorise asta. Din prima clipă în care îi zâmbise, pe când fusese tânăr, arătându-i ce însemna dorința. Înainte să știe ce avea să facă din el. Ce avea el să devină pentru ea. Ar fi făcut orice i-ar fi cerut. Și chiar o făcuse. Se ținuse după ea ca un cățeluș îndrăgostit lulea.

Până ea îl lămurise cum stăteau lucrurile.

„Alec, scumpule, fetele ca mine nu se mărită cu băieți ca tine."

Dar nu avea de gând să îi spună lui Lillian Hargrove nimic din toate astea.

– Peg nu e contesa mea.

– Dar ai fost al lui Peg, zise Lily, rochia ei prostească făcând-o să semene cu un câine care găsise un os.

El oftă, privind o vreme afară pe geamul trăsurii.

– Cu secole în urmă. Era sora unui coleg de școală.

– Și tu nu erai duce.

El râse ușor, pufnind, când o auzi.

– Nu. Dacă aș fi fost... Fu rândul lui să tacă.

– Dacă ai fi fost? îl îmboldi Lily, iar el o privi și văzu că se uita direct la el, așteptând. Stătea liniștită și dreaptă, de parcă ar fi putut aștepta răspunsul o eternitate. Nu avea să îl primească.

El clătină din cap.

– Ai dorit-o?

Mai mult decât dorise orice altceva până atunci. Își dorise toate lucrurile pe care le reprezenta. Toate promisiunile drăguțe pe care ea nu i le dăruise niciodată.

Își dorise totul. Ca un prost.

Lily nu se mișcă vreme îndelungată, iar Alec refuză să o întrebe la ce se gândea, ci spuse în schimb:

– Deci, vezi tu, Lillian, știu ce înseamnă să nu ai parte de cel pe care ți l-ai dorit.

Ea încuviință.

– Așa se pare.

Tăcerea se așternu între ei, iar Alec o văzu tot mai bine, în întuneric: picioarele ei lungi sub poalele de mătase ale rochiei, mâinile ei elegante, învelite în piele de căprioară, pe care le ținea împreunate în poală.

Mâinile acelea începură să îl consume. Le privi, dorindu-și să nu fi fost înmănușate. Dorindu-și să le fi putut vedea, goale. Dorindu-și să le fi putut atinge. Dorindu-și ca ele să îl fi putut atinge pe el.

Își îndreptă spatele la gândul acela. Nu trebuia atinsă. Iar el nu trebuia atins de ea.

Privi din nou pe geam. Cât de departe puteau să fie de nenorocita aia de casă cu câini? Evident, nu erau îndeajuns de aproape.

Apoi ea spuse, încet:

– Am crezut că mă iubește.

Propoziția îl nenoroci, umplându-l de gelozie, furie și o dorință acerbă de a opri trăsura, de a-l găsi pe Hawkins și de-a termina ce începuse mai devreme. Își flexă mâna dreaptă, durerea bine-venită pe care o simțea în încheieturile degetelor amintindu-i că provocase destule daune, dar nu suficiente.

– L-ai iubit?

Își regretă cuvintele în clipa în care le rosti. Nu avea de ce să afle răspunsul.

Apoi ea îi răspunse, nimicindu-l lent, cu fiecare cuvânt:

– Mama a murit când eram copil. Tata nu s-a recăsătorit niciodată, iar când a murit, m-am dus să locuiesc cu ducele. A fost destul de bun cu mine. M-a așezat la casa mea. Mi-a oferit camere și o alocație mai mult decât generoasă. Ezită, căutând cuvintele potrivite. S-a străduit să fie un tutore bun. A intenționat să-mi ofere un sezon, să știi. Înainte să moară. Dar nu a ținut locul unei familii.

– Iar personalul? întrebă el, amintindu-și cât de puține știa despre ea.

Ea zâmbi, mică și tristă în lumina lunii.

– Nu știu cum să interacționeze cu mine. Nu sunt nici pește, nici pasăre. Nici aristocrată, nici servitoare. Nici membră a familiei, nici pe de-a-ntregul oaspete. De neatins. Ba, cumva, de două ori de neatins. Se opri, îmbrățișându-se singură, de parcă ar fi vrut să alunge un fior rece. Își întoarse privirea. Uneori treceau luni fără să fiu atinsă de o altă persoană, în afară de vreo servitoare care mă ajuta să îmi închei nasturii la vreo rochie, sau vreo mână înmănușată care o apuca pe a mea, ca să mă ajute să urc într-o trăsură.

Privirea lui căzu din nou peste mâinile ei și disprețui din nou mănușile.

– Odaia ta. Sub scări.

Ea ridică din nou dintr-un umăr.

– Era drăguț să aud oameni. Cum urcau și coborau pe scări. Măcar îmi aminteam că mai existau și alții pe lume. Măcar eram aproape de ei, fizic. Chiar dacă nu făceau parte din viața mea. Le auzeam râzând... pe fete. Chicoteau când coborau scările în legătură cu vreun flecușteț pe care eu nu-l știam. Și aș fi dat orice ca să schimb locul cu ele. Să fiu cu ele. În loc de unde mă aflam – între lumi.

– Lily, spuse el, simțind în piept durere și dorința de a șterge tot acel timp în care fusese singură.

Nu avea să mai fie vreodată singură. Urma să se asigure el de asta.

– Uneori mă întrebam dacă aveam să mai ating vreodată o persoană. Dacă urma să fiu iubită vreodată. Își întoarse privirea spre Alec, iar în ochii ei se citea adevărul. M-a făcut să mă simt iubită.

Cuvintele îl făcură să își dorească deopotrivă să o tragă aproape de el și să o trimită departe. După care să îl facă praf și pulbere pe Hawkins pentru că profitase de Lily.

– Iar tu? L-ai iubit?

Ea își întoarse din nou privirea.

– Cine mai știe?

Alec urî cuvintele acelea. Felul în care nu îi negau sentimentele. El știa. Voia să îi pună cuvintele în gură. O negare categorică. În schimb, îi zise:

– Nu te-a meritat.

Un colț al buzelor ei încântătoare se ridică.

– Ai o părere îngrozitor de bună despre mine, Excelență. Restul lumii ar spune că eu nu l-am meritat pe el.

– Restul lumii se poate duce dracului.

Ea ridică o mână spre geamul trăsurii. Își trecu degetul prin condensul care se formase.

– Și totuși, am făcut-o, spuse ea, ușor, pierdută în amintiri.

– De ce? Nu rezistă să nu întrebe.

– O promisiune ademenitoare. Uneori...

El se întrebă dacă urma să își termine fraza, iar ea tăcu atât de mult încât crezu că nu avea să o mai facă. Apoi, o auzi spunând:

– Uneori, aștepți atât de mult, încât totul ți se pare iubire.

El își simți pieptul cum i se strânge, devastator de tare. Ce îi făcea? Se aplecă în față, apropiindu-se de ea și îi șopti:

– Nu vreau să te rănesc.

– Știu asta.

– Nu ar fi trebuit să vin.

Nimic bun nu ieșea vreodată din faptul că se afla în Londra. Mai ales atunci când Londra venea la pachet cu această femeie frumoasă care provoca haos în viața lui.

– Faptul că ai venit, pentru mine, este chiar nobil.

Poate că felul în care le spusese făcuse acele cuvinte să pară aproape magice, ca și când ar fi stat goală, sub stele, precum o zeiță păgână și îl invocase acolo. Poate că din pricina întunericului și a luminii argintii a lunii care îi scălda pielea ca de porțelan se întinse după mâinile ei, deși știa că nu ar fi trebuit să o facă. Știa că era o greșeală de cea mai mare gravitate posibilă.

Lily îi cedă mâna fără să ezite, iar el o întoarse, cu palma în sus, dând la iveală un cvartet de nasturi mici pe interiorul încheieturii. Încet, îi desfăcu mănușa și, trăgând de degete, i-o scoase de pe mână, dezvăluindu-i pielea netedă, goală.

La început, doar se uită la ea, având impresia că se afla pe marginea unei prăpăstii, privind în jos înspre un abis din care nu avea să se mai întoarcă. Lily respira rapid, într-un ritm sacadat – sau poate că era respirația lui, plină de dorința de a o atinge.

M-am întrebat dacă voi mai atinge vreodată pe cineva.

Își aminti cuvintele ei, ca niște șoapte în jurul lor, iar în ecoul lor silențios, Alec își duse mâna lui la gură, trăgând de degetele mănușii cu dinții, scoțând-o cu eficiență, apoi azvârlind-o într-o parte și – înainte să apuce să regrete – își trecu palma goală peste a ei.

Ei i se tăie respirația la atingerea lui, la felul în care le alunecară degetele, la modul în care îi prinse mâna ei mică în mâna lui mult mai mare.

Avea pielea atât de moale, ca mătasea. Ca sunetul suspinului ușor și încântător pe care îl expiră ea. Nu își ridică privirea când îl auzi. Refuză să o facă, pentru că știa că, dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi putut stăpâni de la ceea ce urma.

În schimb, îi mângâie mâna, trecându-și palma peste a ei, pipăind cu degetele adâncițurile și văile degetelor ei, până li se mai atingeau doar vârfurile degetelor, după care îi luă din nou mâna și își întrepătrunse degetele cu ale ei.

– „Și-și strâng mâinile fierbinți", șopti ea, iar el auzi tachinarea aproape imperceptibilă din cuvintele ei. Referința pe care o făcea la discuția lor de mai devreme despre Romeo și Julieta.

Ar trebui să îi dea drumul. Intenționa să o facă.

Spuse fără să vrea:

– Singura parte din piesă care e bună de ceva.

Nu voia să se uite la ea, să își dea seama că era prea aproape de el, și totuși infernal de departe. Se forță să se miște. Să se lase în spate. Să îi dea drumul.

După care ea șopti:

– „Dă voie gurii focul să-și aline."

– Nenorocitul de Shakespeare, înjură el, strângând-o mai tare și trăgând-o spre el, prinzând-o cu cealaltă mână, încă înmănușată, trecându-și degetele lungi peste maxilarul ei, curbându-le în jurul gâtului ei, apoi înfigându-le în părul ei, împrăștiind agrafe, și apoi lipindu-și buzele de ale ei și sărutând-o de parcă ar fi fost înfometat, iar ea ar fi fost un banchet.

Avea gust de păcat și sex și... Nu știa cum de era posibil așa ceva, dar avea gust de Scoția, sălbatică și liberă și primitoare.

Se opri și se trase în spate, îndeajuns doar cât să creeze o distanță cât un fir de păr între ei, și închise ochii. Ar trebui să se oprească. Nu așa plănuise. Nu se putea așa ceva.

Avea un gust care îi amintea de casa lui.

Încă un sărut. Să mai guste o dată. Rapid. Doar îndeajuns ca să îl ajute până avea să se întoarcă și să poată respira din nou.

– Alec? șopti ea, și întrebarea din numele lui îl împinse peste limită.

Nici urmă de protest. Nici urmă de confuzie.

Dorință.

Știa, pentru că și el o simțea.

Alec gemu și o trase mai aproape, dându-i drumul mâinii ei goale și trăgând-o de partea cealaltă a trăsurii și în poala lui, unde putea

să guste mai bine din ea. Își puse un braț în jurul ei, protejând-o în caz că trăsura avea să treacă peste vreun făgaș, azvârlind-o în aer, după care reveni la buzele ei, jucându-se blând, încet, cu ele, tachinând-o cu limba până ea icni din pricina senzației și el profită din plin, gustând din căldura ei mătăsoasă cu o promisiune prelungă, senzuală.

Ea gemu, neașteptat și nestăpânit, iar el se întări ca fierul sub ea, dorindu-și să audă sunetul acela la infinit – dovada plăcerii ei. A pasiunii ei.

Apoi ea își înfipse degetele în părul lui și îl ținu aproape, ieșind în întâmpinarea limbii lui cu a ei, răspunzându-i cu un sărut ce amenința să le dea foc amândurora și trăsurii.

El mârâi de plăcere și îi prinse fața cu ambele mâini, ținând-o nemișcată în timp ce o sărută, furându-i suspine ca un hoț.

Și chiar era un hoț. Care lua fără ezitare.

Sau poate că ea era hoața.

Furau împreună.

Prădau împreună.

Jefuiau împreună.

Și era cel mai minunat lucru pe care îl experimentase vreodată. Ea își vârî mâinile în haina lui ruptă în timp ce se mișca împingându-se în el, iar el îi ridică poalele rochiei, trecându-și mâinile în sus pe coapsele ei învelite în mătase, ridicând-o din nou, așezând-o călare pe el, într-un mod scandalos și secret și care întruchipa tot ce își dorise vreodată.

Trăsura sălta din nou, iar ea se prinse de el, icnind în buzele lui din pricina mișcării.

– Alec, șopti ea. Te rog.

Ba nu. Nu șoptea. Implora. Și cum să o refuze, mai ales când se coborî în poala lui. Spre el.

Era primejdios de tare, iar pantalonii prea strâmți deveniră brusc brutal de inconfortabili.

El îi gemu numele, furându-i din nou buzele, în timp ce o trase mai aproape, până îi simți căldura prin pantaloni și prin pantalonașii ei, iar ea își trecu o mână în sus, peste pieptul și umerii lui, apoi din nou în părul lui, trăgându-l aproape, în timp ce limba ei se întâlni cu a lui, din nou și din nou, iar el tânji după mai mult din ea.

Mâna ei liberă se agăță de un braț al lui, mișcându-l, îndrumându-l, împingându-l în sus peste corsaj, spre locul în care mătasea se întâlnea cu pielea frumoasă, imaculată.

– Atinge-mă, suspină ea. Te rog.

Trebuia să se oprească. Trebuiau să se oprească. Își desprinse buzele, gâfâind.

– Lily. Trebuie să ne oprim.

Ea deschise ochii, iar în privirea ei se oglindea dorința și ceva mult mai complicat. Îi simțea inima bătându-i năvalnic sub degetele lui, unde îi ținea mâna peste a ei, unde îl ardea cu frumusețea ei.

– Te rog, Alec, spuse ea, cu voce moale ca mătasea. Te rog să mă dorești.

O spunea de parcă ar fi fost o alegere. De parcă nu ar fi tânjit după fiecare centimetru din ea. De parcă nu și-ar fi dorit să o revendice în cel mai primitiv mod posibil și să șteargă amintirea oricărui bărbat pe care îl dorise ea vreodată.

De parcă ar fi fost demn de ea.

Înghiți în sec în timp ce căută forța necesară, și era posibil să o fi găsit. Posibil, dacă ea nu ar fi preluat frâiele situației. Dacă nu i-ar fi luat mâna într-a ei și nu i-ar fi mișcat-o până îi cuprinse un sân plin, superb.

– Te rog, Alec.

El se împotrivi imboldului de-a se mișca, îngrozit că, dacă ar fi făcut-o, ea ar fi continuat cu această ispită nebunească. Îngrozit că, dacă ar fi făcut-o, ea s-ar fi oprit.

În schimb, își scoase mâna din căldura poalelor ei și îi cuprinse fața cu mâinile. O trase aproape, cât de aproape reuși, fără să îi sărute buzele, și o privi în ochi, lumina slabă a felinarelor din afara geamurilor aruncând urme primejdioase peste chipul ei frumos.

– Arată-mi, spuse el.

Dar de fapt voise să spună „Folosește-mă"

Ea făcu ochii mari când îl auzi și, preț de o clipă, se gândi că șocul urma să o facă să se oprească. Sub privirea lui însă, surpriza se transformă în dorință și, ca un dar de la Dumnezeu, ea făcu ce îi ceruse.

Făcu cum i se spusese.

Timpul încetini în locșorul acela, iar mâna ei o ghidă pe a lui, apăsându-l tare de ea.

– Atinge-mă aici, spuse ea.

El o făcu și o simți încordându-se sub palma lui, în pofida straturilor de îmbrăcăminte. Ea suspină, frustrată, împingându-se în el, dornică după mai mult, la fel ca el. I se făcu milă de ea.

– Intenționezi să mai porți vreodată rochia asta?

Ea nu înțelese.

– Poftim?

– Rochia. Ești legată de ea?

Ea clătină din cap.

– E îngrozitoare.

– Atunci, să îi facem dreptate, mârâi el, ducându-și mâinile masive spre decolteul ei și apucând de el.

Fără să ezite, trase de el și rupse corsajul în două, eliberând-o, ca să o poată atinge și privi. Ea icni, surprinsă.

– Tu...

Nu avea timp de discuții.

– Arată-mi, Lily.

Iar ea făcu întocmai, punându-i mâna pe sânul ei. Gemură amândoi de plăcere, după care Alec apucă sfârcul tare cu degetul mare și arătătorul, ispitind-o, până nu mai reuși să se lipsească pe sine și îl cuprinse cu buzele pe geamănul lui. Ea țipă când îi simți atingerea, înfigându-și degetele în părul lui, până când el supse, ușor, aproape imperceptibil, iar ea avu nevoie de mai mult, trăgându-l mai aproape, implorând în tăcere după mai mult.

El îi oferi mai mult, delectându-se cu senzația și gustul ei, convins că dacă exista un rai, atunci era chiar acel moment, trăit din nou și din nou; ea se mișcă, împingându-se tot mai mult în el, căldura ei minunată învăluindu-l, tare și gros și făcându-l să își dorească cu disperare să se elibereze. Sentimentul îl făcu să mârâie, disperat după eliberare, nedorindu-și să o facă – incapabil să aibă încredere în el însuși că se va opri la nevoie, dacă ar fi fost să...

Apoi ea se mișca pe el, scoțând cele mai minunate și ușoare sunete, suspinându-și plăcerea și gemându-și dorința, în timp ce el o tachina cu limba și cu buzele și îi făcea propriului trup promisiuni pe care nu le-ar fi putut împlini vreodată.

Nu avea să o posede.

Nu avea să o murdărească.

Merita pe cineva mai bun decât el.

Își înălță capul și o privi: avea ochii închiși și pe chipul ei se citea frustrare în timp ce se legăna pe el, disperată după ceva ce nu ar fi putut găsi pe cont propriu. Disperată după ceva ce el i-ar fi putut oferi cu ușurință.

Ceva ce el *voia* să îi ofere.

Își vârî mâna sub poalele rochiei, iar ea deschise ochii când îl simți atingând-o cu vârfurile degetelor pe interiorul genunchilor. Deschise gura, iar el clătină din cap, oprind-o din a spune ceva.

– Aici? o tachină el, mângâind-o pe genunchi.

Ea clătină din cap.

– Nu.

Își trecu mâna în sus pe partea din afară a pantalonașilor ei, urând materialul, felul în care îl împiedica să o atingă. Dar merita refuzul. Pentru ce făcuse. Pentru că nu era îndeajuns de bun pentru ea. O merita, așa cum ea merita plăcerea pe care i-o putea oferi el. În momentul acesta. Doar o dată. Fără să aibă la rândul lui parte de plăcere.

– Aici? întrebă el din nou, urcând pe coapsa ei, aproape de cuta care marca începutul celui mai secret loc al ei, unde își dorea să ajungă mai mult decât își dorea să respire.

Ea clătină din nou din cap, dar, de data asta, o spuse țipând ușor:

– Nu.

El găsi despicătura din pantalonași și înaintă, descoperind cârlionții moi de acolo, mângâind-o, în timp ce ea gâfâia, plină de dorință, imaginându-și culoarea lor – un arămiu frumos, secret.

– Atunci, aici?

Ea se săturase de jocul acesta, iar el văzu iritarea din ochii ei când îl privi. După care vorbi, șocându-l până în măduva oaselor:

– Să îți arăt?

Era al naibii de minunată.

Îi răspunse instantaneu:

– Te rog.

În clipa următoare, ea își puse mâna pe a lui, împingându-l tot mai adânc, dincolo de cârlionți, în moliciunea ei mătăsoasă, fierbinte și splendid de umedă. El înjură, gutural și grav, în gaelică.

Ea icni, rostind un singur cuvânt, în timp ce luă ceea ce își dorea, privindu-l fără să își ceară iertare:

– *Acolo.*

Atunci, el o sărută, prelung și savuros, căutând cu degetele, mângâind și ademenind-o să își dezvăluie secretele, până li se tăie răsuflarea. Îi dădu drumul buzelor ei și văzu că avea ochii închiși, în timp ce se legăna pe el, ținându-și mâna pe a lui, arătându-i toate modurile în care îl dorea.

Se opri. Ea deschise instantaneu ochii. Furioasă.

Nu își putu stăpâni un fior de amuzament ce îl străbătu împreună cu un val de dorință dureroasă.

– Uită-te la mine, spuse el.

Ea se încruntă, confuză.

– Îți voi da tot ce îți dorești, *mo chridhe*. Tot ce ai nevoie, îi promise el, pe un ton întunecat, jos și plin de accentul pe care se străduia din răsputeri să îl țină la distanță când era cu ea. Îți voi arăta raiul. Dar doar dacă mă lași să te privesc cum îl găsești. Acesta e prețul meu.

Cuvintele atârnară între ei, păcătoase și pline de sex, și, preț de o clipă trecătoare, Alec regretă ce spusese ultima oară – de parcă i-ar fi fost datoare cu ceva.

Nu avea să îi fie niciodată datoare cu ceva. Începând din clipa aceasta, trebuia doar să îl cheme și el s-ar fi supus.

Nu mai cunoscuse până atunci o femeie atât de periculoasă.

Dar îl vrăjise deja, cu pielea ei moale, suspinele dulci și privirea ei superbă în timp ce o tachina și atingea, în timp ce îi testa curbele și pliurile și tunelul acela întunecos și superb unde își dorea să fie – mai presus de rațiune. Ea îl privi drept în ochi în timp ce se legăna pe el, implorându-l să îi ofere mai mult, mijind ochii când el o mângâie lent, primejdios, apoi deschizându-i larg când el găsi punctul care avea să îi aducă o plăcere infamă, minunată.

El privi ochii aceia cenușii ca Marea Nordului ațintiți asupra lui în timp ce ea respiră tot mai rapid și îl strânse tare de încheietură și gâfâi plină de dorință, iar el continuă să o privească în ochi până ea îi strigă numele și își pierdu concentrarea și închise ochii, țipând de mai multe ori, înfierându-l. Luându-l cu ea în întuneric.

Arătându-i soarele.

Când îi deschise din nou, îl găsi numaidecât cu privirea, își înfipse mâinile în părul lui, își apăsă buzele de ale lui, strecurându-și limba în gura lui, într-un sărut ce îl lăsă gol și îl distruse complet, invocându-i plăcerea, tare și fierbinte și apăsându-se aproape insuportabil de ea.

Își dezlipi buzele de ale ei, gâfâind, cumva încă tare și gros, de parcă nu s-ar fi terminat, dorindu-și să o dezbrace și să își desfacă pantalonii și să o revendice. Aici. Acum.

Pentru totdeauna.

Apoi ea își mută poalele rochiei, iar el se întrebă dacă vorbise cumva cu voce tare. Ea se jucă cu degetele la prohabul pantalonilor lui, atingându-l ușor – prea al naibii de ușor – și dură o clipă ca să găsească puterea necesară ca să o oprească.

Până ea șopti:

– Oh, Doamne!...

Iar el urî sentimentul de reverență din cuvintele ei.

„Femeile visează la bărbați ca tine, dragul meu. Dar pentru o noapte. Nu pentru o viață."

– Nu.

Își dezlipi instantaneu buzele, dându-i drumul de parcă ar fi fost făcută din oțel încins, care îl înfiera.

Ea deschise larg ochii, confuză.

– Dar...

– Nu.

O ridică din poala lui și o puse înapoi pe bancheta din față, atât de rapid, încât avu nevoie de câteva secunde ca să înțeleagă ce se întâmplase.

Amândoi respirau greoi, iar el nu își putu întoarce privirea de la ea preț de o clipă îndelungată: corsajul îi era sfâșiat, picioarele îi erau într-o parte, slăbite de la plăcerea pe care o descoperise în brațele lui. Știa că era slăbită, pentru că și el era slăbit. Și îl durea.

Era atât de aproape. Ar fi putut să o posede.

L-ar fi lăsat.

Se împinse înapoi pe banchetă, spunându-și să își întoarcă privirea. Să se uite pe geam. Să se uite la podea. Oriunde altundeva, dar nu la ea. Dar nu reuși să o facă, deoarece era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată.

Și apoi făcu greșeala să își ducă mâna la buze, cu intenția de a șterge senzația pe care i-o lăsase ea acolo, uitând că avea să fie impregnat cu mirosul ei, asemenea unei promisiuni. Iar dorința deveni insuportabilă. O gustă, sugându-și adânc degetele, desfătându-se cu ea.

Privirea ei se încinse în timp ce îl privi, iar el văzu adevărul din ei. Ar fi putut să o posede. L-ar fi lăsat.

Dumnezeule, cât o dorea!

Chiar și acum, chiar și cu agrafele de păr împrăștiate și buclele arămii care se revărsau în jurul ei și câinele și iepurele din coafura ei, care la începutul serii îi țâșniseră drept din creștetul capului și care atârnau acum lângă urechea ei stângă.

Arăta de parcă fusese siluită.

De Bruta Scoțiană.

Femeia aceasta își dorea o căsnicie, copii și dragoste, lucruri pe care el nu ar fi putut să i le dăruiască vreodată. Lucruri pe care ea nu și le-ar fi dorit de la el. Prea mare, prea scoțian, prea animalic.

Nu era bun de însurat.

Nu semăna deloc cu bărbatul pe care l-ar fi meritat ea.

Ce făcuse?

Trebuia să se îndepărteze de ea.

Bătu în tavanul trăsurii, iar aceasta încetini numaidecât.

Ochii gri frumoși ai lui Lily scăpărară a confuzie când el începu să își dea jos haina ruptă de pe el – ea urma să aibă nevoie de ea, ca să își acopere propriile veșminte sfâșiate.

– Ce faci? Privi pe geam. Unde suntem?

– Nu contează, spuse el, aruncând haina pe banchetă, lângă ea, și deschizând portiera înainte ca trăsura să se oprească măcar de tot.

– Alec, spuse ea, și îl duru când își auzi numele rostit de buzele ei.

Sări din trăsură și se întoarse spre ea.

– Nu m-ai întrebat cum se numește poemul lui Burns.

Clătină din cap, vrând parcă să își limpezească gândurile, luată prin surprindere de faptul că el schimbase subiectul.

– Nu-mi pasă de poezie.

Era frustrată.

La fel ca el.

– „Ae Fond Kiss, and Then We Sever" (Un sărut și apoi adio). Înainte ca ea să apuce să îi răspundă, el adăugă: Îmi pare rău, Lily. Pentru tot.

Apoi închise portiera trăsurii.

Capitolul 11

Femeile!
Înfruntă temerile în rochii tentante!

Lily nu se îmbrăcă cu o rochie cu câini în dimineața următoare.

Deși avea la îndemână câteva rochii canine de zi din care să aleagă, Lily își dădu seama că nu avea nevoie de un motiv suplimentar de jenă pe ziua aceea. În schimb, purta o rochie pe care o considera destul de măgulitoare, din mătase verde, menită să fie purtată când primea vizitatori, dar nu prea avusese parte de vizitatori la casa de la numărul 45 din Berkeley Square, așa că nu o prea purtase.

Când fugise aici – loc pe care îl numea cu afecțiune Casa cu Câini – adusese rochia cu ea mai mult din capriciu. Acum însă, era chiar recunoscătoare că își amintise de rochia frumoasă.

La urma urmei, nu se întâmpla în fiecare zi să te sărute un bărbat arătos într-o trăsură. Mai mult decât să te sărute. Mult mai mult.

I se încinseră obrajii. Nu că și-ar fi dorit să se întâmple din nou.

„Mincinoaso."

Era adevărat. Pur și simplu simțea că se cuvenea să te îmbraci frumos pentru cel care te-a sărutat. Cel pe care l-ai sărutat. La urma urmei, îi răspunsese la sărut.

Mai mult decât un sărut.

Și, cumva, în pofida faptului că mai fusese sărutată și înainte – în pofida faptului că mai sărutase înainte –, să îl sărute pe Alec Stuart, duce de Warnick, fusese o experiență cum nu mai avusese parte vreodată.

Așa că se îmbrăcă frumos și își dori ca astfel să aibă curajul să îl înfrunte în dimineața aceasta. Intră în salonul pentru micul dejun din Casa cu Câini și își luă o farfurie, observând cu inima bătându-i nebunește că erau în continuare două locuri pregătite la masă, ceea ce însemna că Alec încă nu mâncase.

Folosi cleștii în formă de baseți ca să pună un cârnat și o felie mare de pâine prăjită pe farfurie, după care se duse spre capătul îndepărtat al mesei și se așeză, făcând tot posibilul să pară nepăsător și facil de elegantă, așa cum ar trebui să arate o femeie când se întâlnea cu un domn cu care tocmai împărtășise un interludiu ca acela de noaptea trecută.

Pe care nu voia să îl repete.

Dumnezeule mare! Fusese chiar minunat. Și apoi el fugise. Lily mîji ochii la farfurie. Ca un laș. După ce îl atinsese – și descoperise că era la fel de disperat pe cât fusese ea.

„Îmi pare rău, Lily. Pentru tot."

Ce prostii! De parcă ea nu ar fi luat parte la întâmplare. De parcă nu și-ar fi dorit-o.

Cu siguranță își dorise. Doar că nu dorea să se repete.

Câtuși de puțin.

„Mincinoaso."

Gândul acela sâcâitor și repetitiv o făcu să își strângă buzele, până acestea deveniră o linie subțire. Că tot veni vorba despre vrut, și el o voise, sau așa i se păruse când îl înjurase pe Shakespeare și o trăsese în partea cealaltă a trăsurii, ca să o aprindă și să îi dezvăluie o plăcere

pe care nu visase vreodată că avea să o găsească. Și o făcuse să vrea să îl implore să nu se mai oprească.

I se părea inutil faptul că îl înjurase pe Shakespeare. Și de-a dreptul minunat, dacă era să fie sinceră.

Din fericire, nu ajunsese să îl implore, căci ar fi fost mai jenată decât se simțea deja dacă l-ar fi implorat să nu se oprească și el s-ar fi oprit oricum. Din scurt. Și ar fi fugit.

Lașul scoțian!

Era un dezastru jenant.

Motiv pentru care îmbrăcase rochia cu pricina.

Nu conta. Lily avea alte lucruri la care să se gândească. Lucruri care nu avea de-a face cu scoțianul vânjos și arătos. Lucruri mult mai relevante pentru situația ei curentă. Ba mai rău, pentru viitorul ei.

Cum ar fi soți.

Angus și Hardy îi întrerupseră gândul, împingând larg ușa cu corpurile lor blănoase și făcând ca inima lui Lily să bată nebunește. Pentru că, oriunde erau câinii, stăpânul lor nu putea fi prea departe.

Angus se duse imediat să investigheze conținutul bufetului, iar Hardy veni să o salute, plecându-se până jos pe labele din față, apoi rânjind la ea. Lily întinse mâna și își trecu degetele prin blana sârmoasă a câinelui mare, oprindu-se ca să îl scarpine după ureche. Câinele își înclină capul, cu limba atârnându-i dintr-o parte a gurii, și suspină cu adorare.

Ea zâmbi fără să vrea.

Bestia asta mare era doar un pisoiaș. Un uriaș blând.

– O să fii răsfățat dacă nu ai grijă, Hardy.

Accentul scoțian se auzi dinspre ușă, aspru și matinal, făcându-i inima lui Lily să gonească nebunește. Își ridică privirea ca să se uite la Alec, dar văzu că acesta se îndrepta deja spre bufet, cu capul plecat, cu kiltul atârnându-i până la genunchi. Dacă nu ar fi vorbit, ar fi crezut că poate nu o văzuse.

Cu toate acestea, întrucât el nu o privea, îi era mai ușor ei să îl privească pe el, și tocmai asta făcu, studiindu-i tartanul mult mai atent decât o făcuse ultima dată când îl văzuse în kilt – când fusese prea jenată ca să se uite atent.

Pentru un lucru atât de prostesc, kiltul era incredibil de măgulitor. Deși, sinceră să fie, Lily se gândi că era foarte posibil ca și un sac de făină să arate măgulitor pe Alec.

Bărbatul avea picioare încântătoare.

Nu că s-ar fi gândit prea mult la picioarele bărbaților în toată viața ei. Până la Alec. Acum, de fiecare dată când îl vedea în kilt, se gândea mult prea mult la picioarele bărbaților.

Era un lucru îngrozitor de nepotrivit.

Lily înghiți în sec, gura uscându-i-se brusc, dar încercă din răsputeri să pretindă că era o dimineață perfect normală. Că nu o lăsase mută și topită de dorință în seara de dinainte.

„Nu te gândi la partea cu topită de dorință."

– E un băiat bun. Merită să fie răsfățat.

Alec mârâi, punându-și o furculiță plină de șuncă pe farfurie, împreună cu câteva roșii coapte. Lily așteptă ca el să mai spună ceva, dar în zadar.

Își împinse mâncarea pe farfurie cu furculița, prefăcându-se a fi foarte dedicată bucățelelor de mâncare de pe ea, în timp ce el termină de umplut farfuria și veni la masă, așezându-se pe scaunul de la capătul opus.

Cât mai departe de ea posibil.

Ce-i drept, era scaunul pregătit pentru el, dar totuși... Ar fi putut veni mai aproape.

Un lacheu apăru de nicăieri – aparent, Casa cu Câini fusese dotată cu personal, rapid și eficient – și îi umplu ceașca lui Alec cu ceai aburind.

– Mulțumesc, spuse acesta, iar bietul servitor nu prea știu ce să îi zică.

Lily ar fi vrut să îi spună bărbatului în livrea că ar fi trebuit să fie recunoscător că ducele îi vorbise, întrucât se părea că ea nu merita o conversație. Nici măcar după seara de dinainte.

Nici măcar după ce o lăsase fără simțire într-o trăsură.

Nu avea ce face. Nu avea să fie în stare să nu se mai gândească la asta. Într-adevăr, de fiecare dată când îl privea îi simțea palma pe a ei, mâinile ridicând-o de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg. Brațele lui în jurul ei. Buzele lui pe ale ei. Limba lui. Degetele lui.

Încăperea deveni dintr-odată inconfortabil de caldă.

Alec, în schimb, părea pe deplin confortabil, așezat nepăsător pe un scaun de lemn masiv din capul mesei, arătând ca stăpânul conacului, în pofida faptului că mânca din farfurii împodobite cu scene dintr-o vânătoare de vulpi și folosea argintărie gravată cu imagini canine. Într-adevăr, mânca de parcă ar fi fost înfometat, pofta lui de mâncare rămânând evident neafectată de prezența ei.

Lily, pe de altă parte, avea impresia că urma să dea afară tot ce mâncase în tăcerea grea ce se așternu peste încăpere.

Simțindu-i aversiunea față de mâncare, Hardy suspină, își puse capul în poala ei și își ridică privirea oropsită spre ea, parcă amintindu-i că era și el acolo, nerăbdător să o ajute. Ea îi dădu pe furiș o bucată de cârnat.

Angus observă, din locul unde se afla, la dreapta stăpânului său, și veni numaidecât de cealaltă parte a ei, lingându-se la bot. Ea găsi o bucată de carne și pentru el.

– Acum nu-ți vor mai da pace.

Își ridică privirea și văzu că Alec rămase cu ochii ațintiți la mâncarea lui și nu o privea.

De data asta, Lily își dădu seama că era iritată.

– Măcar câinii mă bagă în seamă.

El se opri, cu furculița la jumătatea distanței spre gură, iar Lily se simți destul de mândră de ea însăși pentru că își spusese părerea. El o privi, ochii lui căprui strălucind ca whisky-ul în pahare de cristal.

– Ce înseamnă asta?

– Doar că stăpânul lor pare incapabil să aibă decența de a da bună dimineața.

El își lăsă furculița din mână și se întoarse spre cei trei servitori care încercau să se facă una cu peretele în capătul încăperii.

– Lăsați-ne singuri.

Aceștia nu ezitară, închizând ușa în urma lor, cu un țăcănit încet ce păru să răsune în întreaga odaie, făcând-o pe Lily să își simtă inima în gât.

Oare avea să o sărute din nou? Oare avea să facă mai mult de-atât?

Era îngrozitor de devreme pentru așa ceva, nu?

Și-l imagină străbătând încăperea ca să o tragă de pe scaunul ei, să își pună mâinile lui mari și frumoase pe fața ei și să îi revendice buzele, arătându-i încă o dată ce îi arătase noaptea trecută – să faci dragoste putea fi sălbatic, liber, nebunesc și delicios.

Nu că i-ar fi păsat dacă ar fi făcut-o. Ea nu voia.

El o privi preț de un moment îndelungat, în tăcere, după care spuse:

– Bună dimineața, Lillian.

În cuvintele lui nu era nici urmă de tachinare sau condescendență. Doar un salut simplu, civilizat.

Doar că ceva la el o făcu pe Lily să se simtă pe deplin necivilizată. Și foarte irascibilă.

– Poftim. Nu a fost așa de dificil, nu-i așa?

– Nu a fost. Îmi cer iertare. Din nou.

Din nou.

„Îmi pare rău, Lily. Pentru tot."

– Pentru ce?

El clipi.

– Pentru... Se opri.

– Pentru că te-ai abținut să-mi urezi bună dimineața, așa cum se cuvine?

– Printre altele.

Ea își înfipse furculița într-o roșie, savurând felul în care sucul din ea se scurse pe laterale. Era un lucru înfiorător și macabru, dacă te gândeai prea mult la asta, iar Lily își dădea seama că se simțea tot mai atrasă de lucruri înfiorătoare și macabre.

– Pentru ce alte lucruri?

Nu ar fi trebuit să întrebe. Știa asta. Dar nu reuși să se împotrivească tentației.

El îi răspunse fără ezitare:

– Pentru rolul pe care l-am jucat în această piesă de teatru dezastruoasă.

– La ce rol te referi?

Era chiar mândră de sine pentru că îl ținea ca pe ace.

El o privi, știind imediat ce încerca să facă. Impresionant fu faptul că nu bătu în retragere.

– Partea care a amenințat să sporească scandalul în care ești implicată.

– Eram implicată într-un scandal cu multă vreme înainte să îl sporești. Eu și Derek nu am avut o prietenie tocmai clandestină. Ținând cont că erai implicat și tu, ziarele de scandal mi-au pus porecle, pentru numele lui Dumnezeu!

– Eram și eu implicat?

Ea flutură din mână.

– Încântătoarea Lily când mă vedeam cu Derek, dar când eram în Hyde Park, sau pe Oxford Street, sau oriunde altundeva, eram Singuratica Lily...

El o întrerupse:

– Ce legătură am eu cu asta?

– Pupila Îndurerată.

El bombăni în barbă, ochii scăpărându-i cu mânie.

– N-am știut...

– Că existam. Știu. Nu mi-aș face prea multe griji în privința asta, cred.

– Ei bine, chiar mă îngrijorez în privința asta, mormăi el. Mai mult decât Hawkins. Și mai mult decât am făcut-o noaptea trecută. Mai mult decât ar fi trebuit să te îngrijorezi tu.

Ea mijì ochii înspre el.

– Poftim?

El nu își dădu seama cât de aproape se afla de prăpastie. În schimb, își explică cuvintele, de parcă ar fi fost copilă:

– Apreciez faptul că nu ai avut o mamă sau o doamnă de companie sau cum se numește persoana de care ar avea nevoie o femeie de vârsta ta, Lillian, dar cu siguranță că până și tu ai știut că dacă petreci timp singură cu Hawkins, reputația ta avea să fie victima.

Ea îl privi preț de o clipă îndelungată.

– Deci este vina mea.

El ezită.

– Bineînțeles că nu este.

Ea auzi doar momentul lui de ezitare.

– Și totuși, este. Nu m-a forțat. Nu m-a drogat. Am pozat pentru nud. Pentru un bărbat pe care am crezut că îl iubeam. Pentru un bărbat despre care am crezut că mă iubea. Pe măsură ce cuvintele dădeau năvală, la fel se întâmpla și cu mânia. Am făcut-o pentru el. Doar pentru el. Nu pentru tine. Nu pentru ei. Nu pentru vecie. Dar am făcut-o, Alec. Așa că eu sunt de vină.

– Ba nu, aproape că lătră el. E vina lui Hawkins, fir-ar să fie. Dacă nu ar fi profitat în halul ăsta de tine... dacă eu nu aș fi...

Ea ridică mâna ca să îl oprească.

– Deci ajungem la asta. Înțeleg. Sunt deopotrivă îndeajuns de răspunzătoare ca să-mi prezic decesul, dar îndeajuns de netoată ca să fiu victima. Se opri. Bănuiesc că te-ai convins că am fost victima ta noaptea trecută?

Puține lucruri erau mai satisfăcătoare decât să îl vadă pe ducele de Warnick, înalt de aproape doi metri și cântărind aproape o sută treizeci de kilograme, roșind. Dar acesta o făcu, obrajii îmbujorându-i-se când ea menționă nepăsător, în timpul micului dejun, interludiul din seara trecută. Evident nu îi făcea plăcere această conversație.

Lily își dădu seama că nu îi păsa.

– Nu ai de ce să fii jenat, Excelență. Nu ai de ce să-ți ceri scuze.

– Ba trebuie să-mi cer iertare pentru tot, spuse el, cu voce tare și grăbită, accentul fiind mai pregnant din pricina frustrării. Se uită spre ușă, vrând parcă să se asigure că erau singuri, după care coborî vocea. Accentul i se atenuă. N-ar fi trebuit să o fac. Nimic din ce-am făcut.

Cuvintele, convingerea cu care le rostise, de parcă s-ar fi trezit în dimineața aceea și descoperise că săvârșise o faptă cu totul dezgustătoare, o durură. Tare.

Lily urî acest lucru. Își îndreptă spatele și își jucă cel mai bun rol de lady britanică, simulând o indiferență aristocratică genuină și mințind de îngheață apele.

– Cât de dramatic! De-abia merită pomenit.

El înlemni.

– Cum adică de-abia merită pomenit?

Bineînțeles că merita pomenit. Merita să își aducă aminte, la nesfârșit, pentru totdeauna. Dacă s-ar fi priceput, ar fi trecut toată întâmplarea pe hârtie, ca să o recitească în fiecare noapte, tot restul vieții ei.

Cu Derek, nu simțise niciodată de parcă i-ar fi păsat prea mult că era și ea acolo. Avusese mereu senzația că încerca să îl facă să o vadă. Dar Alec... Alec o făcea să se simtă de parcă ar fi fost soarele, fierbinte, strălucitoare și în centrul universului. Al universului lui.

Sau cel puțin așa se simțise până el își ceruse iertare că o făcuse să se simtă așa.

Afișă o mină indiferentă.

– Nu sunt complet lipsită de experiență.

El se ridică atât de rapid, încât scaunul i se răsturnă pe spate, cu o bufnitură, făcând câinii să o ia la sănătoasa prin încăpere. El nu păru să observe.

– Un alt tutore l-ar târî pe bărbatul care ți-a oferit acea experiență spre altar.

Bun. Era la fel de furios ca ea.

– Ești virgin, Excelență?

Dacă ar fi făcut ochii mai mari decât îi avea în clipa aceea, i s-ar fi rostogolit din cap.

– Ce naiba de întrebare mai e și asta?

Ea rezistă imboldului de a striga cât de fericită era că îl uluise pe acest bărbat enorm și arogant.

Pur și simplu că tu nu te căsătorești, așa că mă întreb cum se face că nimeni nu a târât-o vreodată pe femeia care ți-a oferit experiența spre nenorocitul de altar.

El închise ochii.

Nu ar trebui să vorbești urât.

Ah. Încă o regulă care este diferită pentru bărbați și pentru femei. Nu contează, adăugă ea, ducându-și ceașca cu ceai la buze. Îți refuz politicos cererea în căsătorie.

El clipi, năucit.

– Cererea?

– Păi, ți-ai adus contribuția la experiența mea noaptea trecută și, rațional vorbind, asta ar trebui să se încheie cu o nuntă, nu-i așa?

El rămase acolo preț de o clipă îndelungată, privind-o, de parcă ar fi fost un animal în spatele gratiilor dintr-un spectacol itinerant. În cele din urmă, spuse:

– Lily, încerc să fiu corect. Tot ce-am făcut – tot – a fost ca să te protejez. Îmi dau seama că nu mă descurc deloc. Noaptea trecută – în trăsură – nu ar fi trebuit să se întâmple. Se opri. Sunt *tutorele* tău, pentru numele lui Dumnezeu!.

Ea nu îi răspunse. Ce-ar fi putut spune? El regreta incidentul care pe ea o făcuse să se simtă mai plină de viață, mai prețuită, mai dorită decât o făcuse să se simtă orice alt lucru din viața ei. Și, din păcate, regretul lui îl zămisli și pe al ei.

Doar nu se așteptase ca el să dea năvală în sala pentru micul dejun și să o ceară în căsătorie. La urma urmei, nu finalizaseră actul oficial.

Dar nu se așteptase să o doară atât de tare.

Își întoarse privirea de la el, îndreptându-se spre ferestrele aliniate de-a lungul capătului îndepărtat al salonului pentru micul dejun. Respiră adânc, încercând să ignore junghiul familiar, pe care îl simțise de prea multe ori. Cel pe care i-l stârnea faptul că era neglijată.

Se purta prostește. Nu îi plăcea să fie prostuță. Și, cumva, doar așa părea să fie acum.

Hardy păru să îi simtă frustrarea și se apropie de ea, apăsându-și corpul mare și cald de coapsa ei. Prezența câinelui mare avea ceva foarte reconfortant, așa că ea își puse numaidecât mâna pe capul lui, mângâindu-i urechile moi în timp ce privea pe fereastră, înspre grădinile Casei cu Câini.

După o vreme îndelungată, Lily spuse:

– Există și o sculptură din plante în formă de pudel.

Alec nu păru amuzat când îi răspunse:

– Nu m-aș aștepta la nimic mai prejos.

– N-a fost vina mea, rosti ea, încet.

– Bineînțeles că n-a fost.

Și, preț de o clipă, ea îl crezu că vorbea serios.

– N-a fost nici a lui Derek. Nu chiar.

– Aici nu suntem de acord.

Ea clătină din cap, dar nu își întoarse privirea spre el.

– Regulile sunt atât de diferite pentru bărbați și femei. De ce ar conta pentru lume cu cine sunt văzută? De ce ar conta dacă am o întâlnire privată cu un bărbat? N-ar trebui să fie treaba lor. Ar trebui să fie întocmai așa: *privată*.

Urmă o tăcere prelungă, timp în care el se gândi la cuvintele ei, iar când îi răspunse, se afla mai aproape ca înainte. Chiar lângă umărul ei.

– Așa funcționează lucrurile.

Nu era drept. Lily fusese singură atâta vreme, iar faptul că găsise o tovărășie de orice fel îi dăruise speranță. Nici măcar nu se gândise la reputația ei când fusese cu Derek. Fusese prea disperată după tovărășie.

Așa cum nu se gândise la reputația ei nici seara trecută, în trăsură, cu Alec. Doar că atunci nu fusese disperată după tovărășie.

Ci după el.

– Așa ar trebui să funcționeze, spuse ea, privind în jos la câine, ochii lui căprui profunzi părând să înțeleagă exact ce simțea ea.

– Ar trebui, spuse el.

„Nu ar fi trebuit să se întâmple."

Cuvintele lui. Pline de regret. Închise ochii.

A trebui era un cuvânt îngrozitor.

Își îndreptă umerii și se întoarse spre el, hotărâtă în decizia ei de a-i ignora chipul arătos, angular, și ochii căprui, cu licăriri de culoarea whisky-ului. Nu avea să observe nimic din toate astea. Nici umerii lui lați sau felul în care părul îi cădea pe frunte, nici buzele lui.

Cu siguranță nu avea să îi observe buzele. Provocaseră deja prea multe daune.

O străbătu un sentiment de tristețe și frustrare, un val de ceva ce s-ar fi putut transforma în rușine, dacă i-ar fi permis. Dar nu avea

să îi permită. Nu din nou. Nu cu un alt bărbat. Nu cu unul care părea dintr-odată mult mai important decât primul.

Alungă emoțiile ce îi dădeau ghes, lăsând loc uneia singure.

Hotărâre.

Nu avea să simtă rușine. Nu astăzi. La naiba cu ducele de Warnick și cu ispita lui. Dacă el voia să fie curtată, atunci avea să fie curtată. Mai erau șapte zile până urma să fie dezvăluit tabloul, iar ea nu avea să se îndrăgostească în intervalul acela.

Nu putea să o facă.

Clătină din cap, se resemnă cu planul lui și se asigură că alege bine.

–Contele de Stanhope, spuse ea, selectând primul nume de pe lista lui idioată. Pe el îl aleg.

Era uimitor cât de rapid putea trece cineva de la a primi ceea ce își dorea la a se întreba de ce și-o dorise în primul rând.

Când Alec intrase în salonul pentru micul dejun, fusese îngrozit să dea ochii cu Lily, convins că aceasta avea de gând să îl acuze că era un tâlhar îngrozitor și să insiste fie să o trimită din Londra, fie să se căsătorească cu ea.

Sincer să fie, nu era convins că ar fi putut să o facă pe prima. Nu după ce aceasta se topise în brațele lui, cu o noapte în urmă, frumoasă, perfectă și ispititoare.

Și categoric nu avea să se însoare cu ea. Merita pe cineva infinit mai bun decât un bărbat care era bun ca să îi ofere plăcere sexuală și cam atât. Mai bun decât o bestie brutală care până să moștenească titlul de duce de Warnick abia meritase ca trandafirii englezești eleganți să se uite de două ori la el. Și care cu siguranță nu merita o a doua noapte.

Prea necioplit. Prea nerafinat.

Lily merita o duzină ca el. Noaptea trecută îi dovedise acest lucru și îl făcuse foarte hotărât să își urmeze planul. Avea să o mărite. Și după aceea să se întoarcă în Scoția. Și să nu mai revină vreodată în Anglia.

Intrase în încăpere cu intenția de a stabili acele reguli foarte clare. Cu toate acestea, nu se așteptase ca ea să fie atât de frumoasă, îmbrăcată cu cea mai frumoasă rochie de mătase pe care o văzuse vreodată, mângâind capul masiv al lui Hardy de parcă l-ar fi crescut de când era doar un cățeluș.

Nu ar fi trebuit să conteze că îi plăceau câinii lui.

Nu conta.

Conta să o mărite pe fată.

Așa că ar fi trebuit să se simtă ușurat când ea fusese de acord și își numise ținta, dar nu îl inundase un sentiment de ușurare în clipa aceea, ci unul mult mai periculos. Unul care – dacă nu ar fi știut mai bine – i s-ar fi părut a semăna remarcabil de mult cu gelozia.

Îi răspunse totuși, prefăcându-se neafectat de anunțul ei:

– Stanhope. Îl știi?

– Toate femeile necăsătorite din Londra știu despre el.

Nu îi plăcu felul în care o spusese, de parcă bărbatul ar fi fost un fel de premiu.

– Eu nu știam despre el.

Ea îi zâmbi ușor.

– Tu nu primești *Pearls & Pelisses*.

Alec era mândru că știa despre revista pentru femei în cauză.

– Întrucât sunt un bărbat matur, nu, nu o primesc.

– Este un Lord Bun de Prins, zise Lily, de parcă asta ar fi însemnat ceva.

Alec nu reuși să își ascundă ignoranța.

– Ce naiba înseamnă și asta?

Ea oftă și îi răspunse, părând iritată de lipsa lui șocantă de cunoștințe:

– Lordul Stanhope se află în fruntea listei cu Lorzi Buni de Prins din Londra încă de când citesc eu ziarele de scandal.

– Vom reveni imediat asupra motivelor pentru care citești ziare de scandal, zise Alec. Dar să începem mai întâi cu motivele pentru care Stanhope este atât de... Făcu o grimasă din pricina ideii de a rosti o expresie atât de idioată. ... *bun de prins*.

Ea enumeră calitățile lui Stanhope pe degete:

– E arătos, fermecător, nobil și necăsătorit.

Alec presupuse că femeilor le plăceau astfel de calități.

– Bogat nu e?

Lily ridică o sprânceană perfectă.

– Acolo intru eu în joc. Cum bine știi. Nu este oare acesta secretul ca să mă măriți?

Cuvintele ei îi zgâriară auzul.

– Nu mă aștept să își dorească doar avuția, zise el fără să își dea seama.

Nu era deloc proastă. Avea să îl întrebe...

– Ce altceva mai este?

Probabil că nu ar fi trebuit să îi răspundă. Dar ceva din faptul că o vedea acolo, cu Hardy la picioarele ei, care se holba cu adorare în sus la ea, îl făcu să îi spună.

Mai este și frumusețea ta.

Ea ridică din sprâncene, într-o întrebare fără vorbe.

Era adevărat. Era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse, cu părul ei arămiu, ochii cenușii, fața de forma unei inimi perfecte și un trup cu rotunjimi în cele mai potrivite locuri posibile.

Un corp pe care încercase cu disperare să nu îl observe până cu o seară în urmă, când se împinsese în el și nu avusese de ales decât să îl observe. Să îl memoreze.

Era în întregime splendidă.

Și în întregime nu a lui.

– O frumusețe compromisă, în cel mai bun caz, acum că lumea știe despre tablou.

– Ce baliverne! exclamă el, cu gâtlejul foarte uscat. Tuși și se duse după ceai. Luă o gură mare de lichid. Tabloul nu schimbă faptul că ești perfectă.

Cuvintele ei îl urmară.

– Și, cumva, când o spui tu, Excelență, nu prea sună deloc a compliment.

– Pentru că nu este unul.

Știa că mormăise răspunsul, dar nu se putuse abține. Ajunse la scaunul pe care îl răsturnase mai devreme.

Când ea făcuse referire la experiența lui.

În timp ce îl îndreptă, fu inundat de viziuni ale experienței cu pricina. Acestea fură urmate numaidecât de tipul de experiență pe care ar fi putut să i-l ofere ei.

Și era un drum periculos de urmat.

– Frumusețea aduce necazuri, adăugă el, ca un memento mai mult pentru sine, decât pentru ea.

Lillian Hargrove clar aducea necazuri. Din cele mai rele. Era genul de femeie care îi făcea pe bărbați să facă lucruri idioate, cum ar fi să o sărute până își pierdea mințile într-o trăsură, până rămâneau amândoi fără vlagă de atâta plăcere.

Ignoră gândul, concentrându-se asupra ceaiului. Nu avea să mai rămână vlăguit de plăcere. Nu cu ea. Niciodată.

Merita un bărbat mult mai bun decât un bădăran scoțian care se lovea cu capul de tocul ușilor și apoi își făcea hainele zdrențe

spărgându-le altora nasul. Merita un bărbat care să nu fie atât de aspru. Unul rafinat, ca un prinț.

Opusul lui.

Bănuia că un Lord Bun de Prins – orice ar fi însemnat asta – era exact genul acela de bărbat. Și, dacă Stanhope se califica, atunci ar fi trebuit să fie bucuros din pricina asta. Într-adevăr, Lily avea nevoie de un Lord Bun de Prins. Cineva care era considerat o partidă atât de bună, încât mariajul lor să devină subiect de știri. Astfel încât să eclipseze tabloul.

Dacă ar fi putut ceva să o eclipseze pe Lily goală.

Lucru de care Alec se îndoia. Din pricina frumuseții ei.

– Poate că aerul din Scoția te-a zăpăcit, Excelență. Majoritatea ar spune că frumusețea este un avantaj.

– Eu nu sunt ca majoritatea. Știu mai bine. Și o frumusețe ca a ta nu este deloc un avantaj.

Ea dădu să spună ceva. Apoi închise gura. După care o deschise din nou.

– Nu cred că am fost mai insultată ca acum de un compliment.

Bun. Dacă se simțea insultată de el, urma să se ferească de el.

– Nu te teme, fătucă. Ne vom folosi de calitățile tale și te vom mărita.

– De calitățile mele.

– Întocmai.

– Adică frumusețea. Veni înspre el. Alec se îndepărtă, asigurându-se că masa rămânea între ei, simțind că era iritată și amintindu-și de croșeul ei de dreapta din seara de dinainte. Și o zestre.

– Corect.

Măcar înțelegea partea asta.

– Și cum rămâne cu creierul meu?

Alec se opri, dându-și numaidecât seama că era o întrebare periculoasă.

– Este un creier foarte bun.

– Nu te istovi cu complimente atât de elaborate.

El oftă și privi spre tavan, exasperat.

– Ideea este că creierul tău nu este necesar.

Ea clipi, uluită. Aparent, fusese un răspuns greșit.

– Păi, evident, consider că creierul tău are un rol esențial în cadrul acestui plan.

– Oh, păi atunci, excelent, zise ea, iar lui nu îi scăpă sarcasmul din cuvintele ei. Dar tu ești scoțian.

Văd că te prinzi.

Ea mijii ochii.

Poate că ar trebui pur și simplu să mă așezi pe treptele casei, de la ora nouă dimineața la ora trei după-amiaza, ca să poată trece toți să privească marfa?

O înfuriase. Ceea ce era în regulă. Lily cea furioasă nu putea fi manipulată. Se străduí să o țină nervoasă.

Deși, în teorie, nu sunt împotriva unui astfel de plan, sunt conștient că s-ar putea să nu fie adecvat.

S-ar putea?

Categoric nu este. Clătină din cap. Îl voi înștiința pe Stanhope. Vă veți întâlni mâine.

Ea făcu ochii mari.

Mâine?

– Nu putem pierde vremea. Ai șapte zile la dispoziție să-l prinzi.

„Șapte zile în care trebuie să îți rezist." Alec încleștă dinții la gândul acela.

– Și dacă este cumva ocupat?

– Nu va fi.

Ea ridică din sprânceana ei arămie perfectă.

– Poate că nu-ți place titlul, duce, dar stăpânești cu siguranță aroganța superioară care îl însoțește.

El se răsti:

– Tu l-ai ales pe nenorocit. Eu ți-l aduc, nu-i așa?

Între ei se așternu o tăcere lungă, până se simți ca o duzină de bestii pentru că țipase. Dădu să mai spună ceva. Să își ceară iertare.

Ea îl opri.

– Chiar te rog, atunci, adu-l.

– Lily, spuse el, simțind brusc că dimineața îi scăpa de sub control.

Ea mijii ochii înspre el.

– Ce ți-am spus când mi-ai zis „Lily"?

Că nu avea dreptul să folosească acel nume. Îi spusese asta foarte răspicat.

– Lillian, încercă el din nou. Noaptea trecută am fost... a fost... Femeia asta îl făcea să se bâlbâie ca un idiot. Cum se putea așa ceva? Respiră. Să o punem pe seama sălbăticiei mele.

– Nu îți mai spune așa. Nu ești o brută.

– Am făcut zdrențe o haină.

Și nu numai atât. Și corsajul ei.

Nu avea să se gândească la corsajul ei.

– Îți trebuie un croitor mai bun.

Era al naibii de frustrantă.

– Asta nu mă face mai puțin fiară.

Lily rămase tăcută, iar el crezu că nu avea să îi mai răspundă. În schimb, îi zise cel mai rău lucru posibil pe care și l-ar fi putut imagina:

– De ce faci asta?

– Ce anume?

Ea se mișcă din nou, încercuind masa, iar el o imită degrabă, păstrând distanța între ei.

– De ce te numești așa? Fiară. Brută.

Bruta Scoțiană.

El ezită.

– Și tu mi-ai spus așa, nu?

– La mânie. Tu chiar o gândești.

„Pentru că va face mereu parte din mine. Și nu va fi niciodată îndeajuns de bun pentru tine."

– Cum mi se spune în revistele tale pentru doamne?

– În tot felul. Ducele Diluat, Diavolul Scoțian Muntean...

– Nu sunt un scoțian muntean. Nu mai sunt.

– Mă ierți, Excelență, dar nimănui nu pare să-i pese de adevăr.

Măcar atât știa și el și era recunoscător pentru asta. Nu voia să discute despre adevăr.

– Oricum, spuse el, nu se va mai repeta.

Dacă îi promitea asta, poate că avea să nu și-o mai dorească.

După o clipă îndelungată, ea încuviință din cap și spuse:

– Voi avea nevoie de o însoțitoare.

– Nu. Însoțitoarele încurcă lucrurile.

– Tocmai acesta este scopul lor. Să încurce lucrurile și să mențină buna-cuviință.

– Nu avem timp de bună-cuviință.

Hardy lătră; câinii începeau să creadă că încercuirea mesei unde se lua micul dejun era un fel de joc.

Lily îl ignoră.

– Atunci de ce mi-aș mai face griji cu privire la o însoțitoare în primul rând? Nu am o reputație tocmai aurită.

Deoarece era visul oricărui bărbat. Iar o însoțitoare era esențială. Nu doar o bătrână care abia își târșâia picioarele, care nu vedea bine și auzea și mai prost. Avea nevoie de o însoțitoare care să și înțeleagă

situația critică, presantă, în care se aflau și să fie în stare – la nevoie – să lase un bărbat fără simțire dacă era prea direct.

Nu prea erau multe însoțitoare pugiliste în Londra, pe care să le găsești așa, de pe o zi pe alta, se gândi Alec.

Dar exista o soluție ideală. Una pe care o elaborase în toiul nopții, în timp ce se forțase să se gândească la ea ca la o pupilă, nu ca la o femeie. Era destul de mândru de succesul lui.

– Nu-mi fac griji.

Ea se opri, privindu-l fără să îi vină să creadă.

– Nu-ți faci.

– Câtuși de puțin. Se lăsă pe călcâie, încrucișându-și brațele peste piept. Am găsit însoțitoarea ideală pentru tine.

Ea ridică din nou sprânceana aceea arămie, atât de sus, încât amenința să se confunde cu părul.

– Cine anume?

El zâmbi. Îi captase atenția acum.

– Eu.

Ea râse, ușor și încântător, însăși întruchiparea ispitei.

– Sincer.

– Sunt chiar sincer.

Lily se încruntă, iar el se opuse imboldului de a-i netezi ridurile gemene de deasupra nasului.

– Nu ești deloc o însoțitoare.

– Prostii. Sunt cea mai bună însoțitoare posibilă. Se opri, numărând pe degete motivele. Sunt foarte interesat să-ți găsești un soț reușit, ca să pot pleca din Londra și să nu mă mai întorc vreodată...

– Lucru pe care l-ai putea face chiar acum dacă mi-ai da pur și simplu banii și ai pleca.

El ignoră afirmația și continuă:

– Am tendința să-i urăsc pe toți englezii, așa că aș fi mai în gardă decât o fată bătrână.

Ea ridică din sprânceană.

– Și tu ești bătrân și necăsătorit, Excelență. Aș avea grijă pe cine numesc fată bătrână.

Alec ignoră tachinarea.

– Și, ca bărbat, sunt mai mult decât capabil să prevăd situațiile compromițătoare.

Lily își țuguie buzele și nu spuse nimic preț de o clipă îndelungată, îndeajuns de mult încât Alec să tragă concluzia că o câștigase de partea lui, îndeosebi când o văzu încuviințând din cap.

– S-ar părea că ai plănuit totul la perfecție.

– Chiar așa, da.

Se trezise devreme ca să o facă, hotărât să o mărite cât mai curând pe Lily. Intenționa să îi semneze hârtiile pentru zestre în clipa în care avea să își aleagă un pețitor și să se întoarcă în Scoția.

Și să uite de ea.

– Există o singură problemă la planul tău.

– Care ar fi asta?

Nu era nici o problemă la planul lui. Îl analizase din toate punctele de vedere.

– Are de-a face cu *situațiile compromițătoare*.

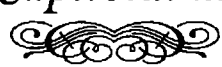
Nu îi plăcea cum suna fraza rostită de ea. Sau poate că îi plăcea prea mult cum suna fraza rostită de ea.

Irelevant. Nu era nici o problemă la planul lui.

– Vezi tu, de când ai venit în Londra, am fost pusă într-o singură situație compromițătoare. Își îndreptă spatele și îl privi rece, cu ochii ei cenușii. Noaptea trecută. Cu tine.

S-ar părea că exista o problemă la planul lui.

Capitolul 12

Pierderea unui duce este câștigul altui conte

Când ieși din Casa cu Câini în dimineața următoare, îmbrăcată pentru o plimbare în Hyde Park cu un gentilom pe care nu îl cunoșteai, Lily se aștepta la un vehicul simplu. Negru. Poate cu un blazon în formă de câine, ținând cont de locuința lor curentă. Cu toate acestea, descoperi o cabrioletă ce nu semăna cu nici un alt mijloc de transport pe care îl văzuse vreodată.

Nu era precum cabrioletele atrăgătoare cu două locuri pe care le conduceau cu mândrie tinerii prin Londra. Nu era nici tipul de șaretă aurită, elaborată, în care își petreceau doamnele după-amiezile în Hyde Park.

Nu mai văzuse așa ceva, și nu doar pentru că Angus și Hardy stăteau în mijlocul banchetei vizitiului, ca niște gărzi canine perfecte. Enorm și înalt, cu roți negre care îi ajungeau ei aproape până la umăr, întregul vehicul strălucea, imaculat în lumina soarelui, până

și roțile, care păreau să fi evitat cumva murdăria de pe străzile pietruite ale orașului.

De parcă vehiculul și câinii nu ar fi fost de ajuns, și caii erau remarcabili. Atât de negri, încât aveau un luciu albăstrui în lumina soarelui și se potriveau la perfecție: aveau întocmai aceeași înălțime, aceeași lățime. Îi tăiară respirația.

Și toate acestea înainte să își facă apariția vizitiul, care veni de după vehicul, înalt și lat, îmbrăcat în kilt, părând deopotrivă excesiv de bogat și cu totul sălbatic, cu picioarele ca de bronz, umerii lați, ochii ce păreau să vadă totul și buzele...

Nu. *Fără buze.*

Astăzi nu avea să se gândească la buze. Categoric nu la buzele ducelui de Warnick.

Își ridică bărbia în direcția cabrioletei în timp ce coborî treptele Casei cu Câini.

– E frumoasă.

El rânji, întorcându-se cu admirație spre șaretă.

– Este, nu-i așa?

Zâmbi și ea și clătină din cap.

– N-am mai văzut vreodată așa ceva.

– Pentru că nu există ceva asemănător, spuse el. Este făcută la comandă.

Ea se încruntă.

– Ai o cabrioletă făcută la comandă? Pentru ce? Îți petreci mult timp plimbându-te cu ea prin zona rurală a Scoției, nerăbdător să fii văzut?

El râse când auzi întrebarea, plin de căldură, asemenea zilei atipice.

– E făcută pentru curse. Foarte ușoară, echilibrată la perfecție, rapidă ca un glonț. Practic, e imbatabilă.

Nu îi plăcu să și-l imagineze gonind cu viteză pe vreun drum, punându-se în primejdie, dar ignoră sentimentul de îngrijorare. La urma urmei, nu era al ei, ca să își facă griji pentru el.

– Tu ai proiectat-o?

– De fapt, Eversley.

Era din nou confuză.

– Deci îi aparține marchizului.

– Nu. Mi-a dat-o la schimb.

– Pe ce? Nu își imagina ce anume s-ar fi comparat cu ea.

– Pe o șa uzată.

Rămase cu gura căscată.

– De ce ar face una ca asta?

El zâmbi afectat, lăsându-se pe călcâie.

– Pentru că idiotul s-a îndrăgostit.

Ea clătină din cap.

– Nu înțeleg.

– Nici eu, dar nu aveam de gând să-i refuz oferta. Îi întinse mâna. Mergem?

Ea nu ezită, ci îl lăsă să o ridice pe scaun – mai înalt ca orice scaun de trăsură pe care stătuse vreodată – și se așeză lângă Hardy, care își așeză numaidecât capul în poala ei, ca să fie scărpinat. Lily îi făcu fericită pe plac.

Alec urcă și se așeză alături.

– Îmi vei alinta peste măsură câinele cu cârnați și alinturi.

– Prostii! replică ea. Nu e ca și cum i-aș pune pe cap o coroană cu nestemate.

El zâmbi la gluma ei, atât de rapid, încât nu ar fi observat dacă nu s-ar fi uitat la el. Dar se uita la el. Avea un zâmbet frumos. Nu că ar fi observat asta din vreun motiv anume. Era pur și simplu un adevăr. Cum era faptul că cerul e albastru sau că dulăii au cozi.

Fu distrasă de la gândurile ei netoate când vehiculul se puse în mișcare în cea mai calmă călătorie pe care o avusese vreodată, cabrioleta aproape neclătinându-se cu rotirea roților.

Era minunată.

– Mi-ar plăcea una.

– Îți voi cumpăra una. Ca dar de nuntă.

Mereu cu mintea la scopul lui: să o mărite, să facă din ea problema altuia.

– Dacă este un dar de nuntă, nu va fi a mea. Aș prefera mai degrabă să fie un...

El îi aruncă o privire tăioasă.

– Ce anume?

Lily clătină din cap.

– Urma să spun că aș prefera să fie un cadou de ziua mea.

– Și banii nu sunt de ajuns? întrebă el, sec.

– Banii mi se cuvin. Un dar însă... mereu m-am gândit că ar fi drăguț să primesc unul.

– Mereu te-ai gândit? O privi. Nu ai primit niciodată un cadou de ziua ta?

Ea își întoarse privirea, nevrând să îi răspundă în timp ce o privea. Vedea prea multe.

– Am primit când eram mică. Fleacuri. Dar, odată, tatăl meu... Ezită, după care clătină din cap. Presupun că darurile sunt pentru copii. Când ați primit ultima dată unul?

– La ultima mea zi de naștere.

Ea clipi.

– Catherine mi-a dat un pisoi. S-a gândit că meritam ceva la fel de arogant ca mine.

Lily râse.

– Și?

– L-a botezat Aristofan pe nenorocitul de motan. Bineînțeles că este arogant.

– Și îl iubești foarte mult?

– Îl tolerez, spuse el, dar ea observă cum buzele i se curbară, formând un zâmbet slab, afectuos. Își lasă blana peste tot pe perna mea. Și miaună în momente inoportune.

– Inoportune?

– Când sunt în pat.

Lily roși, imaginându-și la ce momente făcea referință.

– Sunt convinsă că este neplăcut pentru tovarășele de pat.

El nu ezită nici o clipă.

– Nu ai trăit cu adevărat până nu te-au trezit bestiile astea două care fugăresc o pisică, făcând-o să se urce pe pereți.

Lily râse, mângâindu-l pe Hardy pe capul lui moale și încântător.

– Prostii! Sunt convinsă că se poartă ca niște prinți.

Fără să se uite, Alec se întinse să îi scarpine cu putere pe câini, mai întâi pe Angus, apoi... mâna lui o nimeri pe a ei, pe capul lui Hardy, făcând-o să se înfioare în clipa cât dură până el și-o retrase.

– Scuză-mă, spuse el. Călătoriră în tăcere preț de o clipă îndelungată, Lily dorindu-și ca el să o atingă din nou, după care el își drese vocea. Ar trebui să discutăm despre obiectivele din după-amiaza aceasta.

Ea îl privi.

– *Obiective?*

– Întocmai.

Ea așteptă ca el să continue. Întrucât el nu o făcu, zise:

– Credeam că obiectivul este să mă logodesc înainte să fie dezvelit tabloul.

– Așa este.

Ea își întoarse privirea, ignorând junghiul de neplăcere pe care i-l provocară cuvintele lui. Nu voia să fie grăbită să se mărite. Nu făcuse niciodată parte din visul ei. Ea visase la pasiune, dragoste și la ceva mai intens ca o plimbare prin parc. Privirile să li se întâlnească într-o încăpere aglomerată. S-ar mulțumi ca privirile să li se întâlnească într-o încăpere relativ populată. Să li se întâlnească privirile. Punct.

În schimb, urma să fie expusă, ca o vită.

Și toate acestea cu speranța că reușeau să păcălească un bărbat să o aleagă înainte ca întregul oraș să o vadă goală.

Era de-a dreptul umilitor.

Apoi el spuse:

– Este important să ai farmec.

Ea se întoarse spre el.

– Să am farmec?

Alec încuviință, trăsura prinzând viteză pe strada largă, în timp ce se îndreptau spre Hyde Park.

– Am câteva sugestii.

– Despre cum să am farmec.

– Da.

Era ireal.

– Sugestiile acestea... Mi le oferi în calitate de însoțitoare?

– De bărbat.

Nu fusese deloc umilitor înainte. *Acum* era umilitor. Poate că avea să răstoarne acest mijloc de transport uimitor. Poate că viteza neobișnuită avea să o azvârle în Tamisa și să se cufunde în nămol.

De-ar fi fost mai aproape de Tamisa. Nu era ea așa norocoasă.

– Continuă.

– Bărbaților le place să vorbească despre ei înșiși, zise Alec.

– Crezi că nu știu asta?

– Mă gândesc că ar trebui să o știi, ținând cont de prietenia ta cu Hawkins, zise el, vântul înăbușindu-i cuvintele.

– Nu am fost niciodată prieteni, se răsti ea.

– Nu sunt surprins nici de asta, replică el. E dificil să-mi imaginez că și-ar fi dorit cineva prietenia lui.

Își dorise mult mai mult decât prietenia lui Derek Hawkins, dar era irelevant. Îl privi preț de o clipă îndelungată și spuse:

– N-o faci.

– Bineînțeles că n-o fac. Nu vreau ca bărbatul acela să mai respire același aer cu mine. Vreodată.

– Mă referem că nu-ți place să vorbești despre tine.

Doar cât să își spună brută. Bestie. Oare ce i se întâmplase de credea așa ceva? De se considera necioplit? Dacă își permitea să se gândească la el, îl considera elegant și minunat. Musculos și puternic, cu trăsături pe care își imagina că le invidia orice bărbat adult. Iar sărutările lui...

Nu!

Slavă Cerului, el îi opri gândurile rătăcitoare, periculoase.

– Sunt scoțian, spuse el, de parcă asta ar fi explicat totul.

– Scoțian, repetă ea.

– Suntem mai puțin aroganți decât englezii.

– Englezii, care sunt mai nepricepuți decât scoțienii la orice.

El ridică dintr-un umăr.

– Nu e o aroganță. E un adevăr. Ideea este că ar trebui să îi pui întrebări. Despre el. Și să îl lași să trăncănească.

Lily clipi.

– Să trăncănească. Ce romantic!

El zâmbi afectat, dar continuă:

– Întreabă-l despre lucrurile care le plac englezilor. Cai. Pălării. Umbrele.

Ea ridică o sprânceană.

– Umbrele.

– Englezii nobili par excesiv de preocupați de vreme.

– În Scoția nu plouă?

– Ba plouă, fătucă. Dar suntem oameni în toată firea, așa că nu ne smiorcăim din pricina umezelii.

– Ah, nu. Îmi imaginez că petreceți în ea, zise ea, sec. La urma urmei, nu există miros mai frumos decât cel de tartan din lână ud, nu?

El ridică o sprânceană.

– A doua sugestie. Ar trebui să faci tot posibilul să nu contrazici.

– Pe tine? îi răspunse ea.

– De fapt, asta ar fi util pe termen lung, dar mă refeream la Stanhope. Bărbaților le plac femeile dispuse să aprobe.

– Supuse.

– Întocmai. Alec părea fericit că se prindea așa de repede.

– Păi, am pozat pentru un portret nud legendar. Dacă nici asta nu înseamnă supunere, atunci ce este?

El îi aruncă o privire tăioasă.

– Nu aș aduce vorba despre portret.

– Îmi încarci creierul mic femeiesc cu toate aceste reguli, Excelență.

El oftă.

– Vrei să te măriți sau nu?

– O, da, i-o întoarse ea. Visez la un soț care să-mi tot trâncănească verzi și uscate.

Alec oftă din nou.

– Faci intenționat pe proasta.

– Ești convins că este intenționat? La urma urmei, m-ai încurajat să-mi las creierul acasă, nu-i așa?

– Ceea ce mă aduce la ultima sugestie.

– Să fac tot posibilul să par o netoată?

Buzele lui zvâcniră. Era amuzat.

– Probabil că este un lucru remarcabil să ți se pară o conversație amuzantă, Excelență. Te rog, continuă și spune-mi ultima sugestie genială.

– Pune-ți în valoare cele mai bune calități.

Lily îl privi urât.

– Ce naiba mai înseamnă și asta?

– Doar că, dacă e atât de bun de prins, cel mai probabil ai de înfruntat o competiție acerbă.

Cotiră și intrară în Hyde Park, Rotten Row tronând în fața lor. Trăsura încetini, apoi se opri, și un bărbat bine îmbrăcat îi observă de la câțiva metri distanță. Le zâmbi călduros, iar Lily se gândi că, dacă acela era într-adevăr Frederick, lordul Stanhope, atunci era exact așa cum îl descria revista *Pearls & Pelisses*. Înalt, cu păr de culoarea nisipului, și arătos, cu un zâmbet larg, cuceritor și ochi blânzi.

– Ei bine... Cu siguranță este un Lord Bun de Prins, zise ea.

Ce bine ar fi fost dacă Lily ar fi putut fi entuziasmată din pricina lui! Atunci după-amiaza ar fi început incredibil de bine. În schimb, ea primea sfaturi despre curtare de la un scoțian. Despre cele mai bune calități ale ei.

Nu prevestea lucruri bune pentru după-amiaza aceea.

– Dacă îți plac astfel de lucruri.

Ea se întoarse spre el.

– Arătos, nobil și necăsătorit? Ai dreptate. Sunt preferințe foarte ciudate.

Alec mârâi, iar Lily interpretă sunetul acela iritat ca un semn că ieșise învingătoare din mica lor bătălie. În timp ce lordul Stanhope se apropia de ei, se întoarse spre Alec și observă că acesta încă ținea frâiele cu mâinile lui mari învelite în piele.

Presupun că vei emite o opinie referitor la care dintre calitățile mele ar fi cel mai bine să le pun în valoare?

Nu, spuse el.

Lily nu își putu ascunde surprinderea.

Nu?

Alec clătină din cap.

Începe cu ce vrei tu.

Sări de pe bancă, iar ea îl privi venind roată pe lângă cabrioletă, să o ajute să coboare.

Când o prinse de talie, atingerea lui parcă o arse, tulburând-o. Cu atât mai mult când el rosti, încet, ca să audă doar ea:

– Toate calitățile tale sunt cele mai bune.

Alec îl displăcu instantaneu pe contele de Stanhope.

Bineînțeles, era evident de ce femeile îl plăceau, în pofida faptului că era sărac. Doar Lily îi enumerase multiplele calități de mai multe ori de-a lungul zilei, nu? Arătos, nobil și necăsătorit.

Și fermecător. Partea asta îi fu clară când dandy-ul veni agale spre ei, cu bastonul cu vârf argintiu într-o mână, în pantalonii și haina lui perfect croite, cumva neșifonate, făcu o plecăciune joasă deasupra mâinii lui Lily și spuse, cu o pronunție englezească de școală cu internat perfectă:

– Domnișoară Hargrove, mulțumesc că ați venit.

Prea fermecător.

După care nemernicul o sărută.

Ce-i drept, contele o sărută pe încheieturile degetelor ei înmănușate, lucru pe care Alec l-ar fi considerat un mod de întâmpinare perfect rezonabil – poate chiar ridicol – când te întâlneai cu o femeie cu care era posibil să te însori într-o zi. Bineînțeles, asta dacă nu ar fi fost preocupat de dorința de a-i smulge bărbatului capul acela mult prea arătos de pe trup pentru că își pusese buzele unde nu le era locul.

În schimb, Alec se ocupă de cai, ignorând îmbujorarea din obrajii lui Lily și încercând din răsputeri să uite cum o simțise când o ridicase din trăsură cu doar câteva secunde mai devreme.

– Îmi face o mare plăcere, Lord Stanhope, spuse ea, cu voce vioaie și încântătoare. Lăsând la o parte circumstanțele neconvenționale.

Alec se uită la Stanhope, care se uita drept în ochii ei, nemernic nepoliticos ce era!

– Neconvenționale? o îmboldi contele.

– Nu am făcut cunoștință niciodată, zise Lily.

– V-am văzut la balul de la Eversley, dar nu am avut oportunitatea să cer să fim prezentați înainte de plecarea dumneavoastră, zise Stanhope, aplecându-se mult prea mult înspre ea. Societatea va fi îngrozitor de scandalizată.

Alec aproape că mârâi. Nu avea cum să îl considere amuzant. Era atât de... englez.

– Nu v-am văzut, spuse ea.

– Ei bine, dumneavoastră sunteți ușor de găsit într-o mulțime.

Lily râse.

– La cum eram îmbrăcată, vă cred.

Contele râse și el, luminos și răsunător, iar lui Alec îi veni să lovească în ceva.

– Erați îmbrăcată ciudat? N-am observat.

Ea zâmbi larg, făcându-i inima lui Alec să îi bată nebunește în piept.

– Sunteți un mincinos grozav, milord.

Fusese o greșeală.

Îi plăcea de aristocratul ăla idiot. Iar lui îi plăcea de ea, Alec putea să pună pariu, văzând cum Stanhope o ținea de mână pe Lily, de parcă ar fi fost a lui.

Lui Alec nu îi plăcea.

Nu era a nimănui. La naiba, era a lui!

– Păstrează distanța, Stanhope, mârâi el.

În clipa în care vorbi Alec, Angus și Hardy săriră din trăsură să îl cerceteze pe conte. Filfizonul îi dădu drumul la mână și se lăsă pe vine, ca să îi întâmpine pe câini.

– Ce dulăi superbi, spuse el, în timp ce Angus îl linse pe maxilar. Ce câine bun!

Mai întâi Hardy se îndrăgostise de Lily, iar acum lui Angus îi plăcea filfizonul ăsta. Anglia îi distrugea câinii. Probabil că era cel mai presant motiv ca să îi găsească o pereche lui Lily și să se întoarcă în Scoția.

Dar nu avea să își găsească perechea în bărbatul acesta, cu siguranță.

– Angus. Ajunge! porunci Alec în timp ce priponea caii.

Angus se opri, scâncind scurt în semn de protest, iar contele se ridică. Alec observă că acesta îl mai scărpină o dată pe câine după ureche, scurt, pe furiș, înainte să se ridice de tot. Poate că bărbatul nu era chiar atât de rău.

– Warnick, spuse Stanhope zâmbind larg, prietenește. Foarte rar te vedem prin Londra, cu atât mai puțin aici. La o oră mondenă. Își trecu privirea peste kiltul lui Alec, ochii licărindu-i a amuzament. Văd că te-ai îmbrăcat de ocazie.

Alec ridică o sprânceană neagră.

– Port o haină, nu-i așa?

Lily zâmbi peste umărul lui Stanhope, iar Alec ignoră fiorul de plăcere pe care i-l stârni faptul că o făcuse să zâmbească. Își pusese o haină pentru ea, drept încuviințare a apariției ei pe Rotten Row – al cărei nume, „putrezită", i se potrivea de minune. Dar păstrase kiltul. Din principiu. Ca să își aducă aminte că locul lui nu era acolo.

Cu ea.

Și ea se pricepu de minune să îi aducă aminte de asta.

– Poți să scoți scoțianul din Scoția...

Stanhope rânji ca idiotul când o auzi.

– Dar nu și Scoția din scoțian, din câte văd.

Deja își terminau reciproc propozițiile ridicole. Alec mârâi și se întoarse cu spatele.

Contele nu voia să se oprească din trăncănit:

– Nu haina va atrage atenția doamnelor din Londra.

– Tu ar trebui să-ți faci griji să le atragi pe doamne, îi strigă Alec peste umăr. De-aia ești aici.

O tăcere neconfortabilă se așternu între ei, singurele sunete care se auziră fiind freamătul vântului prin copacii de deasupra lor și sporovăiala de pe strada din apropiere, îndeajuns de îndepărtată încât să pară un bâzâit jos.

Sau poate că bâzâitul acela era în urechile lui.

Nu ar fi trebuit să o spună. Nu ar fi trebuit să sublinieze faptul că întreaga după-amiază fusese pusă la cale ca să îi aducă împreună pe Stanhope și Lily. Ca să se curteze.

Pusă la cale de Alec.

Se întoarse și o văzu pe Lily cu obrajii roșii ca para focului, cu privirea în pământ, undeva între ea și conte. Alec dori să se ducă la ea și să își ceară scuze pentru prostia crasă. Pentru tot. S-ar părea că doar asta făcea în ultimele zile: își cerea iertare de la Lillian Hargrove. Pentru că era o nenorocită de brută.

Nu avu însă ocazia să își ceară iertare, întrucât Stanhope sări să o salveze cu o viteză impresionantă, întinzându-i un braț de parcă Alec nu ar fi spus nimic.

– Aș fi incredibil de onorat dacă v-ați plimba cu mine, domnișoară Hargrove.

Lily își ridică privirea și îi zâmbi contelui.

– Mi-ar face mare plăcere.

Inima lui Alec începu să bată nebunește, de iritare și frustrare și încă ceva pe care nu era interesat să îl investigheze. În schimb, se concentră pe Angus și Hardy, care stăteau acum jos, lângă el, holbându-se la el, judecându-l parcă cu un aer canin superior.

El se încruntă la câini.

Stanhope se uită la cabrioleta deschisă, goală.

– Ne va însoți cumva o damă de companie?

Alec își încrucișă brațele peste piept.

– Da.

Stanhope se uită la Lily.

Aceasta își puse mâna pe brațul întins de conte și se întoarse cu spatele la Alec.

– Și situația cu însoțitoarea mea este oarecum neconvențională.

Stanhope analiză situația din mers, privind câinii.

– Un aranjament impresionant. Se aplecă spre ea și îi șopti: Nu vă temeți. Mă pricep foarte bine la animale.

O glumă despre bestii. Ce nostim! Nemernicul ar fi meritat să i se rupă gâtul.

Ea râse.

– Așa sper, milord.

Oare flirta? Fusese cumva un flirt?

Lui Alec nu îi păsa.

O porniră în jos pe Rotten Row, pe care Alec presupunea că Lily și restul Londrei îl numeau „natură". Bineînțeles, nu aducea câtuși de puțin a natură. Era plin de oameni, grupuri de femei îmbrăcate elegant, străjuite de ambele părți de mijloace de transport mai rapide: perechi în șarete și bărbați călare. Era cu siguranță o oră de vârf; parcă de-abia aveau loc să se plimbe pe alee și erau mai degrabă duși de puhoiul de oameni.

Știa că doamnele de companie ar fi trebuit să păstreze o distanță cuvenită de o pereche aflată în astfel de situații, dar dacă o făcea, era posibil să le piardă urma. Stanhope ar fi putut fi atât de mistuit de dorința să vorbească despre el însuși, încât cineva ar fi putut profita de oportunitate și ar fi putut să o ademenească

pe Lily departe. Sau, mai rău, Stanhope ar fi putut să o ademenească departe.

I s-ar fi putut întâmpla orice.

Cel mai bine era ca Alec să stea aproape de ei. Angus și Hardy erau evident de acord, întrucât erau mai în față, străjuind perechea.

Mereu e așa aglomerat? îl întrebă Lily pe conte, vocea ei învârtindu-se în jurul lui Alec, care se mușcă de limbă ca să nu îi răspundă.

– De obicei nu, îi răspunse contele. Presupun că este o zi deosebit de populară dintr-unul din două motive. Ar putea fi vremea frumoasă...

Se opri și îi zâmbi lui Lily până aceasta își ridică privirea spre el.

– Sau au auzit cu toții că veți fi aici.

Lily era mult prea inteligentă pentru astfel de chestii siropoase.

Nu îi putea vedea fața de borul bonetei roz drăguțe, dar îi văzu scurt dinții albi, după care ea își lăsă capul în jos și se uită în altă parte.

Îi plăcea. Cerule mare!

– Nu o face pe fată să se jeneze, Stanhope.

Lily își ridică brusc capul și îl privi peste umăr, căscând puțin ochii, fără îndoială pentru că văzuse cât de aproape era de ei. Se îmbujoră, cu obrajii roșii de parcă ar fi stat la soare o după-amiază întreagă, nu doar un sfert de oră.

El ridică din sprâncene, așteptând ca ea să spună ceva. Ea se întoarse însă spre Stanhope.

– Sunteți expert în măguliri.

Alec pufni. Bineînțeles că era expert în măguliri! Era un britanic arogant. Instruit ca să farmece și să seducă femei.

Stanhope își puse mâna înmănușată peste a ei, care îl ținea de braț.

– Fac tot posibilul, bineînțeles, dar este destul de ușor să măgulești pe cineva atât de încântător ca dumneavoastră.

Pufnetul lui se transformă în mârâit.

– Spuneți-mi, milord, vă plimbați des pe aici?

– Da. Îmi place destul de mult. Își coborî privirea spre ea, ochii lui căprui licărind. Îndeosebi atunci când mă aflu într-o companie de o asemenea valoare.

Alec pufni iar, iar Lily îi aruncă o privire tăioasă peste umăr, după care iuți pasul, fără îndoială ca să scape de el. Contele

se adaptă cu ușurință noii viteze; la fel și Alec. După o scurtă pauză, Lily spuse:

– Mă gândesc că sunteți foarte căutat ca escortă.

Obrăznicătura mică! Flirta.

– Mă tem că nici pe departe atât de mult precum mi-ar plăcea să credeți, răspunse contele. Din nefericire, pe măsură ce îmbătrânesc, interesul scade.

Ea clătină din cap și râse.

– Modestia dumneavoastră nu este necesară, milord. Sunt convinsă că doamnele din Londra sunt recunoscătoare că rămâneți eligibil.

Contele zâmbi.

– Iar dumneavoastră, domnișoară Hargrove? Sunteți recunoscătoare pentru asta?

„Ba pe naiba!" voi Alec să răcnească. Englezul ăsta nu avea nimic demn de recunoștința ei. Și cu siguranță nimic de care să fie atrasă.

Cu siguranță nimic cu care să fie interesată să se mărite.

– Sunt recunoscătoare pentru companie, zise ea, iar lui Alec i se tăie respirația când își aminti de conversația lor din trăsură, cu două nopți în urmă.

„M-am întrebat dacă voi mai atinge vreodată o altă persoană."

Nu își mai dorise niciodată în viață să atingă o persoană așa cum își dorise în clipa aceea, când ea își mărturisise temerile, îndoielile și motivele pentru care apelase la Hawkins. Și apoi o făcuse, sărutând-o, adorând-o până nu mai reușise să se gândească la motivele pentru care nu ar fi trebuit să o atingă. Pentru care ea ar fi meritat un bărbat mai bun.

Un bărbat bun. Un bărbat elegant și aristocratic, care nu ar fi pângărit-o cu asprimea, mărimea și trecutul lui. Unul care i se potrivea infinit mai bine decât el.

Unul precum nenorocitul de conte de Stanhope.

Presupunând că nenorocitul de conte de Stanhope i se potrivea. Nu aveau de unde să știe dacă era potrivit pentru cineva. La urma urmei, avea treizeci și șapte de ani și era necăsătorit. Dacă asta nu ar fi fost o dovadă că exista o problemă, atunci Alec nu știa ce era.

Aleea vira ușor, iar soarele de după-amiază îi arunca umbra peste Lily și Stanhope.

– De ce nu ești însurat, Stanhope?

Lily icni și se întoarse spre Alec.

– Nu poți întreba așa ceva!

– De ce nu?

Ea deschise și închise gura, ca un pește.

– Pentru că nu se face!

– De unde știi ce se face și ce nu se face? întrebă el. N-ai avut niciodată un sezon.

Lily își ridică ochii spre cer, exasperată.

– Pentru că întregul univers știe că nu se face așa ceva. Se întoarse din nou spre conte. Îmi cer iertare, milord. *Doamna mea de companie* – rosti ea peste umăr, cu o privire urâtă – e *scoțiancă*.

Stanhope se uită când la Lily, când la Alec, arcuindu-și o sprânceană de culoarea nisipului, de parcă ar fi avut o mulțime de întrebări pe care și le înfrâna. În cele din urmă, chicoti.

– Nu aveți de ce să vă cereți scuze. Ducele a pus pur și simplu o întrebare pe care jumătate din oamenii din Londra și-ar dori să aibă curajul să o adreseze. Îmi imaginez că rămân neînsurat din același motiv ca mulți alții. Se opri, apoi adăugă: Nu sunt cea mai bună partidă.

– Sau ești un nemernic nenorocit, mârâi Alec în barbă, iar Lily se opri brusc. Îi dădu drumul brațului contelui și îi zâmbi scrâșnind din dinți, spunând: Ne scuzați puțin, milord?

Stanhope ridică din sprâncene.

– Bineînțeles.

– Pe cine? întrebă Alec.

– Pe noi, spuse Lily. Pe tine. Și pe mine.

– Pe mine? spuse el, apăsându-și o mână pe piept. Ce naiba făcuse?

Ea îi aruncă o privire aspră.

– Pe tine.

Spunând acestea, se întoarse cu spatele la cei doi bărbați și își croi drum prin mulțime spre marginea aleii.

Alec se uită la Stanhope, care îi rânjea, de parcă ar fi fost excesiv de amuzat de după-amiaza aceasta. Înfrânându-și imboldul de a-l pocni pe conte în față, se duse după Lily.

O prinse din urmă când trecu grăbită printr-un spațiu liber între caii care se plimbau la trap pe alee și ajunse la iarba verde ce mărginea cărăruia. Ignoră felul în care îi săltă inima când se întoarse spre el, cu ochii ei gri scăpărând de furie. Era îndeajuns

de aproape ca să o poată atinge și descoperi că era întocmai ce își dorea să facă.

Lucru deloc demn de o doamnă de companie.

Se dădu un pas în spate.

– Ce joc faci? întrebă ea.

– Nu știu la ce te referi.

– Crezi că nu auzim mârâielile și bombănelile? Și întrebările inadecvate?

El își desfăcu larg mâinile.

– Îmi fac doar datoria.

– Datoria în calitate de ce, mai exact? De tânc insultător ținut în ham? Arătă spre câinii care li se alăturaseră. Hardy e mai manierat decât tine.

El privi spre câine, care scoase limba când își auzi numele, o dâră de salivă lungă de câțiva centimetri licărind în soare, parcă pentru a dovedi spusele lui Lily. Nu era deloc drept să îl compare cu câinele, se gândi el.

– Sarcina mea de însoțitor. Îl fac să fie sincer.

Lily pufni disprețuitoare.

– Dacă scopul este să mă mărit, Excelență, sinceritatea este ultimul lucru de care avem nevoie.

Ea privi peste umărul lui, iar el se uită în aceeași direcție și îl descoperi pe lordul Stanhope întreținându-se în centrul mulțimii de oameni de pe alee, pălăvrăgind cu o pereche ce stătea într-o cabrioletă, râzând și simțindu-se bine.

Arătând ca un candidat perfect pentru însurătoare.

Ea continuă:

– Ești, fără îndoială, cel mai prost însoțitor din istoria lungă și venerabilă a însoțitorilor. Fetele bătrâne din întreaga lume își frământă în mâini bonetele.

Știa că avea dreptate, dar nu avea de gând să o recunoască.

– Presupun că tu ești expertă în comportamentul însoțitoarelor.

– Știu că nu ar trebui să troneze amenințător asupra noastră, se răsti ea.

– Nu tronez.

– Ai aproape doi metri. Nu faci decât să tronezi.

– Și ce-ai vrea să fac? Să mă micșorez la mărimea petitorului tău fermecător?

Lily își dădu ochii peste cap.

– E mai înalt decât majoritatea bărbaților din Londra!

Alex zâmbi afectat.

– Nu e mai înalt decât mine.

– Păi, bineînțeles că nu. Practic, ești un copac cu picioare. Oftă. Nu mai trona. Urmează-ne la o distanță decentă.

– Și dacă se poartă necuvenit?

Ea își desfăcu larg brațele.

– Sunt zece mii de oameni care m-ar auzi țipând. Crezi că se va purta necuviincios? Ești nebun. Credeam că scopul este să mă logodesc.

– Nu e nevoie să vorbești în hiperbole. Nu sunt zece mii de oameni. Și da, acela e scopul.

– Atunci, vezi-ți de treabă. Alege una dintre multele doamne care nu își pot lua ochii de la picioarele tale scandaloase.

Cuvintele îl luară prin surprindere.

– Poftim?

Ea pufni, suspinând exasperată, își puse mâinile în șolduri și privi înspre alee.

– Toate se uită la picioarele tale. Lucru care presupun că îți place, altminteri ai purta un veșmânt mai respectabil.

El se întoarse și privi în direcția în care se uita ea, observând câteva femei care își feriră numaidecât privirile dinspre el.

– E perfect respectabil.

– În *Scoția*, sublinie ea. În Anglia nu ne arătăm genunchii.

– Ce ridicol!

Lily își apucă poalele rochiei.

– Ah. Dădu să își ridice rochia. Atunci ar trebui să mi-i arăt și eu pe ai mei?

Sprâncenele lui se unire.

– Nu ai face-o.

– De ce nu? Se numără, fără îndoială, printre cele mai bune calități ale mele. Restul Londrei îi va vedea cât de curând, iar lui Lord Stanhope cu siguranță i-ar plăcea.

Nu se îndoia de asta. De fapt, simplul fapt că vorbeau despre genunchii ei îl făcea pe Alec să își dorească să se lase la pământ, să îi ridice poalele rochiei și să îi studieze îndeaproape.

L-ar ucide pe Stanhope pe loc dacă i-ar vedea genunchii lui Lily.

Alungă gândul.

– Ce ai vrea să fac, Lillian?

– Să porți pantaloni.

– De ce?

Rânji afectat, zâmbind pompos unui grup de femei din apropiere care încercau să pară că nu se uitau la el. Acestea se îmbujorară, chicotiră și își întoarseră privirea, iar Lily gemu, dezgustată. El ridică o sprânceană.

– Ești geloasă, fătucă?

Ea îl privi de parcă și-ar fi dorit să îl pocnească.

– De ce aș fi? Dacă te-ai duce cu una dintre femeile astea care îți fac ochi dulci, mi-ai da mai puțină bătaie de cap mie. Arătă înspre grupurile mari de oameni din jurul lor. Poți alege dintre toate femeile din Londra, Excelență. Alege.

„Te aleg pe tine."

Ba nu. Nu o făcea. Își coborî privirea spre ea.

– Tu ai venit aici ca să alegi, Lillian.

– Aș fi infinit mai de ales fără umbra mea scoțiană. Se opri, apoi adăugă: Mă întorc la Stanhope.

Fiecare părticică a lui se opuse ideii.

– În regulă.

– Nu vreau să mă urmezi.

– Am lucruri mai bune de făcut decât să te urmez.

Ea încuviință.

– Excelent. La revedere, atunci.

Alex încuviință, devenind tot mai enervat.

– La revedere.

Apoi ea se întoarse și plecă rapid, rochia ei pentru plimbare roz, drăguță, din muselină, tachinându-l, jocul de lumină ce se revărsa peste poalele ei făcându-l să se gândească la toate lucrușoarele roz drăguțe pe care le acoperea. Glezne, gambe și coapse și...

Genunchi.

Înjură energic în gaelică, întorcându-și în mod intenționat privirea de la ea când se apropie de alee. Împotrivindu-se imboldului de a o privi. De a o urma. De a o păzi.

Funcționă, până când Alec auzi un „Hei!" tare venind din direcția ei.

Se întoarse și văzu un cal masiv, mânuit de un călăreț tânăr. Un călăreț care pierduse evident controlul asupra bestiei încordate care se îndrepta acum îngrozită și panicată drept spre Lily.

Alec o luă instantaneu la goană.

Capitolul 13

Absența îl face pe scoțian mai de îndrăgit

Era cel mai exasperant bărbat din lumea creștină.

În clipa asta aproape făcea dragoste cu ea, iar în următoarea îi recomanda să atragă atenția asupra celor mai bune calități ale ei, ca să îl atragă pe altul, după care făcea tot posibilul să îl gonească pe respectivul – care, ar trebui adăugat, părea a fi perfect decent, ba chiar o partidă excelentă.

Voia să o mărite? Ori ba?

Și cum rămânea cu ce își dorea ea?

Își ridică privirea spre mulțimile de oameni de pe alee, întâlnind-o pe cea a lordului Stanhope, care se afla la vreo șase metri distanță. Practic vorbind, era perfect. Era nobil și fermecător, frumos și manierat și – chiar mai bine – părea să îi placă și compania ei.

Avea să fie un soț bun.

Dacă ar fi reușit să se entuziasmeze la gândul acesta.

Probabil că ar fi reușit să o facă, Lily era convinsă, dacă îngrozitorul duce de Warnick nu ar fi făcut să îi fie atât de imposibil să se gândească la alt bărbat în afară de el. Nu că ar fi avut gânduri prea măgulitoare la adresa lui în clipa aceea. De fapt, avea gânduri deloc măgulitoare la adresa lui.

Voind parcă să își dovedească acest lucru, începu să facă o listă cu gândurile respective în mintea ei.

În primul rând, era mult prea mare. Bărbații moderni nu aveau de ce să fie de mărimea unor vânători preistorici.

În al doilea rând, din câte își dădea seama, nu deținea nici măcar o pereche de pantaloni care să i se potrivească. Ce bărbat nu avea pantaloni?

În al treilea rând, părea capabil să socializeze doar cu câini. Câini încântători, trebuia să recunoască, dar totuși câini. Încă nu îl auzise purtând o conversație neîntreruptă cu o ființă umană, care să nu se încheie cu furie sau vărsare de sânge.

Cu excepția ei.

În cazul ei, uneori se încheiau cu minunate călătorii cu trăsura, pline de o plăcere uimitoare.

Clătină din cap, ieșind de pe iarbă și intrând pe alee. *Doar gânduri deloc măgulitoare.*

În al patrulea rând...

– Hei!

Strigătul se auzi tare și oarecum panicat, de undeva din dreapta ei, iar Lily se întoarse să se uite și văzu un murg venind în goană spre ea. Înlemni și brusc, îngrozitor, nu se mai putu mișca. Închise ochii, așteptându-se să fie călcată în picioare.

Și apoi dădu năvală peste ea, trântind-o pe spate, tăindu-i respirația, înjurând furios în gaelică, printre mai multe țipete feminine, strigăte masculine și câteva lătrături entuziasmate.

Nu. Stai așa. Nu era călcată în picioare.

Iar calul nu înjura în gaelică.

Deschise ochii și îl văzu aplecat asupra ei, studiindu-i fața în timp ce ea se chinuia să respire.

– Lillian, spuse el, iar ea auzi ușurarea din tonul lui. Respiră.

Încercă. Eșuă. Clătină din cap.

– Lillian.

Nu putea să respire.

– Lillian. O ridică în șezut.

Nu putea să respire. Nu putea să respire.

– LILY.

Se uită la el, îi întâlni privirea căpruie fermă, la doar câțiva centimetri depărtare de ea.

– Vei respira. Te-am lăsat fără aer.

Își coborî mâinile peste brațele ei, apoi le urcă din nou, iar ea deschise gura, ca să tragă aer. Nu reuși.

– Păstrează-ți calmul.

Îi cuprinse fața cu mâinile calde. De parcă ar fi fost făcută din cristal. O mângâie cu degetele mari pe obraji.

– Ascultă-mă.

Ea încuviință.

– Acum. Respiră.

Aerul veni, așa cum îi poruncise el. Trase adânc aer în piept, iar el încuviință, îndrumând-o.

– Bun, fătucă. Din nou.

O podidiră lacrimile, nepoftite, și un val de ușurare. O trase tare înspre el, iar ea se agăță de reverul hainei lui, în timp ce el îi vorbi. Din nou.

– Respiră, *mo chridhe*.

Preț de câteva momente îndelungate, i se păru că erau doar ei doi acolo, stând pe jos în praful de pe Rotten Row, în timp ce întreaga Londră dispăruse. Se apucă de el, respirându-l adânc, mirosul de lenjerie proaspătă și floare de tutun dându-i putere și calm. După care Londra reveni, împreună cu o cacofonie de zgomote. Lily își ridică privirea spre zidul de oameni care se holbau la ei, privind-o cum își recapătă suflarea. Marea de ochi iscoditori o făcu să roșească de jenă și să îi dea drumul hainei lui Alec.

– Sunt... Mai respiră o dată. Sunt... Nu știa ce ar fi trebuit să spună în astfel de situații. Așa că se hotărî la: Bună.

Nimeni nu se mișcă.

Adică nimeni în afară de lordul Stanhope, care își făcu drum prin mulțime și veni lângă ea.

– Domnișoară Hargrove! Sunteți rănită?

Ea clătină din cap.

– Doar în mândrie.

El zâmbi și îi scoase o frunză din păr, după care se aplecă și îi ridică boneta murdară de pe jos.

– Prostii! Ar fi putut fi oricine. Calul era chiar scăpat de sub control.

– Lily! Se uită în direcția strigătului și văzu mai multe femei protestând în timp ce Sesily, Seline și Seleste Talbot se împingeau prin mulțime. Dumnezeule, Lily! Fără ezitare, cele trei se prăbușiră, formând lacuri de mătase în jurul lor, protejând-o din toate părțile. Ai fi putut muri!

Sesily era cât se poate de dramatică.

– Din fericire, nu am murit, zise Lily. Am avut mare noroc că ducele a apărut la țanc. Se întoarse să îl caute pe Alec, dorindu-și în secret să se asigure că era acolo.

Doar că nu era acolo.

Se uită în sus și în jos pe alee, după kiltul lui roșu cunoscut. După înălțimea lui care îi aducea mângâiere. După mâinile lui puternice și maxilarul scoțian ferm.

Era de negăsit. De fapt, singura dovadă că fusese vreodată acolo de la bun început erau Angus și Hardy, care stăteau ca niște santinele chiar în spatele ei, de parcă ar fi fost abandonați acolo de stăpânul lor.

Abandonați, la fel ca ea.

„Am lucruri mai bune de făcut decât să te urmăresc."

Pieptul i se strânse când își aminti și se strădui să își tragă din nou suflarea.

– A plecat, spuse ea, încet.

– A plecat în goană, ca un liliac venit din iad, spuse Sesily, iar din mulțime se auzi un chicotit. Se întoarse spre ei. Oh, lăsați-mă. Nu avem voie să spunem nici „iad"? E un loc, nu-i așa? Am voie să spun Hyde Park sau Knightsbridge sau...

– Cockington[1], interveni Seline, iscând un val de icniri jignite de la cei adunați acolo.

Lily tuși ca să își acopere râsul.

Lordul Stanhope se lăsă pe vine să o ajute să se ridice, iar când vorbi, auzi amuzamentul din tonul lui.

– Ei bine, asta va alunga mulțimea mai rapid decât orice altceva.

Ea zâmbi.

– Chiar există un astfel de loc?

El zâmbi ușor.

– E în Devonshire.

– Păi, atunci, spuse ea prozaic, are dreptate.

– S-ar părea că dacă le ai pe surorile Talbot de partea ta te ajută să redirecționezi atenția celorlalți.

– Ați face bine să țineți minte asta, Lord Stanhope, zise Sesily, întrucât nu v-ar plăcea de noi dacă nu am fi de partea dumneavoastră.

– Dați foc, foc, flăcări se întind, spuse Seleste.

Lily și Stanhope se priviră unul pe celălalt.

– E „Dați zor, zor, flăcări se întind", o corectă Seline.

– Da? Se întoarse spre Lily.

Lily încuviință din cap. Seleste se uită spre Stanhope.

– Păi, nu are sens. E o căldare, nu? Cu vrăjitoare?

Stanhope încuviință.

– Așa este.

– Nu ar trebui să i se dea foc ca să fiarbă?

– Fierbe în versul următor, zise Lily.

Seline își dădu ochii peste cap.

– Nu prea e relevant.

– Doar întreb, zise Seleste.

Privirea lui Stanhope se umplu de amuzament.

– Oricum ar fi, doamnă, nici prin gând nu mi-ar trece să vă contrazic.

[1] În limba engleză, *cock* înseamnă penis.

– Poftim, atunci. Mi-am atins scopul.

Lily râse, iar sunetul se transformă rapid în tuse.

– Pentru numele Cerului, Seleste! Lily aproape că a murit, zise Sesily. Nu o mai face să râdă.

Stanhope îi oferi brațul.

– Trăsura mea nu e departe, domnișoară Hargrove. Voi fi fericit să vă conduc acasă. Se uită la celelalte femei. Poate că doamnele vor să ni se alăture?

Cele trei femei fură de acord fără ezitare.

– Excelent, spuse el, întorcându-se din nou spre Lily. Permiteți-mi să vă văd așezată pe iarbă și mă duc după ea.

Lily îi permise să o conducă de pe aleea de pământ, iar Hardy și Angus o urmară tăcuți, privind-o cu grijă, părând să simtă mulțimea de sentimente care o încercau cu privire la după-amiaza aceea. După ce ajunse pe iarbă, îi mângâie pe câini pe capetele lor late și frumoase și vorbi, mai tare, ca să audă toți cei adunați acolo.

– Milord, mă simt mai bine momentan...

Cel puțin părțile din ea care nu se întrebau unde se dusese Alec se simțeau mai bine, momentan.

Nu îi venea să creadă că o lăsase singură. Da, se întâmplase după ce se certaseră și căzuseră de acord – deoarece așa era cel mai bine, nu? – că le era mai bine separați decât împreună când venea vorba de posibilitatea de a fi curtată.

Dar aproape fusese călcată în picioare. Ar fi putut fi grav rănită.

Fusese acolo ca să o salveze.

După care o lăsase singură. Cu Stanhope. Care nu plecase. Stanhope rămăsese acolo, așa cum ar fi trebuit să procedeze un bărbat decent. Așa că și Lily avea să rămână.

Văzu o moviliță de pământ în iarbă, în apropiere, și un butuc mare care o ademenea.

– Am putea sta jos puțin. Se întoarse spre însoțitoarele ei. Și vorbi?

Peste câteva clipe, stătea pe butuc, în soarele cald de mai, încercuită de însoțitoarele ei, ca și când ar fi protejat-o. Hardy înaintă și își puse capul în poala ei, în timp ce Angus se întinse la picioarele ei.

Dându-și seama de cât de ciudată era situația, Lily se simți foarte vinovată că îl forțase pe conte să li se alăture și îi oferi o cale de ieșire.

– Milord, chiar ați fost mai mult decât amabil. Dar nu mi-ar plăcea deloc să profit de bunăvoința dumneavoastră. Sunt convinsă că prietenele mele ar fi dispuse să mă ducă acasă.

El îi zâmbi.

– Prostii! E cu siguranță cea mai palpitantă zi de care am avut parte în ultimele luni și s-ar putea foarte bine să continue la fel. Nu aveți idee cât de îngrozitor de plictisitoare pot fi ședințele parlamentare.

– Stați așa, spuse Seleste.

– Îi faceți cumva..., adăugă Seline.

– *Curte?* termină Sesily ideea.

Lily se îmbujoră, iar Stanhope zâmbi.

– De fapt, eu și domnișoara Hargrove ne-am întâlnit cu nici o oră în urmă. Tocmai ne plimbam pe alee.

– Ah! exclamară surorile la unison, după care se priviră unele pe altele, dând de înțeles că pricepuseră toate că o plimbare prin parc prevestea ceva mult mai important.

– Păi, nu am vrea să vă întrerupem, spuse Seleste.

Surorile ei se puseră deja în mișcare.

– Nu! zise Seline. Pare foarte important.

Era uimitor cum prezența celor trei reușea cumva să te facă să te simți deopotrivă nespus de încântat și înfiorător de jenat.

După care Sesily vorbi, privind-o cu ochii ei albaștri pe Lily, părând să vadă mult mai multe decât i-ar fi plăcut lui Lily:

– Atunci ce căuta Warnick aici?

„Făcea pe eroul." Lily ignoră gândul.

– S-a gândit să facă pe însoțitorul.

– S-a descurcat îngrozitor, i-o trânti Seline. Te-a lăsat în șanț!

O lăsase.

– Nu era chiar un șanț, sublinie contele, privind-o serios pe Lily.

– Ar fi putut la fel de bine să fie, zise ea.

– Nu contează, spuse Sesily. Vom face noi pe însoțitoarele.

Vai!

– Sunteți foarte amabile, dar...

– Este o idee excelentă, nu credeți?

Se uită la Stanhope, care părea să depășească momentul cu ușurință, dar Lily își dădu seama că, dacă i s-ar fi cerut, nu ar fi reușit să își imagineze o primă întâlnire cu un lord eligibil mai dezastruoasă decât aceasta.

Ar fi fost mai dezastruoasă de atât doar dacă ar fi fost interesată să se mărite cu el. Dar nu era. Nu pentru că n-ar fi fost un bărbat bun. Din toate privințele. De fapt, o făcea să se simtă foarte plăcut.

Oare nu ar fi trebuit ca acesta să fie un scop în sine? Oare nu ar fi trebuit ca o căsnicie să se bazeze pe bunătate și bună dispoziție?

Și dacă soțul mai era și arătos, cu atât mai bine, nu? Doar că ar fi trebuit ca frumusețea soțului să ți se pară ispititoare. De dorit. Ar trebui să fie greu să îi ignori maxilarul pătrățos, părul ciufulit și genunchii frumoși.

Nu genunchii în mod deosebit.

Genunchii, ca exemplu.

Nu îi păsa de o anumită pereche de genunchi în mod deosebit.

Mai ales de perechea care tocmai o lăsase în gura lupilor aristocrați de pe Rotten Row. Singură.

Și totuși, Lily era obișnuită cu solitudinea. Și se simțea mai confortabil ca majoritatea când era singură. Îndeajuns de confortabil ca să spună adevărul într-o situație care nu avea de ce să fie tărăgănată mai mult decât era necesar. Mângâindu-l cu o mână pe Hardy după urechi, se concentră din nou asupra contelui și se hotărî să spună cu voce tare ceea ce simțeau fără îndoială amândoi:

– Milord, nu trebuie să vă prefaceți că a fost o după-amiază reușită. Apreciez că vă purtați ca un gentilom, dar nu vreau să vă rețin când sunt convinsă că aveți un număr infinit de alte activități care s-ar putea să vă distreze mai bine.

Toți cei din grup rămaseră tăcuți când îi auziră sinceritatea, până când lordul Stanhope încuviință din cap și spuse:

– Credeți că nu ne potrivim.

– Cred că aveți nevoie de o femeie mult mai puțin problematică decât sunt eu.

El zâmbi.

– Eu cred că o femeie problematică ar putea fi întocmai ce îmi trebuie.

Lily clătină din cap.

– Nu problematică de soiul meu.

Contele o privi preț de o clipă îndelungată, după care spuse:

– Nu cred că sunteți așa de problematică precum credeți.

Ea râse, deloc amuzată.

– Ba din contră, milord. Sunt exact atât de problematică precum cred.

Cuvintele erau eliberatoare, cumva, poate din pricină că tabloul urma să fie dezvăluit curând – adevărul scandalos avea să o ruineze în cele din urmă. Faptul că își asuma acest lucru avea ceva puternic și consolator în el. Dacă tot era să fie dezvăluită, de ce să nu vorbească despre asta? Era adevărul ei, nu? Și îl putea împărtăși.

Privi înspre chipul lui frumos și clarifică:

– Tabloul.

Tovarășele ei împietriră, și singurul sunet care se auzi după mărturisirea ei fu zgomotul ușor de sporovăială de pe aleea aflată la vreo douăzeci de metri mai departe. Își dădu seama că tăcerea ar fi putut fi mai rea decât șoaptele. Tăcerea aducea cu sine singurătate.

Nu mai voia să fie singură. Lacrimile amenințau să o podidească și se forță să respire adânc, refuzând să le dea acces.

Nu avea să plângă.

Nu în fața oamenilor. Nimeni nu avea să vadă cât de mult o durea singurătatea. Teama de ea.

Chiar când era pe punctul de-a se ridica, contele se lăsă pe vine, mângâindu-l cu afectare pe Angus, dar Lily avu impresia că se poziționase astfel ca să o poată privi direct în ochi.

– Nu e treaba lor, să știți. A societății.

Ea râse când îl auzi, atât de sincer și de irelevant.

– Nu cred că societatea ar fi de acord cu dumneavoastră, milord. De fapt, cred că ar zice că este treaba lor. Și a dumneavoastră, ținând cont de această după-amiază.

Stanhope zâmbi scurt, strâmb și cunoscător.

– Am aproape patruzeci de ani, domnișoară Hargrove, și caut o soție cu avere. Știu câte ceva despre greșeli.

Îl crezu, dar totuși...

– Este mai ușor pentru dumneavoastră să trăiți cu ele, *Lord Stanhope*.

Îi sublinie ușor titulatura, ca să își argumenteze părerea.

El își înclină capul.

– Poate pentru societate. Dar și eu trebuie să mă privesc în oglindă, așa cum faceți dumneavoastră.

Lily îl privi preț de o clipă îndelungată, după care spuse:

– Nu ar trebui să mă curtați, milord.

Una dintre surorile Talbot icni, surprinsă, în timp ce Stanhope ridică o sprânceană.

– Și dacă doresc să o fac?

Lily clătină din cap.

– Londra e practic plină de moștenitoare imaculate, bune la suflet. Sunteți prea amabil să vă resemnați cu un subiect de scandal.

El așteptă preț de o clipă îndelungată și spuse:

– Prea amabil? Sau prea englez?

– V-am spus eu! strigă Sesily, întorcându-se spre surorile ei, zâmbind triumfătoare, după care se întoarse spre conte. Și dumneavoastră ați văzut!

Lordul Stanhope se ridică, zâmbindu-i larg lui Sesily.

– Ar trebui să fii orb să nu vezi.

Pe Lily o străbătu un fior de neliniște, oprindu-se în timp ce îl mângâia pe Hardy pe capul lui mare și gri, uitându-se când la unul, când la celălalt.

– Nu știu la ce vă referiți.

– Și ați văzut expresia de pe chipul lui când a salvat-o? interveni Seleste, suspinând. Nu cred că am mai văzut vreodată pe cineva atât de înnebunit de emoții.

Seline zâmbi afectat.

– Am fost atât de distrasă de asta, încât am uitat cu totul să mă uit ce purta pe sub fustă.

Sesily arătă spre sora ei.

– Of, la naiba! Și eu am uitat.

Lordul Stanhope tuși.

– Iertare, milord. Dar, știți dumneavoastră, curiozitatea și alea-alea.

Stanhope ridică din sprâncene.

– Evident.

Lily rămăsese cu gândul la faptul că Alec fusese îngrijorat. Se încruntă.

– Ce prostii! M-a lăsat. Cu voi. Se opri, apoi adăugă: Fără supărare.

– Câtuși de puțin, spuseră cei patru la unison.

„Respiră, *mo chridhe*." Nu înțelesese cuvintele, dar auzise îngrijorarea din ele, ba chiar promisiunea din ele. Că îi era alături. Că avea să îi poarte de grijă. Că nu era singură.

După care o lăsase.

– Nu că mi-ar păsa că m-a lăsat, zise Lily, simțind nevoia să sublinieze ideea.

– Bineînțeles că nu, spuse Stanhope, iar ea avu impresia clară că, deși spusese ceea ce s-ar fi cuvenit să spună, nu o credea deloc.

Sesily fu categoric mai puțin cuviincioasă și îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Lily.

– Lasă-mă! Când Warnick a dispărut, arătai la fel de demoralizată ca o copilă fără dulciuri.

Lily se ridică când o auzi, absurd de iritată.

– Prostii! exclamă ea. Nu-i pasă câtuși de puțin de mine. Vrea doar să mă mărite, ca să se poată întoarce la viața lui din Scoția. Nici măcar nu îi pasă cu cine. Se întoarse spre conte și adăugă: Fără supărare, milord.

Stanhope zâmbi afectat.

– Câtuși de puțin.

Lily încuviință din cap.

– Am fost de acord cu acest plan blestemat din pricina nenorocitului de tablou. Va fi dezvăluit, iar dizgrația mea va fi categorică, iar Alec nu-mi va da bani ca să plec, deoarece e convins că trebuie să mă mărit. Că vreau să mă mărit.

– Și vrei? întrebă Sesily. Să te măriți?

„Da. Dar cu altul."

– Nu. Nu așa. Se uită la conte. Din nou, fără supărare, milord.

Stanhope zâmbi larg, părând să se amuze copios.

– Din nou, câtuși de puțin.

S-ar părea că după-amiaza o eliberase pe Lily și nu se putea opri din a spune ce-i trecea prin minte:

– Ideea este că nu vreau să împovărez vreun bărbat amabil cu o logodnă care va sfârși în dizgrație sau să... Se opri. Sau să...

Se opri, zăpăcindu-se.

– Sau să? o îndemnă Sesily.

Atunci se cristaliză soluția. Se uită la Sesily, apoi la Stanhope.

– Trebuie să plec.

În seara aceea, Lily nu luă cina în Casa cu Câini.

Alec sosise la timp și își ocupase locul în capul mesei, așteptând câteva minute care deveniră o jumătate de oră. Pe măsură ce trecea timpul, se pregăti pentru confruntarea care era sigur că avea să urmeze – explicația pentru faptul că o părăsise în centrul Hyde Park, după pericolul prin care trecuse, în fața întregii Londre. Să îi explice la ce se gândise când o făcuse.

Adevărul era că se gândise doar să îl urmărească pe imbecilul care intrase în Hyde Park pe un cal pe care nu îl putea controla. Imediat ce se asigurase că Lily era în viață, că respira și că avea să fie bine, se îndreptase spre cel mai apropiat cal, îl trăsese jos pe aristocratul pompos care era proprietarul animalului și, fără să spună mai mult de un cuvânt, încălecase și o apucase în direcția armăsarului năvalnic, lăsându-l pe baronul pe care îl dăduse jos de pe cal bolborosind mânios.

Asta nu îl făcuse să se simtă mai bine în legătură cu întreaga situație, care îi făcuse inima să îi vină în gât în timp ce privise calul gonind spre ea, alergând în galop, și fusese disperat să ajungă la ea și îngrozit că s-ar fi putut să nu ajungă la ea la timp. După care o ținuse în brațe și nu contase unde se aflau sau cine îi privea; îi păsase doar că era în siguranță.

Urâse panica din ochii ei când se chinuise să respire din nou; își dorise să o alunge, după care să îl rănească serios pe cel responsabil pentru asta.

Îl ajunsese din urmă pe călăreț, un tânăr de curând ieșit de pe băncile școlii, la fel de înspăimântat pe cât era de netalentat în călărie, chiar dinainte ca Alec să ajungă la el, să îl sperie și mai tare. Când se întorsese să o caute pe Lily, aceasta plecase deja, condusă acasă de doamnele Talbot, i se spusese când dăduse buzna pe ușa Casei cu Câini. Se întorsese, împreună cu câinii.

Angus îi ieșise în întâmpinare, dar Hardy, trădătorul patruped, evident că se izolase împreună cu Lily.

Alec presupusese că urma să își regăsească tovarășii de casă dați dispăruți la masa de seară, dar pe măsură ce treizeci de minute deveniseră patruzeci și cinci și apoi o oră întreagă, își dăduse seama că Lillian Hargrove îl lăsase, din nou, să ia masa singur.

Dacă voia să discute cu ea, trebuia să se ducă să o caute.

Și să își recupereze și dulăul rătăcitor.

Ieși din sufragerie, cu Angus pe urmele lui, și aproape că se ciocni de menajera în vârstă, curioasă.

– Excelență! exclamă aceasta, de parcă nu ar fi zăbovit pe coridor, fără îndoială întrebându-se ce făcea singur în sufragerie.

Nu avea răbdare pentru politeturi.

– Unde e?

Doamna Thrushwill făcu ochii mari.

– Excelență?

El ridică ochii în tavan și se rugă să aibă răbdare.

– Domnișoara Hargrove. Unde e?

– A cerut să i se aducă o tavă cu mâncare mai devreme. Cred că este bolnavă.

Oare era rănită?

Posibil să se fi rănit mai tare decât crezuse el. Poate avea o coastă ruptă. Sau poate se lovise cu capul de pământ când o trăsese în jos. Făcu un pas uriaș spre menajeră, până fu îndeajuns de aproape încât să o domine cu înălțimea lui.

– A chemat un doctor?

Menajera clătină din cap.

– Nu, milord.

La naiba!

Se îndrepta deja spre camera ei.

– Cheamă naibii un doctor!

Se îndreptă spre etaj, unde se aflau dormitoarele, trecând numaidecât pe lângă camerele mai mari și ducându-se spre cele mai mici, rezervate pentru oaspeți. Deschise mai multe uși înainte ca Hardy să apară de după un colț și să se oprească în fața lui, lătrând scurt.

Alec privi câinele.

– Unde e?

Ca și cum ar fi înțeles, Hardy se întoarse și dispăru încă o dată după colț. Când Alec îl urmă, îl găsi stând drept, în fața unei uși de mahon, dând din coadă și oftând scurt, insistent.

– Ce băiat bun! spuse Alec, mângâindu-l absent. Mă ocup de tine mai târziu. Vom discuta despre loialitatea ta schimbătoare.

Dar, mai întâi, puse mâna pe mâner și îl răsuci.

În odaie era întuneric beznă.

– Lily? întrebă el, ducându-se rapid spre pat, cu inima bătându-i nebunește. Era devreme, iar ea dormea deja. Poate că era rănită.

Sau mai rău.

O mai strigă o dată, în întuneric, inundat de îngrijorare.

– Lily.

Nici un răspuns. Nici o mișcare dinspre pat.

Pipăi după o cremene de pe masă și după lumânarea de acolo, scăpând cutiuța din mână când flacăra se aprinse și el se întoarse spre pat.

Lily nu era acolo.

Nici cearșafurile.

Atunci observă fereastra deschisă și șirul de cearșafuri care trecea peste pervaz și peste podea, până la piciorul patului din stejar.

Evadase.

Ascunsă în noapte.

Asta, bineînțeles, dacă reușise să coboare două etaje fără să se sinucidă. Se duse în fugă la fereastră și se aplecă peste pervaz înspre grădina întunecoasă, uitându-se la pământ îngrozit că avea să îi vadă trupul zdrobit dedesubt.

Găsi doar o frânghie din așternuturi de pat, care se legăna în bătaia vântului.

Înjură și se uită în jur, sperând să descopere că femeia exersa vreo manevră militară și nu evada de fapt din Casa cu Câini în toiul nopții ca să se ducă Dumnezeu știe unde cu Dumnezeu știe cine.

Se opri.

Oare îi plăcuse atât de mult compania lui Stanhope încât se hotărâse să plece?

Oare urmau să fugă?

Nu avea nici o noimă, bineînțeles. Alec voia ca ea să se mărite. Și-ar fi dat consimțământul. Și totuși, nu se putu abține să nu își imagineze lucrurile rușinoase pe care le-ar fi putut comite ea și aristocratul ei perfect odată ascunși în noapte.

Dacă Stanhope o săruta, Alec avea să îi scoată dinții din gură.

Și atunci o văzu.

Îi văzu spatele, aproape invizibil în întuneric, escaladând zidul grădinii de parcă s-ar fi cățărat toată viața pe stânci.

În straie bărbătești.

– Unde se duce? întrebă el cu voce tare întunericul, liniștea și câinii.

Nicicare nu îi răspunse, nici măcar atunci când Alec probă rezistența sforii ei improvizate și, fără să ezite, o urmă în noapte.

Coborî pe sfoara surprinzător de bine făcută, traversă grădina și sări zidul în trei minute – îndeajuns de rapid ca să o vadă, cu părul ridicat și vârât sub o șapcă bărbătească și pantaloni care lăsau să se vadă mai mult decât ar fi trebuit, intrând pe o alee din apropiere.

Aproape că o prinse.

Dar când ieși la capătul îndepărtat al cărării, văzu portiera unei birje, la vreo zece metri depărtare, închizându-se cu un clichet ușor. Întârziase câteva secunde.

Se întoarse, chemă și el o birjă, urcându-se pe capră, lângă birjar.

– Hei! Nu-mi pasă cin' sunteți, dom'le. Treceți în trăsură.

Alec îl ignoră.

– Urmărește birja aia.

Din fericire, birjarul nu era un ageamiu, așa că plesni din frâie fără să ezite, spunând:

– Urmăritu' vă costă dublu.

– Îți plătesc triplu. Dar să nu care cumva să îi pierzi.

Nu avea să o piardă. Avea să o țină în siguranță chiar și cu prețul vieții.

Birjarul continuă cu o vigoare înnoită, urmărind birja în care era Lily, în timp ce trecură prin Mayfair, apoi spre sud, după care spre est, străzile devenind tot mai înguste și mai nisipoase.

Unde naiba se ducea?

Stanhope avea un titlu venerabil și o casă antică în Mayfair. Și era și gentilom. Nici vorbă să o fi chemat pe Lily încoace singură.

Poate că nu era singură.

Poate că era și el în trăsură cu ea, făcând Dumnezeu știe ce.

Și Alec știa. Știa cum era să o simți. Să o guști. Își amintea fiecare moment petrecut cu ea în trăsura lui, cu două nopți înainte.

Dacă Stanhope făcea ceva asemănător, avea să îl ucidă.

Mârâi tare când se gândi, știind că nu avea nici un drept să gândească așa.

Trăsura asta se deplasa mult prea lent.

– Dă-mi frâiele.

Birjarul îl privi rapid.

– Nu, domnule.

– Îți voi da de cinci ori cât îmi ceri.

– Nu vă las să conduceți, milord.

– Cincizeci de lire. Frâiele slăbiră. Caii încetiniră. Risca să își piardă mințile. Îți dau cincizeci de lire dacă mă lași să conduc.

Erau bani suficienți ca să-și cumpere o altă trăsură. Una mai frumoasă decât birja asta.

– Pe cine urmărim? întrebă birjarul șocat.

Alec luă frâiele și strigă puternic „Dii!", și atunci se urniră din loc, caii părând să înțeleagă că erau conduși de un bărbat puternic, abil și cu o dorință disperată.

Goniră pe străzi, roțile huruind pe dalele de piatră, vântul rece brăzdându-i fața, alinând sentimentul de frustrare care se furișase – crescuse – de când ajunsese în Londra, în urmă cu câteva zile. Își dorea o cursă. Își voia brișca și caii lui potriviți și drumurile sălbatice din Scoția în toiul nopții, înspăimântătoare și eliberatoare și care îi aparțineau doar lui.

În schimb, se alesese cu curbele strânse din Londra, urmărind o femeie pe care cel mai mult își dorea să o țină în siguranță.

Ura Londra.

– Pe cin' urmărim? strigă birjarul pe deasupra huruitului de roți, apucându-se panicat de capră.

Alec mai pocni o dată din frâie.

– Pe nimeni important.

– Ba să-mi fie cu iertare, dom'le, zise omul râzând, dar cincizeci de parale nu e „nimeni important"

Alec îl ignoră. Bineînțeles că era importantă.

Devenea încet totul.

Trăsura intră în Soho, unde vitrinele magazinelor erau brusc luminate, prostituatele și clienții acestora revărsându-se pe străzi, prin crâșme și case de joc, ademenind trecători.

– Unde naiba se duce? întrebă el, domolind caii, frustrarea amenințându-l din nou.

– Pare că în Covent Garden, de-ar fi să ghicesc, domnule.

Și în clipa aceea știu ce făcea.

Nu se ducea după Stanhope. Ci după Hawkins.

„Derek m-a făcut să mă simt iubită."

Se înfurie când își aminti povestea ei, felul în care nemernicul ăla pompos o manipulase cu promisiuni frumoase. Furiei îi urmă teama, care însoți o a doua amintire, posibil mai urâtă decât prima. Își aminti cum Hawkins se oferise să o ia de amantă. Cum se aplecase peste jigodia aia pompoasă în camera slab luminată din reședința Eversley, privind peste umăr la Lily, care făcuse ochii mari, și întrebând dacă îl voia.

„Nu."

O spusese, dar Alec nu o crezuse. Auzise îndoiala cu care îl rostise. Nesiguranța. Îi ceruse să repete.

O forțase să o facă.

Ea o făcuse, dar poate că nu vorbise serios. Poate că, de fapt, îl voia. Altminteri de ce ar fi fost aici, la...

– S-au oprit, milord.

Trase de frâie, concentrându-se pe trăsura aflată la câteva zeci de metri mai înainte, în fața unei case înșiruite greu de definit din spatele Bow Street. Portiera de la birjă se deschise, iar Lily coborî, îmbrăcată cu straiele alea ridicole – pantaloni și o cămașă care se umfla în jurul ei, evident luată din garderoba unui bărbat mult mai mare – și cu basca trasă în jos peste ochi, cu părul vârât sub ea.

Îi aruncă o monedă birjarului, iar birja se puse în mișcare, dispărând rapid, în căutarea unui nou client. Nu îi ceruse să aștepte. Ceea ce însemna că plănuia să rămână acolo multă vreme.

Oare credea că nu avea să i se ducă dorul acasă?

Acasă.

Cuvântul îl neliniști. Casa cu Câini nu era casa lui. Cu siguranță nu se simțea precum căminul lui din Scoția. Și totuși, își dorea cumva ca Lily să se simtă acasă acolo. Voia să se simtă în siguranță acolo. Să creadă că o aștepta ceva bun acolo.

Ceva al naibii mai bun decât orice s-ar fi aflat în clădirea pe care o pândea acum.

Îi dădu birjarului o cantitate exorbitantă de monede.

– Restul când mă întorc. Așteaptă-mă.

Birjarul nu ezită, se lăsă pe spate pe capră și își coborî borul pălăriei peste ochi.

– Da, domnule.

Alec se ascunse în umbre câteva secunde, îndreptându-se spre Lily, care se opri în fața ușii și scoase ceva din buzunar. O cheie? Avea o cheie de la locul acesta tăcut, întunecos și îndeajuns de aproape de teatrul Hawkins pentru ca Alec să fie convins de ce anume se afla înăuntru. De cine anume se afla înăuntru.

Ea păși pe ușă, lăsând-o să se închidă în urma ei. Se auzi clinchetul încuietorii când se apropie, iar el înjură în întuneric.

Trebuia să intre cu forța.

Capitolul 14

Un tablou valorează cât o mie de pupile

Fiind un bărbat care avea o părere exagerată despre propria valoare și o valoare reală cu totul insignifiantă, Derek Hawkins își petrecea cel mai mult timp în vizorul societății, încercând să îi convingă pe aristocrați că cea dintâi era la fel de întemeiată pe cât de ridicolă era cea de-a doua.

Prin urmare, nu era niciodată acasă seara.

Fără îndoială că în seara cu pricina se afla în vreun club sau la vreo cină, sau își etala pompozitatea excesivă în fața vreunui grup de femei care zâmbeau prostește, una mai disperată decât alta ca să câștige atenția marelui Derek Hawkins, chiar și pentru o clipă.

Nu că Lily nu ar fi înțeles disperarea aceea.

La urma urmei, se lăfăise în strălucirea ei îndeajuns încât să fie rapid compromisă.

Lily nu se îndoia că, dacă nu ar fi fost atât de obsedat cu felul în care îl percepea lumea, pe el și geniul lui, nu ar fi distrus-o atât de direct. Cu siguranță că nu ar fi expus-o pe femeia din tabloul lui deja celebru în fața întregii lumi, fără să ezite.

Fără acordul ei.

Dar nimeni nu fusese vreodată îndeajuns de important pentru Derek Hawkins ca să-l inspire să acționeze cu onoare. Acum știa asta. Ba chiar era recunoscătoare pentru asta, dându-și seama că nu avea remușcări pentru că intra în casa lui, neinvitată, când știa că nu era acolo.

Dacă nu ar fi vrut-o acolo, ar fi trebuit să îi ceară cheia înapoi, nu-i așa?

Încuie cu grijă ușa în urma ei și se întoarse, pregătită să urce scările care aveau să o ducă rapid spre destinația ei, nerăbdătoare să o evite pe menajeră, care era și bucătăreasă, și pe majordom, care era și valet.

Totuși, nu se așteptase să fie atât de întuneric în casă, și o liniște atât de stranie. Sperase să găsească focul făcut în vetre, o lumină slabă care să îi dezvăluie traseul pe care trebuia să îl parcurgă. Dar nu văzu nimic. Găsi o lumânare pe masa de lângă ușă și se grăbi să o aprindă.

După ce reuși să o facă, ar fi trebuit să se îndrepte imediat spre destinația ei, dar ceva din absența luminii și a sunetelor o făcu curioasă. Intră în camera de zi, care, pe când jucase rolul de muză a lui Derek, fusese plină cu un mobilier complex.

Acum era goală.

Când descoperi acest lucru, pătrunse mai adânc în măruntaiele casei, înspre bucătărie, unde ardea mereu un foc. Cei doi servitori în vârstă se îndepărtau rareori de căldura odăii. În seara asta însă, nu erau de găsit. Vatra era întunecată. Și lângă chiuveta mare văzu o grămadă de vase, lucru la care nu se așteptase.

Cineva locuia acolo. Singur.

Se întoarse în partea din față a casei, aruncă o privire pe furiș și în alte camere, toate goale. Câte un scaun rătăcit pe ici, pe colo, dar nici o încăpere pregătită pentru vizite. Cu inima în gât, se furișă în sus pe scări. Oare nu mai locuia acolo? Gândul o îmboldi în față, rapid și plină de emoții.

Și dacă nu era acolo?

Deschise ușa de la dormitorul lui, fiind numaidecât recunoscătoare când se simți asaltată de aroma dulce a parfumului lui

preferat. Locuia acolo. Însemna că tabloul era acolo. Străbătu încăperea și apucă mânerul de la odaia care adăpostea cel mai prețios spațiu pentru el, încăperea pe care o numea „camera geniului". Încercă mânerul, dar era încuiată.

Bineînțeles.

Lily așeză lumânarea pe masa joasă dintre pat și ușa atelierului, apoi și deschise un sertar ca să caute cheia. Trebuia să fie acolo. Ajunsese prea departe ca să nu fie acolo.

Și atunci auzi zgomotul, ușor și aproape tăcut, din afara încăperii. Era cineva acolo.

Cu inima bătându-i nebunește, mai să-i sară din piept, Lily se uită în stânga și în dreapta, căutând cu disperare o ieșire. Se afla la etajul al doilea al casei, așa că nu era o opțiune să fugă pe geam. Văzu un dulap masiv în cealaltă parte a odăii, îndeajuns de mare pentru doi oameni, dacă ar fi trebuit să ghicească, dar mult prea aproape de ușa dinspre coridoarele adiacente, ca să îl considere o ascunzătoare.

Zgomotul se auzi din nou, iar ea își aruncă privirea spre ușă, convinsă că putea auzi mânerul răsucindu-se.

Derek era acolo.

Se vârî sub pat în câteva secunde, înălțând scurt o rugăciune de mulțumire către Creatorul ei pentru straiele bărbătești. Nu ar fi încăput niciodată sub pat în rochie și cu crinolină.

Își ținu respirația în timp ce ușa se deschise și închise strâns ochii, ținându-și respirația și încercând cu fiecare gram de energie să se opună imboldului de-a se mișca. De a-și întoarce capul. De-a o lua la fugă.

Ușa se închise, iar el intră în încăpere.

Abia atunci își dădu seama că lăsase lumânarea aprinsă. Urma să știe numaidecât că cineva fusese acolo. Că cineva era acolo.

Fusese o greșeală îngrozitoare.

Se auziră pași, tăcuți și fermi în timp ce se deplasă prin încăpere.

Auzi ușa de la dulap deschizându-se rapid. Apoi închizându-se.

Se forță să respire ușor, disperată să nu facă gălăgie.

El se deplasă încet pe după piciorul patului și îi văzu ghetele negre în timp ce se duse spre lumânarea care ardea. Lumina se schimbă și, deși nu putea vedea, presupuse că ridicase lumânarea.

Și apoi patul se mișcă deasupra ei. Aproape imperceptibil, și ea făcu ochii mari când ghetele se îndepărtară. Și văzu un picior gol.

Apoi un genunchi și o bucată de tartan.

Și lumânarea, ținută de o mână masivă bronzată.

Și, în cele din urmă, chipul lui Alec.

Chiță, surprinsă, inima ei părând să îi bată și mai nebunește acum că îi descoperise identitatea, decât o făcuse când crezuse că era Derek.

– Ce cauți aici?

– Ai două opțiuni, spuse el cu voce joasă și cu un accent răsunător. Poți ieși de acolo sau vin eu și te scot de acolo.

Ea mijì ochii.

– Acum vrei să-mi ții companie?

El mijì la rândul lui ochii.

– Ce vrea să însemne asta?

„M-ai lăsat", dori ea să îi spună. „Singură. Dorindu-te." În schimb, se mulțumi să îi zică:

– Nu pot ieși până nu te dai la o parte, ducе.

El ridică o sprânceană, dar se mișcă, iar ea îl urmă, ieșind de sub pat, ridicându-se deja pusă pe ceartă.

– Ce cauți aici?

– Mă asigur că nu ești prinsă sau ucisă.

– Ucisă! pufni ea, batjocoritoare. Nu mă va ucide nimeni.

– Ai fi putut cădea pe fereastră... Cum de ai reușit să faci o sfoară din așternuturi de pat?

– M-a învățat Sesily.

El își ridică privirea în tavan.

– Bineînțeles că da. Cei scandaloși îi conduc pe cei scandaloși.

– E prietena mea, zise ea. Și nu am căzut. După cum vezi, sunt foarte vie.

– În mod uimitor, îi răspunse el. Ai luat o trăsură încoace, îmbrăcată în... Se opri, privirea scăpărându-i de furie. ce-o mai fi și asta.

Ea își coborî privirea la pantalonii care nu i se potriveau și la cămașa și haina mult prea largi.

– Sunt haine bărbătești!

– Arăți ridicol! Nimeni întreg la minte nu te-ar crede bărbat. În cel mai bun caz te-ar crede un drac de copil costumat.

– Birjarul n-a părut să observe.

– Birjarul n-a observat nici că erați urmăriți, așa că nu i-aș lăuda puterea de observație.

Ea se încruntă.

– Nu poți pur și simplu să urmărești o femeie oriunde s-ar duce, să știi. Aproape că m-ai speriat de moarte.

– Ai intrat în casa unui bărbat și te-ai ascuns sub patul lui! zise el. Dacă ar fi fost el, nu eu?

– Nu a fost el! șopti ea, iritată. Ai fost tu! Și n-ar trebui să fii aici!

– Ah, dar locul tău este aici?

– Mai mult decât al tău!

– Am uitat, zise el, ai o afurisită de cheie! Presupun că ăsta e dormitorul lui Hawkins?

– Nu că ar fi treaba ta, răspunse ea, dar nu și-a cerut niciodată înapoi cheia.

– Ăsta nu e un motiv ca s-o folosești, se răsti el. Îl aștepți? Plănuiești să îl ademenești, ca să se întoarcă la tine?

Era îngrozitor.

Lily mîji ochii.

– Cum de-ai ghicit, îi răspunse ea, incapabilă să își ascundă sarcasmul din voce. Iată metoda mea de seducție specială: să port straie bărbătești care nu mi se potrivesc și să stau ascunsă pe sub paturi pentru bărbați care m-au distrus fără remușcări.

El ridică din sprâncene.

– Nu pretind că aș înțelege mintea femeiască.

Lily îi smulse lumânarea din mână.

– Pleacă! Nu ești bine-venit aici.

– Iar tu ești?

– Am o treabă de făcut. Nu va dura mult.

El se opri, privind-o preț de o clipă îndelungată, după care mîji ochii spre ea și zise:

– De ce ești aici?

– Contează?

– Da, dacă încă îl iubești.

Amuți când îl auzi.

– Să îl iubesc?

I se părea imposibil să își imagineze așa ceva acum, două luni mai târziu, după tot ce se întâmplase. Tabloul. Expoziția.

Alec.

Nu că Alec ar fi avut vreun impact asupra inimii ei. Chiar deloc.

„Mincinoaso!"

Își drese vocea când îi veni în minte gândul.

– De ce nu spui ce gândești, Excelență?

El se încruntă când auzi formula de respect.

– Îl mai iubești?

– Nu, răspunse ea, incapabilă să își ascundă șocul din voce. Bineînțeles că nu. Nu e cum credeam că este. Mai ales acum. Mai ales acum că... „Mai ales acum că îl pot compara cu tine."

Alec continuă să se încrunte.

– Atunci, ce cauți aici?

Ea oftă, uitându-se dincolo de el, înspre ușa de la atelierul lui Derek.

– Dacă chiar trebuie să știi, am venit să mă ocup personal de rezolvarea unor treburi.

– Ce înseamnă asta?

– Doar că am obosit să aștept să mă găsească salvarea. Am avut parte de tutori, pețitori și bărbați care mi-au făcut mai multe promisiuni frumoase decât aș putea număra. Și m-am săturat să cred în acele promisiuni. A venit vremea să-mi promit singură un lucru. Mie însămi.

El nu se mișcă.

– Să-ți promiți ce anume?

– Să-mi promit că mă voi salva singură. Arătă înspre ușă. Acela e atelierul lui. Cu două luni în urmă, acolo a pictat portretul.

El inspiră brusc.

– Și?

– Și, întrucât sunt subiectul tabloului cu pricina, intenționez să iau ce-mi aparține.

Urmă o tăcere lungă, timp în care cuvintele se așternură între ei, după care el încuviință o dată din cap.

– Atunci, să o facem.

Ea clătină din cap.

– Tocmai ți-am spus că nu am nevoie de un salvator. De data asta mă voi salva singură.

Alec se întoarse spre ușa atelierului.

– Te-am auzit. Dar sunt aici, iar ușa este încuiată.

– Tocmai voiam să caut cheia, când m-ai speriat și a trebuit să mă ascund, se răsti ea.

El își întoarse privirea spre ea.

– Apropo, sub pat este o ascunzătoare îngrozitoare. Dacă s-ar fi dus la culcare? Ai fi fost blocată acolo toată noaptea.

Lily ridică o sprânceană.

– Ești doar gelos că tu nu ai fi încăput sub pat.

El zâmbi când îi auzi replica iritată, iar Lily urî căldura care o străbătu știind că îl făcuse să râdă.

Nu îi păsa dacă îl făcea să râdă.

El se întoarse oricum. Trase cu fermitate și smulse ușa din toc, ca și când încuietoarea ar fi fost făcută din hârtie și lipici, iar senzația de căldură fu înlocuită de șoc, în timp ce se holbă la intrarea demolată.

– Spune-mi, Excelență, casele din Scoția au uși?

El nu ezită:

– Rareori.

Nu ar fi trebuit să i se pară amuzant.

– Acum Derek își va da seama că am fost aici.

– Crezi că nu va observa când va dispărea tabloul? zise Alec, de parcă ar fi fost așa de simplu.

Lily își dădu seama că probabil ar fi trebuit să fie așa de simplu. Că fusese dispusă să intre în casă și să ia tabloul, iar la întoarcerea lui, Derek ar fi știut că cineva o făcuse. Dar, din cine știe ce motiv, lemnul despicat, dovada că Alec fusese acolo, o impresionă. O urmărise de acasă, tot drumul până acolo, și intrase după ea, să se asigure că era în siguranță, și imediat ce auzise ce planuri avea pentru seara aceea, nu o forțase să renunțe la ele. În schimb, se oferise să o ajute. În felul lui.

Îndepărtând ușa care fusese ultimul obstacol în calea reușitei ei.

Cumva, în pofida faptului că era un bărbat de-a dreptul dificil, enorm și arogant, fusese și teribil de amabil.

El puse ușa la o parte și luă lumânarea de pe noptieră, ridicând-o înspre întunericul din atelier.

În clipa aceea, lumânarea strălucitoare îi aminti de ce avea să găsească înăuntru.

– Așteaptă! strigă Lily și trecu în fugă pe lângă el, în întuneric, cu spatele la încăpere, așezându-se între lumină și tablourile din odaie. Nu. Întinse mâna. Dă-mi-o mie.

Evident că o credea nebună.

– Nu avem timp pentru asta, Lillian.

Ea clătină din cap.

– Nu intra.

– De ce naiba nu?

– Pentru că nu vreau să-l vezi.

– Ce să văd?

Lily îi aruncă o privire.

– Ah.

– Întocmai, zise ea. Ah.

– Nu mă voi uita, spuse el, înaintând, împingând-o în spate în cameră.

– Ai dreptate, răspunse ea, forțându-se să se oprească. Să ia poziție. Nu te vei uita. Pentru că nu-l vei vedea.

Alec își ridică privirea spre tavan.

– Lillian. Nu avem deloc timp pentru asta.

Ea făcu semn spre lumânare.

– Atunci dă-mi lumânarea.

El i-o întinse.

– Poftim. Poți să găsești naibii tabloul, ca să plecăm?

– Mai întâi, promite că nu te vei uita.

– Te porți ridicol.

– Se prea poate să fie așa. Dar reputația mea trebuie protejată.

– Am încercat să te protejez! De la început! îi spuse el arțăgos.

– Și poți încheia prin a-mi promite să îți întorci privirea de la orice lucru scandalos pe care l-ai vedea.

– E un *tablou*, Lillian. A fost făcut ca să fie văzut.

Simți tristețe, combinată cu frustrare și cu rușinea pe care o disprețuia atât de mult. Nu se înșela. Cum de nu se așteptase că urma să fie văzut? Dar cumva, ideea că el s-ar putea să îl vadă... schimba totul.

– Eu n-am intenționat să fie văzut.

El rămase tăcut vreme îndelungată, iar ea își dori ca locul să fi fost mai luminat, ca să îi poată vedea ochii când îi spuse, în cele din urmă:

– În regulă.

– Promite.

– Promit.

– Și restul.

El oftă.

– Promit să nu mă uit.

– Întoarce-te cu spatele.

– Lillian.

Ea nu cedă.

– Vrei să fiți păzitorul meu? Atunci păzește. Păzește ușa.

El ezită doar o fracțiune de secundă, după care expiră prelung, exasperat, și se întoarse cu spatele spre ea.

– Du-te și ia nenorocitul ăla de tablou.

Ea încuviință.

– Excelent, spuse ea, întorcându-se și începând să caute.

Era o singură problemă, își dădu ea seama când ridică lumânarea și își îndreptă atenția spre odaia pe care o cunoscuse atât de bine.

Și aceasta era goală.

Dispăruseră toate lucrurile. Tablourile care atârnaseră odată pe pereți, divanul jos pe care pozase zile la rând, șevaletul în fața căruia lucrase Derek, cu pasiune, cu migală, în timp ce lumina soarelui inunda încăperea, făcând praful să danseze în aerul dintre ei. Dispăruseră toate.

Se gândi că nu ar fi trebuit să o surprindă. La urma urmei, toate lucrurile care aveau de-a face cu Derek Hawkins erau trecătoare, de parcă ar fi existat doar când se afla în prezența altora.

Poate că era adevărat și în cazul tabloului. Poate că exista doar atunci când era văzut de întreaga Londră.

Lily râse, ascuțit și panicat, iar Alec se întoarse.

– Ce e? Atunci observă încăperea. Unde sunt toate lucrurile?

Ea clătină din cap.

– Au dispărut.

– Unde?

Ea se întoarse spre el.

– Nu știu. Aici era. Arătă spre un perete pe care, prin ferestre, se revărsa o lumină strălucitoare dinspre sud pe tot parcursul zilei. Tabloul era chiar aici.

El se încruntă.

– Aici ai pozat?

Lily ignoră întrebarea, repetând în schimb ce întrebase el mai devreme:

– Unde sunt toate lucrurile? Chicoti, ascuțit, tulburată și panicată. Unde s-au dus?

Alec veni spre ea.

– Lily, spuse el încet, îl vom găsi. Există un număr finit de locuri în care ar fi putut să îl ascundă.

– Sunt o sută de astfel de locuri, zise ea. O mie. Deveni tot mai frustrată și simți cum i se strânge pieptul. Nu e un turn scoțian, Alec. E *Londra*. Se opri. Îl privi. Crezi în soartă?

– Nu.

Ea zâmbi, mică și tristă.

– Eu da. Asta a fost singura mea șansă. Oportunitatea de a mă salva. Totuși, poate că... poate că dizgrația mea e sorocită.

– Nu e.

Lily nu îi răspunse, întorcându-se spre încăpere și șoptind înspre pereții goi:

– Am vrut să îl găsesc.

Pentru prima dată în trei săptămâni, timp de o zi, sperase că urma să își recupereze viața. Că avea șanse să supraviețuiască.

Îl privi.

– Te-am implorat să mă lași să fug. Să mă lași să pun capăt așa cum voiam eu. Și apoi mi-ai dat speranță și am crezut că acesta este răspunsul.

– Chiar este, spuse el, cu privire fermă și plină de ceva ce aducea a mândrie. Fată isteață. Chiar este. Îl vom găsi. Oriunde ar fi în Londra. Fuga nu e răspunsul corect. Ci asta.

Și, să o ierte Dumnezeu, *aproape* că îl credea. Convingerea lui plină de siguranță, de parcă ar fi trebuit doar să dorească asta și avea să se înfăptuiască.

Aproape că îl crezu.

– Am crezut că era aici.

– Și, dacă ar fi al meu, aici l-aș ține, răspunse el fără ezitare.

Ea își ridică privirea spre el și se uită în ochii lui de culoarea whisky-ului în lumina aurie a lumânării.

– Ce înseamnă asta?

Alec își întoarse privirea, de parcă l-ar fi prins mărturisind ceva ce n-ar fi trebuit să spună.

– Doar că l-aș ține aproape.

– Dacă ar fi șansa ta de-a lăsa o moștenire, vrei să spui.

– Nu, spuse el încet. Nu asta vreau să spun.

I se tăie respirația când îl auzi, când simți aerul îngroșându-se în jurul lor.

– Atunci ce?

Era atât de aproape acum, îndeajuns de aproape ca să îl atingă, iar pe Lily o mistui amintirea din urmă cu două nopți, din trăsură. Când îl atinsese. Când o atinsese.

Nu ar fi trebuit să o facă.

Nu aici. Niciodată.

Și totuși, își ridică mâna, simțind-o cum tremură când o puse pe pieptul lui, simțindu-i inima bătând puternic și rapid sub fâșia de tartan de pe umăr. Timpul se opri. Se uitară amândoi în punctul acela, unde mâna ei palidă se odihnea pe materialul roșu.

Era atât de puternic.

De cald.

Își ridică privirea și văzu că se uita la ea, așteptând-o. Tăcut, puternic și răbdător, de parcă ar fi fost scopul lui suprem. Să o aștepte. Să fie cu ea.

Să fie al ei.

Își desfăcu buzele la gândul acesta, iar el își concentră atenția pe mișcarea cu pricina, întunericul și liniștea învăluindu-i unul în celălalt.

Ea își ridică bărbia, oferindu-i-se. El își lăsă capul în jos, eliminând distanța dintre ei. „Da. Te rog." Ar fi dat orice pentru el.

Închise ochii.

– Lily, șopti el, ca un sărut suflat pe buzele ei, plin de devastare și dorință.

„Da."

Apoi îi dădu drumul. Își drese vocea.

– Ar trebui să plecăm înainte să se întoarcă.

Și așa se termină totul, iar încăperea se învârti de la viteza cu care el plecă.

Își apăsă degetele pe buze, dorindu-și să fi putut alunga durerea din ele... Dorința. Voise să o sărute. Văzuse asta.

De ce nu o făcuse?

Să fi fost din pricina lui Derek? Sau a trecutului ei? Oare i se aducea prea puternic aminte de ceea ce făcuse aici?

De ceea ce devenise aici?

O năpădiră regretele, dure și dureroase, iar Lily înțepeni, urându-le. Urând totul. Fiecare minut care o adusese la momentul acela, în încăperea în care se dezvelise pentru un bărbat și tânjea după altul.

Neavând de ales, îl urmă pe Alec înapoi în dormitor, încercând să pară la fel de neafectată ca el de momentul anterior.

– Dacă a plecat? Dacă a fugit cu el?

Alec deschise cu putere ușile masive ale dulapului din colț, dând la iveală o mulțime de haine din mătase, satin și lână și lenjerie, în toate culorile imaginabile.

– Presupun că nu a plecat.

Ea clătină din cap, apropiindu-se.

– Derek nu și-ar lăsa niciodată hainele în urmă.

El o privi.

– E un filfizon, să știi.

– Știu, spuse ea, întinzând mâna după o vestă turcoaz, cu țesătură brocart aurie. Dar filfizonii pot fi foarte captivanți.

Un mârâit jos răsună din pieptul lui, urmat de un ton îndeosebi de morocănos:

– Captivant nu este totuna cu valoros.

Degetele îi înlemniră pe materialul albastru lucios.

– Bănuiesc că scoțienii fac parte din a doua categorie?

Ulterior, avea să se întrebe de ce naiba i se păruseră potrivite cuvintele cu pricina. Cum naiba îi veniseră în minte?

Dar, la momentul respectiv, în timp ce stăteau în întuneric, trecutul și viitorul ei ciocnindu-se în dezamăgire, frustrare și osândă, nu îi păsa.

El o privi, tăcerea din casă așternându-se ca o mantie grea între ei. El își drese vocea, iar Lily auzi tonul emoționat.

– Mai valoroși decât el.

Și mai captivanți.

Închise ușa de la dulap și se întoarse, lăsându-se cu spatele pe el, uitându-se în sus la Alec, care se înălța deasupra ei.

– De ce m-ai părăsit?

El se încruntă.

– Sunt aici.

„Și aici m-ai părăsit."

Ea clătină din cap.

– În după-amiaza asta. Cu Stanhope.

– Mi-ai spus să te las.

Așa făcuse? Poate că da. Dar apoi... Clătină din cap.

– Dar nu m-ai părăsit. M-ai salvat. Și apoi m-ai părăsit.

El tăcu preț de o clipă îndelungată, iar ea ar fi dat orice să știe la ce se gândea. În cele din urmă, el spuse:

– Erai bine. Și Stanhope era acolo.

Exact la ce se așteptase: un răspuns rapid, superficial. Dar nu era adevărat. Și o știa. Clătină din cap.

– Dar de ce m-ai părăsit?

– Pentru că... Se opri, iar tăcerea se întinse o veșnicie între ei, înainte ca el să adauge: Pentru că meriți pe cineva ca el.

– Nu vreau pe cineva ca el, zise ea.

– De ce naiba nu? Stanhope e un prinț între oameni.

– E foarte amabil, spuse ea.

– Și asta e o problemă? izbucni el. Amabil, arătos, nobil și fermecător. Trinitatea calităților.

Ea zâmbi.

– Sunt patru calități.

El mijì ochii la ea.

– Ce e în neregulă cu tine, Lily? L-ai putea avea. Știe despre tablou și nu îl deranjează. De fapt, părea să se simtă bine în compania ta.

Ar trebui să îl vrea pe Frederick, pe lordul Stanhope. Ar trebui să cadă în genunchi și să le mulțumească stelelor că era dispus să se însoare cu ea. Și totuși... nu o făcea.

Era prea ocupată să îl dorească pe altul. Inadmisibil chiar.

Nu că ar fi putut să îi spună asta.

– Am petrecut două ore împreună. Nu ar avea cum să mă dorească.

– Orice bărbat întreg la minte te-ar dori după două minute.

Ea clipi, năucită.

El închise gura.

– Ce-ai spus?

– Nimic. Trebuie să plecăm.

– Sunt implicată într-un scandal.

– Cel mai bun tip de scandal, mormăi el, îndreptându-se spre ușa încăperii.

Sau cel puțin așa i se păruse ei că spusese.

– Nu te-am auzit.

– Cel mai rău tip de scandal, spuse el, mai tare.

Nu asta spusese. Nu reuși să nu zâmbească.

– Ce înseamnă asta?

– Că ești genul de femeie al căror scandal bărbații ar vrea să îl revendice.

Ea rămase cu gura căscată. Nu auzise în viața ei un lucru atât de romantic. Și cu siguranță nu se așteptase să o audă de la scoțianul acesta masiv și irascibil.

– Ești foarte amabil, spuse ea.

– Nu e nimic amabil în asta, zise el.

– Ba este, îl contrazise ea. Derek nu m-a vrut deloc. Și asta înainte să fiu subiectul unui scandal.

– Hawkins a fost un idiot, zise el, folosind mai mult sunete, decât cuvinte.

Se oprise, lângă ușa închisă a încăperii, cu o mână răsfirată pe lemnul de mahon.

Ea rămase cu privirea pironită pe mâna aceea. Pe crestele și văile ei. Pe cicatricea care îi ajungea până la vreo doi centimetri și jumătate sub prima încheietură a degetului, de un alb reliefat de nuanța maronie a pielii lui.

– Ce-ai pățit la mână?

El nu se mișcă.

– M-am întâlnit cu capătul zimțat al unei sticle sparte.

– Cum?

– Tatăl meu a fost un bețivan furios.

Lily tresări, dorindu-și să se ducă la el. În schimb, îi spuse:

– Îmi pare rău.

El tot nu o privi.

– Nu ai de ce. Am plecat în ziua următoare.

– Îmi pare rău că nu a fost nimeni acolo să te îngrijească.

Își flexă degetele pe suprafața lemnului, singurul semn că o auzise.

– Ar trebui să plecăm.

– Crezi că mă va vrea cineva? întrebă ea, cu ochii ațintiți pe mâna aceea, știind că nu ar fi trebuit să o facă. Știind că întrebarea îi dezvăluia mult prea mult din ceea ce își dorea.

El se lăsă cu fruntea pe ușă și spuse ceva cu voce joasă, mârâită, în gaelică, după care trecu la engleză.

– Da, Lillian. Cred că te va vrea cineva.

– Tu... Se opri.

Nu îl putea întreba. Oricât de mult i-ar fi plăcut ideea.

– Nu mă întreba, șopti el, iar sunetul o duru.

Nu putea să o vrea. Nu o plăcea. Adică nu părea vreodată să o placă. Părea să o considere doar o belea.

Oare nu era așa?

Nu mai suportă.

– Dar tu? Mă vrei?

De data asta, el nu înjură în gaelică. Ci în engleză, rapid și aprig.

– Nu răspunde, spuse ea, numaidecât, îngrozită că s-ar fi putut să o vrea și disperată să afle răspunsul.

El nu își înălță capul de pe ușă.

– Trebuie să te protejez. Trebuie să te protejez. O spuse ca pe o litanie, pentru sine. Pentru Dumnezeu. Nu pentru ea. Trebuie să te protejez.

– Nu răspunde, repetă ea, ignorând junghiul de dorință arzătoare ce o străbătu. Atât era, momentan. Își dorise ca el să o dorească. Ba chiar cu disperare.

Pentru că, dacă Alec o dorea, ar fi putut avea o șansă la viața la care visase cândva. Cu un bărbat mult mai nobil decât își imaginase ea.

„Trebuie să te protejez."

Și poate că era din cauză că își petrecuse atât de mult din viață singură, dar ideea de a fi protejată, de a fi într-un parteneriat cu cineva care dorea ca ea să fie în siguranță, așa cum și ea dorea ca el să fie în siguranță, era cel mai ispititor lucru pe care îl experimentase vreodată.

Dar, la urma urmei, o părăsise. Se îndepărtase călare, de parcă nu ar fi însemnat nimic unul pentru celălalt.

Și poate că așa era.

Nu se pricepuse niciodată prea bine să înțeleagă ce însemna pentru alții. Sau ce însemnau ei pentru ea, de altfel.

Încuviință o dată din cap, disperată să uite de conversația asta.

– Înțeleg. Răspunsul este nu. Nu ar fi trebuit să întreb.

Urmă o clipă îndelungată, în care ea crezu că poate el avea să îi răspundă. În care crezu că urma să își întoarcă spre ea capul, să o privească.

„Spune-mi că mă vrei", își dori ea. „Spune-mi că asta... că noi... că ar fi posibil."

El nu o făcu. În schimb, respiră prelung, aspru, apoi își strânse pumn mâna aceea care o fascinase. Îl apăsă de ușă, încheieturile degetelor albindu-i-se, tendoanele întinzându-i-se. Și apoi vorbi:

– Nu, spuse el. Nu ar fi trebuit.

Deschise ușa cu o forță care ar fi scos-o din țâțâni de-ar fi fost încuiată, ca ușa de la atelier.

Și dispăru în întuneric.

Capitolul 15

Ducele Diluat o părăsește pe Pupila Îndurerată

Merita o medalie.

Pentru că spusese nu. Pentru că nu se întorsese spre ea, nu o apucase, nu făcuse dragoste cu ea până mâinile nu i-ar mai fi tremurat de nevoie. Pentru că nu o compromisese cu desăvârșire acolo, în întuneric, pe podeaua dormitorului gol al lui Derek Hawkins.

„Mă vrei?"

O voia așa cum munții din Scoția voiau ceața.

Dar să fie al naibii dacă intenționa să ia ce își dorea, distrugând astfel posibilitatea ca ea să obțină ce merita. O viață alături de un bărbat demn de ea. Se gândise la asta înainte să afle că plănuia să fure tabloul, dar fu și mai convins după ce se angajase să o ajute, să găsească portretul și să îl distrugă înainte să fie dat în vileag.

Urma să găsească tabloul ăla nenorocit.

Și să o protejeze, fir-ar să fie.

„Trebuie să te protejez."

De unde reușise să adune forța să o lase, să nu se întoarcă înspre ea? Îl auzise în respirația ei – adevărul – faptul că i-ar fi cedat. Că își dorea să o facă. Că îl voia din nou. Că voia mai mult.

Mai mult. Crezuse că știuse cum era să vrei ceva. Ce însemna să tânjești. După care o cunoscuse pe Lillian Hargrove și își dăduse seama de adevăr – că toate lucrurile după care fusese vreodată înfometat nu se comparau câtuși de puțin cu ea. Ar fi plătit oricât. Ar fi făcut orice ca să mai guste o dată din ea.

Și că era nedemn de ea.

Și când ea stătuse acolo, în casa aceea goală, în odaia aceea goală, în care fusese cândva goală pentru un alt bărbat, fusese dispus să plătească. Să facă. Și se înfrânase.

Ca să o protejeze. Ca să îi ofere o șansă la viața pe care și-o dorea.

Pentru că acum avea o șansă la mai mult decât o căsătorie de conveniență. Acum, dacă reușeau să găsească tabloul, dacă reușeau să îl fure, poate că ar fi fost în continuare compromisă în opinia Londrei, dar ar fi putut evita să fie compromisă în opinia întregii lumi.

Ce fată isteață!

Ar fi trebuit să îi vină lui ideea. I-ar fi venit, dacă nu ar fi fost atât de orbit de frumusețea ei. De forța ei. De tot ce ținea de ea. Dar fusese prea ocupat să o protejeze. De Londra. De viitorul ei. De trecutul ei.

De el însuși.

Da. Merita naibii o medalie.

Când plecaseră, începuse să plouă de-a binelea, iar el continuase să facă ce era cel mai bine pentru ea, îndesând-o în birjă și urcându-se pe capră, lângă birjar, pentru siguranța ei.

Sau a lui.

Nu era sigur ce ar fi făcut dacă ar fi sfârșit în trăsură cu ea, lângă ea. Împărțind spațiul cu ea. Respirând același aer ca ea. Mirosindu-i parfumul de iarbă-neagră și munți scoțieni.

Ploaia îl înțepa pe față, în timp ce trăsura cotea înclinată, ducând-o înapoi în siguranța pe care i-o oferea casa din Grosvenor Square, unde avea fiecare să se întindă în patul lui, despărțiți de pereți ornați cu câini, iar el avea să se prefacă a dormi, dorindu-și să se ducă la ea. Să o dezbrace și să o venereze cu mâinile și buzele, și limba...

Mârâi la gândul acesta, în ploaia rece de mai, amintindu-și gustul ei. Amintindu-și trupul ei și imaginându-și ce senzație i-ar lăsa pe limbă cele mai secrete locuri ale ei.

– E vreo problemă, milord?

Bineînțeles că era o problemă.

O dorea pe Lily cu o intensitate turbată. Și nu avea dreptul să o dorească.

– Oprește trăsura aici, zise el, vârându-și adânc mâna în buzunar, ca să îl plătească pe birjar. Unde suntem?

– Hanover Square.

– Voi merge pe jos de aici.

– Domnule. Plouă.

De parcă el n-ar fi observat.

– Du-ți pasagerul în Grosvenor Square.

Simți cu degetele o bucată de hârtie din buzunarul hainei lui și o scoase, împreună cu punguța de bani. O privi în lumina tremurătoare a felinarului de la birjă. Contesa Rowley. Cartea de vizită a lui Peg. Valetul lui necunoscut probabil că o mutase din haina zdrențuită în cea pe care o purta acum.

Îi plăti birjarului suma exorbitantă, primi mulțumirile servile ale acestuia și coborî din trăsură în același timp în care se deschise portiera acesteia.

„Nu mă lăsa să te văd", îi ceru el în gând. Nu știa dacă ar fi reușit să îi reziste din nou. Și, în același timp, își dorea să îl lase să o vadă.

– Alec?

Numele lui pe buzele ei, un dar în ploaie.

– Închide portiera, spuse el, refuzând să o privească. Neavând îndeajuns de multă încredere în el ca să se uite.

Urmă o pauză, apoi:

Plouă. Ar trebui să urci.

Lângă ea. Atingând-o. Pufni fără să vrea, frustrat, când o auzi. Nu ar trebui să urce în trăsură. Nu ar trebui să fie aproape de ea. Avea o anumită sarcină. Să o protejeze. Iar momentan el era cel mai periculos lucru din lumea ei.

– Birja te va duce acasă.

– Cum rămâne cu tine? Cine te va aduce acasă?

Întrebarea blândă amenința să îl ucidă. Ideea unei case a lor. Imposibilitatea acestui lucru.

– Voi merge pe jos.

– Alec, începu ea, apoi se opri. Te rog.

Când auzi cuvintele, pe care le șoptise atât de des când se aflase în brațele lui, care promiteau atât de multe și cereau mult mai mult decât îi putea dărui el, mâinile începură din nou să îi tremure, așa cum se întâmplase și în casa lui Hawkins. Le încordă, dorindu-și să alunge dorința.

Oare avea să vină o vreme în care să nu o dorească?

– Închide portiera, Lily. Nu avu de ales decât să îi asculte porunca, iar el își ridică privirea spre birjar și îi spuse: Pleacă mai departe.

Trăsura se puse numaidecât în mișcare.

Își trecu mâna peste față, urând Londra. Dorindu-și să se fi aflat în orice alt loc.

Anglia avea să-i fie pieirea.

Își luă mâna de pe față și privi în jos la cartea de vizită. La adresa de sub nume. Hanover Square.

„Vino să mă vezi", îi șoptise Peg când îi strecurase cartea de vizită în buzunarul de la haină.

Mai devreme, Lily îl întrebase dacă credea în soartă și îi răspunsese sincer. Nu soarta îl adusese acolo, în Hanover Square, cu cartea de vizită a lui Peg la el. Ci un valet prea zelos și o pupilă prea frustrantă. Și, în timp ce privi trăsura dispărând în întuneric, sunetul de copite și huruitul roților fiind mascate de ploaie, nu soarta îl trimise spre ușa de la numărul 12 din Hanover Square.

„Vino să mă vezi."

Ci propria rușine.

Așteptă foarte puțin timp până veni o servitoare ca să îl conducă în adâncurile casei, în sus pe o scară dosnică și într-o cameră pe care o identifică înainte să se deschidă măcar ușa.

Dormitorul lui Peg.

Și înăuntru ea, stând lângă șemineu, părul ei blond lucindu-i în lumină, la fel de auriu precum cămașa de noapte din mătase cu care era îmbrăcată, decoltată și care se agăța de curbele pe care le adorase cu o viață de om în urmă, gândindu-se că aveau să fie primele și ultimele pe care urma să le adore vreodată, gândindu-se că ea avea să își dorească ca el să le adore pentru totdeauna.

– Știam că vei veni, șopti ea, cu voce joasă, secretoasă, ca și când servitoarea nu ar fi fost acolo.

După care fata chiar nu mai fu acolo, ci dispăru pe coridor și închise ușa după ea, chicotind ușor.

– Eu n-am știut, spuse el.

Ea îi zâmbi, același zâmbet cunoscător de două decenii în urmă, cel care făcea promisiuni pe care nu avea să le țină vreodată.

– Ai subestimat cât de irezistibilă sunt. Și ți-ai pus kiltul, ființă superbă ce ești.

Se duse înspre pat, întinzându-se pe perne și adoptând o poziție atât de nepăsătoare, încât cu siguranță fusese exersată.

Și chiar era. La urma urmei, o mai văzuse într-o poziție identică. Într-un alt loc, într-o altă lume, când fusese tânăr, necopt și disperat după frumusețea ei. După perfecțiunea ei.

Și se terminase altfel decât avea să se termine în seara asta.

Pentru că pe atunci fusese și mai disperat după ce reprezenta ea. După un viitor pe care nu avea să îl aibă vreodată. După acceptare în lumea ei. După Anglia.

Acum nu își dorea nici unul din aceste lucruri. Acum și-o dorea doar pe Lily.

Și era aici ca să își aducă aminte că nu era pentru el. Că de fiecare dată când o atingea, o păta cu trecutul lui. Cu rușinea lui.

– Nu am venit pentru tine, zise el rece.

Ea arcui o sprânceană blondă atrăgătoare.

– Ești sigur?

– Pe deplin.

Ea oftă și se lăsă pe spate, netulburată de afirmația lui.

– Atunci îmi irosești timpul, scumpule. De ce ai venit?

Într-adevăr, de ce venise? Ce voia de la acest moment? Când îi dăruise vreodată Peg ce își dorise?

Ea nu așteptă ca el să găsească un răspuns, ci îi spuse:

– Dacă nu vrei să te joci, atunci ar trebui să te duci acasă, la mica ta scandalagioaică.

Alec își concentră brusc atenția asupra ei.

– Ce înseamnă asta?

– Doar că ne-ai arătat clar la balul Eversley că ești dispus să faci orice pentru fată. Chiar și o scenă. Și știu că ți-ai învățat lecția despre a face o scenă cu mulți ani în urmă. Se opri, apoi continuă: Mărturisesc că, dacă aș fi știut că Alec Stuart, cel fără familie și fără bani, urma să fie duce cu o avere regească, poate că m-aș fi răzgândit în legătură cu oferta ta dulce.

Toate s-ar fi răzgândit. Și el ar fi dus o altă viață. Una care să nu fi inclus un șir lung de femei care îl consideraseră demn de joacă, dar nu și de mândrie.

Peg zâmbi, rece și urâtă. Îi trecu prin cap că poate se credea frumoasă, că el o considerase cândva așa. Acum însă, știa cum putea fi frumusețea. Cum putea fi însoțită de putere, mândrie, scop și ochi de culoarea mării scoțiene.

Ea vorbi din nou:

– Te-ar ajuta dacă ți-aș spune că a ta a fost cea mai drăguță cerere în căsătorie? Încă mi-o amintesc. Ți-o voi recita. „Te voi trata frumos. Ne vom petrece restul zilelor fericiți." Ță-ță-i. Tânăr, necopt și pe deplin neștiutor al femeilor și al lumii.

Pentru o fracțiune de secundă, se simți din nou ca la cincisprezece ani, un băiat idiot.

– Mi-am învățat lecțiile despre femei cu ani în urmă.

Existau femei pe care le merita și femei pe care nu le merita. Și, bineînțeles, cea pe care și-o dorea mai mult ca orice altceva se încadra în cea de-a doua categorie.

Peg îi sublinie ideea.

– Și noi, doamnele, ne-am învățat lecțiile în ceea ce te privește, nu-i așa?

Asta era. Pentru asta venise. Ca să i se amintească ce statut avea. Viața pe care nu putea să o aibă vreodată. Și totuși, se opuse.

– Nu știi nimic despre mine.

O parte a gurii lui Peg se ridică într-un zâmbet fals, cunoscător.

– Pun pariu că știu mai multe decât ea. Urmă o pauză, apoi adăugă: Sau a călărit deja Bruta Scoțiană?

Miji ochii înainte să se poată stăpâni, incapabil să nege rușinea și furia ce îl străbăteau. Incapabil să ascundă adevărul de Peg.

Peg făcu un botic perfect.

– Of, scumpule, la fel de dulce ca întotdeauna. Îți pasă de fată.

– Nu, spuse el.

„Mincinosule."

Ea țâțâi din nou, apoi se mișcă, dându-se jos din pat și venind spre el, mătasea aurie ondulându-se pe corpul ei.

– Uiți, Alec Stuart, că am fost prima femeie pe care ai iubit-o.

– Nu te-am iubit niciodată, spuse el, refuzând să se miște în timp ce ea se apropie, refuzând să se clintească atunci când ea își puse mâna rece pe fața lui, ștergând amintirea mâinii lui Lily.

Bănuia că o merita.

– Nu asta mi-ai spus atunci, zise ea încet. Alec scoțianul, cel cu chip dulce, mare cât casa, cum nu mai văzusem vreodată. Cum nu mai simțisem vreodată.

Se împinse în el, iar el își înfrână imboldul de a o împinge la o parte, dorindu-și lecția pe care i-o dădea. Dorind să își amintească cine fusese. Ce fusese. Ea își coborî vocea până la șoaptă, ducându-și mâna spre tivul kiltului lui, atingându-i ușor cu degetele coapsa, făcându-l să se înfioare.

– Las-o pe fată să aibă parte de ea. Să o simtă. Nu vei fi primul pentru ea, dar nici ea nu va fi prima pentru tine. Gândește-te la asta. Vă potriviți.

Voi să răcnească de furie din pricina felului în care o spusese, de parcă s-ar fi comparat cu Lily. Apoi Peg adăugă:

– Și când s-a săturat de tine, întoarce-te la mine. Mi-ar plăcea mult încă o tură.

– Niciodată.

Ea se împinse în el.

– Nici dacă îți amintesc de prestația mea formidabilă?

– Ce ciudat că o descrii așa, întrucât îmi dau seama că nu mă interesează un bis.

Peg îl plesni, cu o mișcare scurtă și furioasă, palma zdravănă răsunând ca o alarmă în odaia tăcută. Își ridicase într-adevăr mâna, ca să mai atenueze din usturimea loviturii, dar se delectă în schimb cu senzația aceea. Cu mesajul pe care îl transmitea. Cu amintirea pe care i-o aducea.

– Nu te umfla în pene, Alec Stuart. Poate că ești Ducele Diluat acum, zise ea, dar a fost o vreme când ai existat din bunăvoința mea. Nu ți-ar plăcea ca lumea să știe adevărul.

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă lumea asta știe adevărul, zise el. Ține minte, Lady Rowley: secretele mele îți aparțin

și ție. Asigură-te că le spui prietenelor tale. Nici unei doamne nu îi place să își spele boarfele în public.

Ea se încruntă.

– Ești un nimic.

O prinsese.

– La un moment, trecutul nostru trebuia să ne fie de folos, nu?

Urmă o tăcere prelungă, după care ea spuse:

– Că sunt sau nu secretele mele, nu ți-ar plăcea ca Încântătoarea Lily a ta să știe adevărul despre tine. Mi-aș ține gura în locul tău.

Peg se înșela. Ar fi foarte recunoscător dacă Lily ar ști adevărul. Atunci i-ar fi mai ușor să o dorească, deoarece i-ar fi imposibil să o aibă.

Cu toate astea, nu ar fi trebuit să vină acolo. Când fusese în afara casei, se întrebase de ce o vizita pe Peg, de ce îi permitea cărții ei de vizită să îl cheme. Acum știa adevărul.

O voia. Era ca un memento pentru el. Dovada că perfecțiunea lui Lily nu era pentru el.

Plecă din casă hotărând două lucruri: în primul rând, Lily urma să își găsească fericirea în mâinile celui mai bun bărbat pe care l-ar fi putut găsi; iar, în al doilea rând, bărbatul acela nu avea să fie niciodată el.

Deși se uita în cutia cu panglici din magazinul de modă al lui Madame Hebert de pe Bond Street de un sfert de oră, Lily nu ar fi putut numi nici măcar o culoare din interiorul acesteia. Era prea mistuită de avertismentul care o încercase de nenumărate ori de aproape trei zile de când nu îl mai văzuse pe Alec.

Nu ar fi trebuit să îl întrebe dacă o dorea.

Nu ar fi trebuit să demaște gândul perfid care se înrădăcinase în mintea ei, urmarea acțiunilor protectoare și a sărutărilor provocatoare și a unui fir de speranță despre care ar fi trebuit să știe că mai bine nu i-ar fi permis să intre în gândurile ei. În inima ei.

Și totuși, ca o proastă ce era, îl întrebase.

„Mă vrei?"

Se îmbujoră când își aminti. Cum de își imaginase vreodată că întrebarea ei ar fi dus la orice altceva în afară de jenă? Îl văzuse luptându-se cu răspunsul, ca și când nu ar fi vrut să o rănească. Să îi spună adevărul.

Cu toate acestea, îi spusese. Deoarece era mai nobil decât alții. Mai bun și mai nobil. *Îi spusese că nu.* Mai bun, mai nobil și nu pentru ea. Chiar dacă îl dorea cu disperare.

Și apoi, ca și când nu ar fi fost de ajuns să îi spună adevărul, dispăruse.

Așteptase să se întoarcă, cu trei nopți în urmă, adormind în cele din urmă în salonul din Casa cu Câini, nevrând să îl rateze. Dar el nu se întorsese. Nici în ziua următoare. Nici în următoarea.

Ba luase câinii, ceea ce o făcea să creadă că nu intenționa să se mai întoarcă, oricât de mult și-ar fi dorit ea.

Așa că, în dimineața aceea, Lily luase frâiele în mâini și chemase întăriri.

– Nu ești fericită că ne-am hotărât să preluăm rolul de însoțitoare? Își ridică privirea din cutia cu panglici și o văzu pe Lady Sesily Talbot de cealaltă parte, zâmbindu-i larg. Semănăm cu niște zâne la munca asiduă pe care depunem și la dedicarea cu care o facem.

În colțul încăperii, Seleste și Seline zăboveau deasupra unei colecții de ace de păr și accesorii pe care unii le-ar numi necesare, iar alții inutile. Chicotiră pe seama unui articol din grămada cu pricina, iar Lily se întrebă oare cum era să îți faci atât de puține griji. Erau măritate – sau aproape – cu bărbați despre care se zvonea că le adorau. Așa că trăiau fără ezitare. Fără singurătate. Mereu parte dintr-un „noi".

Lily simți un junghi puternic de gelozie în timp ce le privea, imaginându-și cum ar fi putut fi viața ei, dacă... dacă tatăl ei nu ar fi murit. Ducele îi urmase curând, apoi ceilalți, precum soldăței de jucărie, toți în șir. Poate că nu ar fi fost singură de Sfântul Mihail. Poate că nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Derek. Poate că nu ar fi pozat pentru tablou.

Nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Alec.

Trase scurt aer în piept la gândul acesta, respingându-l instantaneu. Nu ar fi dat la schimb faptul că îl cunoscuse pe Alec. Chiar dacă îl alungase. Chiar dacă nu avea să îl mai vadă vreodată.

– Scumpă Lily, zise Sesily, întrerupându-i șirul gândurilor. Ai vrea să ne spui de ce suntem aici?

L-am găsit.
Mâine mergem la spectacolul lui Hawkins. Cu Stanhope.
Ai nevoie de o rochie. Fără câini.

Scrisoarea ajunsese în dimineața aceea, nesemnată, și inclusese instrucțiuni despre cum să ajungă la un magazin de modă de pe Bond Street. Nu avusese nevoie de semnătură. Și totuși, și-o dorise, un fel de recunoaștere personală. Oare ce ar fi ales? Alec? Inițialele lui? Titulatura lui?

Cu siguranță nu ultima.

Bleah. Se dezgusta pe ea însăși. El invitase un alt bărbat să li se alăture. O privi pe Sesily, încercând să pară vioaie.

– Am nevoie de o rochie.

Sesily ridică din sprânceană.

– Și cum se face că arăți ca un flăcău care și-a pierdut cățelul preferat?

Ea clătină din cap.

– Nu știu la ce te referi.

– Pentru că suntem prietene, voi avea răbdare și voi aștepta să-mi spui tu.

Prietene. Un cuvânt neașteptat, pe care Sesily îl folosi ușor, de parcă prietenia era ceva natural și sincer pentru ea. De parcă ar fi putut fi și pentru Lily.

Durerea din pieptul lui Lily deveni și mai insistentă.

– Doamnelor.

Madame Hebert, considerată în general cea mai bună croitoreasă din întreaga Londră – ziarele de scandal susțineau că fusese salvată de la curtea lui Josephine în toiul războiului – intră printr-un set de perdele din apropiere.

– Este o plăcere să le revăd pe surorile mele favorite. Se uită la Lily. Ba nu! Nu doar surori! Trei și un chip nou. Se apropie, punându-și o mână pe bărbia lui Lily, întorcând-o spre stânga, apoi spre dreapta. S-ar putea să fii cea mai frumoasă femeie pe care am avut-o vreodată în magazin.

Nu era un compliment, ci o afirmație prozaică. Lily clipi.

– Mulțumesc?

– Ea este Lillian Hargrove, interveni Sesily. Pupila ducelui de Warnick.

Croitoreasa ridică o sprânceană neagră perfectă, singurul semn că o auzise.

– Sau doar Lily, răspunse Lily.

Madame Hebert încuviință din cap.

– Ai venit pentru Warnick.

Ce bine ar fi fost ca doar faptul că își dorea asta să transforme totul în realitate. Alungă gândul.

– Nu.

– Pentru altul, interveni Seleste, voioasă. Contele Stanhope.

Doar că nu era așa. Nu prea.

Madame Hebert nu își luă privirea de la Lily.

– Am auzit că ai purtat o rochie cu câini la balul Eversley.

– Ai auzit?

Franțuzoaica miji ochii.

– Este adevărat?

– Încercam să dovedesc ceva, zise Lily, simțindu-se brusc și mai jenată decât se simțise în seara balului.

– Lui Stanhope?

Ea își îndreptă umerii.

– Lui Warnick.

Urmă o clipă îndelungată în care croitoreasa se gândi la cuvintele ei. Apoi spuse:

– *Oui.* Te voi îmbrăca.

– Of, excelent! Cele trei surori bătură din palme, entuziasmate. Evident, va avea nevoie de toate cele.

– Nu chiar de toate cele, o corectă Lily, doar o rochie pentru...

Madame Hebert se pusese deja în mișcare, trecând prin perdele, de parcă Lily avea să o urmeze pur și simplu. Așa făcu, surorile Talbot luând-o aproape pe sus.

– Nu îmbracă pe oricine, șopti Seline. E foarte pretențioasă.

– Ai crede că, dacă e pretențioasă, ar vrea să evite scandalul, îi răspunse Lily în șoaptă. Crezi că știe despre mine?

Intrară în spațiul de lucru și odăile de probă ale magazinului de modă, descoperind câteva croitorese care coseau sub ferestre de-a lungul peretelui îndepărtat, precum și o femeie care se afla pe o platformă înălțată, cu spatele la ușă, cu o tânără la picioarele ei, care prindea tivul unei rochii de mătase luxuriante de culoarea ametistului.

– Nu evit niciodată scandalul, îi răspunse Madame Hebert, de parcă ar fi fost implicată în conversație de la bun început. Cei implicați în scandal sunt văzuți. Și îmi place ca hainele mele să fie văzute. Se întoarse spre Lily, arătându-i o platformă din apropiere. Te-aș fi evitat înainte să devii un scandal, Încântătoare Lily. Pe când erai Singuratica Lily.

– O ador pe Madame Hebert. Sesily se adânci într-un divan din apropiere și îi repetă femeii mai în vârstă: Va avea nevoie de toate cele.

Croitoreasa înclină capul, studiind-o lung pe Lily, apoi spuse:

– *Oui.*

– *Non*, zise Lily. Am nevoie doar de o rochie pentru teatru.

– Valerie. Madame Hebert se întorcea deja, chemând o tânără din apropiere. Adu-mi materialele albastre. Se întoarse spre Lily și îi spuse: Am câteva rochii care ți s-ar potrivi și care necesită ajustări minimale pentru mâine-seară. Dar, așa cum i-am spus ducelui, restul trusoului va trebui să îl facem în timp.

– Nu e... începu ea să nege, înainte să își dea seama de ce spusese franțuzoaica. Trusou?

– Unul dintre cuvintele mele preferate. Seline oftă pe divanul din apropiere, lângă surorile ei. Cea mai bună parte a căsătoriei.

– Păi, a doua cea mai bună parte, zise Seleste sec, făcându-le pe surorile ei să chicotească.

– Lily va descoperi asta, răspunse Seline. Și cu Stanhope... Ce încântare!

– E teribil de arătos, încuviință Seleste.

Sesily însă rămase tăcută, privind-o cu atenție pe Lily, cu ochi care păreau să știe prea multe.

– Contele de Stanhope nu se va însura cu mine, zise Lily, întorcându-se spre croitoreasă, care era ocupată să caute prin brațul de rochii pe care le adusese Valerie, alegând în cele din urmă una azurie uluitoare. Când o ridică ca să o privească, Lily aproape icni din pricina culorii splendide. Este frumoasă, zise ea, întingându-se fără să vrea după ea.

Madame Hebert încuviință din cap.

– *Oui.* Și tu vei fi frumoasă în ea.

I-o înmână lui Lily și arătă înspre o odaie de probă. Lily făcu cum i se spuse și se întoarse în câteva minute, în mod șocant rochia potrivindu-i-se aproape la perfecție.

– Vai, mie, oftă Seleste.

– Asta este, murmură Seline.

Sesily zâmbi larg.

– Nu va ști ce l-a lovit.

Preț de o clipă trecătoare, cuvintele îi aduseră în minte imaginea lui Alec, cu ochii mijiți, întinzându-se după ea, așa cum făcuse

în trăsură pe când se întorceau acasă de la balul Eversley. Ce ar fi făcut ca să îi capteze din nou atenția? Ca să îl facă să o atingă? Să o sărute?

Ar purta rochia aceasta în fiecare zi, tot restul vieții.

După care își aminti că nu era pentru Alec. Era pentru un alt bărbat. Pe care trebuia să îl prindă. În trei zile.

Croitoreasa arătă înspre platforma goală, angajatele ei roind în jurul ei ca niște albine, începând numaidecât să se agite, lătrând ordine în franceză, prinzând ace cu o viteză extraordinară, de parcă s-ar fi născut cu o perniță de ace atașată la încheietura mâinii. Lily nu vorbea franceză îndeajuns de bine ca să știe despre ce discutau, așa că făcu tot posibilul să nu se clintească în timp ce femeile se învârteau în jurul ei, mișcându-și doar ochii, de la surorile Talbot care se aflau pe divanul din apropiere la celelalte persoane din magazin: croitorese, o femeie din colțul încăperii care părea să calculeze înregistrările contabile și la cealaltă clientă care se părea că terminase proba și ieșea în clipa aceea din cabină.

Lily făcu ochii mari.

Contesa Rowley își coborî privirea peste rochia albastră, studiind croiul, felul în care cădea materialul, tivul, după care își ridică din nou privirea spre Lily, cu o licărire cunoscătoare, tulburătoare în ea. Și când vorbi, rosti calm, ca o regină:

– O va adora.

În încăpere se așternu liniștea după afirmația ei, singura mișcare fiind felul subtil în care cele trei surori își îndreptară spatele pe divan.

Lily nu spuse nimic. Era prea înspăimântată ca să o facă.

Contesa însă nu simțea același lucru.

– Mereu i-a plăcut albastrul.

Nu avea să muște momeala.

– Mulțumesc, spuse ea, răspunzând intenționat la aprecierea contesei. Și mie îmi place mult albastrul.

Contesa își arcui o sprânceană blondă.

– Știi că a venit să mă vadă cu trei seri în urmă.

– Despre cine... începu Seleste.

A fost cu... interveni Seline.

Sesily ridică mâna, oprindu-le, și se ridică în picioare, de parcă ar fi putut să o salveze pe Lily de acest moment. De parcă ar fi putut cineva să o salveze pe Lily de acest moment.

Cu trei seri în urmă îl întrebase pe Alec dacă o voia. Cu trei seri în urmă îi spusese că nu.

– Nu te cred, spuse ea.

Era o minciună. De fapt, o credea. Cu trei seri în urmă, se dusese la această femeie, această femeie rece, lipsită de emoții, impasibilă. Opusul lui Lily. Pe deplin aristocratică și plină de o perfecțiune londoneză. Și trecutul lui.

Iar Lily se întorsese acasă și îl așteptase.

Iar el nu venise.

Contesa își dădu seama că mințea. Zâmbi și se apropie, părând să fi fost făcută pentru locul acesta, pentru momentul acesta. Arătând ca genul de femeie pe care orice bărbat și-ar fi dorit-o. Dincolo de scandal.

Dincolo de rușine.

O cuprinse gelozia în timp ce contesa se apropie, zâmbind ușor, cunoscătoare.

– A venit la mine pentru că a vrut să i se aducă aminte că nu ești pentru el.

Cuvintele o dureră, ca o lovitură dură și meschină.

Lily refuză să își arate sentimentele. Se îndreptă de spate, forțându-se să fie puternică.

– Dacă a venit la tine, *Peg*, atunci te asigur că nu sunt pentru el.

– Bravo, fetițo, i se păru că o auzi pe una dintre surorile Talbot spunând.

Surprinderea și furia se războiră pe chipul contesei, dar dispărură într-o clipită, alungate de un calm prefăcut.

– Biata Încântătoare Lily! Nu înțelegi? Alec nu e făcut pentru o viață, ci cel mai bine folosit o noapte.

Chiar și fără să înțeleagă pe deplin, cuvintele o biciuiră, iar Lily făcu singurul lucru pe care putea să îl facă, adică se întoarse spre croitoreasă.

– Ai terminat, Madame?

– Nu prea, îi răspunse franțuzoaica din locul ei, lângă tivul rochiei. Dar contesa a terminat.

Lui Lady Rowley nu i se oferi oportunitatea să răspundă, căci croitoreasa pocni din degete și câteva tinere veniră să o ducă în odaia din față.

Seline și Seleste expirară la unison, iar Sesily înaintă rapid.

– Femeia aia este o zgripțuroaică. Se apropie de ea. Te-ai descurcat foarte bine. M-a impresionat în mod deosebit că i-ai spus pe numele mic.

Numele pe care îl folosea Alec cu ea.

Numele pe care îl folosea cu ea de Dumnezeu știe când.

Se dusese la contesă. Și o părăsise pe ea.

– Eu... Se opri, negăsindu-și cuvintele. Își coborî privirea spre mâinile ei și văzu că îi tremurau. Își ridică privirea spre Sesily. Nu știu ce să fac.

Sesily o privi în ochi și o luă de mâini, strângându-i-le tare, ca să le liniștească.

– Fii tare în continuare. Și nu o lăsa niciodată, dar niciodată, să vadă că tremuri.

– De acord. Seleste și Seline li se alăturară. Nici pe el.

Lily clătină din cap.

– Nu știu la cine vă referiți.

Sesily zâmbi când o auzi spunând ceea ce se cuvenea să spună.

– Bineînțeles că nu. Dar dacă... Se opri. Dacă ai ști la cine ne referim, adică... Dacă ai ști... Presupun că l-ai alege în locul celuilalt?

Lacrimile amenințau să o podidească, iar Lily își ridică privirea spre tavan, dorindu-și să le poată goni. Dorindu-și să poată pleca de acolo. În timp ce Madame Hebert se ridică de la picioarele lui Lily, străbătând camera înspre un dulap plin cu materiale, Lily își aminti că Alec nu era o opțiune. Nu fusese nicicând o opțiune. Și cu două nopți în urmă, îi arătase foarte clar acest lucru.

Se uită la prietena ei.

– Nu mă vrea.

– Aiureli! exclamă Sesily.

Lily clătină din cap.

– Este adevărat. M-a lăsat singură în casă. Nu l-am văzut de trei zile. S-ar părea că m-a lăsat ca să își găsească mângâiere în brațele lui... Se opri și flutură brațul în direcția odăii din față a magazinului. După o clipă îndelungată, adăugă, cu voce ușoară și tristă: Da. Da, bineînțeles că îl aleg pe el.

Era prima dată când o recunoștea cu voce tare, iar cuvintele erau deopotrivă înspăimântătoare și sfâșietoare. Îl dorea. Mai mult decât își dorise vreodată ceva.

– Dar el nu mă vrea.

– Of, Lily, spuse Sesily, urcând pe platformă și îmbrățișând-o.

Lily auzise mereu că îmbrățișările prietenelor te făceau să te simți mai bine, dar nu era cazul acum. Îmbrățișarea aceea o făcea să se simtă mai rău. O făcea să își dorească să se abandoneze în brațele celeilalte femei, să plângă și să scâncească, și să își aștearnă toată tristețea și deznădăjduirea la picioarele lui Sesily.

Dar, cumva, în timp ce își dorea asta, descoperi adevărul.

Care o făcu de asemenea să simtă că nu era singură.

– Mai avem o soră, știai? spuse Sesily și dură puțin până Lily se prinse că aceasta schimbase subiectul. Seraphina.

Lily încuviință.

– Ducesa de Haven.

A cincea dintre Surorile Soioase, acuzată că ar fi păcălit un duce să se însoare cu ea și care dispăruse din Londra cu câteva luni în urmă.

O umbră trecu peste chipul lui Sesily.

– Sera nu și-a putut cuceri ducele. Nu în final.

Uneori, dragostea era imposibilă. Lily înțelegea asta. Doar că nu părea să le înțeleagă pe surorile Talbot, care o priveau cu o hotărâre reînnoită pe chipuri.

– Dar pe ducele *tău* îl vei prinde. Te vom ajuta.

Bineînțeles că nu era posibil, dar era o fantezie minunată.

Lily se trase din îmbrățișare și își șterse lacrimile, după care își dădu seama că Seleste și Seline li se alăturaseră. Că nu era singură. Că nu era una, ci patru.

Cinci.

În spatele surorilor Talbot se afla franțuzoaica, cea mai venerată croitoreasă din Londra, care ținea în mâini o bucată de material și o privea pătrunzător, cunoscătoare.

– Dacă îl alegi... spuse aceasta și întinse brațele, dând la iveală materialul. Găsește-l. Poartă asta.

Lily făcu ochii mari în timp ce acceptă materialul oferit, mișcarea ei fiind întreruptă de icnetele scurte, entuziasmate, ale prietenelor ei. Cu materialul în mâini, recunoscu din nou adevărul unic, de netăgăduit.

– Îl vreau.

– Atunci, este al tău, îi răspunse Sesily, pe un ton sec și cunoscător. Sinceră să fiu, dacă asta nu îl cucerește, atunci nu poate fi cucerit nicicum.

Capitolul 16

Tartanul: o țesătură ispititoare?
Sau o modă îngrozitoare?

Alec nu crezu că s-ar fi putut așa ceva, dar casa din Kensington deținută cândva de bătrânul Număr Nouă și soția acestuia era chiar mai rea decât cea plină de câini.

Evident, Lady Numărul Nouă fusese colecționară. De toate cele.

Pe parcursul celor trei zile de când locuia în casa părăsită din apropiere de Regent Street – Settlesworth îi menționase ceva despre un accident cu barca în zona de nord a țării care îi răpusese tragic pe Ducele și Ducesa Numărul Nouă, împreună –, Alec fusese copleșit de mese pline cu animale în miniatură, rafturi încărcate cu bibelouri din porțelan și bufete cu uși din sticlă pline până la refuz cu servicii de ceai. Îi trecu prin minte că atunci când reduseseră personalul din această casă la minimum, păstraseră câteva servitoare tocmai pentru a șterge de praf colecția nebunească de articole inutile.

Îi mai trecu prin minte, când intră în casă în toiul nopții, întâmpinat de Angus, care dădea cu sălbăticie din coadă, ratând la mustață o masă mai joasă plină cu clopoței mici din porțelan, că ar fi trebuit să aleagă o altă casă. Nu era un loc potrivit pentru animale; nici patrupede, nici bipede.

Se lăsă pe vine ca să salute cum se cuvine câinele:

– Bună seara, prietene.

Angus se aplecă, să fie scărpinat, oftând de plăcere când simți atingerea lui Alec.

– Măcar ne avem unul pe celălalt. Își ridică privirea, uitându-se prin hol. Unde e Hardy?

Nu fu chiar surprins de faptul că cel de-al doilea câine lipsea. Hardy își petrecuse ultimele trei zile oftând și rătăcind aiurea prin casă, de parcă ar fi tânjit după dragostea lui pierdută.

Ca și când nu și-ar fi lăsat amprenta pe fiecare părticică din el într-o săptămână, de când o cunoscuse, îi distrusese și câinii.

Fusese cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată, să se întoarcă la Casa cu Câini în noaptea aceea, hotărât să își găsească o locuință nouă, în care să nu îi amenințe viitorul. De unde să o poată păzi de la distanță.

Când intrase, o găsise adormită în salonul de primire, câinii lângă șemineul din apropiere.

Dacă nu ar fi simțit în continuare mirosul parfumului lui Peg pe tartanul lui, poate că nu ar fi reușit să plece de lângă ea. Dar o făcuse. Și acum se alesese cu un câine nefericit.

Oftând la rândul lui, se ridică, urcând pe scara centrală înspre dormitorul care fusese pregătit pentru el, Angus urmându-l în întuneric. Hardy avea să supraviețuiască. Urma să își reia viața lui obișnuită și să se întoarcă la felul lui de-a fi după ce se întorceau în Scoția.

Alec spera doar că la fel putea să facă și el.

Timpul se scurgea, iar Scoția i se înfățișa ca o promisiune. Un loc în care nu avea să și-o amintească pe Lily. Frumusețea ei. Zâmbetul ei. Puterea ei. Toate felurile în care își dorea...

Să o iubească.

Clătină din cap, alungând gândul acela perfid și șovăitor. Nu o iubea. Nu avea să o iubească.

Nu o putea iubi.

Trebuia pur și simplu să se ferească de ea timp de trei zile.

Trei zile.

Trei zile în care să găsească tabloul, să îl distrugă. Să îi ofere lui Lily viața pe care o merita. Avea să îi înapoieze viața. Și ea urma să își aleagă una dintre variantele ei infinite de viitor și să își trăiască viața nemăsurat de puternică, frumoasă și strălucitoare.

Fără el.

Își petrecuse ziua cu West și cu Regele, încercând să stabilească cel mai probabil loc unde era ținut tabloul înainte de expoziție. Plănuindu-și pașii pentru seara următoare, când Hawkins urma să iasă pe scenă în fața întregii societăți, iar Alec avea să cotrobăiască prin odăile dosnice ale teatrului.

Și în timp ce o făcea, în timp ce o proteja, Lily urma să fie într-o lojă, deasupra scenei, și să se îndrăgostească de Stanhope.

Scrâșni din dinți la gândul acesta.

Așa era cel mai bine pentru ea. Așa avea să supraviețuiască situației: bârfelor, zvonurilor, adevărului. Era evident că Stanhope era îndrăgostit lulea de ea și dispus să îi treacă cu vederea trecutul. Și banii erau de folos, fără îndoială. Dar părea un tip de treabă.

Pe care Lily îl merita. Care într-o zi ar fi putut fi demn de dragostea ei.

Spre deosebire de Alec.

Expiră cu putere, cotind pe coridor înspre ceea ce era numit cu amabilitate dormitorul stăpânului, dacă ignorai rafturile lungi cu figurine și gunoaie inutile colecționate, dorindu-și să doarmă. Măcar în noaptea asta nemistuit de crize de autodispreț și de dorința aproape de nesuportat de-a se ridica și de-a se duce la Lily. De-a cădea în brațele ei și de-a face dragoste cu ea, până ce trecutul dispărea și rămânea doar cu prezentul.

Până rămânea doar cu ea.

Clătină din cap, întinzând mâna spre mânerul camerei, disperat să și-o scoată din minte, deși știa că nu putea s-o facă. Deși știa că urma să intre în odaie, să se dezbrace și să se ducă la culcare atașat din pricina amintirilor mâinii, gurii și minții ei.

Se lăsă cu fruntea pe ușa mare de mahon, cuprins de rușine și dorință, disperat să se întoarcă și să se îndrepte spre Grosvenor Square, și să o posede. Să o facă a lui. Să se desfete cu ea și să dea naibii orice consecințe.

Se forță să își calmeze respirația, să își liniștească mâinile.

Trei zile. Putea sta departe de ea timp de trei zile.

Deschise ușa, deja îngrozit de decorul aglomerat al odăii, de patul mic cu picioare fusiforme și de baldachinul lui fragil. Înăuntru, lumina de la lumânări se revărsa pe podea, caldă și aurie. Hardy își ridică capul din locul lui de la baza patului, lovind zgomotos cu coada cuvertura greoaie.

Dar Alec nu se uita la câine.

Ci se uita la Lily, care dormea dusă în mijlocul patului, învăluită de lumina aurie a lumânărilor.

Îmbrăcată doar cu tartanul lui.

Un bărbat mai bun ar fi lăsat-o acolo. Ar fi închis ușa și ar fi găsit un alt pat. O altă casă. O altă țară.

Un bărbat mai bun ar fi avut forța necesară ca să o protejeze de el însuși, cel mai mare pericol cu care urma să se confrunte vreodată.

Bărbatul care avea să o revendice, să o păstreze... Deși era cu disperare nedemn de ea.

Dar el nu era un bărbat bun.

Își încleștă mâna pe mânerul ușii. Încercase să fie. Își dorise să fie. Dar acum, aici, văzându-i perfecțiunea desăvârșită, nu mai avea forța necesară pentru asta.

Tânjea după ea. O voia. Și-o dorea.

Fusese mereu doar ea.

Și în clipa aceea, tot ce era, tot ce avea să fie vreodată, îi aparținea. Și în noaptea asta, poate că se putea păcăli singur în a crede că și ea era a lui.

Se uită la Hardy și arătă spre coridor.

– Afară.

Câinele ascultă instantaneu porunca.

Alec închise ușa, îndreptându-se deja spre ea. Se opri lângă pat, privind-o în timp ce dormea, cu părul ca o revărsare de flăcări arămii peste cearșafurile proaspete. Patul nu era prea mic. Era mărimea perfectă pentru ea, făcând-o să pară o regină a zânelor în locașul ei. Ea se mișcă, un umăr gol făcându-și apariția de sub tartanul roșu: rozaliu, perfect și ademenitor. Nu se putu abține. Gemu.

Ea deschise ochii când auzi sunetul, găsindu-i imediat pe ai lui, ca și când universul i-ar fi conectat printr-o sfoară. Nu tresări când îl văzu, așa cum era de așteptat când vedeai un bărbat de mărimea lui la marginea patului. În schimb, zâmbi, ușor și somnoroasă, iar Alec se încinse de o plăcere imorală.

– Ai venit acasă.

Îl așteptase.

– Cum m-ai găsit?

Ea zâmbi și mai larg.

– Nu ești singurul care are acces la Settlesworth, Excelență. Se uită la masa aflată la câțiva pași de ei, care adăpostea o mulțime de animale din porțelan. Cu toate că nu m-am gândit că această casă ar fi chiar pe gustul tău.

Poate că ar fi râs dacă nu și-ar fi dorit-o atât de mult. Dacă nu ar fi fost atât de zdrobit de prezența ei.

– De ce ai venit, Lily?

Ea clipi, iar el se disprețui pentru îndoiala care îi scăpără în privire.

– Am... Se opri. Respiră adânc. Îl privi în ochi, cu o convingere înnoită. Am venit pentru tine.

I se tăiară genunchii, dar se împotrivi imboldului de-a se duce la ea. De a o atinge. De a ceda în fața dorinței. Cumva. În schimb, Alec spuse:

– Mama mea a fost englezoaică.

Urmă o pauză. Apoi ea zise:

– Și a mea.

El ignoră răspunsul, încărcat de umor, iar ochii ei licăriră, făcându-l să o dorească mai mult ca până atunci, întrucât amenința să izbucnească în râs. În timp ce îl ispitea mai mult decât crezuse vreodată că ar fi fost posibil.

– Era frumoasă. Tatăl meu era înnebunit după ea. Zice-se.

– Zice-se?

– Până să vin eu pe lume, nu mai țineau unul la celălalt. Trăiau în Scoția, în regiunea muntoasă, iar el se ocupa de distileria familiei. Îl crezuse avut și cu pământ, și așa era, dar afacerea, moșia aferentă, nu era condusă de alții. Era condusă de membrii familiei Stuart, așa cum se întâmplase generații la rând. Era genul de bărbat care secera grâu, tundea oi, repara acoperișuri cu smoală și curăța boxele de bălegar. Iar ea a disprețuit toate astea.

Ea se ridică în șezut în timp ce el vorbi, cu tartanul familiei Stuart înfășurat în jurul ei, cu părul ei arămiu lăsat pe umeri, iar el se împotrivi imboldului de a o sorbi. Se concentră pe poveste – cândva un avertisment, acum o profeție.

– Nu era făcută pentru Scoția, obișnuia tatăl meu să spună. Era prea perfectă. Zveltă ca o trestie, dar de neînduplecat. Nu suporta frigul, umezeala, sălbăticia. Ne-am mutat în sud, spre graniță, pe o altă moșie deținută de familie. Iar tatăl meu a crezut că apropierea de Anglia avea să o schimbe. Să o aducă înapoi pe fata pe care o iubise cândva.

– Nu așa funcționează lucrurile.

Apucă tartanul, în dreptul sânului, materialul ispitindu-l cu mici scăpărări de umbre.

– Mi-ai spus cândva că dragostea este o promisiune puternică. Și așa era. Tatăl meu a învățat asta pe propria piele. Și eu la fel.

Ea făcu ochii mari, iar el urî tristețea din ei.

– Ce s-a întâmplat?

– Ne-a părăsit.

Lily deschise gura și inspiră ușor, tăcută.

– Când?

Voia să o atingă mai mult decât voia să respire, dar povestea aceasta, istorioara aceasta profetică, trebuia să fie spusă.

– Dacă mă gândesc bine, ne-a părăsit inimile cu mult timp înainte să ne părăsească cu adevărat. Nu îmi amintesc să fi fost vreodată fericită.

Ea nu își întoarse privirea de la el.

– Nici măcar cu tine?

– Mai ales cu mine. Eram pe deplin scoțian. Prea mare. Prea necizelat. Când veneam de pe câmp, ea obișnuia să clatine din cap, dezamăgită, și spunea, sieși și mie deopotrivă: „Nu te potrivești deloc"

Sprâncenele ei părură a fi cusute împreună.

– Ce înseamnă asta? Nu te potriveai unde anume?

– Aici, șopti el, cuvântul aspru, când își aminti. După-amiaza din parc. Când mi-ai spus că nu ai mai primit un cadou de ziua ta de când erai copil?

Ea înclină din cap, în semn de întrebare tacită.

– Cred că tu ai avut parte de cel mai bun scenariu posibil. Mă îndoiesc că mama a știut vreodată când era ziua mea.

Ce lucru ridicol își amintea! Era bărbat în toată firea, avea treizeci și patru ani, și el se gândea la zilele de naștere din copilărie de parcă ar fi contat. Își drese vocea. Încercă să fie calm.

– În cele din urmă a fugit. Fusese bolnavă luni de zile – oftică – și era convinsă că era din cauza Scoției. Că o omora. Își întoarse privirea. Mă întreb deseori dacă credea cumva că eu sunt de vină.

– Nu credea, spuse Lily, iar el nu reuși să nu o privească. Să nu se uite în ochii ei cenușii și să soarbă siguranța din ei. Nu ai fost tu de vină.

Și, preț de o clipă trecătoare, se întrebă oare ce ar fi devenit dacă ar fi avut-o pe Lily atunci, când întreaga lui lume se prăbușise în jurul lui.

Poate că l-ar fi salvat. Poate că l-ar fi iubit. Poate că i-ar fi născut fetițe frumoase, roșcate și perfecte, care ar fi purtat hăinuțele pe care le cususe ea și i-ar fi dres lui inima.

În schimb...

– A murit la nici două săptămâni după ce s-a întors în Anglia.

Lily îi icni numele și se întinse spre el, dar el se dădu mai încolo, să nu îl poată atinge, neavând încredere în el însuși de l-ar fi atins.

– Nu ai ucis-o tu.

– Știu, zise el. Dar nici nu am salvat-o.

Ea clătină din cap.

– Nu ne poți salva pe toate.

– Când am fost îndeajuns de mare, am fugit și eu. În Anglia. La școală. Tatăl meu... Se opri.

– Ce e cu el? întrebă ea, coborându-și privirea spre mâna lui, spre cicatricea care îi amintea în fiecare zi de tatăl lui.

După care îl privi. Mai frumoasă decât ar fi trebuit să fie vreodată o femeie.

– La școală ne-au pus să învățăm miturile.

Ea se încruntă, frumoasă și confuză, dar el nu îi dădu răgaz să răspundă.

– Ni s-a cerut să le traducem din greacă, și toți băieții au urât proiectul. Regele a făcut tot posibilul să scape de el. M-a plătit de mai multe ori ca să fac treaba în locul lui.

Lily zâmbi, întorcându-se pe o parte, tartanul alunecând pe ea, ca o șoaptă de lână pe pielea ei.

– Tu nu ai încercat să scapi de studii?

– Nu-mi permiteam acest lux.

Ea încuviință.

– Nu erai încă duce.

Bruta Scoțiană.

El clătină din cap, privind felul în care materialul se agăța de curba șoldului ei, de ridicătura sânului.

– Știi despre Selena?

Ea zâmbi, scurt și dulce.

– A fost zeița lunii.

El încuviință.

– A mai fost și sora Soarelui și a Zorilor, fiica lui Titan și de o frumusețe mai presus de cuvinte. A fost copila scandaloasă, cea schimbătoare și tulburătoare. Putea mișca fluxul și refluxul, lumina cerul și oferi adăpost pentru faptele infame ale lumii, dacă dorea. Soarele se arăta zilnic, la fel și Amurgul, dar Luna era ca bucuria. Hotărâtă și inconsecventă. Era regina nopții.

Lily îl privi atentă, absorbită, iar pe el îl mâncau degetele de dorința de a o atinge, dar se ținu totuși la distanță de ea.

– Într-o noapte, pe când străbătea cerul, lumina ei a căzut peste un păstor care dormea.

– Endymion, șopti Lily, absorbită.

El încuviință.

– Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată: liniștit, bun și tot ce își dorise vreodată. Selena s-a îndrăgostit numaidecât,

în pofida faptului că era conștientă de faptul că nu aveau cum să fie împreună. Nu putea fi cu el, nu în fiecare zi. Nu toată ziua. Timpul pe care îl putea petrece cu el era limitat. Efemer.

Ea se ridică atunci, ținând materialul aproape, acoperindu-și toate părțile frumoase, secrete, toate părțile pentru care el ar fi dat totul ca să le vadă.

– Alec... spuse ea, ca și cum, dacă ar fi oprit mitul, ar fi putut opri cursul pe care îl urma povestea lor.

– Acesta s-a trezit pe când ea se afla deasupra lui și, văzându-i frumusețea de nesuportat, s-a îndrăgostit și el instantaneu de ea. Dar nu putea suporta să stea fără ea, nici măcar o zi. Nici măcar o clipă. Nici măcar o suflare. Așa că i-a implorat pe zei să îi dăruiască un somn etern, ca să nu știe vreodată cum era să trăiască fără ea. Alec își înălță mâna, în sfârșit, ridicând o buclă arămie lungă de pe umărul ei, privind-o cum îi alunecă printre degete, ispitindu-l cu o promisiune mătăsoasă, făcându-l să își dorească să își lege încheieturile mâinilor cu părul acela uimitor și să rămână pentru totdeauna prizonierul ei.

– Ar fi acceptat și numai o părticică din ea, dacă asta însemna că ar fi putut avea ceva din ea, zise el.

Ea își desfăcu buzele și inspiră scurt, iar Alec își dori să o sărute.

– Ce s-a întâmplat?

– Zeus i-a îndeplinit dorința. Endymion a dormit pe vecie, fără să îmbătrânească și fără să moară. Iar ea venea noaptea la el și îl veghea cu frumusețea ei.

– Nu, spuse ea, ochii ei cenușii licărind brusc. Nu au fost niciodată împreună?

Alec își duse mâna spre obrazul ei, ștergându-i cu degetul mare singura lacrimă ce i se scurse din ochi, înainte ca aceasta să îi vicieze pielea perfectă.

– Au fost împreună pentru eternitate, răspunse el, cu voce joasă și groasă de dorință. El a visat pentru vecie... mereu că ținea luna în brațe.

Tăcerea se așternu între ei, prelungă; privirile li se întâlniră, iar Alec își dori să învețe lecția pe care încerca să i-o dea ei. Că dragostea nu însemna întotdeauna fericire. Că prea adesea însemna tristețe.

Și atunci ea își ridică mâna spre a lui, apăsându-i palma pe obrazul ei.

– Nu vreau să țin luna în brațe, Alec, șopti ea, fără strop de ezitare în ochii ei cenușii. Vreau să te țin pe tine.

Își dădu jos tartanul, care se strânse în jurul șoldurilor ei, dezvelind-o în fața lui, perfectă în lumina aurie a lumânării. Alec urmări materialul, lăsându-se pe genunchi lângă pat, neputând sta în picioare din pricina dorinței. Își lăsă capul în jos și îi șopti numele, o ofrandă adusă în templul ei.

Ea îl atinse, într-un mod minunat, înfigându-și degetele în părul lui.

– Alec, șopti ea, te rog. Te rog alege-mă.

De parcă ar fi putut alege orice altceva.

El își înălță capul, întinzându-se după ea, prinzând-o cu mâna, ținând-o nemișcată.

– Fii sigură, Lily, șopti el. Fii sigură că mă vrei. Sunt necizelat și nerafinat și nu voi fi niciodată demn de tine. Dar îmi lipsește forța ca să-ți refuz ceea ce îți dorești.

Ea făcu ochii mari preț de o clipă, după care vorbi, cuvintele ei fierbinți și limpezi precum soarele:

– Nu sunt o copilă. Știu ce vreau. Știu care sunt consecințele gândurilor mele. Ale acțiunilor mele. Mă cunosc pe mine însămi. Știu ce va urma. O doresc, Alec.

Dacă cuvintele nu îl înfrânseseră, mișcarea avea să o facă, felul în care se aplecă înspre el, buzele ei la o răsuflare distanță de ale lui.

– *O vreau.*

Și fu al ei. Pentru o noapte. Pentru eternitate.

Capitolul 17

Ducele Diluat osândit de dorință!

O sărută de parcă ar fi fost făcută din aer.

De parcă ar fi fost tot ce și-a dorit vreodată. De parcă ar fi fost ispită și păcat, și el nu se putea înfrâna.

Iar ea se desfătă în sărutarea lui, trecându-și mâinile prin părul lui, apoi în jos pe umerii lui și peste brațele lui masive, dorindu-și ca el să fie mai aproape. Să fie pe pat, cu ea. Se trase în spate ca să îi spună asta, să îl implore să se apropie de ea, și văzu că el o privea deja, cu ochii lui căprui aproape negri, buzele durându-l de la sărutul la care îi răspunsese bucuroasă.

– Alec, șopti ea.

– Orice, spuse el. Sunt al tău.

„Al meu."

Oare de cât timp își dorise asta? De cât timp tânjise după așa ceva? Câte nopți nu dormise, dorindu-și pe cineva ca el, nemăsurat de puternic, bun și eroic, să o găsească? Să o revendice?

Să o iubească?

Închise ochii la gândul acela, știind că cerea prea mult. S-ar putea să nu o iubească. Dar, în noaptea aceea, cât timp se afla acolo, cu ea, îl putea iubi ea pe el. Și posibil să fi fost de ajuns.

– Al meu? șopti ea.

El o privi cu atenție, privirea lui zăbovind pe chipul ei, de parcă ar fi încercat să o memoreze, iar ea făcu la fel, studiindu-i frumusețea puternică, imposibilă, și dorindu-și să îi fi spus adevărul. Pentru totdeauna.

– Al tău, șopti el.

Cuvântul părea murdar, rostit de el. Iar ea și-o dori cu atât mai mult.

Clătină din cap.

– Dar eu sunt cea înfășurată în drapelul tău.

El își plecă privirea, peste sânii ei goi, spre materialul adunat în jurul taliei ei. Se întinse spre el, trecându-și aproape imperceptibil degetele peste el, după care o privi, încruntat.

– Nu e drapelul meu. Pare tartanul familiei Stuart, dar este prea moale.

Ea încuviință.

– E cașmir. Croitoreasa mi l-a dat înainte să plec, azi-dimineață...

Se opri, nevrând să se gândească la croitoreasă. La motivul pentru care mersese acolo. Ca să își facă o rochie pentru teatru. Pentru un trusou.

Nevrând să se gândească la cealaltă femeie care fusese acolo. Femeia lui.

Cu toate acestea, Alec nu avea să o lase să se gândească la acele lucruri. Ochii lui căprui, frumoși, o captivară.

– Știai că avea să mă înfrângă.

Lily zâmbi.

– Speram să o facă.

El o sărută apăsat pe umăr.

– Aici, șopti el către pielea goală. Asta am văzut când am intrat în cameră. Umărul acesta, gol și perfect pe tartanul meu. Și tu...

Își coborî buzele, peste clavicula ei, peste curbura sânului ei. Tu... frumoasă ca o regină scoțiană.

Îi cuprinse sfârcul cu gura, tachinându-l până se întări, iar ea îl implora să îi dea tot ce avea să îi ofere, să o lingă și să tragă de ea, chiar dacă știa că ar fi trebuit să se împotrivească. Știa că ar fi trebuit să îi fie rușine. Dar cu Alec, nimic nu părea rușinos. Nimic nu părea greșit. Avea impresia că momentul acela... era scopul ei. Că el era destinul ei. Țipă din pricina senzației, iar el se domoli, chinuindu-i carnea încordată, zgâriind-o ușor cu dinții, făcând-o să îi spună numele printre gâfâieli și să își dorească mai mult.

El își înălță capul.

– Așa îți place, *mo chridhe?*

Ea îl mângâie pe umeri, apoi își mișcă mâinile în sus, cuprinzându-i fața, ca să i-o încline spre ea și să îl sărute. Șopti aproape de buzele lui:

– Îmi place oricum dorești tu.

El preluă controlul asupra mângâierii, vârându-și adânc limba în gura ei și revendicând-o. Însemnând-o. Asigurându-se că nu avea să mai fie în stare vreodată să se gândească la sărutări fără să se gândească la el. La clipa aceea. La noaptea aceea.

O sărută cu mângâieri lungi, lipsite de grabă, zăpăcind-o cu o plăcere delicată, păcătoasă, încât aproape că nu observă că îi dăduse tartanul la o parte din poală. Apoi îi simți degetele mângâind-o, cercetând mai adânc cu mângâieri lungi, lente, iar ea observă. Limpede.

Se zvârcoli sub atingerea lui, oftându-și plăcerea în gura lui.

– Ai gust de mentă, spuse el după ce o linse lung pe buze. Cum se poate așa ceva?

– Sesily.

Oftă, disperată să poată gândi în timp ce degetele lui se jucau și o ispiteau, făcându-i promisiuni legate de ce avea să urmeze.

Alec ridică o sprânceană, cu o privire amuzată.

– Un alt șiretlic al celor din familia Talbot?

– Am vrut să am un gust bun, spuse ea, îmbujorându-se.

El o privi în ochi preț de o clipă îndelungată, vârându-și degetele adânc, iar ea icni o dată, de două ori, după care el și le retrase, ducându-le la gură, așa cum făcuse în trăsură cu câteva zile în urmă. Ea dogori precum soarele în timp ce îl privi vârându-le adânc în gură, gustându-i secretele, imaginea făcând-o să tânjească dureros de tare.

– Ai un gust minunat. N-ai nevoie de mentă. Se aplecă din nou spre ea, lingând-o pe maxilar, înspre ureche. Mi-ar plăcea să te mănânc.

Obrajii i se făcură ca para focului când îl auzi și avu impresia că avea să moară de rușine când îi simți degetele reluându-și mișcarea, afundându-se, rotindu-se, apoi dispărând din nou, ridicându-se ca să picteze alene vârful unui sân cu mișcări lente, umede.

– Să te mănânc, fătucă?

Înainte să apuce să îi răspundă, el se mișcă din nou, coborând pe corpul ei, lingând și sugând, până ea oftă de plăcere și îl ținu aproape de ea, tânjind după mai mult. El repetă totul cu celălalt sân, lăsând-o amețită de dorință, tânjind după un lucru pe care nu îl putea numi.

Îi ridică fața spre a ei.

– Alec, șopti ea, zvârcolindu-se pe patul care scârțâia. Te rog. Vino la mine.

Atunci el clătină din cap.

– Nu am terminat degustarea, dragoste.

Dragoste.

Când auzi cum o dezmierdă, se zvârcoli din nou, cu atât mai mult cu cât el o mișca, trăgându-i picioarele spre marginea patului și – închise ochii – desfăcându-i larg coapsele.

– Lasă-te pe spate, spuse el, aspru, profund și scandalos.

Ea clipi.

– Nu vei...?

– Să gust din tine, zise el, plimbându-și mâinile masive în sus pe picioarele ei, peste pielea moale de pe interiorul coapselor, făcându-i inima să îi bată nebunește pe măsură ce își mișcă degetele tot mai sus, până deveniră o promisiune primejdioasă la îmbinarea coapselor ei.

O privi preț de o clipă îndelungată, până ea închise ochii din pricina privirii lui încinse.

În cele din urmă, o sărută apăsat pe pielea moale a unei coapse și spuse:

– Ești perfectă aici... Nu că aș fi surprins. Netedă și umedă și disperată după mine, nu-i așa?

– Nu știu, spuse ea, temându-se brusc de ceea ce urma să facă, de senzațiile pe care avea să i le stârnească.

El mârâi când o auzi.

– Ești. Ești cel mai perfect lucru pe care l-am atins vreodată. O sărută pe pielea de pe coapsă. Mă supui cu trupul tău.

Incapabilă să se oprească, se ridică înspre el, tânjind după atingerea lui.

– Îți aparține, șopti ea. Cu totul. Sunt a ta.

El mârâi, ciugulindu-i interiorul genunchiului, după care îi ridică piciorul și i-l puse, șocant, minunat, pe umăr.

– Ai înțeles greșit, dragoste. Nu eu dețin, ci tu. O sărută apăsat pe cârlionții care îi ascundeau căldura. Buzele tale au gust de Scoția, șopti el înspre miezul ei. Dar aici ai gust de rai.

După care o sărută în locul acela secret minunat, iar ea icni de șoc și plăcere, și făcu cum i se spusese, se lăsă pe spate, în timp ce el o linse și se desfătă cu ea. Ea îi oftă numele, ducându-și mâinile spre capul lui, înfigându-și degetele în părul lui.

– Alec, șopti ea. Sunt a ta. Pentru vecie.

Cuvintele părură să îl dezlănțuie, să îl facă sălbatic, disperat, imoral și minunat; mârâi gutural, vibrația pe care o simți în miezul ei făcând-o la fel de sălbatică. La fel de disperată. Își încleștă degetele în șuvițele lui brunete și nu ezită să îl apese de ea, să se împingă în el.

El își vârî mâinile sub ea, ridicând-o, ținând-o sus, ca pe un banchet, iar ea strigă în timp ce el linse, găsindu-i secretele, dându-i tot ce își dorise vreodată.

– A ta, șopti ea de nenumărate ori și, în cele din urmă, în timp ce o urcă pe culmi tot mai înalte, el îi smulse cuvintele cu un strigăt sălbatic, puternic.

El își înălță capul când o auzi, lăsând-o acolo, pe marginea prăpastiei spre ceva splendid. O sărută ușor pe coapsă, lingând în cercuri mici, până ea se uită la el, în ochii lui magnifici, în timp ce el o privea țintă.

– Te-ai oprit.

El nu se mișcă vreme îndelungată, după care se aplecă în față și suflă ușor prin cârlionții ei închiși la culoare. Ea se zvârcoli. Îl strigă.

– Cum să o dovedesc? spuse el, alene, cu privirea încătușată pe miezul ei.

– Ce să dovedești?

– Că eu sunt al tău.

Nu avea timp pentru asta.

– Alec. Te rog.

El îi linse miezul, prelung, abundent și scandalos, ea țipă, iar el zâmbi, larg și minunat, și spuse:

– Eu sunt al tău, *mo chridhe*. Ce să fac ca să o dovedesc? Râse, jos, gutural. Da. Spune-mi la ce te-ai gândit chiar acum, de tot corpul ți s-a făcut rozaliu în lumina lumânării.

– Știi la ce, oftă ea, aproape scâncind.

– Știu, zise el, de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Dar vreau să-mi poruncești, dragoste. Vreau să fii zeița mea. Iar eu, servitorul tău. Vreau să-ți cunoști frumusețea. Mândria. Perfecțiunea. Vreau să o onorez. Cu fiecare părticică din mine.

Cuvintele lui o aprinseră.

Nu conta că erau pline de nebunie.

Îl privi, disperată să îi simtă din nou gura.

– Atunci, așa fă.

El ridică o sprânceană, întrebător.

– Spune-o. O linse din nou, iar ea se încordă ca un arc. Onorează-mă, Alec.

Cuvintele o inundară cu plăcere.

– Onorează-mă, Alec.

– Venerează-mă, Alec.

Ea închise ochii.

– Venerează-mă, Alec.

– Sărută-mă, Alec.

– Sărută-mă, Alec.

Așa făcu, scoțând-o din minți, făcând dragoste cu ea, degustând-o prin mângâieri lente, ridicând-o spre el ca un festin. Ea își apăsă șoldurile de el, continuând litania, repetând-o la nesfârșit, până găsi din nou prăpastia, iar de data aceasta el nu se opri, nici măcar când ea se prăbuși peste margine, mâinile, gura și limba lui fiind singurele lucruri perceptibile în acea răscoală de plăcere.

Și în timp ce se agăța de el și striga poruncile pe care el i le dăduse, adăugă încă una:

– Iubește-mă, Alec.

Iubește-mă.

Și așa făcu. În clipa aceea, chiar dacă nu avea să se mai întâmple vreodată, o iubi. Ea o știa.

În timp ce coborî de pe culmile plăcerii, se întinse după el, trăgându-l spre ea, tânjind după mai mult din el, după el în întregime. El veni la ea, urcându-se peste ea, patul – deopotrivă prea mic

și în același timp de mărimea perfectă pentru că îl ținea îndeajuns de aproape ca să o atingă – scârțâind odată cu mișcarea, în timp ce el o împinse pe spate și se aplecă, sărutând-o apăsat, cald și minunat pe maxilar, până la ureche.

Ea întinse mâna spre tivul kiltului, descoperindu-i pielea caldă și musculoasă sub lână. Îl mângâie în sus pe coapsa lungă și tare, tot mai sus, tot mai sus, descoperind doar piele caldă și goală. Nu își putu ascunde șocul.

– Nu porți nimic pe dedesubt.

El își înălță capul, privind-o în ochi.

– Nu.

– Sesily se întreba.

El o sărută profund.

– Sesily își poate găsi propriul scoțian pentru această descoperire. Eu sunt revendicat.

Al ei.

Cuvintele îi dădură curaj, așa că urmări pielea goală spre partea din față, unde era încordat pentru ea, tare și fierbinte și...

El șuieră de plăcere când îi simți atingerea.

– Lily.

– Ești magnific, șopti ea.

– Sunt prea mare. O bestie.

Ea îl mângâie, cu mișcări lungi și pasionale.

– Ești prea perfect. Un bărbat.

El închise ochii și își puse fruntea pe a ei.

– Mulțumesc.

Era ceva în cuvintele acelea. O durere care nu îi plăcea. O îndoială pe care nu o dorea. Se opri.

– Alec?

El clătină din cap.

– Nu te opri. Dumnezeule, Lily. Nu te opri.

Nu se opri, ci îl mângâie din nou și din nou, desfătându-se cu mărimea și puterea lui.

– Aș vrea să discutăm despre o chestiune minoră.

El râse șuierător.

– Cuvântul „minoră" e puțin neliniștitor când ești cu mâna acolo, fătucă.

Lily îl mângâie, cu mișcări lungi și drăgăstoase, până el gemu de plăcere, sunetul stârnindu-i și ei un sentiment similar.

– Îmi place asta, șopti ea.

– Te asigur că nici pe jumătate din cât îmi place mie. Se opri, apoi o sărută, furându-i mințile preț de o clipă. Despre ce ai vrea să vorbim?

Îi era greu să își aducă aminte.

– Ești în continuare îmbrăcat.

El o privi în ochi.

– Și?

Era rândul ei să sărute, să mângâie, să îi taie respirația și să îi fure mințile. Și, în cele din urmă, să șoptească:

– Și te vreau... fără veșminte.

El închise ochii.

– Cred că nu ar trebui...

– Ești al meu? șopti ea. Cu adevărat?

El îi deschise brusc.

– Pentru totdeauna.

Cuvintele o stârniră. Aduseră cu ele lumina.

– Atunci dovedește-o, Alec. Onorează-mă! Sărută-mă!

De data asta se opri la ultima poruncă.

El însă nu.

– Iubește-mă, șopti el.

Iar ea spuse adevărul:

– Te iubesc.

El închise din nou ochii, iar ea văzu durerea scânteind peste trăsăturile lui, de parcă cuvintele fuseseră un blestem, nu un dar. Îndoiala pâlpâi adânc în ființa ei.

– Îmi pare rău, șopti ea, invocându-i privirea prin propria teamă. Nu pot opri adevărul. Te iubesc.

Alec nu îi răspunse, ci doar se mișcă, oferindu-i exact ce își dorea. Se ridică, se dezbrăcă, dezvăluindu-și măreția, pieptul lat și încordat, mușchii tari și compacți ai abdomenului, care coborau spre partea aceea a lui ce părea să tânjească după ea la fel de mult precum tânjea ea după el.

Se întoarse la ea, patul scârțâind sub greutatea lui, iar ea se întinse spre el, desfăcându-și picioarele în timp ce el se mișca între ele, lăsându-se peste ea, sprijinindu-se în brațe ca să nu se lase cu toată greutatea pe ea, protejând-o cu mărimea lui.

– Nu-ți cere niciodată iertare pentru asta. O voi prețui. Pentru totdeauna. Chiar și atunci când vei descoperi cât de nedemn sunt de asta.

Ea se încruntă, dar nu fu în stare să îi ceară să îi explice, pentru că el o săruta deja, o mângâia, o îndruma, o proteja. Alunecă în ea într-un moment perfect, glorios, făcând-o să ofteze și să icnească și să se agațe de el în timp ce el se mișcă într-un ritm perfect, privindu-i reacțiile, găsind locurile în care îl dorea cel mai mult, oferindu-i tot ce își dorea și, în cele din urmă, după ce descoperi ritmul lor, legănându-se în ea, apăsându-se și rotindu-se și urcând-o tot mai sus pe culmi, până ea îi țipă numele, se agăță de el și îl imploră cu cuvinte pe care nu ar fi trebuit să le folosească vreodată.

Mai tare. Mai repede. Mai adânc.

Și el i-o oferi fără întrebări. Fără măsură.

– Deschide ochii, Lily, îi șopti el, cu buzele lângă urechea ei, mângâind-o acolo cu limba și înnebunind-o de dorință. Așa făcu, iar el o privi, cu pleoapele grele de dorință. Nu înceta să mă privești, dragoste.

– Niciodată, șopti ea. Nu voi înceta niciodată.

– Am nevoie de tine, răspunse el. Am nevoie de asta. Nu știu cum voi trăi fără asta.

– Niciodată. Nu vei fi niciodată nevoit să o faci, șopti ea. Te iubesc.

O sărută din nou și atunci ea își dădu seama că nu îi furase doar inima. Că nu îi tăiase doar răsuflarea. Ci îi alungase și rușinea.

Era a lui. Și, știind asta, se găsi pe sine. Își găsi puterea.

Și fu splendid.

Goniră împreună spre plăcere, dur și rapid și, când în sfârșit ajunseră acolo, avură impresia că se deschiseseră zăgazurile cerurilor și se revărsaseră peste ei, plăcerea străbătându-i, strigându-și reciproc numele, pământul surpându-se cu ei.

Ba nu. Nu pământul.

Patul.

Unul dintre picioarele lui subțiri se prăbuși sub greutatea lor combinată, sub forța plăcerii lor, și se înclină, iar ei alunecară de pe el, Lily țipând ușor când Alec se întoarse ca să suporte forța căzăturii, ținând-o strâns în timp ce ateriză cu putere pe podea, mârâind adânc.

Trecu un moment în care Lily încercă să evalueze situația: într-o clipă se aflase pe pat, în timpul celei mai splendide experiențe din viața ei, iar în clipa următoare stătea întinsă peste pieptul lui Alec pe podeaua din dormitor.

Abia acceptase incidentul, că se auzi un pârâit și Alec înjură și se răsuciră imediat, punând-o din nou pe ea pe podea și acoperind-o cu trupul lui în timp ce baldachinul se prăbuși cu o bufnitură grozavă peste ei, o bucată mare de lemn lovindu-l peste umeri și doborând o masă din apropiere, de unde o veveriță din porțelan, cu tot cu ceașca ei de ceai, se sfărâmă de podea.

Uimitor fu că abia atunci lătrară și câinii.

Lily izbucni în râs. Nu mai fusese în viața ei atât de fericită ca în dezastrul acela din odaie, unde se simțea în sfârșit desăvârșită. Goală și rece pe podea... în îmbrățișarea protectoare a bărbatului pe care îl iubea. Fără să se simtă rușinată. Sau folosită.

Fără să se simtă câtuși de puțin singură, pentru prima dată în viață.

Ușurarea, bucuria și emoțiile o făcură să râdă lung, preț de câteva minute, până Alec se dădu de pe ea, aruncând de pe el baldachinul și ridicându-se în picioare, iar ea își dădu seama că era singura care se amuza. Că Alec, în schimb, avea chipul împietrit.

Ea se opri din râs și se ridică numaidecât în șezut.

– Alec?

– A fost o greșeală.

O groază rece o străbătu, dar făcu tot posibilul ca să o ignore. Să pretindă că, de fapt, era altceva.

– Păi, cel mai bine ar fi să aducem mobilier mai rezistent, dacă vom mai petrece astfel de momente încântătoare...

– Nu patul.

Lily nu se prefăcu a nu înțelege. Clătină din cap.

– Nu a fost o greșeală.

Nu ar fi putut fi. Nu se putea ca un lucru care părea atât de perfect, de îndreptățit, să fie o greșeală.

El nu era o greșeală.

Dar ea...

Îndoiala începu să îi șoptească în timp ce el se întoarse cu spatele lui lat și musculos spre ea. Nu se uită în urmă când îi spuse:

– Te asigur că a fost.

Se ridică, magnific și musculos ca un zeu grec, iar ea își aminti povestea pe care i-o spusese, înțelegând dintr-odată de ce Endymion ar fi ales vise nesfârșite cu dragostea lui, decât posibilitatea de a o pierde chiar și pentru o clipă. Dacă ar fi avut de ales, Lily ar fi adormit acum, pentru totdeauna, dacă asta ar fi însemnat să fi gustat din el.

– Va trebui să ne căsătorim.

O spuse atât de încet, încât aproape că nu îl auzi. Sau, mai bine zis, aproape că nu îi veni să creadă că o spusese. Erau cuvintele pe care își dorise cel mai mult să le audă. Și totuși, o sfâșiară; emoția din ele, un regret limpede, intens, era de netăgăduit.

Va trebui.

De parcă ar fi fost un proces. De parcă nu și-o dorea. Bineînțeles că nu și-ar fi dorit-o.

Era implicată într-un scandal public. Iar el era duce.

Se întinse după tartanul pe care îl purtase, scoțându-l de sub baldachinul căzut. Se înfășură cu el, dorindu-și să se înfășoare în fața adevărului.

Alec înjură, privind tartanul și patul pe care îl distruseseră în timp ce făcuseră dragoste.

– Ce am făcut? șopti el.

Ea se ridică când auzi cuvintele usturătoare, refuzând să se lase rănită de ele.

– Nu ai de ce să te însori cu mine, zise ea, încercând să fie calmă. Rece. Încercând să pară puternică, deși cuvintele o slăbiră.

Sprâncenele lui se uniră, unghiurile feței lui tăioase în umbre și, pentru prima dată de când îi spărsese ușa, ea văzu bestia din el, sălbatică și frustrată. Îi răspunse ca și când ea nu ar fi vorbit:

– Ne căsătorim. E singura opțiune.

În visurile ei își imaginase acest moment. Alec cerând-o în căsătorie. Dar în visurile cu pricina, o cerea din pasiune. Din dragoste. Niciodată din datorie. Și categoric niciodată cu regret.

Posibil ca aceasta să fi fost cea mai mare dorință a lui Lily, să se căsătorească cu Alec Stuart, ducele de Warnick... Dar nu voia să se întâmple așa.

Îi dăruise tot ce avea: dragostea ei. Și nu era îndeajuns pentru el. Așa că îi dărui celălalt lucru pe care i-l putea oferi.

Libertatea.

– Uiți, Excelență, că nu mă poți forța să mă mărit.

El făcu ochii mari când recunoscu cea mai importantă clauză din contractul ei de tutelă.

– Lily, rosti el, ca o avertizare.

Ea se întoarse spre ușă, nemaiputând să îl privească în ochi.

– Nu mă voi căsători cu un bărbat care regretă. Poate că nu merit mai mult de-atât, dar sunt datoare față de mine însămi cu asta.

Nu se așteptase ca el să îi răspundă. Și cu siguranță nu se așteptase ca el să îi răspundă cu atâta furie.

– Fir-ar să fie, Lily! tună el, cu voce profundă, joasă, și cu un accent pronunțat.

Ea se întoarse și văzu mușchii pieptului lui lat, gol, fremătând din pricina furiei pe care și-o ținea în frâu.

– Crezi că eu aș fi cel care va regreta? Crezi că mie mi-ar fi rușine?

– Da, răspunse ea, oarecum confuză. Bineînțeles că da. Să te însori cu Încântătoarea Lily? Cu Domnișoara Muză cea compromisă? Ce alegere mai proastă de atât pentru un duce?

El se apropie, iar ea crezu că avea să o îmbrățișeze, dar el se opri brusc, încrucișându-și brațele la pieptul lui lat magnific.

– Lily, spuse el, de data aceasta fără furie. De data asta epuizat. Resemnat. Îți promit. Nu voi regreta o clipă. Tu, pe de altă parte... ai regreta fiecare minut petrecut împreună.

Imposibil.

– Nu aș regreta niciodată. Se opri. Alec. Ce am spus... Te iubesc.

El se întoarse dinspre ea, întinzându-se după haina lui.

– Te voi duce acasă.

„Aici este casa mea. Oriunde ești tu este casa mea."

Lacrimile amenințau să o podidească și se împotrivi cuvintelor. În schimb, puse o singură întrebare:

– De ce?

Preț de o clipă se gândi că s-ar putea să îi răspundă, văzându-l cum înghite în sec, privirea lui fiind parcă singurul lucru din încăpere. Își dori ca el să îi răspundă. Să îi dezvăluie demonii ce mocneau în el. Când vorbi, nu îi răspunse, ci îi făcu o declarație:

– Nu eu. Altul. Cineva demn. Apoi zise: Vom găsi tabloul. Și îți vom reda libertatea.

Capitolul 18

Ceva rău într-adevăr: Bruta Scoțiană spionată în timpul unei piese scoțiene

Anglia îți va fi pieirea.

În copilărie, Alec auzise acele cuvinte de zeci de ori. De sute de ori. De fiecare dată când își implorase tatăl să îl trimită în Anglia.

Să își urmeze mama. Să găsească locul pe care aceasta îl iubise, o lume care ei îi promisese mai multe decât ar fi reușit vreodată zonele de frontieră scoțiene.

– Anglia îți va fi pieirea, obișnuia să îi spună bătrânul. Așa cum a fost și a mea.

Și acum se înfăptuise.

Asemenea tatălui său, iubea o englezoaică de care nu era demn. Spre deosebire de tatăl său, era dispus să facă orice ca să o salveze de un viitor plin de dezamăgire.

Te iubesc.

Nu ar fi trebuit să o facă să îi spună asta. Nu ar fi trebuit să își permită să se desfete cu vorbele ei.

Dar chiar și acum, cuvintele acelea se răsculau prin el, făcându-l să tânjească. Avea să îngreuneze cu atât mai mult ceea ce urma faptul că știa că ar fi rămas cu el dacă i-ar fi cerut-o. Că s-ar fi coborât ca să fie cu el.

Exista o modalitate prin care o putea proteja de o astfel de viață. O ultimă șansă ca să îi ofere viața la care visa. Așa că stătea singur în cea mai mare lojă din teatrul Hawkins, care le aparținea domnului și doamnei Duncan West, magnatul gazetar și soția lui aristocratică legendară, așteptând să înceapă spectacolul. Era îmbrăcat cu o haină și o pereche de pantaloni care păreau să i se potrivească, dar care îi creau cu toate acestea senzația că urmau să îl stranguleze, lent, pe tot parcursul serii.

– Arăți terifiant, spuse Regele intrând prin draperie în lojă, cu soția lui fermecătoare la braț.

Alec făcu o plecăciune joasă peste mâna marchizei, după care se îndreptă și spuse:

– Milady, sunt mereu uimit de răbdarea și toleranța de care dați dovadă față de un soț atât de lipsit de tact.

Sophie râse când îl auzi.

– Este o mare încercare, după cum vă imaginați, Excelență. Se opri. Dacă contează câtuși de puțin, eu nu vă consider deloc terifiant. Ci mi se pare că sunteți chiar elegant.

– Nu la fel de elegant ca mine însă, corect? interveni soțul ei.

Ea își dădu cu afectare ochii peste cap, în timp ce Regele o trase strâns lângă el, iar ea se îmbujoră când el o sărută pe tâmplă.

– Bietul marchiz de Eversley. Mereu calomniat de cei din jurul lui.

Regele începu să o sărute cu adorare pe umărul gol, într-o etalare de afecțiune care fără îndoială că le scandaliza pe femeile din sală care se uitau prin binoclurile de teatru.

– Sunt îngrozitor de rănit, iubito. Va trebui să faci ceva ca să îndrepți lucrurile diseară. Alec încercă să nu o audă pe marchiză icnind scurt la mângâierea lui, după care Regele se întoarse spre el și îi spuse: Într-adevăr, elegant, Warnick. Văd că ai trecut pe la croitorul meu.

– Așa am făcut, zise el, întorcându-se intenționat dinspre pereche ca să supravegheze sala.

– Pentru teatru? întrebă Regele pe un ton îndeajuns de inocent ca Alec să își dea seama că se apropia pericolul. Sau pentru cu totul altceva?

– Rege, îl avertiză ușor soția lui.

– Este o întrebare rezonabilă. Circulă vești despre pupile frumoase și tutorii lor taciturni.

Alec îi aruncă o privire tăioasă.

– De ce m-aș îmbrăca pentru ea?

– Într-adevăr, de ce? zise Regele, iar Alec își stăpâni imboldul de a șterge îngâmfarea de pe chipul prietenului său.

– Scopul este să se căsătorească cu altul.

Nu chiar, nu mai era. Nu o voia măritată. O voia liberă. Voia ca ea să aibă o lume întreagă de alegeri la dispoziție. Voia să îi ofere viitorul pe care și-l dorea, oricare ar fi fost acesta.

Te iubesc.

Oricare ar fi fost acesta, în afară de el.

– Înțeleg scopul exprimat, spuse Regele. Doar că nu îi înțeleg temeiul.

Alec mijì ochii la prietenul lui.

– Ce vrea să însemne asta?

– Pur și simplu că nu înțeleg de ce o forțezi pe fată să umble după altul. Când are o posibilitate atât de la îndemână.

– Rege, spuse din nou marchiza.

Regele se întoarse spre soția lui.

– Uită-te la el. Nu l-am mai văzut pe Alec Stuart într-un costum englezesc croit cum se cuvine din școală. Este evident pentru cine se îmbracă, deci de ce nu s-ar însura cu...

Se opri, iar Alec scrâșni din dinți.

„Nu. Să nu înțelegi."

Înțelegerea sclipi în privirea Regelui.

– Nu te vei însura cu ea.

– Nu.

Înțelegerea fu înlocuită de milă, iar Alec dori să sară de la balcon ca să scape de apropierea Regelui. De cuvintele lui rostite încet, auzite doar de ei doi.

– Alec, zise el. Școala s-a terminat de mult.

– Știu asta, răspunse Alec tăios.

– Chiar știi? se opri Regele. Ești un alt bărbat. Un bărbat, punct. Te-ar lua. Cu totul. Ar fi norocoasă...

Alec se mișcă, oprind cuvintele pe buzele prietenului său.

– Să nu care cumva să îndrăznești. Nici măcar nu sugera că ea ar fi norocoasa în acest scenariu.

Regele făcu ochii mari și spuse mai tare:

– Ești duce. Iar ea este fiica scandaloasă a unui...

Alec mijii ochii.

– Mai numește-o scandaloasă o singură dată.

Prietenul lui era îndeajuns de inteligent ca să tacă din gură.

– Abia de pot fi numit duce. Eram *al șaptesprezecelea* la rând. Ca un decor pentru o farsă nenorocită. Și atât de sub ea încât e obscen de-a dreptul. Își întoarse privirea. Nu contează. Nu sunt eu viitorul ei.

Avea o șansă ca ea să nu fie distrusă. O șansă ca ea să rămână fără el. Să supraviețuiască oricum i-ar fi plăcut ei. Să nu regrete. Și intenționa să profite de acea oportunitate.

Și să o lase cu un bărbat mai bun decât ar fi putut fi el vreodată.

Știa că în majoritatea circumstanțelor, cel mai nobil lucru ar fi fost să se însoare cu ea. Dar în cazul acesta, noblețea însemna să creeze un loc în care Lily să fie fericită și îngrijită de un bărbat mai bun. Unul care nu purta rușine în urma lui.

Seara trecută fusese o greșeală dezastruoasă.

Era chinuit de vină din pricina incapacității lui de a-i rezista. De a o ruina din nou, cu trupul și cu trecutul lui. Și cu dorința lui.

Vină. Nu regret.

Nu avea să regrete vreodată că o atinsese. Și asta avea să îi fie pedeapsa.

Îi veni în minte o imagine cu Lily mai mult goală, înconjurată de dovada durității lui. Patul rupt, baldachinul un talmeș-balmeș, figurinele de porțelan sparte pe podea, iar ea rămânând întruchiparea perfecțiunii. O zeiță printre ruine.

Ruinele provocate de el.

De atingerea lui.

Fusese atât de conștient de asta, încât nu putuse decât să îi spună adevărul.

„Mă vei regreta."

Dar nu avea să regrete ce făcuse el pentru ea. De asta era convins. Așa că iată-l aici, în seara asta, într-un costum extrem de inconfortabil, așteptând ca restul Londrei să ajungă, ca să poată comite o infracțiune.

Și să îi ofere femeii pe care o iubea viața pe care o merita.

Draperia se mișcă și intră West, cu soția lui de viță nobilă la braț, având amândoi o alură regală. Făceau parte din această epocă nouă, în care știrile puteau înălța sau distruge, iar pământul se mișca sub picioarele aristocrației. Peste câțiva ani, femeile urmau să supraviețuiască unui scandal ca acela al lui Lily, cât timp știrile erau de partea lor. Lumea avea să vadă adevărul despre ea: că era măreață și demnă doar de adorarea lor.

Însă nu și acum.

Acum el avea nevoie de West pentru mai mult decât ziare.

Celălalt bărbat îl privi în ochi, salutându-l din cap din partea cealaltă a lojei, ca să scape de formalitatea asta când ajungea la Alec, cu soția lui la braț. Alec nu putu face același lucru, din pricina prezenței doamnei. Făcu o plecăciune, salutând-o folosind titulatura la care era îndreptățită, în pofida faptului că se căsătorise cu un om de rând.

– Lady Georgiana.

Ea zâmbi, larg și frumos.

– Excelență, spuse ea, punându-și mâna într-a lui și făcând o reverență care ar fi rușinat-o și pe o ducesă. Nu îmi folosesc titlul. Sunt doamna West. Se întoarse spre soțul ei. Nespus de mândră de asta.

Dragostea din cuvintele ei era inconfundabilă, iar Alec își dădu seama că, pentru prima dată în multă vreme, credea în emoția prezentă acolo, înconjurat de cupluri ce păreau să o fi atins, în pofida naturii ei efemere.

Poate că loja avea să o binecuvânteze pe Lily. Să îi aducă dragostea la care visase cândva.

Gândul îl duru în timp ce se chinui să îl ducă până la capăt. Înghițind în sec, ca să scape de nodul din gât, se uită la West.

– Spune-mi că o ai.

West își vârî mâna în buzunarul hainei și scoase o bucată de hârtie.

– Faptul că ai întrebat este o insultă de cel mai înalt nivel. Ar trebui să te provoc la duel.

– Aș alege spadele. Și nu ți-ar plăcea rezultatul, zise Alec, luând hârtia.

– Dumnezeule, spuse West. Scoțienii chiar că sunt un popor preistoric.

– Mie îmi cam place ideea de spade, spuse doamna West sec. Mi-ar plăcea să te văd cu una, soțioare.

El se întoarse spre ea și îi spuse pe un ton jos și întunecat:

– Putem aranja.

Alec își dădu ochii peste cap și deschise documentul, nepăsându-i dacă tot restul Londrei îl privea. Se uită la hartă preț de o clipă îndelungată, memorând-o, după care o puse în buzunar.

– Nu te voi întreba cum ai procurat-o. Dar îți sunt recunoscător pentru ea.

West își privi îndelung soția.

– Am legături excelente. Unele inaccesibile mie. Se concentră din nou asupra lui Alec. Ar trebui să mai știi ceva. Hawkins a fost evacuat din casa lui din Covent Garden. Dacă e să dăm crezare bârfelor, doarme aici.

Alec încuviință din cap o dată.

– Întrucât casa e goală, nu mă surprinde.

West ridică o sprânceană aurie.

– Și de unde știi că e goală?

– Ai crede dacă ți-aș spune că am legături inaccesibile?

– Nu. Se opri. Dar dacă legăturile respective și-ar merita banii, ți-ar spune să te oferi să cumperi tabloul mâine dacă nu îl poți fura în seara asta.

Alarmat de franchețea cuvintelor ziaristului, Alec o privi rapid pe soția lui West, despre care știa că se afla în Comisia de Selecție a Academiei Regale. Doamna își înclină capul.

– În ceea ce mă privește, sunteți Robin Hood în această piesă, Excelență. Dacă s-ar fi făcut după voia mea, ar fi fost exclus din expoziție în momentul în care domnișoara Hargrove a fost batjocorită.

Alec se înclină din nou.

– Milady. Se întoarse spre West și adăugă: Mulțumesc.

Cu sprijinul celor doi, era pregătit să facă tot posibilul ca să obțină tabloul. Mai rămânea doar ca Hawkins să urce pe scenă, ca să îl poată distruge și ca să câștige viitorul lui Lily.

Ca și cum ar fi invocat-o cu puterea minții, aceasta intră în lojă la brațul lordului Stanhope, care o luase din Berkeley Square, unde o lăsase Alec în noaptea de dinainte, după ce distruseseră atât sănătatea lui mintală, cât și casa Ducelui și Ducesei Numărul Nouă.

Lily îl implorase să o lase să rămână, iar el o alungase, rugându-se ca mânia ei să mistuiască cealaltă emoție, mai periculoasă, care îl ispitea cu desăvârșire.

Sincer să fie, era chiar mândru de el însuși, pentru că orchestrase acest scenariu. Întrucât să o gonească fusese probabil cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată.

Lady Sesily Talbot venea în urma lor, însoțitoarea perfectă, ținând cont de faptul că sora și cumnatul ei se aflau la doar câțiva pași distanță. Dacă era dispus să ignore faptul că Sesily Talbot o învățase pe Lily cum să evadeze de la etajul al doilea al unei case și să se întrebe ce se ascundea sub kiltul unui bărbat.

Nu că nu s-ar fi bucurat nespus de mult de descoperirea pe care o făcuse Lily.

Își drese vocea, foindu-se și tânjind după pliurile kiltului care l-ar fi ascuns.

Ba nu. Sesily era cea mai bună alegere disponibilă, întrucât însoțitoarele viabile pentru Lily erau cam puține la număr, iar el își învățase lecția în Hyde Park.

Lily râse către conte când intrară și, chiar dacă era ascunsă vederii, Alec fu atras instantaneu de sunetul acela, de ochii ei sclipitori, de zâmbetul larg și deschis pe care i-l oferea gentilomului. Își aminti de noaptea trecută, cum fusese să o țină în brațe, cum râsese fără ezitare, liberă și sinceră.

Alec își încleștă pumnii pe lângă corp, dorindu-și să îl doboare la pământ pe contele cel perfect.

Și apoi Lily îl privi și îl doborî pe el la pământ. Se opri instantaneu din râs, incapabilă să își ascundă emoțiile din privire. El le identifică numaidecât: Dezamăgire. Trădare. Furie. Și, în spatele lor, rușinea.

De ce naiba era rușinată *ea?*

Nu o putea întreba, deși își dorea din răsputeri să o facă.

Stanhope îi dădu drumul ca să îi salute pe ceilalți din lojă, iar Lady Sesily îi puse o mână pe umăr lui Lily, atrăgându-i atenția. Se aplecă, îi șopti ceva, iar Lily își îndreptă spatele când o auzi

și se liniști. Alec își notă în minte să îl distrugă pe orice bărbat care ar mai fi discreditat-o vreodată pe Sesily Talbot, căci era o santinelă minunată pentru Lily.

Când el era prea slab ca să o facă.

Marchiza de Eversley și doamna West scăpară din dragostea nebună a soților lor și o întâmpinară pe Lily, iar Alec fu cuprins de recunoștință, căci cele două doamne aristocrate îi împrumutau reputației lui Lily forța deplină a puterii lor combinate. Cu sprijinul lor, urma să supraviețuiască bârfelor ce vor fi rămas după ce avea să găsească tabloul și să îl distrugă.

Doamnele se mișcară, lăsându-i cale liberă și arătându-i lui Lily că ar trebui să se așeze în fața lojei, în fața întregii Londre, îndrăzneață și mândră și fără să se teamă să fie văzută în teatrul lui Hawkins. Atunci o văzu prima dată, din cap până în picioare. Atunci văzu cu ce era îmbrăcată.

Brusc, încăperea rămase fără aer.

Rochia era de cel mai uimitor albastru pe care îl văzuse vreodată, din mătase, și i se potrivea la perfecție, cu un decolteu adânc ce îl făcea să își dorească să îi lege la ochi pe toți bărbații din încăpere și să sărute sălbatic, lent, porțiunea întinsă de piele pe care o dădea la iveală. Dar nu rochia îl nimici. Ci eșarfa legată în jurul taliei, căzând la podea într-o fâșie roșie lată.

Era tartanul lui. Din nou.

Nu ar fi trebuit să îl afecteze. La urma urmei, nu o văzuse oare înfășurată în tartan în noaptea de dinainte, singură și goală pe patul lui? Nu fusese oare una dintre cele mai teribile priveliști? Priveliștea care cel mai probabil că avea să îi distrugă răbdarea și noblețea?

Cum de se putea ca aceasta de acum să fie infinit mai teribilă?

Seara anterioară i se păruse un dar. Seara aceasta părea a fi o declarație de război. O invazie. O revendicare. De parcă ar fi stat în fața întregii Londre și și-ar fi revendicat Scoția.

L-ar fi revendicat *pe el.*

Și se aștepta să reziste.

În timp ce ea se apropia, Alec își dădu seama că se dădea în spate, până ajunse la balustrada balconului, iar ea spuse pe un ton scăzut și lipsit de emoție:

– Ai grijă, Excelență, sau vei cădea peste scaunele de dedesubt.

Nu era o posibilitate chiar neplăcută, în comparație cu alternativa: să o înfrunte acum când arăta ca o regină.

– Îmi porți tartanul.

Ea ridică o sprânceană.

– E al tău? Nu am observat.

Prostii!

Își dori să o tragă spre el și să o sărute până cădea în nesimțire, din pricina minciunii. În schimb, el mijii ochii și o întrebă în șoaptă:

– Ce joc faci, Lily?

Ea își înclină capul și îi răspunse cu același ton:

– Doar cel cu care tu insiști. Nici unul dintre noi nu se prea pricepe la adevăr, nu-i așa?

Ironic, dar îi răspunse cu adevărul:

– Nu, nu ne pricepem.

Ea încuviință, strângându-și buzele până formară o linie subțire.

– Obiectul pe care îl cauți?

– Mi s-a spus că este aici.

– Și eu ce ar trebui să fac cât timp tu faci pe eroul neînfricat?

Își dorea să fi fost adevărat. Dar rolul acela nu i se potrivea.

– Nu erou, spuse el. Tutore.

– Ah, da. Un altul va fi eroul meu.

Ba nu. Niciodată.

Nu fu nevoit să răspundă, căci luminile se estompară, lacheii de peste tot din teatru stingând lumânări, anunțând începutul piesei și făcându-l pe Stanhope să vină lângă ea și să își pună mâna pe cotul lui Lily, ceea ce îl făcu pe Alec să vrea să îl ucidă.

– Ne așezăm, domnișoară Hargrove?

Oare dacă un duce ucidea un conte, intra în joc ierarhia aristocrației? Conta? Închisoarea Newgate părea un sacrificiu rezonabil pentru a distruge un bărbat care o atinsese pe Lily în timp ce purta tartanul Stuart.

Din fericire pentru Stanhope, Sesily se apropie de Alec.

– Excelență, s-ar părea că v-ați pricopsit cu mine, întrucât suntem înconjurați de turturele.

Dură o clipă până își găsi cuvintele.

– Este o plăcere pentru mine, milady.

Ea ridică o sprânceană.

– Evident.

Se așezară, iar Sesily se aplecă spre el.

– Lupii stau cu ochii pe ea, duce. Vă sugerez să vă abțineți de la a îngreuna și mai mult lucrurile.

– Nu știu la ce vă referiți.

– Ba cred că știți exact la ce mă refer.

Nu se uită la scenă. Se uită la ea.

Alec nu o privi pe Lady Sesily, prea concentrat pe ceafa lui Lily, pe buclele ei, pe gâtul ei. Trase aer în piept, cu intenția de a-și calma emoțiile dezlănțuite, dar, în schimb, îi inspiră mirosul: Scoția și sănătate mintală.

Privi în partea cealaltă a teatrului, disperat să găsească orice altceva în afara lui Lily, și își dădu seama că toată lumea îi privea, toate binoclurile pentru teatru erau ațintite asupra lojei. Pe Încântătoarea Lily, cândva muza lui Derek Hawkins, acum amantă căzută în dizgrație, înconjurată de apărători care nu erau de ajuns, care nu ar fi fost de ajuns dacă Alec nu putea să își ducă la bun sfârșit sarcina.

– Își cunoaște rolul, rosti Sesily încet, făcându-l pe Alec să se concentreze din nou pe conte, care stătea în fața lui.

Stanhope se aplecă spre Lily în timp ce loja se întunecă și cortina se dădu la o parte, șoptindu-i ceva la ureche, făcând-o să râdă.

Făcând pe salvatorul ei în fața judecătorului și a juriului ei.

Rol pe care Alec ar fi făcut orice ca să îl joace.

– Nu pot..., spuse el fără să vrea, dar se opri înainte ca acele cuvinte nepoftite să trădeze prea mult.

Din nefericire, Sesily Talbot vedea totul.

– Atunci nu ar trebui să fiți aici, șopti ea. Dacă nu puteți fi bărbatul de care are nevoie, atunci cel mai drept ar fi să ieșiți de pe câmpul de joc.

El își încleștă pumnii pe coapse.

– Întreceți măsura, Lady Sesily.

– Nu ar fi prima dată, zise ea. Dar ce prietenă aș fi dacă nu v-aș spune că sunteți un laș?

Dacă ar fi fost bărbat, ar fi provocat-o la duel.

Dar era femeie. Așa că fu forțat să admită că avea dreptate.

Dedesubt, în depărtare, Hawkins ieși pe scenă, iar cei din teatru izbucniră în aplauze. Nemernicul se făli sub omagiul primit, înainte să rostească prima replică:

– „N-am pomenit zi slută și frumoasă / Ca asta."

Alec ieși glonț din lojă.

Iarăși o abandonase.

Se holbă orbește la scenă, în timp ce bărbatul de care își imaginase cândva că era îndrăgostită curta întreaga Londră cu o prestație

magnifică. Nu că ar fi observat ceva din ea. Era prea ocupată să spumege.

Cum îndrăznea să o părăsească din nou? Cum îndrăznea să o facă să se simtă așa cum se simțise noaptea trecută, să își mărturisească dragostea, să îl iubească și mai mult, după care o chema aici, în seara aceasta, la brațul altuia?

Și apoi să o părăsească?

Te iubesc. De câte ori o spusese? De câte ori îi ceruse el să o facă?

După care îi spusese ce îi spusese, plin de regrete și rușine, cuvinte al căror ecou răsunase prin ea de când o lăsase ca un pachet nedorit pe scările casei din Berkeley Square.

„Vom găsi tabloul și te vom elibera."

Iar în seara asta o pasase altui bărbat. Infinit mai bun. Infinit mai amabil, care stătea lângă ea în fața întregii Londre. În fața celui care o compromisese.

Și cumva, infinit mai prejos.

De ce nu îl voia?

Îi făcuse promisiuni frumoase seara trecută, îi tăiase respirația cu cuvintele lui puternice, jurându-i dorință și disperare. Făcuse dragoste cu ea de parcă ar fi fost singura femeie din lume, iar el singurul bărbat. După care o refuzase. Regretase.

De ce?

Și, mai rău chiar, de ce și-l dorea oricum?

Dragostea era un lucru nesuferit și îngrozitor, cumva înrăutățit în întunericul din nenorocitul acesta de teatru, locul acesta care îi adusese doar rușine; rușine pe care ar fi purtat-o bucuroasă dacă l-ar fi putut avea și pe Alec odată cu ea.

Dar nu îl putea avea. Chiar dacă îi oferea posibilitatea de a alege, îi refuza singura alegere pe care voia să o facă.

Așa că avea să primească celălalt lucru pe care i-l oferea. *Libertatea.*

Se ridică, pornind spre partea din spate a lojei. Sesily o privi în ochi, înțelegând, și ridică o sprânceană. Lily nu se opri, găsindu-și orbește drumul prin lojă, fără să îi pese de cine o vedea. Fără să îi pese de cine știa încotro se ducea.

Dorindu-și doar să îl găsească și să îi spună exact cât de mult îl disprețuia. Împinse la o parte draperia groasă și ieși pe coridorul puternic luminat de după ea, gol. Fără îndoială că toți oamenii îl priveau pe Derek, deopotrivă de detestabil și captivant.

Nici urmă de Alec, ceea ce însemna că acesta se îndrepta deja spre adâncurile teatrului, căutând tabloul. Inima începu să îi bată cu putere când se gândi că urma să îl vadă. Cumva, ideea că avea să îl găsească, să îl atingă, să îl revendice era mai rea decât ideea că l-ar vedea întreaga Londră.

Se îndreptă spre scara dosnică, cea care se răsucea înspre lateralul scenei, hotărâtă să fie acolo când avea să îl găsească. Să îl revendice înainte să o facă el.

– Domnișoară Hargrove.

Se opri când auzi cuvintele și se întoarse spre lordul Stanhope care se afla la intrarea în loja familiei West.

– Excelență, începu ea, neștiind ce să spună.

El găsi cuvintele în locul ei, apropiindu-se:

– Aveți grijă.

Sesily veni și ea pe coridor, stând mai în spate, când Stanhope o privi peste umăr.

– Nu mă băgați în seamă, Excelență. În această piesă sunt doar o însoțitoare necalificată. Imaginați-vă că am nevoie de ochelari și că sunt îngrozitor de tare de urechi.

Lily îi zâmbi prietenei ei.

Stanhope se apropie din nou, cu un zâmbet aproape orbitor.

– Sunteți norocoasă să aveți astfel de prietene, domnișoară Hargrove.

– Chiar sunt, Excelență. Ezită, apoi adăugă: Este o experiență oarecum nouă pentru mine. La fel cum este faptul că am un gentilom amabil de partea mea.

– Cred că nu m-ați considera amabil dacă m-ați cunoaște mai multă vreme.

Ea se întrebă ce voia să spună acest bărbat care părea atât de perfect.

– Vă înșelați, spuse ea. Uitați că am avut parte de destui bărbați neomenoși. Și nu vă numărați printre ei. Aș pune pariu că sunteți un om bun.

– Să vânezi moștenitoare nu este cea mai onorabilă activitate.

– Sper ca în viitor să vânați unele mai demne, Excelență.

El ridică dintr-un umăr, o șuviță de păr căzându-i peste frunte, făcându-l să pară fermecător fără pic de efort.

– Va fi îngrozitor de plictisitor, nu credeți? Mi-am dat seama că îmi place să joc rolul celuilalt domn.

– Nu ar trebuiți să fiți celălalt, știți asta. Ar trebui să fiți domnul din rolul principal.

– Și m-ați accepta, domnișoară Hargrove? Ca domn?

Ar fi fost norocoasă să îl aibă. Și totuși...

– Nu, Excelență. Nu v-aș împovăra cu scandalul meu.

– Și dacă l-aș accepta? Dacă l-aș suporta?

Ea zâmbi.

– Atunci cu siguranță nu îl meritați.

– Nu are nimic de-a face cu scandalul, nu-i așa? Are a face cu domnul.

Lacrimile amenințau să o podidească din pricina cuvintelor lui amabile.

– Așa este. Mă tem că am ales prost.

El ridică o sprânceană.

– Să știți că eu cred că vă înșelați. Cred că l-ați ales pe cel mai bun domn dintre toți.

Și ea credea asta. Dar, din cine știe ce motiv, el nu o voia.

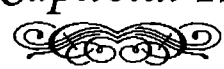
„O vei regreta. Mă vei regreta."

Era cel mai bun domn. De-ar fi văzut-o și el.

– Vă mulțumesc, Excelență.

Și plecă, coborând în goană scările, spre scandalul ei. Și spre bărbatul pe care l-ar fi revendicat, de i-ar fi permis.

Capitolul 19

Arta lui Warnick

Nu era acolo.

Alec se afla în mijlocul biroului lui Derek Hawkins, învârtindu-se lent în cerc, clocotind de furie și de frustrare.

Tabloul nu era acolo.

Restul atelierului gol din Covent Garden se afla acolo, pe pereți, vreo șase pânze, o colecție de artă ce i-ar fi făcut pe ghizii din British Museum să exclame entuziasmați. Se părea că, pe lângă faptul că era un nemernic îngâmfat, Hawkins chiar era și un talent superior. Ceea ce însemna că portretul lui Lily era într-adevăr pe cât de frumos se spunea că este.

Așa se presupunea.

Întrucât nu era acolo.

Ce urma acum? Cum avea să o salveze?

Nu mai avea timp. Avea la dispoziție două zile ca să găsească tabloul. Două zile înainte ca acesta să fie dezvăluit lumii, iar Lily să nu aibă de ales decât să se mărite cu el. Și nu era acolo, fir-ar să fie!

Rezistă imboldului de a coborî lumânarea spre cel mai apropiat tablou și de a da foc teatrului. Hawkins ar fi meritat-o. Pentru că o amenințase. Pentru că se folosise de ea. Pentru că o atinsese.

Alec înjură, prelung și înverșunat, în întuneric.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea de la intrare.

Nu auzise ușa deschizându-se. Se întoarse spre ea și, la lumina lumânării din mâna lui, văzu ușurarea scânteind pe chipul ei când intră și închise ușa în urma ei.

– Ar trebui să fii sus.

Se apropie, iar el se dădu în spate, până se atinse cu pantalonii de o natură moartă cu pere, de mari dimensiuni, și nu avu de ales decât să se oprească. Ea în schimb nu se opri.

De ce nu se oprea?

– Sus, spuse ea. Cu Stanhope.

– Da.

– În loc să fiu aici jos. Cu tine.

– Da. Chiar nu înțelegea?

– În timp ce tu riști totul ca să mă salvezi.

De ce nu înțelegea? Ar fi renunțat la tot ce avea, la tot ce era, dacă asta ar fi ținut-o în siguranță.

– Da.

Se așternu o tăcere lungă între ei, strigătele înăbușite de pe scena îndepărtată făcând cumva odaia să pară mai mică. Mai intimă. Lui Alec îi venea să se urce pe pereți, ca să scape. Ca să scape de ea.

Și, cumva, ea părea perfect calmă.

– Nu e aici, nu-i așa?

El expiră.

– Nu.

– Mi-am dat seama de asta când te-am auzit înjurând.

Cum de era atât de calmă?

– Și așa, distrugerea mea se apropie. Zâmbi afectată, arătând spre teatrul aflat de partea cealaltă a ușii. Ca pădurea Birnam[1].

– Ce ți-am spus eu despre Shakespeare? se răsti el.

Ea zâmbi.

– Ultima dată îl înjurai destul de înverșunat.

– E dreptul meu de scoțian.

Încercă să nu se uite la ea. Era atât de aproape acum, îndeajuns de aproape ca să îi simtă mirosul. Să o atingă. Să tânjească după ea. Și erau singuri.

Ea îi șopti numele ca un păcat.

– Alec?

El înghiți în sec.

– Da?

– Ce înseamnă înjurătura?

El clătină din cap.

– Nu se poate traduce.

Ea așteptă o clipă îndelungată, după care el își ridică privirea spre ea, ochii ei gri părând ca argintul în lumina lumânării.

– Și ce înseamnă *mo chridhe*?

El clătină din cap.

– Nu se poate traduce.

Un colț al gurii i se ridică într-un zâmbet mic, cunoscător.

– E mai bine sau mai rău decât înjurătura?

Îl ucidea. Încerca să fie nobil. Să o protejeze. Și...

– De ce nu mă vrei, Alec?

O dorea cu fiecare părticică a ființei lui. Cum de nu înțelegea asta? Închise ochii.

– Lily. Nu este momentul potrivit.

– Ce moment ar fi mai potrivit ca acum? întrebă ea. Ce moment ar fi mai potrivit ca acum, în ajunul distrugerii mele?

– Mai avem ziua de mâine ca să îl găsim...

– Nu îl vom găsi. Nu ne-a fost profețit.

– Nu mai face referire la nenorocita aia de piesă. E irelevantă. Toți mor la sfârșit.

– Nu toată lumea. Din cenușă se ivește o linie de regi. Făcu o pauză, după care spuse încet: Scoțieni.

– Blestemați. Nu mai sunt regi în Scoția acum.

– Nu mai sunt?

---

[1] Referire la piesa *Macbeth* de William Shakespeare (n.red.)

El își trecu o mână prin păr, străbătut de frustrare, înfierbântându-se.

– Ieși de aici, Lily! Mai avem o zi la dispoziție și voi găsi nenorocitul acela de tablou, de-ar fi să întorc Londra cu susu-n jos. Du-te la Stanhope. Și vezi de-ar putea fi fericirea ta.

– Nu va exista, spuse ea.

– Nu știi asta.

– Ba o știu, zise ea. Cum ar putea un bărbat să mă facă fericită când eu îl iubesc atât de mult pe un altul?

Alex se îndreptă spre ușă.

– Nu știi ce vorbești.

Trebuiau să plece de acolo înainte să fie prinși. Iar el trebuia să găsească aer, căci pe cel din încăpere îl furase ea, cu frumusețea ei, ca o zână. Și acum, auzi-l, gândind nebunii de scoțieni, ca regele blestemat de cealaltă parte a ușii.

Ajunsese la ușă când ea spuse:

– Știu că ești un laș.

El privi în spate când o auzi și văzu că nu se mișcase din locul ei, în mijlocul odăii, înconjurată de lucrările bărbatului care o distrusese, stând dreaptă, puternică și mândră ca Boadicea. Și purtându-i tartanul ca un stindard.

Era perfectă.

Se întoarse fără să spună ceva, iar ea își azvârli următoarea suliță.

– Știu că tremur de la cât te doresc.

El își lăsă capul în jos, apăsându-și fruntea de ușă.

Scena de cealaltă parte deveni tăcută, de parcă întreaga Londră tăcuse ca să se audă ea. Și apoi, ea continuă încet și pasional:

– Știu că azi-noapte și tu ai tremurat.

Cuvintele îl frânseră. Se mișcă fără să gândească și o strânse în brațe, înfășurată în jurul lui, și îi simți buzele pe ale lui, și o simți oftând în gura lui de parcă ar fi fost cel mai grozav dar pe care îl primise vreodată. O sărută, desfătându-se cu senzația pe care i-o lăsau buzele ei pe ale lui, felul în care se înmuie instantaneu în brațele lui, de parcă ar fi așteptat momentul acesta, pe el, o viață întreagă.

Așa cum el o așteptase pe ea.

O ridică, ducând-o spre biroul aflat în capătul îndepărtat al camerei, lăsând-o jos și cuprinzându-i fața în palme, potrivindu-și

buzele cu ale ei, ca să poată gusta la nesfârșit din ea, memorându-i moliciunea buzelor și gemetele ușoare și frumoase când își trecu limba peste buzele ei, prădându-i moliciunea, jefuind-o ca un cerșetor aflat la un banchet.

O sărută până gâfâiau amândoi, până își desprinse buzele de pe ale ei și își trase mâinile dintr-ale ei, ridicându-le între ei, mari și slăbite.

– Încă tremur, Lily.

Ea își întoarse privirea spre ele, iar ochii i se întunecară, devenind devastatori, când observă că tremurau. Apoi se întinse după una din ele, ducând-o la buze, sărutând fiecare vârf de deget, apoi întorcându-i palma în sus și sărutând-o apăsat, cald și umed în mijloc.

Iar când trasă un cerc cu limba în mijlocul palmei lui, înfierându-l cu semnul ei, el mârâi și se năpusti din nou asupra ei, sărutând adânc și lent, până ea se zvârcoli împingându-se în el și oftând după mai mult. El întrerupse sărutul, trecându-și buzele peste obrazul ei, înspre lobul urechii, unde îi șopti:

– Voi tremura mereu. Nu va exista vreme în care să nu tânjesc după tine. În care să nu te doresc cu fiecare fibră din ființa mea.

– Atunci acceptă-mă, spuse ea, respirându-i fierbinte în ureche. Ia-mă. Revendică-mă. Sunt a ta.

Cuvintele vuiră prin el, aproape surzindu-l cu dorință.

Dar nu o merita.

Se dădu un pas în spate. Dându-i drumul.

– Nu sunt eroul acestei piese, Lily. Trebuie să alegi pe cineva mai bun. Pe cineva mai demn de tine. Acesta este scopul acestui exercițiu.

O fracțiune de secundă. După care se ridică în picioare precum o regină răzbunătoare și îl împinse de lângă ea îndeajuns de tare încât să îl dezechilibreze.

– Te aleg pe tine, prostovanule.

Bine. Dacă era furioasă, poate că urma să îl lase în pace.

– Nu sunt o opțiune, zise el.

– Ieri te-ai oferit să te căsătorești cu mine, îi răspunse ea.

Și ar fi făcut-o. Încă ar face-o. Dacă...

– Nu sunt suficient.

Ea aproape că țipă, frustrată și furioasă:

– Ești duce, Alec! Iar eu sunt fiica orfană a unui administrator de pământuri care a fost compromisă în fața întregii Londre.

– Nu *a fost*. Nu încă.

– Nu ai fost acolo. Te asigur că, în mare, s-a isprăvit.

– Nu s-a isprăvit până tabloul nu devine real. Și nu va deveni. Dacă pot să opresc asta.

Ea clătină din cap și își desfăcu larg brațele, arătând spre întreaga încăpere.

– Nu o poți opri! Va câștiga bătălia asta. A câștigat-o în clipa în care a venit spre mine, în Hyde Park, și m-a convins că atenția pe care mi-o acorda era asemănătoare cu dragostea. Râse scurt, deloc amuzată. Este ironic, dar s-ar părea că și acum sunt prinsă într-o pânză similară.

Alec înlemni.

– Nu este același lucru.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Ai dreptate. Nu este același lucru. Derek nu m-a făcut niciodată să mă simt rușinată de mine însămi.

Ce naiba?

– Toate astea, fiecare părticică, erau ca să te țină departe de rușine. Să te țină departe de regret.

– De câte ori trebuie să-ți spun că nu regret?

Își pierdu cumpătul:

– La naiba, Lily! Nu poți să ai pur și simplu încredere în faptul că știu ce spun? Că eroul de care ai vorbit sus nu sunt eu? Crezi că nu-mi doresc să mă căsătoresc cu tine, să te protejez și să te iubesc așa cum meriți? Crezi că nu-mi doresc să-mi șterg trecutul și ca ducatul acesta al meu să fie real, ca să pot îngenunchea și să te implor să fii cu mine? Ca să te pot face ducesă? Crezi că nu-mi doresc copiii aceia? Cei pe care ai plănuit să îi îmbraci în hăinuțe frumoase brodate? Cei cărora li s-ar potrivi botoșeii aceia roșii prostești?

Ea făcu ochii mari, iar lui nu îi păsa. Urlă în continuare:

– Crezi că nu-mi doresc să te duc în patul nostru nupțial și să fac dragoste cu tine până nu mai tremurăm? Până nu ne mai *mișcăm* de atâta plăcere? Crezi că nu te iubesc? Cum de nu înțelegi asta? *Te iubesc mai presus de rațiune*. Cred că te-am iubit din clipa în care mi-ai închis nenorocita aia de ușă în nas în Berkeley Square. *Dar nu sunt bărbatul pe care îl meriți.*

Se opri, respirând rapid și furios, disprețuindu-se pe sine, și se forță să o privească. Lacrimi îi străluceau în ochi, iar el se urî pentru ce făcuse.

– Nu sunt el. Nu pentru o viață. Nici măcar pentru noaptea pe care am petrecut-o împreună. Își trecu mâinile prin păr. Trebuie să plecăm înainte să fim găsiți.

Ea nu se mișcă din locul ei.

– Ce-ai spus?

El o privi.

– Ce?

– Nu ești pentru o viață. Ești pentru o noapte.

Cuvintele fură o lovitură nemaipomenită, neașteptat de crudă pe buzele ei. El își reveni în urma durerii și încuviință. Măcar înțelegea. Poate că acum avea să îl lase în pace.

Nu avea să își mai găsească vreodată pacea.

– Trebuie să plecăm, zise el, dorind să apuce cu mâinile lavaliera care îl strângea în jurul gâtului.

Cu toate astea, Lily nu terminase.

– Ce ți-a făcut?

El înlemni.

– Cine?

– Contesa Rowley.

Amintiri din trecut îl năpădiră. De unde știa? Nu conta. Ar fi trebuit să îi fi spus deja. Adevărul avea să o alunge la fel de sigur precum ar fi făcut-o el.

Și acela era scopul, nu?

Nu.

Da. Acela era scopul.

Se întoarse spre ușă.

– Trebuie să plecăm.

– Alec.

– Nu aici, Lily. Nu în timp ce Londra așteaptă dincolo de această odaie. Și smuci de ușă, fără să ezite.

Se dovedi că dincolo de ea nu era întreaga Londră.

Ci doar unul.

Derek Hawkins se afla de cealaltă parte, îmbrăcat în veșminte renascentiste, cu spada în mână. Acesta ridică lama, așezând-o pe pieptul lui Alec, chiar deasupra inimii.

– Nu cunosc legea din Scoția, duce, dar în Anglia, avem dreptul să îi ucidem pe intruși.

Bineînțeles că Derek era acolo, ca să strice totul.

În clipa aceasta, ar fi dat tot ce avea ca să-l facă să dispară de lângă ușă, făcând din țânțar armăsar, amenințând să-i ucidă, dacă auzise corect. Dumnezeu să o izbăvească de bărbați cu o înzestrare înnăscută pentru dramatism. Se uită la ceasul de pe birou.

Era ora nouă și jumătate, iar teatrul se afla în pauză. Lily își dădu vag seama că spera ca Sesily să fi fost la fel de bună la a fi o însoțitoare nereușită precum era la a fi scandaloasă, întrucât Lily și Alec aveau să aibă nevoie de o scuză excelentă pentru absența lor, deoarece toți cei din lojă cu siguranță își dăduseră seama că lipseau.

Ceva mai bun decât „Ah, cel mai probabil că intră pe furiș în biroul lui Hawkins, ca să fure nudul lui Lily și ca să aibă parte de o întâlnire amoroasă pe biroul lui"

În cazul acesta, adevărul nu era o scuză potrivită.

Cu precădere acum, întrucât părea că aveau să fie atrași într-o cursă.

Cu siguranță că nu ar fi trebuit să fie acolo, în sanctuarul acela. Dar nici Derek nu ar fi trebuit. Se apropie, refuzând să se lase intimidată de acest bărbat care o folosise atât de profund. Ceea ce era uimitor, întrucât cu două săptămâni în urmă ar fi fost intimidată. Cu două săptămâni în urmă, fusese o femeie diferită.

Cu două săptămâni în urmă nu îl avusese pe Alec. Alec, scoțianul ei masiv, ai cărui umeri lați și înălțime mare îl făceau pe Derek să pară un pitic, blocându-i vederea în timp ce înainta, întrucât se săturase de Derek Hawkins.

– Nu ar trebui să fii pe scenă, Derek?

Atunci văzu sabia, ținută în sus și periculoasă, cu vârful îndreptat spre inima lui Alec. Alec, care părea mai calm decât ar fi trebuit să fie un bărbat aflat în poziția lui.

Lily înlemni, străbătută de groază când îi văzu.

– Ce crezi că faci, nebunule?

Derek nu o privi.

– Protejez ceea ce îmi aparține. Teatrul meu. Arta mea. Și sunt dispus să fac orice pentru asta. El se opri, coborându-și privirea spre mâinile goale ale lui Alec. Ești înțelept că ai evitat să iei ceva dinăuntru.

Când Alec vorbi, o făcu cu un dispreț deplin, desăvârșit:

– Crezi că îți vreau lucrările de artă? Cu ce scop? Să îmi împodobesc pereții cu joaca ta de copil?

Cuvintele erau insultătoare, iar Lily rămase cu gura căscată. Cum de putea batjocori un bărbat care îi apăsa o sabie lată de piept?

Derek zâmbi batjocoritor.

– Cred că vrei cel puțin o lucrare, Duce Diluat.

– Aici ai dreptate. Dar nu intenționez să mă uit la ea.

Derek râse.

– Mă gândesc că tu consideri că, întrucât ai văzut originalul, nu mai ai nevoie de el.

În timp ce Lily icni când auzi insinuarea, Alec nu se clinti, doar își ridică mâna și apucă lama spadei cu pumnul lui masiv. Ea își coborî privirea spre degetele lui, așteptându-se să sângereze din pricina tăieturii. I se întoarse stomacul pe dos la ideea că se rănise pentru ea.

– Lasă-ne să plecăm, Derek. Trebuie să te întorci pe scenă. Și nu am luat nimic.

Derek ridică o sprânceană.

– De unde știu că este adevărat?

Ea îi aruncă o privire tăioasă, desfăcându-și larg brațele.

– Crezi că ascund o pânză sub rochie?

Alec nu îl lăsă pe Derek să termine:

– Să trecem la subiect, bine, Hawkins? Tu trebuie să te întorci la piesa ta... iar eu trebuie să fiu în orice alt loc decât să o privesc.

Derek se încruntă.

– Nu mai ești bine-venit aici.

Alec răspunse sec ca nisipul:

– Mă rănești. Sincer.

Dacă nu ar fi fost o sabie între ei, poate că Lily ar fi râs. În schimb, își ținu respirația până Alec întrebă:

– Cât vrei?

Derek nu se clinti.

– Cât vreau pentru ce anume?

– Ai fost adus la sapă de lemn. Ai pierdut casa din Covent Garden, atelierul. Tablourile tale sunt expuse pe pereți aici pentru că, fără îndoială, nu ai unde altundeva să le pui. Din câte mi s-a spus, teatrul este rentabil, dar nu te poți opri din a pierde bani la mesele de joc. Așa că te mai întreb o dată, și nu mă vei insulta prefăcându-te că nu înțelegi: Cât vrei pentru tablou?

Derek clătină din cap.

– E neprețuit.

– Nu te cred.

– Ba să mă crezi. E cea mai măreață lucrare de artă de la *Crearea Omului*. Se uită la Lily. Privește-o, Warnick. Fără îndoială că îi vezi frumusețea. Imaginează-ți cum arată când este pictată de un geniu.

Lily putea vedea o singură parte din fața lui Alec, îndeajuns ca să îi vadă mușchiul maxilarului încleștându-se și zvâcnindu-i de mânie și frustrare.

– Spune un preț.

Derek clătină din cap.

– Nu există un preț. Versiunea mea a lui Lily nu e de vânzare. Își mută privirea spre Lily. Vezi, draga mea? Poate că, la urma urmei, sunt într-adevăr eroul piesei. Ducele tău te vinde fără probleme celui care oferă cel mai mult. Atunci se oprește, precum un copil obraznic. Ah, stai așa. Ba nu. Nu te vinde. Te dă. Cu o avere ca bonus.

Alec își încleștă mâna pe sabie, încheieturile degetelor albindu-i-se, iar Lily interveni ca să se asigure că nu își retezase degetele. Nu își mută privirea de la el.

– Cred că ar trebui să te mai gândești, Derek.

– Pentru tine?

– Ar conta dacă ți-aș cere-o eu?

– Nu. Din pricina lui se vor vinde toate celelalte tablouri. Îmi va crea un nume pentru vecie.

– Și faptul că este un tablou cu mine? Că nu am intenționat niciodată să fie văzut?

El o privi prelung, compătimitor.

– Atunci nu ar fi trebuit să pozezi pentru el, draga mea. Mă voi desfăta cu bogăția pe care mi-o va aduce, câștigată prin tine. De parcă ai fi lucrat tu însăți pentru ea, întinsă pe spate.

Lily icni când îi auzi cuvintele aspre, iar Alec se mișcă, iute ca o pisică, sabia lată răsucindu-se în aer, ca prin magie, și ajungând într-o clipă în strânsoarea lui. Îl apucă pe Derek de reverul costumului său antic și îl duse efectiv la perete, pe coridorul din apropiere, așezând lama sabiei primejdioase pe obrazul lui.

– Pentru cineva atât de renumit pe scenă, îmi vine greu să cred că ispitești atât de mult soarta, încât să dai dovadă de atâta infatuare îmbrăcat în acest costum. Ai face bine să-ți amintești ce a pățit Macbeth.

Derek o privi pe Lily peste umărul lui Alec, iar ea văzu în privirea lui că se aștepta să îl salveze. Că avea să procedeze așa cum o făcuse ultima dată când se întâlniseră în formula de trei. Ultima dată când Alec îl amenințase pe Derek.

Nu avea să îl mai salveze.

Probabil că el văzu asta în ochii ei, căci se întoarse spre Alec și se răsti:

– Interpretez un scoțian brutal care are drept soție o târfă. Și, ce să vezi, descopăr o pereche asemănătoare furișându-se prin teatru.

Alec apăsă mai tare sabia în obrazul lui, întrebând încet, pe un ton înspăimântător:

– Cum i-ai spus?

Derek mijii ochii.

– M-ai auzit. Și nu uita că sunt calificat să identific această caracteristică. Se opri, apoi adăugă: Am fost acolo înaintea ta.

Lily păli când îl auzi. Din pricina insultei nimicitoare din ele. O inundă rușinea și își dori să îl căsăpească pentru tot ce făcuse. Pentru tot ce spusese vreodată. Și pentru că i se adresase lui Alec. Amintindu-i de trecutul ei. De lucrurile pe care le făcuse și pe care nu le putea desface.

– Astăzi, ca un prost, mi-ai înmânat o armă cu care tu te joci în timp ce țopăi pe scenă. O armă cu care eu m-am antrenat zeci de ani.

Apăsă și mai adânc lama, iar Derek trase scurt aer în piept.

– Ce crezi că ar zice patronii tăi dacă te-ar găsi aici, pe coridorul acesta întunecat, eviscerat cu lama lui Macbeth? Gândești că ar crede că l-ai invocat aici, în acest teatru? Cum îi spun? Blestemul scoțian? Derek închise ochii, iar Alec se aplecă mai tare spre el. Eu sunt blestemul tău scoțian, filfizonule. Mai înspăimântător decât orice poveste cu stafii pe care ți-ai putea-o imagina. Dar îmbărbătează-te. Nu intenționez să te ucid. Ți-am promis o dată că te voi distruge, zise Alec, aproape imperceptibil și totuși zguduind pereții. Poți să fii sigur că te voi distruge, așa cum ai distrus-o tu pe ea. Și când vei fi bătrân și zbârcit și nimeni din lume nu-și va mai aminti cum te cheamă, vei tremura când îți vei aminti de mine.

Derek trase rapid aer în piept după care țipă ușor de durere, iar Lily tresări când îl auzi, întreruptă de un zdrăngănit sălbatic pe care îl scoase sabia când Alec o aruncă pe coridorul întunecos.

– Aport, câine. E semnalul tău.

Și Derek așa făcu, dând fuga după sabie și ridicând-o fără să privească în urmă.

Lily îl privi pe Alec preț de o clipă îndelungată și văzu că respira sacadat, furios, cu mâinile încleștate, iar zvâcnetul din maxilar îi deveni tot mai pronunțat. Părea a fi încordat la maximum, ca și când s-ar fi putut repezi în orice clipă pe coridor și apoi pe scenă, ca să încheie ce începuse.

Tânjea să se ducă la el, și apoi chiar o făcu, apropiindu-se de el. Îi luă brațul mare și frumos în mână, simțind mușchii tresărindu-i sub atingerea ei.

– Nu trebuia să mă aperi.

Alec o privi.

– Poftim?

– În fața lui Derek. Nu se înșală.

– Poftim?

Se încruntă și, preț de o clipă, Lily se întrebă dacă vorbea cumva în altă limbă decât engleza.

– Este într-adevăr greșeala mea, nu-i așa? Am pozat pentru tablou. Am avut încredere în el. Am... Ezită. Am crezut...

El veni la ea, cuprinzându-i umerii cu mâinile. Ținând-o cu o fermitate la care avea să viseze ulterior. După care avea să tânjească.

– Ascultă-mă, Lillian Hargrove. Nu ai făcut nimic greșit. Nu a fost greșeala ta. L-ai iubit.

– Și totuși, nu l-am iubit. Acum înțeleg asta. Pufni ușor, lipsită de umor. Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscătoare că am înțeles asta.

– Cum? întrebă el.

Ea se încruntă.

– Cum?

– Cum de înțelegi asta acum?

Ea zâmbi și îi spuse adevărul:

– Acum știu ce este dragostea. Cum se simte. Și ce aș face din toată inima pentru ea.

Alec închise ochii când o auzi și își întoarse capul.

– Trebuie să ne întoarcem sus. Am treabă de făcut. Avem la dispoziție o zi ca să găsim tabloul.

Ea îi dădu drumul când auzi cuvintele. Când auzi speranța din ele. Înțelesul lor. Încă spera să îl găsească. Să îl scoată din expoziție. Să îi redea libertatea.

Era ironic, nu e așa, că îl implorase cândva pentru libertatea ei. Îi ceruse bani. Independență. Îl implorase să o lase și să se întoarcă

în Scoția și să îi permită să facă propriile alegeri. Să își traseze propria cale. Să își înfrunte soarta.

Și acum, când i-o oferea, își dorea doar să fie prinsă în capcană. De el.

Te iubesc mai presus de rațiune.

– Alec.

Nu știa ce avea să spună în continuare. Cum avea să îl păstreze. Cum avea să îl câștige.

Nu putu face nici una din ele, întrucât el o ignoră, punându-se deja în mișcare, îndreptându-se spre scări, urcând câte două trepte o dată, iar ea se grăbi să țină pasul cu el. Era înalt, herculean, și când ajunseră pe coridorul care mărginea lojele, se afla la câțiva metri în fața ei, trecând hotărât pe lângă loja familiei West chiar în clipa în care Sesily își scoase capul ca să o caute pe Lily.

– Ai ceva pe rochie. Prietena ei făcu ochii mari. Dumnezeule mare. E *sânge?*

Lily își coborî privirea, studiind pata din dreptul umărului rochiei albastre frumoase, unde Alec o ținuse cu fermitate și îi spusese că nu trebuia să îndure trecutul.

În timp ce sângerase pentru ea.

– E al lui Hawkins? întrebă Sesily. S-a întors pe scenă, dar cu o tăietură pe obraz despre care nu sunt sigură că face parte din piesă. Deși, sinceră să fiu, nu am fost prea atentă. Mărturisesc că îmi place o vrăjitoare din când în când, dar nici pe departe așa de mult pe cât îmi place ideea ca Alec să îl fi tăiat pe Hawkins pe obraz.

– Nu e sângele lui Hawkins. E al lui Alec.

– La naiba, șopti Sesily.

– Nu ar trebui să înjuri atât de mult, să știi.

Sesily îi aruncă o privire tăioasă.

– Îmi vei spune acum că nu e demn de o doamnă?

Lily clătină din cap.

– Nu prea sunt un model al respectabilității.

– Excelent! Atunci la naiba cu oricine preferă să nu înjur. Uneori, cuvintele pur și simplu se potrivesc.

Lily încuviință. Apoi, după o tăcere prelungă, zise, aproape inaudibil:

– La naiba.

Sesily o privi rapid, iar Lily văzu mila din ei.

– Ce s-a întâmplat?

Și acolo, pe coridorul teatrului Hawkins, singurul loc din Londra în care ar fi trebuit să fie stoică, Lily începu să plângă. Stricase totul. Tabloul urma să fie făcut public. Și nu avea ce să facă. Și totuși, nu de asta era tristă.

– Mă iubește mai presus de rațiune.

Sesily înclină capul.

– Nu sună așa rău.

– Și totuși mă refuză. Pretinde că e nedemn de mine din cine știe ce motiv ridicol.

– Ce motiv?

– Nu știu. Poate că dacă mi-ar spune... Lily își șterse o lacrimă. Nu vrea să îmi spună.

Sesily încuviință.

– Atunci trebuie să îl forțezi să-ți spună.

– Ți se pare genul de bărbat care să fie ușor de forțat?

Sesily nu bătu în retragere.

– Pare genul de bărbat care s-ar arunca în Tamisa dacă i-ai cere.

Lacrimile o podidiră din nou.

– I-am cerut să mă vrea... Și a refuzat.

– Pentru că toți bărbații sunt niște imbecili smintiți care merită să fie agățați de degetele de la picioare în parcul St. James și năpădiți de albine.

Lily clipi.

– Ce îngrozitor de creativ din partea ta.

Sesily zâmbi afectată.

– Pot avea și eu fantezii din când în când.

Râseră împreună, până draperiile se mișcară și doamna West își scoase capul din spatele lor.

– Ah. Văd că domnișoara Hargrove s-a întors. Se uită în sus și în jos pe coridor, după care ieși din lojă. Și ducele dumneavoastră?

– Nu e ducele meu, spuse Lily cu glas egal.

– Nu sunt niciodată, draga mea, până sunt, zise sec soția gazetarului, după care adăugă: Presupun că nu ați reușit în expediția dumneavoastră?

– După Alec? spuse Lily.

Femeia ridică o sprânceană aurie când o auzi.

– Mă referam la tablou.

Lily înroși, rușinată și îngrozită.

– Bineînțeles. Tabloul. Da. Nu a avut succes.

Femeia ezită, apoi spuse:

– În primul rând, îmi poți spune Georgiana. Doamna West mă face să par patroana taciturnă a unui pension de domnișoare din zona de nord a țării. În al doilea rând, îmi pare rău că ducele este un idiot. Dar, din experiența proprie, toți bărbații sunt așa până le vine mintea la cap. Și celor mai buni dintre ei le vine mintea la cap. Se opri, apoi adăugă: Și, trei la mână, poate ți-ar plăcea să știi că tabloul este programat să fie expus mâine după-amiază, după închiderea expoziției. Va rămâne acoperit până va fi dezvăluit în dimineața următoare.

Lily nu înțelegea care era scopul acestei informații și tăcu, până femeia tânără și frumoasă zâmbi și îi spuse:

– Am auzit din surse excelente că mâine noapte va fi o fereastră deschisă în partea din spate a coridorului. La ora doisprezece și jumătate.

Lily clipi.

– Spui să...?

Georgiana încuviință regal.

– Dacă ar fi fost după mine, mocofanul ăla ar fi fost eliminat din expoziție în clipa în care a devenit limpede că a profitat de tine. Nu-mi pasă cât de frumos este tabloul. E un nemernic.

Lily era atât de surprinsă, că nu își găsea cuvintele. Sesily însă își găsi cu ușurință vorbele:

– Păi. Ce încântător, nu-i așa?

– Am descoperit că nu-mi place când bărbații profită de femei, spuse Georgiana, cu un ton plictisit. Așa că, draga mea, sper că vei profita la rândul tău. Și acum, cred că mă voi întoarce să vizionez piesa, întrucât presupun, după tăietura de pe fața lui Hawkins și sângele de pe rochia ta, că s-ar putea foarte bine să fie ultima dată când îl voi vedea pe mocofanul ăsta pe scenă.

Se întoarse spre lojă.

– Milady...

Georgiana se întoarse.

– Cum de ai reușit să...

Zâmbetul acela cunoscător reveni.

– Soțul meu nu este singurul cu legături extinse. Își coborî vocea, ca doar Lily să poată auzi: Soțiile bărbaților remarcabili trebuie să rămână alături. Sper că îți vei aminti de mine când vei fi ducesă.

Apoi dispăru, cuvintele zăbovind pe hol ca o promisiune.

Lily inspiră adânc, incapabilă să își mute privirea de la draperii, încă ametită de forța cu care își făcuse intrarea femeia. Toți acei ani

fără prietene. De câte ori tânjise după ele? Și acum veneau de nicăieri. Suficiente cât să se simtă reală. Ca o persoană întreagă.

Aproape întreagă.

Nu putea să fie niciodată întreagă fără Alec.

Voia să îi ofere alegeri? Să îi ofere libertate?

Atunci avea să accepte acea libertate. Și să își facă alegerea. Era cea mai ușoară alegere pe care o făcuse vreodată.

Capitolul 20

Faptele sunt mai grăitoare decât pupilele

Alec își petrecu ziua următoare, ultima înainte de expoziție, întorcând Londra pe toate părțile. Apelase la toate favorurile posibile, disperat să găsească nenorocitul acela de tablou. Să o salveze pe Lily de viitorul care îi era sortit.

Și, în cele din urmă, îl chemase pe Stanhope la el.

Contele veni, evident curios când Alec se întâlni cu el în salonul principal al casei Numărul Nouă. Stanhope se uită în jur, studiind rafturile și bufetele antice pline până la refuz cu figurine. Își trecu un deget peste trompa unui elefant de porțelan de pe o masă joasă din apropiere și spuse:

– Nu mi-ai lăsat impresia că ai fi colecționar, Excelență.

Alec nu fu amuzat.

– Nu reușesc să găsesc tabloul.

– Presupun că va fi ușor de găsit mâine.

Îl năpădi frustrarea. Chiar nimeni din tot orașul ăsta nu înțelegea că era singura șansă a lui Lily de a supraviețui scandalului?

Nu singura.

De aceea era Stanhope aici, și Alec îi spuse cu inima în gât.

– Am nevoie să o duci departe.

Contele clipi nedumerit.

– Poftim?

– Nu mă face să repet.

Nu credea că ar fi fost în stare.

Stanhope se întoarse spre bufet fără să întrebe.

– Scotch? Sau ce-o fi asta?

Alec avea nevoie mai mult ca niciodată de o băutură.

– Te rog.

Contele umplu două pahare și îi duse unul lui Alec, după care se așeză pe un divan scund acoperit cu franjuri oribili.

– Unde vrei să o duc?

Nicăieri.

– În Scoția.

Stanhope ridică din sprânceană.

– Nu crezi că ai fi mai potrivit pentru această îndatorire?

Cuvintele amenințau să îl distrugă.

Voia să îi arate Scoția. Voia să o privească simțind pentru prima dată stropii din Firth of Forth pe pielea ei. Voia să stea alături de ea în sălbăticia regiunii muntoase și să o respire până când mirosurile de iarbă-neagră și mirt și Lily aveau să se întrepătrundă pentru totdeauna.

Voia să o culce pe tartanul lui într-un petic auriu de soare și să facă dragoste cu ea sub privirile munților, ale cerului și ale raiului, până avea să îi strige numele. Voia să îmbătrânească împreună cu ea, umplând cotloanele castelului său cu bebeluși fericiți și bebelușii bebelușilor lor, care să poarte botoșeii aceia roșii ridicoli pe care ea îi ascunsese de lume.

Dar nu era pentru ea.

– Are nevoie de cineva mai bun decât mine.

– Și crezi că eu sunt acel om.

– V-am văzut împreună. O faci.. Se opri, disprețuind cuvintele. O faci să zâmbească.

„Vreau să zâmbească pentru totdeauna. Alături de un bărbat care o merită."

– Să faci femeile să zâmbească este un talent deosebit. Stanhope bău, apoi tuși puternic. Mă gândesc că n-ar trebui să fiu surprins dacă în casa asta se găsește doar poșircă.

Alec nu râse. Nu reușea să găsească energia necesară pentru asta.

– Ești un om bun, Stanhope. Și nu întinerești. Și ai nevoie de o moștenitoare. Și de o avere. Iar Lily este... Alec bău, meritând arsura băuturii îngrozitoare.

– E perfectă, spuse Stanhope. Cu sau fără tablou.

Alec închise ochii când îl auzi, deopotrivă recunoscător și urând faptul că celălalt înțelegea. Nu își dorea ca ea să fie perfectă pentru altcineva în afară de el. Cu toate acestea, încuviință.

– Este.

– Problema e că... e și foarte îndrăgostită de tine.

Alec îl privi brusc pe conte în ochi.

– Poate că o fac eu să zâmbească, Warnick, dar asta este partea ușoară. Tu ai putea să o faci fericită, dacă ai hotărî asta. Puse paharul pe o masă joasă de lângă divan și se ridică. Mă tem că trebuie să-ți refuz oferta de căsătorie forțată. Oricât de ispititoare ar fi ea.

Alec se ridică și el, străbătut de disperare, teamă și exaltare. Și totuși, spuse:

– Și cum rămâne cu zestrea?

Stanhope nu ezită, respirând prelung, nepăsător.

– Nu merită. Nu dacă voi avea o poveste de dragoste tragică pe conștiință. Mai sunt și altele cu zestre. Am auzit că sezonul acesta este un val de moștenitoare americance. Apoi se opri și spuse: Îmi dai voie?

– Ai spus atâtea și acum eziți?

– Suntem în Londra, anul 1834. Totul poate fi biruit cu un singur gest. Ai prins ideea corectă și, în același timp, complet greșită.

Inima lui Alec începu să bată nebunește.

– La ce gest te referi?

– Nu o face pe fată contesă, căsătorită pentru bani; fă din ea o ducesă, căsătorită din dragoste. Lumii îi place la nebunie o poveste cum este cea a Cenușăresei.

Deschise ușa de la cameră, dând de un majordom bătrân. Stanhope trecu pe lângă servitor, întorcându-se din hol și privindu-l în ochi pe Alec.

– Sper că vei fi prințul, Excelență. Merită numai lucruri bune.

Și așa se schimbă totul. Alec venise la Londra cu nouă zile în urmă ca să facă pe tutorele refractar și salvatorul nobil. Să îi refacă reputația și să o mărite, ca să se întoarcă în Scoția, la o viață care nu o includea. O viață cu care el fusese mulțumit.

Până o cunoscuse pe ea și toate lucrurile se duseseră de râpă.

Și dăduse greș în toate felurile. Și, ca să înrăutățească și mai mult lucrurile, se îndrăgostise de ea.

Smulse hârtia de pe tava de argint ridicolă a majordomului și o desfăcu, îngrozit în adâncul lui, convins că ziua aceasta putea doar să se înrăutățească.

Am nevoie de ajutorul tău.
Ne vedem diseară. Doisprezece și jumătate.
L.

Dedesubt, o adresă, grajdurile din spatele Academiei Regale de Arte. În clipa aceea, Alec își dădu seama ce punea la cale și fu cuprins de mândrie când înțelese. Era frumoasă, genială și îndrăzneață ca un afurisit de războinic.

Bineînțeles, avea să se salveze singură.

Era îndeajuns de măreață încât să se salveze singură și întreaga lume aflată la nevoie.

De l-ar fi putut salva și pe el.

Câteva ore mai târziu își conduse birja înspre grajdurile ce treceau prin spatele Academiei Regale, noaptea așternând umbre adânci, întunecoase peste spațiul gol. Ajunsese intenționat mai devreme, dorindu-și să fie acolo înaintea ei, mai ales pentru a evalua pericolul acestei misiuni.

Se dădu jos de pe capră, concentrându-se pe clădirea din fața lui. Îl bătea gândul să o facă el, fără ea.

Dar ar fi trebuit să știe mai bine de-atât.

Ea era deja acolo, ieșind din umbre de parcă ar fi fost dintotdeauna în întuneric, o regină a nopții.

O regină îmbrăcată în pantaloni, cu șapca trasă în jos pe frunte.

Oare de cât timp stătea acolo? Ar fi putut păți orice. Și el ar fi ajuns prea târziu ca să o salveze. Încă un eșec.

Niciodată îndeajuns.

Se îndreptă spre ea, frustrarea și dorința războindu-se în el.

– Ce e asta? întrebă el, forțând-o să se întoarcă în întuneric, ferind-o de priviri curioase.

Ea se întinse după el și îi luă mâinile în ale ei. Îl înmuie doar cu atingerea ei, când îi deschise palma și își trecu mâna peste bandajul de acolo.

– Ai sângerat noaptea trecută.

– Ce-i cu asta?

– Ai sângerat pentru mine.

Sărută bandajul, iar el simți o dorință intensă și o strânsoare în capul pieptului. Ea își ridică privirea spre el, cu ochii ascunși de borul șepcii. Ar fi dat orice ca să îi vadă ochii. Dar nu erau pentru el.

– Doar pentru atât și aș vrea să îl fac de râsul lumii.

Nu pentru ea? Nu pentru toate lucrurile pe care i le făcuse Hawkins?

I se puse un nod în gâtlej, așa că înghiți în sec. Dorința. Nevoia. Se retrase ca să păstreze distanța, când, de fapt, își dorea doar să o tragă în brațele lui.

– Mă chemi prin două rânduri pe o bucată de hârtie? Vii singură? În întuneric? Ca să săvârșești o infracțiune?

Ea rămase fermă pe poziție.

– Nu este prima dată când încerc această infracțiune, Excelență. Nu este prima dată nici pentru tine. Zâmbi, dinții ei albi luminând în umbre. Dar va fi prima dată când vom reuși.

Dumnezeule! O iubea.

– Ai grijă sau ne vei deochea.

Atunci ea deveni serioasă.

– Ba nu. Nu se poate ca universul să îmi refuze și asta.

Înainte să apuce să îi ceară să detalieze, ea se îndreptă spre fereastră. Privirea lui căzu pe posteriorul ei, unde pantalonii pe care îi purta i se potriveau indecent de bine. Perfect. I se uscă gura când o privi ridicându-se pe vârfuri, încercând fără succes să se uite înăuntru.

– Din nou pantaloni, spuse el.

Ea se întoarse spre el, uitându-se cu afectare la tartanul lui.

– Păi, măcar unul dintre noi să îi poarte, nu crezi?

El ridică o sprânceană când auzi replica isteață.

– Crezi că nu pot face tot ce este nevoie îmbrăcat în kilt?

Lily îl privi lung, până el crezu că nu avea să îi mai răspundă, după care spuse:

– Cred că poți face orice vrei, purtând orice dorești.

Cuvintele erau incredibil de ispititoare și îl făcură să își dorească să o împingă la perete și să îi arate toate lucrurile pe care voia să le facă.

Îl împiedica sarcina pe care o avea de îndeplinit.

– Am nevoie să mă împingi.

El clipi.

– Ce să fac?

– De aceea ești aici. Zâmbi, de parcă ar fi fost o cerere perfect obișnuită. Mă vei împinge în sus. Și apoi voi veni și voi deschide ușa. Și vom termina cu asta.

– Nu intri singură.

Ea se întoarse spre el.

– Ce crezi că se va întâmpla? Mă va bate zdravăn o sculptură? Miji ochii și oftă. Nu cred că aș putea să te împing eu pe tine, Alec.

El se întinse și se apucă de fereastră, care se deschise larg fără probleme.

– De unde ai știut că o să se deschidă?

Lily rânji.

– Mi-am făcut o prietenă.

Îi plăcu la nebunie plăcerea din cuvintele ei. Entuziasmul din ele. Își dorea ca ea să aibă o sută de prietene. O mie. Câte ar fi făcut-o fericită. Tot restul vieții.

„Tu ai putea să o faci fericită."

Alungă vocea contelui din minte.

– O prietenă.

Ea încuviință.

– Una destul de bună, se pare.

– Păi, eu sunt de părere că orice prietenă care încurajează o viață de infracțiuni este o prietenă bună, zise el sec.

– Împinge-mă, Alec. Nu avem toată noaptea la dispoziție.

El o dădu la o parte și se apucă de pervaz.

– Ne vedem la ușă.

Când îi răspunse, el auzi neîncrederea din cuvintele ei:

– Alec. Pervazul e la aproape doi metri de pământ, iar tu porți un kilt. Nu ai avea cum...

El se trase în sus pe pervaz, apoi intră pe fereastra deschisă. Se întoarse și o văzu holbându-se cu gura căscată la el și nu rezistă să nu îi spună:

– Ce ziceai?

Ea se încruntă.

– Prietena mea mai crede și că ești un idiot.

Nu se putu stăpâni și râse.

– Are dreptate în privința asta. Apoi adăugă: Ne vedem la ușă.

Așa făcu și, nici două minute mai târziu, intră în clădire, apoi ieși numaidecât din nou.

– O clipă. Aproape că am uitat. Se întoarse cu un tablou mare înfășurat în pânză. Ultimul meu dar pentru Derek, spuse ea, când Alec ridică o sprânceană la vederea coletului.

Îl luă de la ea.

– Ia-o în față.

Ea scoase o lumânare și o cremene din buzunarul de la pantaloni.

– Încă o dată, ești impresionant de pregătită. Înainte să apuce să răspundă, el zise: Lasă-mă să ghicesc. Sesily.

Ea zâmbi.

– Mă rănești, domnule. Sunt o adeptă convinsă a scandalului. Partea asta îmi aparține.

Bineînțeles că da. O privi aprinzând lumânarea, flacăra aruncându-i pe chipul frumos o strălucire caldă, aurie. După care o urmă prin expoziție, cu pereții acoperiți din tavan până în podea cu mii de tablouri, prea multe ca vreunul dintre ele să poată fi apreciat.

– E nebunie curată, șopti el. Cum de i-ar putea plăcea cuiva un anumit tablou în această mare de vopsea? Îndeajuns încât să se lase cu scandal?

Ea nu se uită în spate în timp ce intrară în galeria principală, lungă și impresionantă, cu un podium la un capăt, în spatele căreia se afla un loc acoperit de o cortină.

– Crezi că dragostea de artă îi face să ceară scandalul? Pot avea parte de artă oriunde. Dar bârfa, asta e mult mai interesant. Arătă spre unul dintre pereți. Aceea este cealaltă pictură măreață a expoziției. De Constable.

El se opri, uitându-se la peisajul cu pricina, mic și abia vizibil în întuneric. Se uită la pachetul din mâna lui, de vreo zece ori mai mare decât acuarela aceea.

– Mă gândesc că nu pot să sper că tabloul pe care îl căutăm are aceeași mărime, nu?

– Nu are.

– Bineînțeles că nu. Mormăi. Hawkins nu face nimic cu jumătate de măsură.

– Poate că frumusețea mea nu poate fi cuprinsă în astfel de proporții mici, zise ea.

El o privi brusc.

– Întunericul ți-a scos la iveală istețimea.

Lily își înclină capul, după care se întoarse, ducându-se înspre podium.

– Sau poate panica pe care o simt a făcut-o.

Orice ar fi fost, nu voia să dispară.

Ea ajunse la baza platformei și ezită. El veni în dreptul ei.

– Lily?

– Aici m-am făcut de rușine, spuse ea. El o privi atingând cu degetele marginea platformei și râzând ușor, pufnind. M-am făcut de rușine înainte de asta, mă gândesc. Dar aici s-au limpezit toate lucrurile, ca și când cineva ar fi luminat o odaie pe care eu o credeam o sală de bal și care s-a dovedit însă a fi o latrină.

– Nu te-ai făcut de rușine. El te-a făcut de rușine. Este cu totul altceva.

– Este. Dar nu e cazul. Nu sunt un copil, Alec. Știam ce fac. Știam ce ar fi putut să iasă din asta. Știam că într-o zi aș fi putut fi subiectul unui scandal. Se opri. Și nu mi-a păsat. Mi-am dorit doar să fiu a lui Derek.

Cuvintele fură ca o lovitură, gelozia vuind prin el când și-o imagină cu Hawkins, bărbatul care se eschivase cu desăvârșire de la a-și asuma răspunderea pentru ea. Bărbatul care nu ar fi putut vreodată să fie îndeajuns de bun pentru ea. Îndeajuns de erou pentru ea.

Ea continuă:

– Lumea poartă o ură impresionantă femeilor care fac greșelile pe care le-am făcut eu. Frumusețea, folosită pentru orice alt lucru în afară de cele mai sfinte dintre acte, este un păcat. Își ridică privirea spre platformă, spre locul în care atârna cortina, groasă și nemișcată, ascunzându-i rușinea. Și nici măcar o singură persoană nu a fost dispusă să pună la îndoială rolul jucat de el în piesa asta. Avea să fie slăvit pentru faptele lui. Spune-mi, ce anume din ce am făcut eu a fost atât de diferit de ce a făcut el?

– Nimic, răspunse el, dorindu-și doar să aline durerea pe care o auzea, intensă și tulburătoare, în vocea ei. Nu ai făcut nimic greșit.

Ea zâmbi.

– Societatea crede altfel.

– La naiba cu societatea.

Ea ridică o sprânceană.

– Tu cu ce ai greșit, Alec?

Iarăși întrebarea aceea. Vicleană și directă. Întrebarea la care avea să fie nevoit să răspundă în cele din urmă.

Dar nu aici. Nu acum.

Clătină din cap.

Ea îl privi cu atenție, lumina lumânării pâlpâindu-i pe chipul ei frumos.

– Dacă ți-aș spune ce mi-ai zis tu mie, că nu ai făcut nimic greșit, tu ce ai zice?

Alec își întoarse privirea, neputând să se uite în ochii ei.

– Ți-aș spune că te înșeli.

– Pentru că tu ești bărbat și ea femeie?

– Pentru că ce am făcut eu e mult mai rău decât ce ai făcut tu.

– Așa crezi tu.

– Da.

– Și totuși, uite-ne aici, săvârșind o infracțiune pentru mine. Nu pentru tine.

Nu avea să îi spună. Nu atunci.

– Atunci, să săvârșim infracțiunea. Și să încheiem cu asta.

Preț de o clipă, se gândi că avea să se împotrivească. Să îl forțeze. Și, preț de o clipă, fu îngrijorat că, dacă ar fi făcut-o, urma să îi spună totul acolo, în fața a mii de tablouri, pe blestemata de platformă a Expoziției Regale.

Dar ea nu o făcu. În schimb, lăsă din mână lumânarea și îi luă pachetul din mâini, apoi se urcă pe platformă și spuse:

– Întoarce-te cu spatele, te rog.

Așa făcu, fără să ezite. Îi făcuse o promisiune și avea să o onoreze, chiar dacă știa că era singura oportunitate să vadă tabloul. Să știe întocmai cât de frumoasă era. Nu că ar fi avut nevoie să se uite la lucrarea de artă ca să îi știe frumusețea. Era un tablou cu Lily; bineînțeles că era splendid.

Dar pălea în comparație cu ea cea în carne și oase.

Așa că rămase, tăcut, ascultând-o cum se mișcă: foșnetul ușor al pantalonilor de lână pe pielea ei, șoapta lenjeriei când se lăsă pe vine și dezveli tabloul pe care îl cărase el. Momentul în care i se tăie brusc răsuflarea când ridică tabloul de pe perete. Când îl înlocui cu un altul. Și apoi cum se ghemui din nou și împachetă nudul.

Până să se ridice ea, turba deja de gelozie, dorindu-și să fie una dintre picturi, o bucată de pânză, ca să primească atingerea ei moale, hotărâtă.

– Te poți uita, spuse ea încet, iar el se întoarse, atras de vocea ei, care ar fi trebuit să fie plină de ușurare, dar care, în schimb, era plină de umor. Stătea cu spatele la el, cu brațele în șold, și se uita spre cea mai bună locație de pe perete, unde...

Râse.

Jewel. O agățase pe Jewel în locul ei.

Urcă imediat treptele, ca să vadă mai bine pedeapsa genială, de-a dreptul perfectă, pentru Derek Hawkins. Cățeaua, odihnindu-se măreț pe perna ei roșie de satin, cu lumina strălucind pe picioarele ei gri fusiforme, cu coroana bătută cu pietre nestemate înclinată pe capul ei.

Lily se întoarse spre el, ochii ei cenușii licărind argintii plini de râset.

– Cred că ar trebui să fie mai mult decât mulțumit că i-am atribuit o lucrare atât de îndrăgită.

Alec încuviință.

– Consider că e excesiv de generos din partea ta. Atât pentru Hawkins, cât și pentru lume în general. Fără îndoială că va susține alegerea, întrucât dorește să dăruiască societății capodopere.

– Pe care să le vadă toată lumea, zise ea.

– Chiar că i-am făcut lumii un serviciu.

– S-ar putea ca acest dar de ziua mea de naștere să compenseze toate cadourile pe care le-am ratat de-a lungul anilor. Îi zâmbi larg. Mulțumesc.

Alec se duse înspre ea, neputând să îi reziste în frumusețea ei nesăbuită, entuziasmul și anticiparea serii, a acțiunilor lor, chemându-l spre ea asemenea unui câine aflat în lesă. În timp ce el se apropie, înălțându-se ca un turn deasupra ei, ei îi pieri râsul și își ridică fața spre el, chiar pe când el îi cuprinse obrajii cu mâinile, trecându-și degetele mari peste pomeții înalți, perfecți.

– Îmi place la nebunie râsul tău, spuse el, neputând să își înfrâneze mărturisirea blândă.

Lily îi apăsă palma bandajată pe obraz.

– Și mie al tău. Îmi doresc să te pot face să râzi în fiecare zi.

El închise ochii, dorințele lui oglindindu-le pe ale ei. Ea își vârî mâna liberă prin părul lui și adăugă șoptit, aproape imperceptibil:

– Aș putea să încerc, Alec. Ai putea să mă lași să încerc.

Preț de o clipă, își permise să își imagineze una ca asta, cum o ține de mână, cum îi zâmbește tachinându-l, râsul ei răgușit, puterea ei uimitoare. Își imagină cum ar fi fost să stea lângă ea. Să o venereze. Să o adore. *Să o sărute.*

Și apoi îi cuprinse buzele cu ale lui și nu mai fu ceva imaginar.

Sărutul lor nu avu nimic sălbatic și probabil că tocmai de aceea amenința să îi fure mințile. Fu blând și deloc insistent, de parcă ar fi avut o viață la dispoziție ca să se exploreze reciproc. De parcă ar fi venit în urma unor râsete în grădina casei lor, înconjurați de copii,

ca o strălucire a unei promisiuni de viitor, a unei vremi în care aveau să aibă mai multă vreme.

Era perfecțiunea întruchipată.

Și îl sfâșie, îndeosebi când ea își încleștă degetele trăgându-i capul pe spate îndeajuns încât să suspine, desfăcându-și buzele și rostindu-i numele cu o respirație splendidă ce l-ar fi putut susține o viață întreagă.

– Lasă-mă să încerc, șopti ea din nou, cu buzele lipite de ale lui, tachinându-l și ispitindu-l.

Da. Te rog. Da.

Dar nu era un răspuns posibil. Răspunsul era nu.

Și trebuia să îi spună totul ca să își dovedească și lui, și ei acest lucru.

O mai mângâie o dată, zăbovind, apoi se trase de lângă ea și ridică tabloul pe care ea îl învelise cu grijă în pânză. Îl vârî sub braț și îi întinse mâna, desfătându-se cu felul în care ea veni spre el, în ușurința cu care își vârî mâna, fără mănușă, în a lui, palmele lor apăsându-se reciproc de parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume.

Fără să îi dea drumul, o conduse din galerie în tăcere, oprindu-se ca să îi permită să își ia lumânarea. Odată ieșiți, o ridică în birjă, sprijinind tabloul de locul vizitiului. Când se așeză lângă ea și îndemnă caii, nu reuși să nu îi ia din nou mâna, plăcându-i la nebunie cum se simțea, caldă și puternică, în strânsoarea lui.

Pe la jumătatea drumului spre Berkeley Square, ea își întrepătrunse degetele cu ale lui, iar el se întrebă cum putea să îi mai dea vreodată drumul. Nu o făcu; nici când opriră la grajduri și el se dădu jos de pe capră, nici când o coborî și pe ea, nici măcar când luă tabloul. Îi dădu drumul doar când ieși rândașul ca să ia birja, nevrând să atragă atenția asupra siluetei cu care se întorsese.

Intrară în casă prin spate, Angus și Hardy întâmpinându-i în bucătăria tăcută, întunecoasă, dând din coadă și cu limbile atârnându-le, Hardy mai fericit decât fusese în ultimele zile pentru că cei doi erau împreună.

Alec înțelese reacția câinelui. Și el era mai fericit când erau împreună. După ce le acordară câinilor atenția cuvenită, o luă din nou de mână și o conduse în dormitor, în odăița de sub scări care rămăsese întocmai cum o lăsase: plină de cărți, hârtii și ciorapi de mătase atârnați peste tăblia patului.

Lăsă tabloul din mână, îl sprijini de cufărul ei, în timp ce ea privi, în ochii ei citindu-se confuzie.

– Aici?

El încuviință.

– Este singurul loc din casă, din toate casele, care este plin de tine.

– Prea plin de mine, spuse ea. Nu prea încăpem amândoi.

Tocmai asta era și ideea. Deoarece odată ce el urma să îi spună tot adevărul, nu avea să îl mai vrea acolo. Iar el avea să fie nevoit să plece, pentru că nu ar fi avut loc să rămână.

Ea păru să înțeleagă raționamentul fără ca el să îl rostească cu voce tare, fruntea încrețindu-i-se în timp ce se întinse după cealaltă mână a lui, ca și când l-ar fi putut ține acolo dacă l-ar fi ținut strâns.

Dar nu îl putea ține. Nu când...

– Spune-mi, spuse ea încet. Orice ar fi...

El respiră adânc, știind ce consecințe. urma să aibă adevărul. Urând consecințele pe care avea să le aibă adevărul. Și apoi îi dădu drumul la mâini și făcu întocmai cum îi ceru ea.

Îi spuse totul.

Capitolul 21

Totul e permis în dragoste și în tutelă

– Am plecat din Scoția când aveam doisprezece ani.

Lily nu știa ce se așteptase să spună, dar nu se așteptase la asta. Apoi, el continuă:

– Ar trebui să spun mai degrabă că am fugit din Scoția când aveam doisprezece ani.

Își dorea cu disperare să îl atingă, să se asigure că înțelegea că orice i-ar fi spus, orice s-ar fi întâmplat în trecutul lui, îi era alături. Dar învățase îndeajuns despre Alec Stuart în ultimele zece zile încât să știe că, dacă l-ar fi atins, i-ar fi amintit doar de povara pe care o purta. Așa că își împreună în schimb mâinile și se așeză pe marginea patului ei mic, ca și când ar fi fost perfect normal să se afle acolo.

– Mama m-a părăsit când aveam opt ani. Își coborî privirea spre mâinile lui, mari, puternice și perfecte. Îmi amintesc foarte puține despre ea, dar îmi amintesc cum a reacționat tatăl meu când

a plecat. A fost furios și plin de regrete. Și când ea a murit, după doar câteva luni...

Lily se forță din răsputeri să nu îl preseze. El își veni în fire.

– A venit mesagerul, iar tata a citit veștile în fața mea. Nu a lăsat să se vadă vreo emoție. Și nu mi-a permis nici mie să manifest vreuna.

Lily închise ochii când îl auzi. Fusese copil pe atunci. Și, indiferent cine fusese femeia sau ce fel de mamă fusese, fusese totuși mama lui.

– Alec, spuse ea, dorindu-și-l aproape. El tresări când o auzi și o privi în ochi. Te vei lovi la cap dacă nu ești atent. Așază-te? Te rog?

Ar fi făcut orice ca el să se așeze lângă ea. Dar, în schimb, el alese scaunul mic de la birou, trăgându-l în afară și făcându-l să pară un scaun pentru pitici, la mărimea lui. La măreția lui. Îl sorbi din priviri, conștientă de genunchii lor, despărțiți de doar câțiva centimetri, în spațiul mic în care se aflau.

– Continuă.

– Tot ce îmi amintesc despre ea e că vorbea despre Anglia. Zicea că i se potrivește. Că o iubește. Că era mult mai bună decât Scoția.

Ea zâmbi.

– Mă gândesc că ar fi putut să găsească trei lucruri superioare celor din Scoția.

Un colț al gurii i se ridică.

– Probabil că mai mult de trei. Deveni serios. Ciudat, dar mi-a fost dor de ea. Nu conta că nu a fost cea mai bună mamă. Așa că, la fel ca ea, și eu tânjeam după Anglia. Râse, scurt și încet. Știu că trebuie să fie greu de crezut.

– Ținând cont că te-ai autoproclamat defăimătorul tuturor lucrurilor englezești.

– Nu al *tuturor* lucrurilor englezești. Am descoperit că a început să mă entuziasmeze un lucru englezesc.

Cuvintele lui o străpunseră. Se referea la ea. Și totuși, el nu le lăsă să persiste.

– Voiam să merg în Anglia. Să o urmez. Să văd țara pe care o iubea. Locul după care tânjea cu atâta intensitate, încât părăsise un copil ca să îl găsească.

El se opri, pierdut în poveste, împreunându-și mâinile, pipăind cu degetele de la o mână cicatricea de pe cealaltă. Cea pe care i-o lăsase tatăl lui. Ea privi îndelung mâinile acelea, dorindu-și să le poată alina. În cele din urmă spuse:

– Și?

– Tata n-a vrut să audă așa ceva. A jurat că mă va renega. Că mă va dezmoșteni. Inima lui Lily începu să bată puternic. Și nu mi-a păsat. Le-am scris tuturor pe care i-am găsit. Rude îndepărtate... Nu te va surprinde să afli că tatăl meu avea și o vagă descendență englezească, ținând cont că eram al șaptesprezecelea la rând pentru un ducat.

Ea zâmbi.

– Mă gândesc că el ar fi fost la fel de încântat să îl moștenească.

– Probabil și mai puțin încântat, zise Alec.

– Și atunci? întrebă ea.

– O rudă îndepărtată mi-a trimis o scrisoare. A cerut plata unei sume. Orice ar fi fost, a funcționat. Și am primit un loc la o școală. Tata a făcut așa cum promisese: mi-a spus că nu mă pot întoarce niciodată acasă. Dar nu mi-a păsat. Taxa de școlarizare mi-a fost achitată în întregime. O rudă generoasă. Zâmbi, frecându-se cu mâna cu cicatricea pe ceafă și părând dintr-odată un băiat, ca altădată. Poate că una dintre cei șaisprezece dinaintea mea. Ar fi ironic.

Lily și-l imagină, regele școlarilor, arătos, înalt și mai bun ca toți ceilalți la orice sport posibil.

– Mă gândesc că erai strașnic de popular.

El își ridică brusc capul, privind-o în ochi cu ochii lui căprui.

– M-au urât.

Imposibil.

– Cum se poate...

– Eram înalt ca trestia, numai oase și fanfaronadă scoțiană. Iar ei erau născuți din nobili venerabili cu moșii antice și mai mulți bani decât mi-aș fi imaginat eu vreodată. Eram un impostor, iar ei o știau. M-au judecat pentru asta. Și m-au bătut până au scos aroganța din mine.

Simți cuvintele asemenea loviturilor pe care le descriau. Și totuși clătină din cap.

– Erau copii. Nu ar fi putut...

– Copiii sunt cei mai răi, spuse el. Măcar adulții judecă în tăcere.

– Și atunci?

– În primii trei ani nu am avut de ales. Eram sărac, forțat să curăț podele și să spăl ferestre când nu studiam, ca să plătesc pentru părțile pe care nu le acoperea taxa de școlarizare, și au mirosit treaba asta, nevoia de fonduri.

Zâmbi, pierdut în amintire, iar ea îl văzu pe Alec cel tânăr acolo, băiatul singur și disperat după tovărășie. Era un lucru pe care Lily îl înțelegea foarte bine.

Un lucru pe care nu l-ar fi dorit niciodată cuiva.

– Regele a fost singurul care nu a fost crud.

Când îl auzi, își dori ca marchizul de Eversley să fi fost acolo, ca să îi poată mulțumi pentru bunătatea lui de mai demult. Dar avea senzația că povestea nu se încheia cu cei doi băieți devenind tovarăși fericiți.

Alec se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi, cu capul plecat, de parcă ar fi fost la spovedanie. Iar inima lui Lily bătu cu teamă pentru băiatul de odinioară.

Nu se putu abține:

– Ce s-a întâmplat după trei ani?

Râse, pufnind ușor, dar neamuzat.

– Am crescut. Confuzia înflori în timp ce el clătină din cap și detalie fără să se uite la ea. Povestindu-le mâinilor lui mari, calde și împreunate. Cu mai bine de treizeci de centimetri în câteva luni. Mai înalt decât oricare dintre ei. Și mai lat. Se opri, apoi se uită spre ea. Doare, știai? Să crești.

Ea clătină din cap.

– Cum anume?

Din nou zâmbetul acela, cel care o făcea să își dorească să îl țină în brațe până aveau să îmbătrânească.

– Fizic. Te doare. Ca și cum oasele nu pot ține pasul cu ele însele. Dar, că tot ai întrebat, presupun că doare și în toate celelalte moduri; simți cu putere că nu mai ești unde erai înainte. Și cu siguranță nu seamănă cu punctul spre care te îndrepți. Se opri, apoi șopti: Nu se compara cu punctul spre care mă îndreptam eu.

– Alec...

El continuă ca și cum ea nu ar fi vorbit, de parcă dacă s-ar fi oprit, nu ar fi fost în stare să înceapă din nou. Lily își strânse buzele și se forță să asculte.

– Au trecut de la a mă judeca, de la a mă tachina, de la a-mi batjocori însăși existența... la a o disprețui. Pentru că nu mă mai puteau domina. Acum eu eram cel care domina. Eu eram...

Ea se întinse după el. Știa ce cuvinte urma să rostească. Le auzise pe buzele lui de o duzină de ori. Îl strânse tare de mâini.

– Nu o spune. Urăsc cuvintele acelea.

Alec o privi în ochi și ea văzu cât de mult le ura și el.

– De aceea trebuie să o spun, Lily, zise el ușor. Pentru că se potrivesc. Pentru că sunt Bruta Scoțiană.

Ea clătină din cap.

– Dar nu ești. N-am cunoscut nici un bărbat care să fie mai puțin brută.

– Am rupt o ușă prima dată când ne-am întâlnit.

O străbătu un fior când își aminti, gândindu-se la forța voinței lui.

– Pentru că voiai să ajungi la mine. Ca să mă protejezi.

Preț de o clipă, se gândi că el avea să nege. În schimb, el o privi adânc în ochi, foarte sincer.

– Chiar că mi-am dorit să te protejez.

– Și așa ai făcut.

El își întoarse privirea, oprindu-se la ciorapii atârnați de capătul patului ei, lăsați acolo înainte să fugă, cu câteva zile înainte.

– Și totuși, nu am făcut-o. Nu am fost nici măcar o dată în stare să o fac.

Ea își împleti degetele cu ale lui, tânjind după el.

– Te înșeli.

– A trebuit să faci totul singură.

– Ba nu, zise ea, forțându-l să o privească în ochi. Nu înțelegi? Tu mi-ai dat puterea să o fac. Mi-ai dat forța să o fac. Ai vrut să-mi dăruiești libertate? Alegere? Așa ai făcut. De nenumărate ori. Fără tine...

El clătină din cap, oprind-o.

– Am fost o brută, Lily.

– Ba nu ai fost, zise ea. Te-au rănit. Ai ripostat.

– Într-adevăr, m-am luptat. Ca un demon nenorocit. Am vrut ca toți să știe că nu se mai puteau juca cu mine. Că dacă mă atacau, riscau să piardă totul.

Ea încuviință, mândră de băiatul care fusese el odinioară. Știind că nu ar fi trebuit să își dorească durere pentru un grup de copii, dar recunoscător că el găsise o cale de a-i înfrânge.

– Foarte bine.

El râse din nou, jos și lipsit de amuzament, și clătină din cap.

– Nu vei crede la fel când vei auzi restul povestirii.

Încercă să își tragă mâinile din ale ei, dar ea nu avea de gând să îl lase. Îl apucă mai strâns.

– Nu.

Alec își ridică privirea, în ochii lui citindu-se surprindere și ceva mult mai tulburător. Ceva care aducea a frică. Ea clătină din cap.

– Ești aici. Și sunt cu tine.

Văzu cuvintele lovindu-l. Îl văzu respirând adânc în urma lor. Îl văzu hotărându-se să riposteze.

– Băieții nu puteau să lupte cu mine și să câștige, spuse el încet. Așa că surorile lor au terminat treaba.

Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată și ar fi putut rămâne acolo până la sfârșitul timpului, privind-o. Dar o iubea prea mult ca să o păstreze, așa că îi spuse adevărul, știind că urma să o alunge. Știind că avea să dovedească faptul că nu era demn de ea. Că ar fi putut găsi pe altul, infinit mai bun.

„Ai putea să o faci fericită, dacă ai hotărî asta."

Cuvintele lui Stanhope erau cel mai rău tip de minciună. O minciună drăguță. Îndeajuns de ispititoare încât să ruineze un bărbat și pe femeia pe care jurase să o protejeze. Așa că, atunci când ea se încruntă, confuză din pricina cuvintelor lui, el îi povesti din nou, mai limpede.

– Școala era plătită, dar toate celelalte costau bani. Mâncarea. Băutura. Așternuturile. Spălatul. Și muncile pe care le prestasem pentru asta brusc nu au mai fost disponibile; fără îndoială că bucătarii și personalul care făcea curățenie la școală fuseseră plătiți bine ca să uite de existența mea. Nu puteam supraviețui fără fonduri. Își aminti lunile acelea în care fusese disperat, flămând și furios, în care stătuse în întuneric, întrebându-se ce avea să urmeze. Regele îmi dădea mâncare pe furiș și din când în când îmi punea cămășile la spălat cu ale lui, dar eram mândru și mi s-a părut a fi...

– Prietenie, șopti ea. A fost prietenie.

Așa fusese. Regele îl păzise mereu. Dar...

– Mi s-a părut a fi milă.

Lily încuviință, iar el văzu înțelegerea și tristețea din ochii ei. Și mila.

– Este greu să credem că merităm mai mult.

Chiar nu înțelegea?

– Nu ne compara. Tu nu ai fost niciodată...

– Ce?

Frustrarea din întrebarea ei îl deblocă. Se ridică, îndepărtându-i atingerea, nefiind dispus să o suporte. Cel mai rău era că se afla aici, în odăița lui Lily. Fiecare cuvânt era învelit în ea și, în timp ce se plimba încolo și încoace prin încăpere, abia de se putea mișca, mărimea lui reducând spațiul la un singur pas. Doi.

În cele din urmă se opri și își vârî mâinile în păr. Respiră prelung și spuse:

– Peg a venit la mine când aveam cincisprezece ani.

O simți înlemnind când auzi numele. Când auzi cuvintele acelea.

– Era de Sfântul Mihail.

– Mereu e Sfântul Mihail, zise ea, încet, iar el nu înțelese. Iar ea nu îi oferi șansa să întrebe. Continuă.

– Era sora mai mare, foarte frumoasă, a unui alt băiat. Mă ascundeam de familiile care veniseră în vizită, spunându-mi că aveam de învățat.

– Dar încercai pur și simplu să ignori lucrurile pe care nu le aveai.

El o privi.

– Da.

Ea zâmbi, slab și trist.

– Știu bine cum e asta.

Alec ignoră comparația și continuă:

– M-a urmărit. Nu era nimeni în bibliotecă... apoi a apărut ea.

Lily mijii ochii.

– Câți ani avea?

– Îndeajuns cât să fi avut un sezon. Îndeajuns încât să știe ce avea să însemne căsnicia pentru ea. Se gândi la lordul Rowley, desfrânat și bogat ca un rege. A venit și mi-a oferit...

– Îmi imaginez.

– Ba nu. Era partea pe care trebuia să o spună cu voce tare. Era partea care avea să o convingă că nu erau făcuți unul pentru celălalt. Că nu avea să fie vreodată demn de ea. Când s-a terminat, am făcut ce era de așteptat. I-am spus că urma să îl caut pe tatăl ei. Că urma să mă însor cu ea.

Lily era captivată, iar el urî felul în care vedea în sufletul lui. Felul în care îl înțelegea mai mult decât oricine altcineva.

– A refuzat. Se întoarse și privi pe fereastră, deasupra acoperișurilor întunecate ale Londrei. A râs. Se opri, râzând și el, deloc amuzat după ce o spuse. Bineînțeles că a râs. Își duse mâna la gât, dorindu-și să fi fost oriunde altundeva în timp ce își retrăia trecutul sordid. Era fiica unui viconte. Care urma să se mărite cu un conte. Iar eu eram sărac, fără titlu și scoțian. Și al naibii de prost.

– Ba nu, șopti Lily.

El nu se întoarse. Nu putu să o facă. În schimb, se adresă orașului de afară:

– Ba nu mai eram sărac. Era pierdut în amintire. M-a plătit cu zece lire. Îndeajuns pentru mâncarea pe o lună.

– Alec.

Era în spatele lui acum. Se dăduse jos din pat, iar el îi auzi disperarea din voce. Trebui să se întoarcă spre ea. Să o privească. Să îi arate adevărul.

Și așa făcu, văzând lacrimile din ochii ei, urându-le. Iubindu-le. Ce viață ar fi fost dacă l-ar fi găsit Lily în bibliotecă cu atâția ani în urmă. În schimb...

– După aceea și-a trimis prietenele. Fete aristocrate care își doreau o oportunitate de-a se juca în mocirlă. De a-și potoli setea după noroi. De a călări Bruta Scoțiană.

Văzu cum o loviră cuvintele. Se urî că o făcuse și se forță să încheie:

– Așa am avut bani în timpul școlii. Iar eu am făcut pe târfa. Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscător pentru faptul că, bărbat fiind, nu a implicat niciodată rușinea pe care ar fi implicat-o dacă aș fi fost femeie. Eram venerat. Îmi șopteau numele de parcă aș fi fost jucăria lor favorită. O fantezie trecătoare. Peg obișnuia să spună că eram perfect ca primul și cea mai proastă variantă ca ultimul.

– Nu îmi pasă de ea, spuse Lily.

Peg nu conta. Arătă spre cufărul sprijinit de perete. Mai sublinie odată ideea care conta:

– Când îți spun că nu sunt demn de tine, nu mă joc. Nu e o falsitate. Hainele acelea albe imaculate, tivurile pe care le-ai brodat cu dragoste și dedicație, botoșeii aceia nenorociți cu tălpile lor mici din piele... Sunt pentru copiii altui bărbat. Rochia. Un altul trebuie să te dezbrace de ea. Un bărbat infinit mai bun decât mine. O imploră să înțeleagă. Nu pricepi, Lily? Nu sunt bărbatul cu care te mărițI. Sunt *celălalt*. Bestia pe care o regreți. Dar acum... poți avea pe altul. Un bărbat pe care îl meriți. Arătă înspre tablou. *Chestia* aia... Tabloul pe care l-ar fi folosit ca să te distrugă... Nu mai este albatrosul tău. Și acum, poți alege un alt drum, departe de scandal. Orice drum ai vrea. Nu înțelegi? Alegerea este singurul lucru pe care ți-l pot oferi.

Ea dădu să îi răspundă, iar el spintecă văzduhul cu mâna, implorând-o să tacă.

– Nu o face, te rog. Nu mă alege pe mine. Cum de nu poți vedea adevărul? Nu voi fi niciodată bun pentru tine. Nu am putut nici măcar să... Am venit în Londra cu o singură sarcină: să te protejez.

Și nu am reușit. Nu am putut să te țin departe de ei. De bârfitori. De Hawkins. Dumnezeule, aproape că ai fost doborâtă la pământ pe Rotten Row. Și asta înainte să profit eu de tine. Nu ar fi trebuit să te ating.

Se așteptă ca ea să fie de acord. Să îl judece.

Se așteptă ca ea să plece.

Și când se mișcă, își făcu curaj să o privească plecând. Doar că ea nu plecă. În schimb, veni la el. El se dădu în spate, dorind cu disperare să o evite, prea zdrobit ca să o atingă. Dar odaia era prea mică, iar ea era un adversar superior.

Nu îl atinse.

Mai rău. Întinse mâna și își scoase agrafele de păr, lăsându-l să îi cadă în jurul umerilor, ca o mătase arămie. Lui i se uscă gura și mijii ochii, după care ea spuse:

– Am ceva de spus acum, dacă se poate.

De parcă ar fi putut să o oprească, pe această prințesă războinică, îmbrăcată ca un hoț de buzunare pe punctul de a-i fura inima blestemată.

– Este o mare aberație, să știi. Ideea că *primul* este cel mai semnificativ. Că *al doilea* este. Că oricare dintre cei care urmează ar fi. Că circumstanțele primelor întâlniri înseamnă cumva mai mult decât acela pe care îl alegem pentru totdeauna. Este minciuna pe care ne-o spune lumea, dar tu m-ai învățat că nu este așa.

Îl privi, dragostea din ochii ei tăindu-i respirația.

– Ți-am auzit povestea. Și acum este timpul să o asculți tu pe a mea. Când voi fi bătrână, Alec, și voi privi în urmă la amintirile estompate ale vieții mele, să îți spun la ce mă voi gândi? Nu la el. Și când mă voi gândi la scandalul meu, voi fi recunoscătoare pentru el, căci mi te va fi adus pe tine. Dar nu mă voi gândi prea mult la el, pentru că voi fi prea ocupată să mă gândesc la tine. La zilele în care ne-am ciondănit și nopțile în care mi-am dorit să o fi făcut. La orele pe care le-am petrecut înfășurată în tartanul tău. Înfășurată în tine. La felul în care mă privești, de parcă nu ar mai fi existat nicicând vreo altă femeie în lume.

Și nu mai existase. Nu pentru el. Își puse mâna pe pieptul lui, unde inima îi amenința să îi sară din piept.

– La felul în care m-ai ținut în brațe. Și la felul în care te-am iubit. Așa că spune-mi, Alec Stuart, bărbat realizat prin propriile puteri, care a devenit duce, nespus de puternic, de bun și de inteligent. Avea

să îl înfrângă cu cuvintele și privirea ei. Când vei fi bătrân, la cine te vei gândi?

Și, busc, fu singura întrebare care conta.

– La tine, spuse el, întinzându-se după ea.

Sau poate că ea se întinse după el. Nu conta, căci era în brațele lui.

Și era adevărat. Avea să își amintească de ea.

– Mereu la tine. Pentru totdeauna la tine.

Chiar dacă noaptea asta era tot ce avea.

– Nimic din toate astea nu contează, spuse ea, iar el îi simți cuvintele pe buze, nu contează trecutul, femeile, scandalul. Nimic din toate astea nu contează când suntem aici și ne avem unul pe celălalt. Și apoi îl sărută, iar el o ridică în brațe și ea își încolăci picioarele în jurul lui, ca și când acolo ar fi fost locul ei.

Și așa era.

Fără să întrerupă mângâierea, se întoarse cu ea la pat, așezând-o pe marginea lui, iar el se puse pe genunchi lângă el. Ea își dezlipi buzele de pe ale lui și se trase în spate.

– Nu, spuse ea. Nu te vreau în genunchi.

– Îți va plăcea când îți voi arăta toate lucrurile pe care intenționez să ți le fac din această poziție, spuse el, punându-și buzele pe pielea moale, caldă a gâtului ei, înainte ca ea să se deschidă și să îi ofere acces la linia maxilarului și lobul urechii. Lasă-mă aici, ca să te venerez, dragoste. Și voi face astfel încât să merite.

Îi cuprinse din nou buzele, plăcându-i la nebunie suspinul scurt pe care îl scoase ea, felul în care o simți înmuindu-se la atingerea lui, ca și cum nu i-ar fi putut rezista.

Ca și cum el ar fi fost la fel de irezistibil ca ea.

O mângâie până ea își puse mâinile pe umerii lui și îl împinse, din nou, distanțându-se.

– Nu te vreau în genunchi, Alec, repetă ea. Te vreau pe tine.

El își trecu mâinile prin părul ei.

– Sunt cu tine, dragoste. Nu aș putea fi nici unde altundeva.

Ea clătină din cap.

– Nu înțelegi. Se lăsă pe spate. Nu te vreau cu mine. Vreau să fim unul cu celălalt.

Când înțelese în cele din urmă cuvintele, le simți ca o lovitură în moalele capului. Se lăsă pe călcâie acolo, pe podeaua din odăița ei minusculă de sub scări, și o privi preț de o clipă lungă, în timp ce ea se îmbujoră și spuse:

– Înțelegi, dragoste? Vreau să fim împreună.

Voia ca ei să fie egali.

Nu un tutore și pupila lui.

Nu un duce și o domnișoară.

Și nu *celălalt*.

Înghiți în sec, neputând găsi alte cuvinte în afară de:

– Înțeleg.

Îl înfrânsese încă o dată.

Ea văzu adevărul din el și zâmbi, larg și voios, după care se puse în genunchi pe pat, dezbrăcându-se de haina și cămașa pe care le purtase ca deghizare în seara aceea, ca și când s-ar fi dezbrăcat de zeci de ori de straie bărbătești, dezvăluindu-și sânii ridicați, încântători, moi și perfecți, ca piersicile și smântâna proaspătă.

Îi lăsă gura apă și își ridică privirea spre părul ei arămiu care i se revărsa în jurul umerilor. După care ea se întinse spre pantalonii ei.

Alec o privi lung, pleoapele îngreunându-i-se de dorință, după care nu se mai putu stăpâni:

– Oprește-te, mârâi el, cu privirea ațintită pe acele degete lungi, frumoase, care zăboveau la închiderea pantalonilor ei.

Ea se opri. El își trecu dosul palmei peste gură, tânjind după ea. Temându-se de ea.

– O vei face? șopti ea.

El se strădui să își ridice privirea spre ea.

– Ce să fac?

Lily îi zâmbi. Nu era un zâmbet cochet pe care îl mai văzuse la alte femei aflate în aceeași situație, ci ceva mult mai periculos. Părea fericită. Veselă. Nerăbdătoare.

„Ai putea să o faci fericită, dacă ai hotărî asta."

Alungă gândul. Nu îl voia pe Stanhope aici. Apoi ea îi răspunse, iar el nu se mai gândi deloc la conte.

– Îmi vei spune ce vrei să fac?

Îl asaltară imagini: sute de idei cu ce i-ar fi plăcut ca ea să facă pentru el. Lui. Ei înșeși. Se concentră din nou pe pantaloni, o jumătate de duzină de nasturi stând în calea dorinței lui. Și făcu cum i se spuse:

– Dă-i jos.

Ea zâmbi pe deplin satisfăcută.

– Cu plăcere.

Pantalonii dispărură înainte ca el să aibă timp să aprecieze îndemânarea ei cu închizătorile, azvârliți în cealaltă parte a odăii,

dezvăluindu-i picioarele goale ce promiteau păcat și mântuire în același timp. Ea se întinse pe spate pe patul micuț, acoperindu-și cu un braț lung sânii, iar pe celălalt ținându-l peste stomacul ei frumos, rotunjit, acoperind cu mâna locul pe care el și-l dorea mai mult ca orice altceva în lume.

– Continuă, Excelență, îl tachină ea, știind că, cu fiecare respirație, cu fiecare mișcare, cu fiecare zâmbet uluitor, îl făcea să înnebunească de dorință. Ce îți pot oferi în continuare?

– Deschide-te pentru mine.

Porunca îl șocă, în timp ce ea își desfăcu buzele, trăgând scurt și uluitor aer în piept, surprinsă. Preț de o clipă, el se gândi că întrecuse măsura. Dar ea se deschise, desfăcându-și larg coapsele frumoase pe patul îngust. Cu toate acestea, nu își mișcă mâna.

Alec ridică o sprânceană.

– Obrăznicătură ce ești!

Ea zâmbi.

– Va trebui să fii mai specific în ceea ce privește dorințele tale, Excelență.

Era magnifică.

– Te doresc pe tine, spuse el.

Lily zâmbi și mai larg, dar nu își mișcă mâna.

– Mult mai specific de atât.

Își scoase acul de pe umăr, care îi ținea tartanul la locul lui, iar ea făcu ochii mari și degetele i se încordară ușor, aproape imperceptibil. Adică imperceptibil dacă nu ar fi fost absorbit de femeia cu pricina, tare, fierbinte și disperat după ea.

Era gol în câteva secunde, cu mădularul erect și tânjind după ea.

Ea făcu ochii mari și, fir-ar să fie, se linse pe buze, țintuindu-l cu privirea.

– Chiar mai specific de atât.

– Doresc să îți muți mâna, fătucă, zise el, apropiindu-se de pat și uitându-se la ea, desfătându-se cu nuditatea ei minunată. Ca să te pot privi mai îndeaproape.

Ea ridică o sprânceană.

– Doar să mă privești? E un fel de jumătate de măsură scoțiană?

Buzele îi zvâcniră când o auzi tachinându-l, așa că spuse cu un accent pronunțat:

– După ce te-am văzut, fătucă, dacă ai noroc, poate te voi atinge și după ce te-am atins, putem pune pariu că te voi și gusta.

Atunci ea râse, sălbatic și liber, ca regiunea muntoasă din Scoția.

– Cred, domnule Stuart, șopti ea, mișcându-și mâna, dezvăluind un petic de păr arămiu secret, uluitor, că dacă mă vei atinge, tu vei fi cel norocos.

Și avea dreptate. Era cel mai norocos bărbat în viață. În noaptea aceea.

Ca să își onoreze norocul, se întinse lângă ea și începu să facă tot ce îi promisese, șoptindu-i în tot acest timp, dezvăluindu-i secretele în odăița aceea, în timp ce făcu dragoste cu ea.

– Atât de moale, îi spuse el la ureche, zăbovind cu buzele pe pielea moale a gâtului ei. Atât de udă. Atât de caldă, spuse el, strecurându-și adânc degetul, întorcându-se de nenumărate ori, rotind, mângâind și dezmierdând până când ea se zvârcoli sub el, iar el trecu la sânul ei.

Linse, încet și lent, după care apucă sfârcul care începuse să i se întărească între buze și supse, încet și ritmic, în ritm cu mișcările mâinii lui, iar ea se ridică de pe pat de parcă ar fi fost trasă cu o sfoară, vârându-și o mână în părul lui, cealaltă găsind-o pe a lui, puternică și sigură, mai jos, încetinind-o, în timp ce își călări orgasmul spre finalul lui glorios.

Și fu glorios. Se făcu rozalie de la plăcere, de la preaplin. Și când se potoli, oftându-i numele și deschizând ochii ca să privească în ai lui, el își dădu seama că gândurile i se amestecaseră.

Ea îi trase din nou gura spre a ei, sărutându-l lent, adânc și deplin.

El se mișcă, de data aceasta ridicând-o spre gura lui cu un braț, transformând-o în banchetul lui. Iubind-o cu mâinile și gura până se destrămă în brațele lui, mai întâi șoptindu-i, apoi țipându-i numele.

Și când se prăbuși din nou pe pat, el o sărută ușor pe stomac și șopti:

– Tu, Lily. Mereu vei fi tu. Totul. Mereu. Tu, până ea începu să respire din nou normal, iar el mârâi. Din nou, după care își apăsă gura în centrul ei, unde lucea, caldă, roz și sătulă.

– Alec, oftă ea, abia reușind să își găsească cuvintele. Te rog. Dragoste. Cum rămâne cu tine?

De parcă ar fi existat vreun lucru pe lume care să îi fi adus mai multă plăcere decât gustul ei pe buzele lui și sunetul ei în urechile lui și senzația ei în mâinile lui.

O ultimă dată.

– Încă o dată, spuse el.

Încă o dată. Și făcu dragoste cu ea, cu mângâieri lente, rafinate, blânde și încete, onorând-o. Venerând-o. Provocându-i plăcere până ea își găsi din nou ritmul, mișcându-se în ritm cu mângâierile lui, cu dorința ei. Până termină din nou, tare, prelung și superb, cu mâinile în părul lui și cu numele lui pe buze.

Momentul acesta.

La momentul acesta avea să se gândească atunci când va fi bătrân.

O copleșise cu plăcere.

Stătea fărâme pe pat, fără să se poată mișca sau măcar gândi, când el se întinse lângă ea, ținând-o în brațe în timp ce ea tremura, slăbită de la mâinile, gura și cuvintele lui. Se întoarse spre el, iar el o cuprinse cu brațele lui mari și calde.

– M-ai trădat, spuse ea spre pieptul lui lat, frecându-și obrazul de părul aspru de acolo, incapabilă să găsească energia de a o spune cu mai multă convingere. Trebuia să fim unul cu celălalt.

– Și am fost.

Ea clătină din cap.

– Tu nu ți-ai luat plăcerea.

Alec o sărută pe frunte.

– A fost cea mai plăcută experiență din viața mea, dragoste. Acum dormi.

Cuvintele îi huruiră sub ureche.

De parcă ar fi putut să doarmă cu el acolo, cu lungimea lui dură pe coapsa ei, ca o promisiune. Nu avea să doarmă. Până nu avea să primească și el plăcere, la fel de deschis și de deplin ca ea.

Până nu avea să i-o dăruiască.

– Nu, șopti ea, trecându-și mâna peste pieptul lui, bucurându-se de felul în care mușchii trunchiului lui se încordară sub atingerea ei, iar el șuieră de dorință. Am alte planuri.

– Lily, îi rosti el numele în lumina pâlpâitoare a lumânării, ducându-și mâna înspre a ei, oprind-o din drum, chiar pe când degetele ei găsiră locul în care părul lui moale se îndesea. Nu trebuie să...

Ea își întoarse fața spre căldura lui, sărutându-l ușor pe pielea pieptului. Încă o dată. Și încă o dată, până el începu să respire mai greu și ea îi simți bătăile adânci ale inimii sub buzele ei. Se mișcă, trecându-și buzele peste trupul lui, peste trunchiul lui, iar el își duse mâna liberă spre părul ei, rostindu-i numele, cu voce joasă, întunecată și minunată. Își imagină că intenționa să o oprească, dar începu

să îl sărute pe abdomen, respirându-l, iar el tremură sub atingerea ei și, slavă Cerului, uită să o oprească.

Nici măcar atunci când își mișcă mâna, îndepărtându-i-o pe a lui, croindu-și drum spre locul în care își dorea cu disperare să ajungă. Se lăsă pe spate, desfătându-se cu mărimea și puterea lui, mândrindu-se cu faptul că în clipa aceea era al ei, în timp ce îi lăsă gura apă, iar degetele o mâncau să îl revendice.

Și apoi își trecu buzele în sus de-a lungul mădularului lui dur, încordat, șoptindu-i numele în timp ce el se ridică de pe pat, arcuindu-se, înjurând, iar ea se făli cu puterea pe care i-o dăruise el. Forța. Mândria că bărbatul acesta nu numai că era al ei, dar era și pe punctul de a-i oferi tot ce își dorea.

Nicicând în viața ei nu își dorise altceva mai mult decât își dorea acum ca Alec să aibă parte de plăcere, iar dorința aceasta o făcu să continue, jucându-se cu ritmul și senzația, găsind locurile ce păreau să îl înnebunească și încercând, cu disperare, să îl împingă de pe muchie.

El îi șopti numele, cu voce întunecată și păcătoasă în odaia mică, iar Lily fremătă din pricina puterii. A pasiunii. A propriei dorințe, în timp ce găsi un ritm care îi aduse pe amândoi la limită, iar un șir de cuvinte în gaelică se desprinseră de pe buzele lui în timp ce el i se abandonă ei, pasiunii și, în cele din urmă, cu numele ei pe buze, descătușării.

Ea rămase cu el, adorându-l în timp ce el se desfăta în plăcerea lui, după care, în sfârșit, o ridică și o întinse lângă el, trăgând-o în brațele lui, trecându-și mâinile peste pielea ei goală, șoptind șiruri lungi de cuvinte în părul ei, în limba lui încântătoare și lirică, presărând cuvintele cu sărutări dulci, zăbovitoare, până când ea tremură, iar el trase o pătură peste amândoi.

– A fost... spuse el abia perceptibil, ca un huruit sub urechea ei, oprindu-se, fără să își termine gândul.

Ea zâmbi, sărutându-l pe piept.

– Sunt de acord.

– Lily, șopti el, continuând să își miște mâinile masive, învelind-o în căldură, dragoste și siguranță. Lily a mea.

Ea închise ochii și oftă.

– A ta.

Mâinile i se opriră când o auzi, ușor, doar cât să o facă să se foiască în clipa în care simți schimbarea din el, iar el începu din nou,

cu mișcări lungi, lente, care o ispiteau cu o mângâiere cum nu mai simțise până atunci.

– Dormi, spuse el și ceva din cuvântul acela deopotrivă blând și aspru îi stârni un fior de neliniște, ca o șoaptă, dar era prea extenuată ca să se gândească la el. Prea mistuită de el ca să se poată gândi la o vreme în care ar fi putut să nu mai fie cu ea. Atingând-o. Parte din ea.

Mâinile lui o mângâiară la nesfârșit, până deveni imposibil să evite somnul. Lily închise ochii și se cuibări mai tare în el, implorându-l ușor:

– Să fii aici mâine-dimineață. O vom lua de la capăt. Și apoi, aproape adormită: Nu mă părăsi. Să fii aici.

Fii al meu.

Nici două ore mai târziu, se trezi în întuneric, înfrigurată și singură sub așternuturile patului ei din Berkeley Square. Draperiile erau trase, dar noaptea londoneză de afară era întunecoasă ca cenușa: întunericul acela ce se lăsa când se apropiau zorii.

Se ridică în șezut ca să aprindă lumânarea de pe noptieră, știind ce urma să găsească înainte ca scânteia să se transforme în flacără.

Plecase.

O podidiră lacrimile, disperate și inevitabile, în timp ce privi prin odaie, odaie pe care o alesese pentru că se simțise cândva nespus de singură și care era acum plină de amintirea lui. A atingerii lui. A sărutului lui. A trecutului lui și a felului în care acesta îl distrusese și îl făcuse în același timp bărbatul care era acum.

O părăsise.

Își azvârli picioarele peste marginea patului, iar Hardy se trezi brusc, scheunând surprins și trezindu-l și pe Angus care dormea pe pragul odăii.

O năpădi un sentiment de speranță. Câinii erau aici. Nu plecase.

Și totuși, firicelul acela de convingere rămase la locul lui.

Își puse o mână pe capul mare al lui Hardy, uitându-se în ochii plini de emoții ai câinelui.

– Unde e?

Hardy suspină cu dor, iar Lily înțelese sunetul patetic mai bine decât oricare altul auzit vreodată.

Plecase. Fără îndoială crezând că ar fi trebuit să fie fără el.

Fără îndoială crezând că ar fi putut să stea fără el.

Atunci văzu scrisoarea. Pe birou, sprijinit de tabloul în continuare acoperit, se afla un plic de un ecru cunoscut. Îi lăsase un bilet,

scris chiar pe hârtia ei. Sprijinit de o pereche de botoșei, cei cu tălpi din piele roșie.

O părăsise.

Îngrozită de adevăr, Lily se întinse după plic, pe care îi era scris numele, cu litere negre, îndrăznețe.

Îl deschise.

Zestrea îți aparține. Și banii care ți se cuvin astăzi. Și, bineînțeles, tabloul, să faci ce dorești cu el.

Ți-i las pe Angus și Hardy: te-au iubit de la bun început și te vor putea proteja mai bine decât am reușit eu vreodată. Nu că ai avea nevoie de ei. Ai fost mereu îndeajuns de puternică să te ții singură în siguranță.

Ești cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o vreodată, nespus de frumoasă, pasională și puternică și nici un bărbat nu va fi vreodată demn de tine, cu precădere eu. Mi-ai cerut odată libertatea, Lily, și chiar dacă am fost un tutore îngrozitor, astăzi ți-o pot dărui. Libertatea de a pleca sau rămâne în locul acesta. De a fi o regină a Londrei și a lumii. De a avea viața pe care ți-ai dorit-o. Viața la care ai visat. Copiii, căsnicia, piciorușele care se potrivesc în botoșeii aceștia roșii prosteși.

Orice vrei tu să alegi.

Să nu te îndoiești vreodată că mă voi gândi la tine, Lily. Și atunci, și acum.

La mulți ani, mo chridhe.

Alec

O podidiră lacrimile în timp ce citi.

O părăsise.

Lillian Hargrove fusese singură în cea mai mare parte a existenței sale. Din clipa în care își pierduse tatăl, trăise sub scările pentru servitori dintr-o vilă ducală, între lumea sclipitoare a aristocrației și cea de rând, mai obișnuită. Învățase să fie singură aici, în odaia asta, în casa asta, ducând o semiviață tăcută care nu îi promitea împlinirea visurilor și intrând apoi într-un scandal ce amenința până și asta.

Și apoi Alec Stuart îi spărsese ușa și jurase să o protejeze.

Și viața ei se schimbase. Și visurile ei se schimbaseră. Acum visa doar la el. Și el se considera nedemn de asta.

Toată viața ei fusese îngrozită de singurătate. Că avea să trăiască fără să își împărtășească viața cu cineva. Și acum, aici, știa adevărul: ar fi dat la schimb o viață întreagă plină de singurătatea care o amenințase cândva pentru o singură zi cu Alec. Fără să ezite.

Pentru un bărbat inteligent, ducele de Warnick era de-a dreptul prost.

O părăsise. Ca Endymion, alegând o eternitate de vise în locul unei vieți cu zeița pe care o iubea. Existase o vreme în care Lily crezuse că înțelegea această alegere. La urma urmei, visele puteau să pară îngrozitor de reale.

Dar acum, acum că îl ținuse în brațele ei, că râsese cu el, că îl iubise, visele nu se comparau câtuși de puțin cu el cel real.

Privirea îi căzu peste tablou, înfășurat în pânză, care se sprijinea de cufărul în care își ținuse cândva visurile: visuri pe care le crezuse distruse de scandal.

Scandal care i-l adusese pe el.

Scandal care o învățase să îndure, fără rușine.

Nu o putea părăsi. Nu când avea atâta nevoie de el. Nu când îl iubea atât de tare.

Nu când devenise pe deplin visul ei.

Dacă voia să folosească botoșeii aceia, putea naibii să îi umple chiar el.

Capitolul 22

Lily dezvelită!
Domnișoara muză sau domnișoara abuzată?

Întreaga Londră alesese să participe la ultima dimineață a Expoziției Regale. Și de ce nu ar fi făcut-o? Legenda capodoperei lui Derek Hawkins fusese distribuită prin ziarele de scandal ale orașului, strigată de băieții cu ziare și șoptită în sălile de bal.

Cu toate acestea, Londra nu venise să vadă lucrarea de artă, ci scandalul.

Încântătoarea Lily, dezvăluită.

– E chiar oribil ce a făcut, auzi Alec în dreptul lui în timp ce își croi drum prin mulțime. Nici o fată nu merită așa ceva.

Cuvintele păreau a fi pline de milă, dar erau atât de injectate cu o bucurie destrăbălată, încât el scrâșni din dinți.

– Nu ar fi trebuit să pozeze pentru el, dacă nu și-a dorit să fie făcut public, se auzi răspunsul de-a dreptul disprețuitor, iar el își dădu seama că era posibil să fi fost o idee proastă să participe la expoziție, căci îi venea să ucidă fiecare persoană care vorbea urât despre Lily.

Era ușor să arunci cu pietre într-un subiect de scandal când poveștile tale erau încă ascunse.

Se împinse prin mulțime și intră în sala de expoziție.

– Și uite-l acolo, spuse o femeie din apropiere, îndeajuns de tare încât să fie auzită, dar îndeajuns de încet încât să se prefacă a nu fi fost pentru urechile lui. Tutorele.

– Unul îngrozitor, s-ar părea, spuse o alta chicotind veselă. Și ar trebui să mă mire? Uită-te la el. Îmbrăcat ca un barbar. Sunt prezente și doamne. Îi putem vedea genunchii.

– Și ce genunchi încântători sunt, răspunse cea dintâi, cuvintele pline de insinuare.

Nu era sentimentul cel mai demn de o doamnă pe care îl auzise vreodată exprimat, ținând cont că cele două erau atât de furioase pe simplul fapt că se afla acolo, dar Alec ignoră comentariul. Nu le putea ucide pe toate bârfitoarele din Londra, oricât de mult și-ar fi dorit să o facă. În mai puțin de o oră, avea să fie sus în birja lui, galopând pe marele drum spre Nord, îndreptându-se spre casă.

Ba nu spre casă.

Nu avea să se mai simtă niciodată acasă. Nu cât timp Lily se afla în altă parte.

Își drese vocea. Ba da, spre casă. Anglia fusese mereu pieirea lui, iar ziua de astăzi nu era cu nimic diferită. Într-adevăr, ultimele zece zile îi arătaseră adevărul blestemului tatălui lui.

Nu conta că o părăsise pe femeia pe care o iubea.

„Toți cei pe care i-am iubit vreodată au plecat."

Îi spusese aceste cuvinte la început, când o convinsese să rămână. Să înfrunte Londra. Să se mărite cu un altul. Când o convinsese că avea să o salveze. Și când jurase să îi găsească un bărbat pe care să îl poată iubi. Un bărbat care nu ar fi mânjit-o cu trecutul lui și care avea să îi dăruiască toate lucrurile la care visase vreodată.

Da. Alec o părăsise. Dar ca să îi ofere o viață mai bună. Una care să îi permită să deschidă nenorocitul acela de cufăr și să folosească

toate lucrurile dinăuntru, dacă voia. Una care avea să îi dăruiască un erou perfect, distins și o familie preaiubită și un final fericit pentru care el...

Se opri.

Ar da orice ca să facă parte din el.

Când ajunsese la Londra, cu zece zile în urmă, ea îi ceruse libertatea. Să aleagă. Și noaptea trecută i-o dăruise.

Sala era plină ochi cu oameni, înghesuiți dintr-un perete în celălalt, ca o cutie de sardine, toți străduindu-se să vadă scena din partea din față a încăperii lungi, masive, iar Alec nu fusese nicicând mai recunoscător pentru mărimea lui. Nu trebuia să se străduiască. Era îndeajuns de puternic ca să vadă decimarea lui Hawkins. Și chiar dacă își dorea să se împingă până în față și să îi tragă un pumn în mutră, știa că era mai bine așa: avea să privească dezvăluirea lui Jewel și să plece în timpul șocului și al uimirii ce aveau să îi urmeze.

Și să se întoarcă în Scoția. În pace.

Și să uite de locul acesta.

„Mincinosule."

Se foi la gândul acesta și își încrucișă brațele.

– Crezi că a venit ca să îl provoace la duel pe Hawkins? întrebă un bărbat din apropiere.

– Pentru binele lui Hawkins, sper că nu. Uită-te la el. Nu degeaba i se spune Bruta Scoțiană.

– Poate că îl va provoca totuși la duel, spuse bărbatul cu anticipație.

Alec își încleștă maxilarul. Duelurile erau pentru copii irascibili. Avea alte planuri pentru Hawkins. În timp ce stătea acolo, așteptând să sosească nemernicul, Hawkins era anunțat că i se retrăsese calitatea de membru al clubului Îngerul Căzut. Duncan West cu siguranță avea prieteni în funcții influente.

În mod asemănător, urma să fie anunțat în curând că mai mulți aristocrați excesiv de avuți, printre care și ducele de Warnick, sponsorizau un nou teatru. Avea să concureze direct cu teatrul Hawkins, ceea ce avea să îi îngreuneze foarte mult posibilitatea de a găsi la rândul lui patroni.

Dar dimineața aceasta urma să fie cea mai îngrozitoare pedeapsă pentru Hawkins. Avea să îl lovească tare și rapid, direct în mutra lui pompoasă și arogantă. Așa că Alec era aici ca să privească.

Pentru că, poate că nu o putea avea pe Lily, dar putea avea asta: onoarea ei.

Și chiar atunci Hawkins cel îngâmfat se urcă pe scenă, alături de alți englezi, iar mulțimea tăcu, până când Alec își auzea doar bătăile inimii.

– Cum bine știți, începu cel mai în vârstă, Academia Regală de Arte alege o singură lucrare care să fie dezvăluită în ultima zi a expoziției anuale, o lucrare pe care o considerăm atât de semnificativă în ceea ce privește calitatea măiestriei britanice, încât va merge direct de aici spre British Museum, după care va face turul țării. Anul acesta, artistul selectat pentru această onoare măreață este Derek Hawkins.

Nu menționă deloc faptul că Hawkins distrusese o reputație pe parcurs. Nu menționă nici faptul că Hawkins era un nemernic.

Hawkins se făli sub atenția captivată a mulțimii, iar Alec se gândi că nu existase bărbat de-a lungul istoriei care să merite mai mult ca Derek ce urma.

Și apoi Hawkins începu să vorbească. Ceva despre geniu. Despre darul lui pentru lume. Despre talentul lui excepțional. După care spuse:

– Îmi doresc doar ca și modelul să fi fost aici, ca să le puteți compara toți pe cele două și să știți că, prin talentul meu, am transformat alama într-un aur nespus de prețios.

Nu era suficient să îl aducă la sapă de lemn. Merita o moarte lentă și dureroasă.

– Așa că, fani plini de adorare, nu vă voi mai reține! Se dădu în spate și spuse bombastic: Vă prezint, *Frumusețe conferită!*

Când titlul de-a dreptul arogant al picturii răsună prin sala de expoziție, Alec chiar găsi un lucru de care să se bucure în dimineața aceea. Întrucât, atunci când cortina avea să cadă și Jewel avea să fie dezvăluită, zâmbetul acela arogant avea să cadă la rândul lui, iar Derek Hawkins avea să fie distrus.

Cortina căzu și s-ar fi auzit și un ac scăpat la pământ prin încăperea tăcută, atât de captivați erau miile de oameni din ea.

Nu de Jewel.

De Lily.

Returnase tabloul. Și era într-adevăr o capodoperă.

Stătea întinsă pe un divan, într-o odaie întunecoasă, lumina jucându-se pe pielea ei frumoasă, curbele, crestele și văile trupului ei minunat iluminate printr-un stil pictural iscusit și o culoare ce părea deopotrivă imposibilă și pe deplin perfectă. Dar nu trupul ei îi atrase atenția lui Alec. Ci chipul ei, felul în care privea direct la spectator,

fără timiditate sau rușine. Fără ezitare. Ca și când momentul ilustrat îi implica doar pe doi: Lily și spectatorul.

Era un tablou în care nu se vedea nici urmă de regret. Și era al ei, mai mult decât ar fi fost vreodată al lui Hawkins.

Returnase tabloul.

Bineînțeles că o făcuse. Era gestul unei femei care nu avea să se simtă rușinată. Care nu avea să facă parte dintr-un scandal fără permisiunea ei. Și chiar dacă era uluitor, tabloul pălea în comparație cu femeia în sine, magnifică și incomparabilă.

Simți o mândrie profundă.

Nu avea să îi mai dea drumul vreodată. Nu după ce făcuse asta. Nu după ce văzuse acest gest de curaj suprem, care avea să îl inspire mereu să îl egaleze. Voia să își petreacă toată viața lângă ea, încercând să fie bărbatul pe care îl merita această femeie curajoasă, puternică și frumoasă. Era prea egoist ca să îi permită altcuiva să o aibă.

Nu se ducea acasă în Scoția. Se ducea acasă la ea.

Și după ce avea să îi spună exact ce credea despre faptul că se furișa noaptea prin Londra, avea să o recâștige.

Pentru că dezvăluirea acestui portret însemna că Lily a lui era nespus de nefericită că o părăsise.

Ceea ce era logic, bineînțeles, ținând cont că fusese un gest de o stupiditate supremă.

Avea să se revanșeze față de ea. Să o convingă să îl aleagă și ea pe el și să se însoare cu ea și să își petreacă restul vieții revanșându-se față de ea. Cu plăcere.

Abia atunci, fascinat de tabloul uluitor și de cunoașterea intensă că acesta pălea în comparație cu femeia pe care o iubea, își aminti de jurământul pe care i-l făcuse lui Lily. De faptul că îi promisese că nu avea să se uite vreodată la tablou.

Bineînțeles, avea dreptate. Nu era pentru el.

Așa cum ea nu era pentru lume.

În clipa în care își dădu seama de asta, Alec se întoarse cu spatele la portret.

Deja se pusese în mișcare, îndreptându-se spre ea. Să o găsească. Să se însoare cu ea. Să o iubească.

Nu trebui să se ducă prea departe, căci era acolo. Așteptându-l.

Purtându-i tartanul.

Stătea dreaptă și mândră, asemenea unei zeițe, nepăsându-i că se aflau la o aruncătură de băț de nudul ei. Dar Lily nu se uita la cei din

sală. Nici la scenă. Nicăieri, doar la el, iar lui îi veni să răcnească de plăcerea pe care i-o stârnea atenția ei neclintită.

Îl încercară două dorințe: să o ia pe brațe și să o ducă departe de ochii curioși ai Londrei, dar și să o apuce și să o sărute până când nici unul din ei nu mai putea gândi. Și apoi să o ducă la cel mai apropiat vicar.

Nu avea o autorizație specială. Un alt motiv pentru care disprețuia Anglia. Publicații de căsătorie idioate. Nu avea de gând să aștepte după ele.

Se părea că aveau să se îndrepte totuși spre Scoția.

Cu toate acestea, își înfrână imboldul de-a o lua numaidecât pe sus și de-a o duce în birja lui, din pricina celeilalte emoții ce licări în ochii ei gri frumoși.

Lily era furioasă.

– Nu îți vreau banii, spuse ea, cu mâinile în șold, de parcă ar fi fost oriunde altundeva, nu în fața întregii Londre. Ca și când jumătate de duzină de capete nu se întorseseră deja spre ea în clipa în care vorbise. Nu-mi vreau nici banii mei.

Era furioasă, dar mai era ceva acolo. Ceva asemănător fricii.

Urî asta și încercă să alunge sentimentul acela. Făcu un pas spre ea, iar ea ridică o mână, oprindu-l doar cu o privire, ca o regină.

– Și categoric nu-ți vreau câinii.

El se apropie de ea când auzi minciuna, îndeajuns de aproape încât să o atingă. Să o prindă dacă avea să fugă.

– Mi-ai stricat câinii cu rămășițele tale de mâncare și cu scărpinatul tău, spuse el, încet. Acum îți aparțin, dragostea mea.

Atunci o podidiră lacrimile.

– Nu-mi spune așa. Cuvintele ei îl dureră și se întinse instantaneu după ea. Ea se dădu un pas în spate. Nu. Să nu care cumva să mă atingi. Am de spus câteva lucruri.

– Atunci mă tem că va trebui să te oprești din plâns, deoarece nu cred că te pot privi fără să te ating.

Ea își șterse o lacrimă răzleață de pe obraz.

– Nu vreau darurile tale prostești. Și nu vreau să mă trimiți în lume să aleg o altă viață. Aleg viața aceasta.

El încuviință.

– Să nu care cumva să încuviințezi, de parcă ai fi știut asta dintotdeauna. Ridică vocea, iar el auzi puterea din ea. Nu mi-ai distrus visurile cu tabloul acela, Alec.

Acum știa asta. Înainte nu înțelesese.

– Tabloul acela nu e eu. Sunt vopsele în ulei și pânză. Îl poate avea. Îl pot avea, spuse ea, fluturând un braț lung către cei adunați acolo. Îl pot trimite peste tot în lume și nu va fi niciodată eu. Dar tu...

Se opri, cuvintele înmuindu-se brusc. El își ținu respirația când auzi acuzația din cuvintele ei.

– Tu mi-ai distrus visurile.

Când o auzi, îl străbătu un fior rece de teamă. Se întinse după ea.

– Nu. Se opri, iar ea spuse: M-ai părăsit. De câte ori mi-ai spus că nu trebuia să îmi fie rușine? Că meritam mai mult? Ceva mai bun? Un bărbat demn de mine? Aveai dreptate. Chiar merit toate acele lucruri. Mai mult decât atât.

Teama deveni groază. Dumnezeule mare! Avea să scape de el.

Parcă nu mai era aer în încăpere. Alec se chinui să respire.

Apoi ea spuse:

– Știi de ce l-am înapoiat? L-am înapoiat pentru că era greșit să îl neg. E un lucru care face parte din mine. De care refuz să fiu rușinată. De care m-ai învățat să nu-mi fie rușine. Nu mi-e rușine de pasiunea mea. De alegerile mele. Nu mi-e rușine de trecutul meu, Alec.

Nu ar fi trebuit să îi fie.

Dădu să îi spună asta, dar ea adăugă:

– Și cu siguranță nu mi-e rușine cu tine.

Putu să respire din nou.

– Vrei să aleg? Lasă-mă să aleg.

El încuviință. Își găsi vocea.

– Fă-o. Alege.

Ea veni spre el, apoi, îndeajuns de aproape ca el să îi poată vedea nuanța argintie a ochilor ei gri frumoși, spuse:

– Aleg totul, fir-ar să fie. Scandalul. Scoția. Câinii. Castelul în care trage curentul. Îl vreau pe Burns în loc de Shakespeare. Dar, cel mai mult, te aleg pe tine, Alec Stuart, duce nătărău, idiot, laș și netot. Se opri, apoi adăugă: Contrar judecății mele.

Îl alegea pe el.

Nebuna minunată îl alegea pe el. Cumva.

Era cel mai norocos tip din lumea creștină.

Se întinse spre ea, incapabil să reziste imboldului de a o atinge. Îi cuprinse fața cu palmele, îi înclină fața în sus, spre a lui, nereușind să își găsească cuvintele în potopul de bucurie ce îl străbătu.

– Lily.

Ea își puse mâinile în ale lui.

– M-ai părăsit.

Cuvintele acelea, moi și rănite, amenințau să îl nimicească.

– Dragoste...

Ea clătină din cap.

– M-ai lăsat singură. Din nou. Doar că de data asta a fost mai rău. De data asta știam cum era să nu mai fiu singură. Știam ce însemna să iubești.

Nu știa cum să îi răspundă. Așa că făcu singurul lucru care îi veni în minte, dorindu-și să nu o alunge de acolo.

Îi dădu drumul și se lăsă pe genunchi.

Ea făcu ochii mari.

– Ce faci?...

Fu rândul lui să vorbească.

– Credeam că te salvez, spuse el încet, uitându-se la ea, adorând fiecare părticică din ea, dorind-o cu o disperare ce îl sfârteca și întrebându-se dacă avea să se domolească vreodată. Când am venit aici, credeam că trebuie să te protejez. Să fac pe tutorele. Pe salvatorul.

– Nu aveam nevoie de un salvator, spuse ea.

– Nu, *mo chridhe*. Nu aveai. Dar eu aveam. Și tu ai fost salvatoarea. Lily... tu m-ai salvat pe mine.

Ea se întinse după el.

– Alec...

El își lăsă capul în jos, tânjind după atingerea ei.

– Sunt al tău, dragostea mea, cu trup și suflet. Când voi fi bătrân, nu vreau să mă gândesc la tine. Vreau să fiu cu tine. Vreau să te iubesc.

– Ridică-te, dragostea mea, spuse ea, cu mâinile în părul lui, iar când el își ridică privirea, văzu lacrimi sincere în ochii ei. Te rog, Alec. Ridică-te.

El o făcu, îndreptându-și de tot spatele, cuprinzându-i din nou fața și înclinându-i-o spre el, ca să o poată vedea răspunzând, șoptind atât de încet încât abia o auzi.

– Pe tine, spuse ea. Pe tine.

– Pentru totdeauna, răspunse el. Pentru totdeauna.

Apoi o sărută, prelung și profund, ridicând-o pe brațe până ea îl cuprinse cu brațele de după gât și o ținu suspendată pentru o mângâiere ce dură deopotrivă o eternitate și o bătaie de inimă. Se despărți-ră doar când nu mai putu nici unul să respire, dar Alec nu o așeză la loc, ci o apucă strâns și își îngropă fața în curbura caldă a gâtului ei, respirând adânc, poruncindu-i inimii să își încetinească bătăile.

Ea râse, iar el își înălță capul.

– Ce este?

– S-ar părea că avem spectatori.

Alec clătină din cap.

– Ba nu. Sunt prea distrași de tablou. El mârâi. Cum ai făcut-o?

Lily rânji.

– Ghicește.

El gemu.

– Sesily.

– Trebuia să mă împingă cineva, spuse ea simplu. Dar...

El o întrerupse:

– Voi două, împreună. Aduceți belele. Îți dai seama că va trebui să ucid jumătate din populația Londrei acum pentru că te-a văzut goală?

Ea își înclină capul.

– Sau poate că nu, totuși, ținând cont că nimeni nu se uită la tablou.

Alec se întoarse spre sala uriașă și plină ochi cu cei care veniseră să vadă legendara capodoperă a lui Derek Hawkins. Nici măcar unul dintre spectatori nu era însă întors spre partea din față a încăperii. Ci toți, până la ultimul, stăteau cu spatele la tablou.

Și cu fața spre o bârfă mult mai interesantă.

El ridică o sprânceană.

– Tot se uită la tine. Nu îmi pasă.

– Măcar așa sunt îmbrăcată. Rânji. Tot subiect de scandal sunt, dar îmbrăcată.

– Prostii! O sărută din nou, profund, lent și adânc, până când femeile din jurul lor icniră șocate. Ducesele nu pot fi subiect de scandal.

– Nici măcar dacă încercăm din răsputeri?

– Păi, răspunse el, tu sigur ai reuși, dragostea mea.

– Voi avea nevoie de un partener.

– Fără îndoială o sarcină istovitoare, dar pe care nu văd cum aș putea să o evit, o tachină el.

Ea își apăsă buzele de ale lui, încet și fără grabă. Apoi spuse:

– Când ne putem căsători?

– Putem ajunge în Scoția peste patru zile dacă plecăm acum.

Ea zâmbi, iar el își ținu respirația.

– Atunci cred că e timpul să mă duci acasă.

Tabloul *Frumusețe conferită* a călătorit prin toată Anglia și pe tot Continentul, cel mai departe spre est ajungând la Sankt-Petersburg, iar cel mai departe spre vest la New York City, a fost expus în cele mai importante case și muzee din lume, lăudat ca fiind o capodoperă aparte, rivalizând cu *Mona Lisa*.

Dar *Frumusețe conferită* a fost diferit de alte portrete. Nu era un tablou al unei muze necunoscute. Ci era portretul lui Lillian Stuart, născută Hargrove, cea de-a douăzeci și una ducesă de Warnick, și Subiectul de Scandal din 1834.

Și ori de câte ori și oriunde era expus, povestea ei era spusă. *Povestea lor* era spusă. Povestea Încântătoarei Lily și a ducelui care a adorat-o atât de mult, încât a azvârlit-o pe umăr și a dus-o în Scoția în ultima dimineață a Expoziției Regale de Artă, sub privirea atentă și invidioasă a întregii Londre.

Nu e de mirare că nimeni nu își mai amintește numele artistului.

Epilog

Orașul sărbătorește!
Ducele și ducesa se întorc

Zece luni mai târziu

Ușa salonului dintre dormitoarele stăpânului și ale stăpânei din casa de la numărul 45 din Berkeley Square se deschise cu putere, ricoșând de perete, în timp ce ducele de Warnick își trase ducesa înăuntru.

– Alec, șopti ea, deopotrivă veselă și îngrozită. Ne va auzi cineva!

– Nu-mi pasă, mârâi el, închizând ușa în urma lor și apăsând-o de ea. Ar trebui să fii recunoscătoare că nu am spart-o, ca să te aduc înăuntru. Vino aici, nevastă.

Lily își înfășură brațele în jurul gâtului său, plăcându-i la nebunie cum se simțeau mâinile lui pe corsajul rochiei ei. Dorindu-și ca rochia să nu mai fie acolo.

– Ce-ai pățit?

– Ai dansat cu prea mulți bărbați în seara asta, îi spuse el, cu buzele aproape lipite de ale ei. Toți au vrut să o vadă bine pe regina sezonului. Nu mi-a plăcut. Englezi aroganți. Stanhope a fost ultima picătură.

Ea râse când îl auzi. Contele de Stanhope era cel mai puțin amenințător bărbat din Anglia, acum că își găsise o văduvă tânără și încântătoare despre care se presupunea că era destul de avută. Ținând cont de felul în care contele și contesa zăboviră împreună la marginea sălii de bal, aparent neatenți la ce se întâmpla în jurul lor, Lily era de părere că își găsise o pereche foarte bună, într-adevăr.

La fel ca ea.

Se trase în spate, ca să își privească soțul, lumina lunii pătrunzând în dormitorul lor.

– Cândva ai vrut să mă mărit cu unul dintre acei englezi.

– O eroare de judecată.

– Într-adevăr, spuse ea, iar el o sărută, profund și desăvârșit, trăgându-se doar ca să își treacă buzele peste maxilarul ei până ea oftă de plăcere. Aveam nevoie de asta.

El râse gutural, ca un huruit.

– Te neglijez cumva, dragostea mea? Își duse mâinile spre poala rochiei, iar Lily tânji după atingerea lui în timp ce mătasea se ridică tot mai sus. Au trecut doar câteva ore, dar îmi voi înteți cu bucurie eforturile.

– Faci tot ce poți, Excelență, spuse ea, gemând când mâinile lui puternice găsiră pielea de pe coapsele ei, deasupra ciorapilor. Dar uneori, o femeie înconjurată de Anglia trebuie să mai guste din Scoția.

El înlemni când o auzi, ridicându-și capul, ochii lui de culoarea whisky-ului găsindu-i pe ai ei în întuneric.

– Ce ai spus?

Ea zâmbi.

– Știu că suntem aici doar de o săptămână, dar mi-e dor de casă.

În cele zece luni de când plecaseră din Londra, Lily își făcuse un cămin la Dunworthy, învățând nuanțele distileriei moșiei, desfătându-se cu vara scoțiană caldă, iar iarna învelindu-se cu lâna de la oile castelului; atunci când nu îi ținea de cald soțul ei, lucru care se întâmpla foarte rar. Îl mai sărută o dată, apoi adăugă:

– Iar tu... tu ai gust de Scoția.

– Îți place? întrebă el, iar îndoiala din întrebarea lui o surprinse.

Trecuseră luni de zile de când o auzise ultima dată, noaptea târziu, când i se strecura printre gânduri, și se oferea să o aducă înapoi în Anglia dacă asta ar fi făcut-o fericită.

Dar Anglia nu o făcea fericită. Nu așa cum o făcea el.

Ea îl sărută din nou, prefăcându-se că înțelesese greșit.

– Da, soțul meu. Îmi place gustul tău. Foarte mult.

Îndoiala fu înlocuită de dorință.

– Mă refeream la Scoția, obrăznicătură ce ești.

Ea îl privi în ochi.

– Da, *mo chridhe*. Îmi place foarte mult.

El mârâi când o auzi rostind cuvintele cu un accent scoțian perfect și oftă la rândul lui, prelung.

– Păi, atunci, de ce naiba suntem aici?

– Pentru că ai o soră care a implorat să aibă un sezon.

Cate fusese încântată să o primească pe Lily la Dunworthy când se întorseseră de la Londra, nespus de entuziasmată să aibă o soră,

așa cum fusese și Lily. Cele două deveniseră cele mai bune prietene și, în decurs de câteva săptămâni, Alec încuviințase ca sora lui, Cate, să aibă parte de sezonul la care visase.

Nu îi trecuse prin minte că sezonul avea să presupună luni întregi petrecute în Londra.

– Să o lăsăm aici și să plecăm acasă.

– Nu. Ai văzut-o în seara asta? Cât era de fericită?

– Nu, minți el. Cu voi două, mi-am petrecut toată seara dorindu-mi să gonesc toată populația masculină a Londrei cu un băț enorm. O sărută din nou, profund și încântător. Să mergem acasă, fătucă. Vreau să fac dragoste cu tine în ceață.

Ea se cutremură când îl auzi.

– Au ceață și în Londra.

– Nu e ceață scoțiană.

Râsul ei se transformă într-un geamăt prelung când el își mișcă din nou mâinile, alunecând mai sus, înspre locul în care îl dorea cu disperare.

El înjură ușor și primejdios.

– Ducesă?

– Hmm?

– De ce nu porți lenjerie?

Ea oftă.

– Tocmai din acest motiv.

– Și nu mi-ai spus asta la bal? Îți dai seama ce aș fi putut face cu o asemenea informație? Am fi putut pângări mai multe saloane din reședința Eversley.

– Am intenționat să îți spun, zise ea, dorindu-și ca el să o atingă și mai sus. Tânjind după el, să îi ofere ce își dorea. Dar am fost împiedicată. Se opri. Între a mă asigura că o prezint pe Cate cum se cuvine și ducele de Montcliff...

– Ce e cu Montcliff?

– Sunt chiar mândră de mine, sinceră să fiu. Ducele de Montcliff a adăugat o sută de mii de lire la fondul pentru bursele școlare.

Inspirată de copilăria ei și de trecutul lui Alec, Lily se dedicase muncii de a le asigura copiilor care nu dispuneau de fonduri sau legături mijloacele necesare pentru a avea parte de viitorul pe care și-l doreau. Pe care îl meritau. Dorea să le ofere oportunități cât mai multor copii posibil. Iar donația surprinzătoare a ducelui de Montcliff cel stoic făcuse ca scopul respectiv să devină și mai real în seara aceasta.

Afirmația ei îi captă atenția lui Alec.

– O sută de mii de lire? Serios?

Ea se întinse spre el, trecându-și ușor degetele prin părul de pe tâmplele lui.

– Uimitor, nu-i așa? Gândește-te la alegerile pe care le vor face. La libertatea pe care o vor avea.

El își lăsă capul în jos, aplecându-se spre atingerea ei, apoi o luă din nou în brațe.

– Tu, dragostea mea, ești uimitoare.

Ea roși când îl auzi lăudând-o, desfătându-se în același timp cu cuvintele lui.

– Se pare că i-a plăcut ideea de a face un parteneriat cu noi. Știi că suntem favoriții societății? Sunt chiar dezamăgită, de fapt. Credeam că să fii subiect de scandal avea mai mult lipici.

– Hmm. Chiar că e dezamăgitor, spuse el, din nou distras, întorcându-i fața spre ușă, foindu-se cu nasturii de la spatele rochiei ei. Te pot scandaliza cu bucurie acum, dacă vrei.

– Dacă nu te deranjează prea tare, Excelență.

– Chiar deloc, o tachină el la ureche. Aș vrea să văd lenjeria asta lipsă. Începu să îi desfacă nasturii. Chiar trebuie să fie atâția?

Ea râse.

– Ai nevoie de un cârlig pentru nasturi.

– Ba deloc, spuse el sfidător. Nu am nevoie de așa ceva. Prinse de partea de sus a rochiei, iar Lily icni când trase puternic de ea, azvârlind nasturii prin odaie.

– Mi-ai stricat rochia.

Ale pufni, fără să îi pese câtuși de puțin.

– Îți voi cumpăra o duzină de alte rochii, spuse el în timp ce rochia căzu la pământ, ca o baltă de mătase la picioarele ei. A meritat. Întoarce-te.

Ea făcu întocmai, mândră și fără teamă, nerăbdătoare ca el să o privească. Să o atingă.

Nerăbdătoare după el.

– Ești minunată.

Lily zâmbi, obrajii încingându-i-se.

– Am ceva pentru tine.

El ridică o sprânceană.

– Văd asta.

Zâmbetul se transformă în rânjet.

– Altceva.

Îl luă de mână, conducându-l spre intrarea în dormitorul ducesei, care servea drept dulap și birou personal, mai degrabă decât dormitor, ceea ce era mai bine, întrucât patul era momentan ocupat de câini.

Cei doi câini bătură din cozile lor gri masive când îi văzură, iar Alec se duse să îi salute, în timp ce Lily se duse spre biroul mic din colțul odăii.

Ridică o lumânare, dând la iveală cutia pe care o lăsase pentru acel moment. Ridică pachetul și se întoarse spre soțul ei, spunând:

– Am discutat săptămâna aceasta cu Bernard.

– Dragoste, trebuie să îți spun că faptul că îl menționezi pe avocatul nostru în timp ce ești goală pușcă și lumina lumânării pâlpâie peste pielea ta uluitoare nu este chiar felul în care am vrut să continue această seară.

– S-ar părea, soțul meu, că mâine este ziua ta de naștere.

El calculă rapid data.

– Chiar așa este, da.

– Te asigur că va trebui să discutăm serios de ce mi-ai ascuns o astfel de informație. Intenționez să fac același lucru și cu sora ta. Nu ar trebui să mă înștiințeze un avocat de astfel de lucruri. Dar slavă Domnului pentru Bernard.

– Da. Mereu mi s-a părut foarte valoros. Ea râse când îi auzi cuvintele seci, iar el se apropie, arătând spre cutie. Acela e cadoul meu?

– De fapt, chiar este.

– Îl pot primi?

– Îl meriți? îl tachină ea.

Bineînțeles că îl merita. Nu mai cunoscuse vreodată un bărbat atât de merituos.

Privirea i se întunecă.

– Spune-mi doar ce ar trebui să fac ca să îl merit, dragostea mea, și o voi face cu plăcere.

Se cutremură de dorință când își imagină toate lucrurile pe care le-ar fi făcut pentru ea. Pe care i le-ar fi făcut. Lucruri pe care le-ar fi putut face la rândul ei. Respirația i se înteți, iar el veni și mai aproape, întinzând degetele spre cutie, luând-o din mâinile ei și spunând ușor, cu voce guturală și lichidă:

– Nu am nevoie de un cadou. Am nevoie doar de tine.

Ea clătină din cap, ca să îl limpezească de propria dorință.

– Nu, spuse ea. Deschide-o.

Așa făcu, deschizând capacul pachetului mic și pătrat și uitându-se înăuntru. Lily își plimbă privirea pe chipul lui arătos, cu atât mai frumos în lumina aurie și pâlpâitoare a lumânării, pe buzele lui perfecte, ispititoare care se curbau deja cu anticipație.

Apoi anticipația fu înlocuită de confuzie.

Și apoi surpriză.

Și apoi bucurie, când vârî mâna în cutie și scoase perechea de botoșei albi cu tălpi din piele roșie.

Bucuria se transformă în adorație când o privi.

– Botoșeii tăi.

Lily zâmbi.

– Nu mai sunt ai mei.

Alec căzu pe genunchi, apoi o trase spre el, sărutând-o ușor pe pielea moale și goală a burticii ei, șoptindu-i în gaelică copilului care creștea în ea.

– Mi-ai dăruit atât de mult, îi spuse el lui Lily în cele din urmă. Și acum...

Lily îi cuprinse capul cu mâinile, desfătându-se cu scoțianul ei mândru și puternic, bărbatul care îi dăruise tot ce visase vreodată. Ținându-l. Iubindu-l.

Rămaseră așa vreme îndelungată, până când ducele de Warnick se ridică, își luă ducesa în brațe și o duse spre patul lor foarte zdravăn și o iubi, la rândul lui, cu desăvârșire.

Nota autoarei

Inspirația pentru acest roman și pentru toate cărțile din serie sunt bârfele cu celebrități, lucruri pe care cititorii care, asemenea mie, iubesc în secret *US Weekly*, *TMZ* și *Tatler* le vor observa numaidecât. Chiar dacă *Scandaluri și ticăloși* este creație proprie, ziarele de scandal nu sunt o noutate. Tablourile nud par destul de inofensive acum, dar dacă ne gândim la telefoanele mobile accesate fără permisiune și înregistrările secrete din ultimii ani, ne dăm seama că, cu cât se schimbă mai mult lumea, cu atât rămâne de fapt mai mult la fel. Le sunt îndatorată femeilor inspiratoare care, în ultimii ani, au înfruntat cu mândrie astfel de dezvăluiri ca cea a lui Lily.

Seria *Scandaluri și ticăloși* nu ar fi putut fi scrisă fără colecțiile vaste, fascinante ale Bibliotecii Publice din New York și ale Bibliotecii Britanice: articolele de scandal ale unor ziare de mult defuncte sunt păstrate în arhivele lor. Pentru această carte mai sunt recunoscătoare și pentru arhivele Academiei Regale de Artă, aflate acum în cel de-al 248-lea an de existență, care continuă să expună artă britanică contemporană pentru publicul larg în timpul expoziției de vară anuale. Ar trebui menționat că, deși persoanele și tablourile care au legătură cu expoziția din carte sunt corecte, din punct de vedere istoric, ideea unei lucrări finale, care să plece în turneu și care să fie dezvăluită în ultima zi a expoziției îmi aparține.

Așa cum stau lucrurile cu toate cărțile mele, și aceasta ar fi doar o versiune palidă a ei însăși fără Carrie Feron (care are mereu dreptate), Nicole Fischer, Leora Bernstein și echipa uimitoare de la Avon Books, inclusiv Liate Stehlik, Shawn Nicholls, Pam Jaffee, Caroline Perny, Tobly McSmith, Carla Parker, Brian Grogan, Frank Albanese, Eileen DeWald și Eleanor Mikucki. Îi mulțumesc și Luciei Macro pentru conversațiile minunate despre cele mai frumoase părți ale romantismului. Și bineînțeles, multe mulțumiri remarcabilului Steve Axelrod.

Îi mulțumesc lui Lily Everett pentru o „cercetare" vastă a vieții celebrităților, lui Carrie Ryan și Sophie Jordan pentru că au răspuns mereu la telefon, surorii mele, Chiara, pentru o lectură de început, și lui Ally Carter pentru una târzie.

Eric, îți mulțumesc că ești cel mai bun bărbat. V, să înfrunți mereu scandalul cu putere și să fii mai bun din cauza lui. Iar cititorilor mei uimitori, vă mulțumesc că mă însoțiți mereu în călătorie: nimic nu există fără voi.